

A mű eredeti címe:
The Viscount Who Loved Me

Fordította: Bozai Ágota

Könyvterv: Malum Stúdió

Copyright © 2000 by Julié Cotler Pottinger
Hungarian translation © Bozai Ágota, 2010
Hungarian edition copyright ® GABO Kiadó, 2010

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó
1054 Budapest, Vadász u. 29.
www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-689-308-8

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben

JULIA

QUINN

A VIKOMT,
AKI ENGEM
SZERETETT

GABO

Kedves Olvasó!

Valljuk be: azért olvasunk romantikus regényeket, hogy szerelembe essünk. Jellemzően a főhősbe szeretünk bele. Nem mintha nem törődnénk a főhősnőkkel, részemről, ha a főhősnőt nem fogadnám szívesen barátnőmnek, a könyv annyit sem érne, mint a papír, amire nyomtatták.

De a főszereplő férfiakkal teljesen más a helyzet. Szeretném leszögezni, hogy végtelenül szeretem a férjemet (annak ellenére, hogy „megszerelte” a számítógépet), de sajna, ha kézbe veszem a *Büszkeség és balítéletet*, mindig beleszeretek Mr. Darcyba.

Ezért, amikor leültem, hogy megírjam *A vikomt, aki engem szeretett* című regényemet, szinte szédültem az izgalomtól. A következő hat hónapot Anthony Bridgertonnal töltöttem, akit *A herceg és énből* már ismerek. Elképesztően szép férfi, intelligens, megszokta, hogy megkapja, amit akar, más szóval: tökéletes romantikus hősanyag.

Csakhogy én nem szeretem a tökéletes karaktereket. A tökéletes karakterek tökéletesen unalmas életet élnek, amiből szerintem nem lehet jó romantikus regényt írni. Így hát döntést hoztam. Anthony elképesztően szép, és intelligens marad, de nem lesz tökéletes. És ezúttal nem fog megkapni mindent, amit csak akar. Remélem, kedves olvasó, élvezettel olvassa majd ezt a könyvemet is. Ó, és ne felejtse el szerelembe esni...

Őszinte üdvözléssel:

Julia Quinn

A kis Butusnak, aki társaságom volt, míg ezt a könyvet írtam.
Alig várom, hogy viszontláthassalak!
És Paulnak is, bár allergiás a musicalekre.

A Bridgerton család

A Bridgerton család messze a legtermékenyebb a társadalom felsőbb köreiben. A vikomtesz és a néhai vikomt e téren való igyekezete igen dicséretes, bár gyermekeik névválasztásában meglehetősen közönségességet lehet felfedezni. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory és Hyacinth, rend a lelke mindennek, természetesen, de azt gondolhatnánk, hogy intelligens embereknek úgy is rendre tudják neveim gyermekeiket, ha nem ábécé sorrendben nevezik el őket.

Azt mondják, a vikomtesz leghőbb vágya, hogy minden gyermekét, vagyis négy fiát kiházasítsa, négy lányát férjhez adja, és hogy boldog házasságban éljenek, de igazán, az ember nem tud másra gondolni, csak arra, hogy ez bizony lehetetlen feladat. Nyolc gyerek? Nyolc boldog házasság? Az ész megáll!

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1813. NYÁR

Prolóus

Anthony Bridgerton mindig tudta, hogy fiatalon fog meghalni. Ó, nem gyerekként. Az ifjú Anthony folyton-folyvást saját halandóságán tünődött. Gyerekkora a lehető legtökéletesebb kisfiúkor volt, már a születésétől fogva olyan, amilyen a nagy könyvben megvan írva.

Tény, hogy Anthony egy ősi és gazdag vikomtságba született, de az arisztokrata párok többségével ellentétben Lord és Lady Bridgerton nagyon szerették egymást, és fiaik születését nem örökös, hanem gyermek érkezéseként élték meg. Nem adtak fogadásokat, nem volt ünnepség, csak az anya és apa nézte, csodálta újszülött gyermekét.

A Bridgerton házaspár fiatal szülőknél számított: Edmund alig volt húszéves, Violet csak tizennyolc, de értelmes emberek, erős egyéniségek voltak, és olyan rajongón szerették fiukat, ami ritkaságnak számított az ő társadalmi köreikben. Violet, anyja legnagyobb rémületére és megrökönyödésére ragaszkodott ahhoz, hogy maga szoptassa a gyermeket, és Edmund sosem adta meg magát a jellemző szokásnak, hogy az apák ne lássák, ne hallják gyermekeiket. Hosszú utakra vitte magával Anthonyt Kent grófság mezőin, filozófiáról és költészetről beszélt neki, mielőtt a gyermek megérthette volna a beszédet, és minden este mesélt neki.

Mivel a vikomt és a vikomtesz olyan fiatal volt és annyira szerették egymást, nem volt meglepő, hogy amikor Anthony születése után két évvel újabb fiuk született, a keresztségben a Benedict nevet adták neki. Edmund rögtön úgy igazította a napi teendőit, hogy két gyereket vihessen magával, és egy egész hetet töltött műhelyekben és istállókban, szíjártójával dolgozott, hogy olyan különleges eszközt készítsenek, amivel a hátán viheti Anthonyt, miközben a kis Benedictet a karjában tartja.

Mezőkön és patakokon vágta át, csodálatos dolgokról mesélt nekik, tökéletes virágokról és tiszta kék égről, fénylő páncélzatú lovagokról és megsegítendő hölgyekről. Violet nevetett, valahányszor a szélfúttá, napszítta bőrű hármas hazakerült és Edmund azt mondta: – Látjátok? Itt a megsegítendő hölgy!

És Anthony anyja karjaiba vetette magát és megígérte, hogy megmenti a tűzokádó sárkánytól, amit alig kétféldnyire, a faluba vezető úton láttak.

– Kétféldnyire, a faluba vezető úton? – kérdezte Violet szörnyülködő hangon. – Szentséges ég, mihez kezdenék, ha nem lenne három erős férfi, aki megvédelmez engem?

– Benedict még kicsi – felelte erre Anthony

– De majd megnő – szokta mondani erre Violet, kicsi fia hajával babrálva. – Ahogy te is felnőttél. És ahogy még nőni is fogsz.

Edmund mindig egyenlő szeretettel és rajongással bánt gyermekeivel, de Anthony késő este, amikor magához ölelte a Bridgerton zsebórát (amit nyolcadik születésnapjára kapott apjától, aki a nyolcadik születésnapjára kapta az ő apjától), szeretett arra gondolni, hogy apjával neki egy kicsit különlegesebb a kapcsolata. Nem azért, mert Edmund őt szerette a legjobban, ekkorra a Bridgerton gyerekek már négyen voltak (Colin és Daphne között nem volt nagy a korkülönbség), és Anthony nagyon jól tudta, hogy minden gyereket szeretnek a családban.

Nem, Anthony arra szeretett gondolni, hogy apjával azért különlegesebb a kapcsolata, mert őt ismeri a legrégebben. Hiszen nem számít, milyen régen ismeri az apjukat Benedict, ő így is két évvel idősebb nála. Colin pedig hat évvel fiatalabb az elsőszülöttnél. Daphne pedig, azonkívül, hogy lány (rémes!), nyolc teljes évvel kevesebb ideje ismeri apát, és Anthony szerette sűrűn emlékeztetni magát, hogy ezen semmi sem változtathat.

Egész egyszerűen Edmund Bridgerton volt Anthony világának közepe. Magas, széles vállú férfi volt, és úgy lovagolt, mintha nyeregbe született volna. Mindig tudta a válaszokat aritmetikai kérdésekre (akkor is, amikor a házitánító nem tudta), ezért nem látott okot arra, hogy miért ne lehetne fiainak kis háza a nagy fán (és maga építette meg), és úgy nevetett, hogy az ember testét melegség járta át.

Edmund megtanította Anthonyt lovagolni. Megtanította Anthonyt lőni. Megtanította úszni is. Maga vitte el Etonba, nem szolgákat küldött kísérőként a kocsival, ahogy Anthony leendő barátainak többsége érkezett, és amikor Anthony szorongva körülnézett az iskolában, ami új otthona lesz, „férfi a férfival” beszélgetést folytatott fiával biztosította, hogy minden rendben lesz. És rendben is volt.

Anthony tudta, hogy így is lesz. Hiszen apja sosem hazudott.

Szerette az anyját. Talán a fél karját is odaadta volna, ha ezzel biztonságot és jólétet biztosíthat neki. De felnövekvő korában minden, amit tett, minden, amit elért, minden cél, amit kitűzött, minden reménye és álma apja kedvéért volt.

Aztán egy napon minden megváltozott. Furcsa, idézte fel később, hogy az ember élete egyik napról a másikra képes megváltozni, egyik percben még így van valami, a másikon pedig... már nem.

Amikor ez történt, Anthony tizennyolc éves volt. A nyári vakáció idején éppen első oxfordi évére készült. Az *All Souls College* hallgatói közé vették fel, ahogy korábban apját is, és élete olyan mozgalmas és jó volt, amelyet bármely tizennyolc éves fiatalembernek joga van élvezni. Felfedezte magának a nőket, és talán ennél is csodálatosabb, hogy a nők is felfedezték maguknak őt. Szüleinek újabb gyermekáldásban volt részük, és Anthony nagyon igyekezett, hogy ne vágjon csodálkozó arcot, valahányszor elhaladt a nyolcadik gyerekekkel állapotos anyja mellett. Anthony kissé illetlennek tartotta, hogy az ő korokban még gyerekük legyen, de ezt a véleményét megtartotta magának.

Hiszen ki ő, hogy apja, Edmund bölcsességét kétségbe vonja? Lehet, hogy ő is vágya még gyerekekre harmincnégy évesen.

Anthony késő délután tudta meg. Hosszú és fárasztó, lovaglásból tért vissza Benedicettel, és éppen belépett a Bridgerton család ősi otthona, Aubrey Hall ajtaján, amikor meglátta tízéves húgát a földön ülni. Benedict még az istállóban volt, mert elvesztett valami ostoba fogadást, melynek következtében mindkét lovat neki kellett lecsutakolnia.

Anthony megtorpant, amikor meglátta Daphne arckifejezését. Az is elég furcsa volt, hogy húga az előcsarnok közepén, a padlón ücsörög. Még furcsább volt, hogy sírt, patakzott a könnye.

Daphne sosem sírt.

– Daff! – szólította meg tétován, túl fiatal volt ahhoz, hogy tudja, hogyan kell viselkedni egy síró nővel, és azon tűnődött, tudni fogja-e valaha. – Mi...

De mielőtt befejezhette volna a kérdést, Daphne felemelte a fejét, és barna szeme, szívszorongatóan szomorú tekintete késként hatolt Anthony szívébe lépést hátratartorodott, azonnal tudta, hogy valami nagyon rossz történt.

– Meghalt – suttogta Daphne – Apa meghalt.

Anthony egy pillanatig biztos volt benne, hogy félrehallotta. Az nem lehet, hogy az apja meghalt. Mások fiatalon hálnak meg, mint Hugó bácsi, de Hugó bácsi kicsi volt és törékeny. Legalábbis Edmundnál kisebb és törékenyebb.

– Tévedsz – mondta kishúgának. – Biztosan tévedsz.

Daphne a fejét ingatta.

– Eloise mondta nekem. Apa... úgy volt...

Anthony tudta, nem kéne kérdésekkel gyötörnie zokogó húgát, de nem bírta türtöztetni magát.

– Mi történt, Daphne?

– Méh – suttogta. – Megcsípte egy méh.

Anthony egy pillanatig csak bámult, képtelen volt mozdulni, szólni. Aztán érdes, alig felismerhető hangon azt mondta: – Az ember nem hal bele egy méhcsípésbe, Daphne!

Ám húga semmit sem szólt, csak ült a padlón, nyakizmai rángatóztak, próbálta visszatartani könnyeit.

– Nem először csípi meg méh – tette hozzá Anthony növekvő hangerővel. – Egyszer vele voltam. Mind a kettőnket méhcsípés ért. Méhkas közelében jártunk. Engem a vállamon szúrt meg. – Önkéntelenül is vállához emelte a kezét. Suttogva tette hozzá: – Őt a karján érte a csípés.

Daphne csak nézte üres tekintettel.

– Semmi baja nem volt – bizonygatta Anthony. Hallotta a pánikot saját hangjában, és tudta, hogy ezzel megrémíti húgát, de képtelen volt uralkodni magán. – Az ember nem hal bele egy méhcsípésbe!

Daphne csak ingatta a fejét, sötét szeme mintha százéves lenne

– Méh csípte meg – mondta, halkán. – Eloise látta. Egyik pillanatban még ott állt, a másikban... a másikban már...

Anthony érezte, hogy valami nagyon furcsa érzés támad benne, mintha izmai a bőrén át ki akarnának ugrani.

– Mi történt a következő pillanatban, Daphne?

– Meghalt – mondta, és összezavarodott a szótól, és összezavarodott attól is, amit érzett.

Anthony otthagya húgát az előcsarnok közepén, a lépcsőfokokat hármásával véve rohant fel szülei hálószobájába. Az nem lehet, hogy apja meghalt. Az ember nem halhat meg egy méhcsípéstől. Ez lehetetlen. Teljességgel lehetetlen. Bolond beszéd. Edmund Bridgerton fiatal, erős.

Magas, széles vállú, és annyi biztos, hogy egy jelentéktelen méh nem okozhatja a halálát.

De amikor Anthony felért az emeletre, a tucatnyi szolgáló némaságából tudta, hogy a helyzet nagyon komoly.

És a szánakozó arcok... egész hátralévő életében kísértik majd ezek a szánakozó arcok.

Azt hitte, erővel kell átverekednie magát szülei hálósobájába, de a szolgálók úgy váltak szét, mintha a Vörös-tenger cseppjei lettek volna, és amikor Anthony kinyitotta az ajtót, már tudta.

Anyja az ágy szélén ült, nem sírt, egy hangot sem hallatott, csak fogta férje kezét, és előre-hátra ringatózott.

Apja mozdulatlan volt. Mozdulatlan, mint...

Anthony még csak gondolni sem akart erre a szóra.

– Mama? – mondta ki szinte fuldokolva. Évek óta nem szólította így Anya, ez volt a megszólítás, mióta Etonból hazatért

Anyja megfordult, lassan, mintha hosszú-hosszú alagúton jutna el hozzá a hang.

– Mi történt? – kérdezte félve, ságva.

Violet a fejét ingatta, szeme reménytelenül a távolba tekintett.

– Nem tudom – felelte. Ajka nyitva maradt, mintha még mondani akarna valamit, de elfelejtette volna.

Anthony egy lépést tett előre, mozdulatai esetlenek, szaggatottak.

– Eltávozott – suttogta végül Violet – Eltávozott és én...ó, istenem, én... – magzattól kerek hasára tette kezét. – Én mondtam neki, ó, Anthony, én megmondtam neki...

Úgy nézett ki, mintha belülről kifelé szét akarna esni. Anthony visszafojtotta a szemét maró, torkát elszorító könnyeket és odalépett anyja mellé.

– Nyugodj meg, mama!

De pontosan tudta, hogy ez milyen nehéz.

– Mondtam neki, hogy ő lehet az utolsó gyerekünk – zihált, zokogott fia vállán. – Mondtam neki, hogy nem tudnék még egyet kihordani, és... óvatosnak kell lennünk... Ó, szent isten, Anthony, mit... mindent megtennék, szülnék néki még, ha visszahozhatnám. Nem értem. Egyszerűen csak nem értem...

Anthony magához ölelte Violet sírt. Anthony semmit sem szólt, hasztalannak tűnt bármilyen szó, úgysem csillapíthatta volna szíve nagy fájdalmát

Ő sem értette

Később, este jöttek a doktorok és értetlenül álltak az eset előtt. Hallottak már ilyen halálokról, de sosem ilyen fiatal és erős testű embereknél. Olyan életerős volt, olyan energia volt benne, senki nem gondolta volna. Igaz, hogy a vikomt öccse, Hugó elég hirtelen halt meg az előző háború idején, de az ilyesmi nem feltétlenül öröklődött a családban, ráadásul, bár Hugó egyedül, nyílt terepen halt meg, senki sem vett észre méhcsípést a bőrén. Igaz, hogy talán senki nem is kereste.

Senki sem sejthette, hogy ilyesmi történhet vele, ismételtették a doktorok újra és újra, míg Anthony úgy érezte, legszívesebben mindegyiket megfojtaná. Végül kitessékelte őket a házból, és ágyba parancsolta anyját. A vendéghálósobában kellett ágyat vetni neki, nagyon zaklatott lett a gondolatra is, hogy abban az ágyban aludjon, amit oly sok évig megosztott Edmuddal. Anthony sikeresen küldte lefeküdni hat testvérét. Azzal biztatta őket, hogy reggel majd megbeszéljük a dolgokat, és minden rendben lesz, és vigyáz rájuk, gondoskodik róluk, ahogy apa akarná.

Aztán abba a szobába ment, ahol apja teste feküdt kiterítve. Órákig, szinte pislogás nélkül nézte.

És amikor kiment abból a szobából, másként látta saját életét, és másként gondolt saját halandóságára.

Edmund Bridgerton harmincnyolc éves korában halt meg. És Anthony el nem tudta képzelni, hogy bármiben is, akár évek múlva felülmúlja apját.

1. fejezet

Az élvhajhászok témájával már foglalkoztunk ezeken a hasábokon, és e sorok írója arra a következtetésre jutott, hogy vannak élvhajhászok és Élvhajhászok.

Anthony Bridgerton egyértelműen Élvhajhász.

Az élvhajhász (kisbetűvel) ifjú, bohó és éretlen. Kérkedik hódításaival, rendkívül idióta módon viselkedik, és azt hiszi, hogy nagy veszélyt jelent a nőkre.

Az Élvhajhász (nagybetűvel) pontosan tudja, hogy nagy veszélyt jelent a nőkre.

Nem dicsekszik hódításaival, mert nincs szüksége erre. Tudja, hogy suttogni fognak róla a háta mögött nők és férfiak egyaránt, és ami azt illeti, jobban szeretné, ha egyáltalán nem suttognának róla. Tudja, kicsoda és mit tett, a további elbeszélés számára felesleges.

Nem viselkedik idióta módra, abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy nem idióta (legalábbis nem jobban, mint amennyi idiotáság a férfinem tagjaitól elvárható). Nem sok türelme van a társasági gyarlóságok iránt, és e sorok írója legtöbbször nem is tudja hibáztatni ezért.

És ha ez a leírás nem illik Bridgerton vikomtra, aki a szezon legkívánatosabb férfiúja, a legjobb parti, ami csak létezik, e sorok írója menten leteszi a tollat és a társasági lap írását azonnali hatállyal beszünteti. Csak az a kérdés: vajon 1814 lesz-e az a szezon, amikor végre megadja magát, és magára veszi a házasság áldott kötelékét?

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 20.*

– Jaj, ne mondd má t hogy megint Bridgerton vikomtról ír! – mondta Kate Sheffield olyan hangosan, hogy az egész teremben hallották.

Féltestvére, a nála majdnem négy évvel fiatalabb Edwina, felnézett az egylapos hírlap mögül.

– Honnan tudod?

– Úgy vihogsz, mint aki megbolondult.

Edwina úgy kacagott, hogy megremegett a kanapé, amin ültek

– Na látod! – szolt Kate, könyökkel oldalba bötkve. – Mindig nevetsz, amikor valami erkölcstelen brigantiról ír. – De Edwina csak somolygott. Kevés dolog volt a világon, amit testvére szekálásánál jobban szeretett Jó szándékúan, természetesen.

Mary Sheffield, Edwina anyja és már közel tizennyolc éve Kate mostohaanyja felnézett hímzéséből és feljebb tolt a szemüvegét az orrán.

– Mit nevetgéltek ti ketten?

– Kate nem nyughat, mert Lady Whistledown megint arról az élvhajász vikomtról ír – magyarázta Edwina.

– Nem is vagyok nyugtalan – mondta Kate, bár senki sem figyelt rá.

– Bridgertonról? – kérdezte Mary szórakozottan.

Edwina bólintott.

– Igen.

– Folyton róla ír.

– Azt hiszem, egyszerűen csak szeret élvhajászokról írni – kommentálta Edwina.

– Persze, hogy szeret élvhajászokról írni – ríposztolt Kate – Ha unalmas emberekról írna, senki nem venné meg az újságját

– Ez igaz – felelte Edwina. – Múlt héten rólunk írt, és a jó ég tudja, de biztosan nem mi vagyunk a legérdekesebbek Londonban.

Kate mosolygott húga naivitásán. Kate és Mary lehet, hogy nem a legérdekesebbek Londonban, de Edwina, a mézszínű hajával és csodálatosan kék szemével máris az 1814-es szezon legszebb, senkihez sem hasonlítható hajadonjának számított. Kate-et azonban, akinek egyszerű barna haja és szeme volt, általában „a legszebb, a senkihez sem hasonlítható” nővéreként emlegették.

Úgy gondolta, ennél rosszabb gúnynevek is lehetnek. De legalább még senki sem nevezte a senkihez sem hasonlítható vénlány nővérenek. Pedig

ez lényegesen közelebb volt az igazsághoz, mint amennyire a Sheffield család ezt hajlandó volt beismerni. Húszévesen (illetve majdnem huszonegy évesen, ha az ember skrupulusan őszinte kíván lenni e tárgyban), Kate már nem számított fiatal első bálozónak Londonban.

De igazából nem volt más választás. A Sheffield család akkor sem volt túl gazdag, amikor Kate apja még élt, de mivel öt évvel korábban meghalt, még jobban kénytelenek voltak takarékoskodni. Nyilván nem voltak olyan szegények, hogy a szegényház fenyegetse őket, de minden pennyt élére kellett állítaniuk, háromszor meggondolni minden kiadást.

A szűkös anyagiak miatt a Sheffield család egyetlen londoni utazásra sem tudta előteremteni a pénzt. Az, hogy házat és kocsit béreljenek, a feltétlenül szükséges néhány szolgálot megfizessék, pénzbe került Több pénzbe, mint amennyit kétszeri költségként megengedhettek maguknak. Öt egész évig kellett takarékoskodniuk, hogy ilyen körülmények között juthassanak Londonba. És ha a lányok nem sikeresek a házassági piacon... nos, senki nem taszítja őket az adósok börtönébe, de kénytelenek lesznek megelégedni a csendes szegénységgel Somerset vidékén egy elbűvölő kis házban.

Ezért a két lány kényszerűen ugyanabban az évben lett első bálozó. Úgy döntöttek, erre a legmegfelelőbb idő az, amikor Edwina betölti a tizenhetet és Kate már majdnem huszonegy éves. Mary szeretett volna várni, míg Edwina tizennyolc éves lesz, és kicsit érettebb, de akkor Kate már majdnem huszonkét éves lenne, és szentséges ég, akkor ugyan ki venné feleségül?

Kate arcán fanyar mosoly jelent meg. Nem is akart a *Társaságba* járni. Kezdetől fogva tudta, hogy nem olyan személy, aki felkelti a *Társaság* figyelmét. Nem elég szép ahhoz, hogy megjelenése ellensúlyozza hozományának hiányát, és sosem tanult meg negédesen mosolyogni és finomkodva beszélni, kecsesen járni, és nem tanulta meg azokat a dolgokat, amiket a többi lány mintha már a bölcsőben is tudott volna. Még Edwina is, aki egyáltalán nem tanulta ezeket a trükköket, szinte ösztönösen tudta, hogyan kell szépen állni, járni és sóhajtozni úgy, hogy a férfiak versengjenek a kegyért, hogy átkísérhessék az utca másik oldalára.

Kate azonban mindig egyenes háttal, vállát megfeszítve állt, akkor sem tudott volna nyugodtan ülni, ha az élete múlt volna rajta, és járása olyan volt, mintha versenyen lett volna. Mindig azon tűnődött, hogy ha valaki el

akar jutni valahová, milyen ok lehet, ami miatt ne a lehető leghamarabb akarná megtenni az utat.

Ami a londoni szezonot illeti, nem is igen tetszett neki a város. Ó, persze jól érezte magát, és nagyon kedves emberekkel ismerkedett meg, de a londoni szezon igencsak pénzpocsékolásnak tűnhetett egy olyan lány számára, aki tökéletesen elégedett lenne, ha vidéken maradhatna, és feleségül mehetne valami rendes emberhez.

De Mary hallani sem akart erről.

– Amikor hozzám mentem apádhoz, megesküdtem, hogy szeretni foglak, és olyan gondoskodással és szeretettel nevellek fel, ahogy vér szerinti gyermekemet szeretem és nevelem.

Kate nagy nehezen kimondott egyetlen szót: – De...

Ám Mary nem hagyta tovább szóhoz jutni.

– Felelősséggel tartozom szegény anyádnak, isten nyugosztalja a lelkét, és e felelősségem része az is, hogy boldog és biztos házassághoz segítsek.

– Boldogságban és biztonságban élhetnék vidéken – felelte Kate.

Mary ezzel egyáltalán nem értett egyet.

– Londonban sokkal több férfi közül lehet választani.

Erre Edwina is bekapcsolódott a beszélgetésbe. Azt mondta, nagyon nyomorultul érezné magát nélküle, és mivel Kate úgysem tudná elviselni, hogy hűgát boldogtalannak lássa, sorsa ezzel el is dőlt.

Igy most ott ült London egyik majdnem divatos negyedében, egy bérelt ház kissé kopott napPalljában, és...

Pajkosan nézett körül.

...és arra készült, hogy kikapja az újságot húga kezéből.

– Kate! – sikított fel Edwina, és hitetlenkedve bámulta a jobb hüvelyk- és mutatóujja közt maradt apró papírháromszöget. – Még nem is olvastam végig!

– Már egy örökkévalóság óta ezt olvastad! – mondta Kate szemtelen vigyorral. – Ráadásul látni akarom, mi mondanivalója van ma Bridgerton vikomtról.

Edwina szeme, mely általában a skót tavak nyugalalmát idézte, most démoni villanással rebbent.

– Szörnyen kíváncsi vagy a vikomt viselt dolgaira, Kate Van valami, amit nem mondtál el nekünk?

– Ugyan már, ne butáskodj! Hiszen nem is ismerem. És ha ismerném, biztosan az ellenkező irányba futnék. Pontosan olyan ember, akit mindkettőnknek messze el kell kerülnünk. Talán egy jéghegyet is elcsábítana.

– Na de Kate! – kiáltott fel Mary

Kate fanyar képet vágott. El is feledkezett róla, hogy nevelőanyja is hallja őket.

– Pedig igaz – tette hozzá. – Úgy hallottam, több szeretője volt, mint nekem születésnapom.

Mary két másodpercig csak nézett rá, mintha azt akarná eldönteni, hogy akar-e erre reagálni vagy sem, és végül azt mondta: – Nem mintha ez megfelelő téma lenne a te füleidnek, de sok férfi így van ezzel.

– Ó! – pirult el Kate. Kevés dolog kiábrándítóbb annál, mint amikor ellentmondanak az embernek *éppen* olyankor, amikor erős érveléssel hozakodik elő.

– Hát akkor kétszer annyi szeretője volt, mint ahány éves vagyok. Akárhogy is, sokkal csapodárabb, mint a férfiak többsége, és nem olyan ember, akinek udvarlását Edwina elfogadhatná.

– Te is most vagy első bálozó – emlékeztette Mary.

Kate igen gúnyos pillantást vetett Mary felé. Mindannyian pontosan tudták, hogy ha a vikomt a Sheffield család valamelyik lányának udvarolna, az ostromlott személy nem Kate lenne

– Nem hiszem, hogy lenne bármi is, ami megváltoztatná a véleményedet – mondta Edwina vállat vonva, és Kate felé hajolt, hogy jobban belelásson az újságba. – Ami azt illeti, nem is ír túl sokat róla. Ez a szöveg inkább értekezés az élvhajászokról.

Kate szeme végigpásztázta a nyomtatott szöveget.

– Hmmmm – mondta kedvenc, megvető arckifejezésével. – Megkockáztatnám, hogy ez igaz. Valószínűleg idén még nem nősül meg.

– Te mindig igazat adsz Lady Whistledownnak – dűnnyögte Mary mosolyogva.

– Általában igaza is van – felelte Kate. – El kell ismerni, ahhoz képest, hogy pletykalap szerzője meglehetősen józanul gondolkodik. Hiszen igaza volt mindenkivel kapcsolatban, akivel eddig Londonban megismerkedtem.

– Saját véleményyt kell kialakítanod, Kate – mondta Mary könnyedén. – Nem illik hozzád, hogy egy pletykalap alakítsa, kiről mit gondolsz és miért.

Kate tudta, hogy nevelőanyjának igaza van, de nem akarta elismerni, ezért újabb hümmögéssel kommentálta a megjegyzést és tovább olvasta a lapot.

Kétségkívül a *Whistledown* a legérdekesebb olvasmány egész Londonban. Kate nem volt egészen biztos abban, mikor jelent meg a pletykalap első száma, úgy hallotta, talán előző évben, de egy dolog biztosnak tűnt: akárki is Lady Whistledown (és senki nem tudta pontosan, hogy kicsoda), a *Társaság* jó kapcsolatokkal rendelkező tagja. Nem lehet másként. Egyetlen betolakodó sem tárhatná fel azokat a pletykákat, amiket minden hétfőn, szerdán és pénteken megírt.

Lady Whistledown mindig értesült a legújabb híresztelésekről, és más pletykalapokkal ellentétben, nem tétovázott teljes nevükön nevezni azokat, akiről írt. Múlt héten például úgy találta, hogy Kate-nek nem áll jól a sárga és a napnál világosabban le is írta: „A sárga színtől a sötét hajú Miss Katharine Sheffield úgy néz ki, mint egy megperzselődött nárcisz.”

Kate nem sértődött meg az inzultustól. Többektől hallotta, hogy senki nem tekintheti magát „beérkezettnek”, amíg Lady Whistledown nem inzultálta. Még Edwina is, aki bármilyen, a legszigorúbb mércével mérve is társasági sikernek számított, féltékeny volt azért, hogy a pletykalap író Kate-et választotta célpontjául.

És bár Kate nem igazán akart Londonban lenni egy teljes szezonra, úgy gondolta, hogy ha már muszáj benne lennie a társasági forgatagban, talán nem vallott teljesen kudarcot. Ha egy pletykalap általi inzultálás a siker egyetlen jele, hát legyen, elfogadja. Kate ott arat sikert, ahol tud.

Ahhoz képest, hogy Penelope Featheringtonról azt írta: „olyan, mint egy túlérett citrusgyümölcs abban a mandarin-sárga szaténruhában”, Kate túláradó érzellemmel tárta szét a karját és azt mondta: – Hát igen, olyan vagyok, mint egy fonnyadt nárcisz!

– Egyszer majd valaki rájön, hogy kicsoda ez a nő – mondta Mary váratlanul, mutatóujjával megint feljebb tolva szemüvegét –, és akkor nagyon nagy bajban lesz.

Edwina érdeklődéssel nézett anyjára.

– Komolyan azt gondolod, hogy valaki kikutatja a személyazonosságát? Már több mint egy éve sikerült megtartania a titkát.

– Ilyesmi nem maradhat örökké titokban – felelte Mary, azzal beszúrta a tűt hímzésébe, hosszú sárga fonalat húzva át az anyagon. – Jegyezzétek meg, amit most mondtam. Előbb-utóbb bekövetkezik, rájönnek, hogy kicsoda, és akkor olyan botrány tör ki, amilyent még nem látott a város.

– Hát, ha tudnám, kicsoda, azt hiszem, összebarátkoznék vele. A legjobb barátnőm lenne – jelentette ki Kate a második oldalra fordítva az egylapos újságot. – Rendkívül szórakoztató hölgy. És akárki akármit mond, szinte mindig igaza van.

Ekkor Newton, Kate kissé túlsúlyos corgi kutyája szaladt be a szobába.

– A kutyának nem kint a helye? – kérdezte Mary, amikor az állat vakkantott egyet. – Kate! – Az állat leült a lábához, és lógó nyelvvel lihegett, mintha simogatást várt volna.

– Newton! Azonnal gyere ide! – parancsolta Kate.

A kutya vágyódón nézett Maryre, aztán odatipegett Kate mellé, felugrott a kanapéra és gazdája ölébe tette mancsát.

– Csupa szőr leszel tőle! – mondta Edwina.

Kate vállat vont, a kutya dús, karamellszínű szőrét simogatta.

– Nem baj.

Edwina felsóhajtott, de ő is megpaskolta Newton hátát.

– Mit ír még? – kérdezte, érdeklődéssel előrehajolva. – Nem is volt alkalmam látni a második oldalt.

Kate mosolygott húga megjegyzésén.

– Nem sokat. Egy kicsit valami Hastings hercegről és hercegnéről, akik a hét elején érkeztek a városba, és felsorolja, milyen ételeket szolgáltak fel Lady Danbury bálján, amiket „meglepően ízletesnek” talált, és van egy meglehetősen kedvezőtlen leírás arról, hogy Mrs. Featherington milyen ruhát viselt múlt hétfőn.

Edwina elfintorodott.

– Úgy tűnik, eléggé pikkel a Featherington családra.

– Ezt nem is csodálom – mondta Mary, azzal letette hímzését és felállt.

– Az a nő akkor sem tudna megfelelő színű ruhát választani a lányainak, ha szivárvány vetülne a nyakukra.

– Anya! – kiáltott fel Edwina.

Kate a szájához kapta a kezét, igyekezett nem nevetni. Mary ritkán fejezte ki véleményét, de amikor megtette, mindig nagyon találóak voltak a megjegyzései.

– Így van. A legkisebb lányát folyton narancssárgába öltözteti. Pedig mindenki látja, hogy szegény kislánynak a kék vagy a mentazöld állna jól.

– Rám sárga ruhát adtál – emlékeztette Kate.

– Sajnálom. Ebből megtanultam, hogy hallgassak az eladó lányokra. Sosem kételkedtem volna a saját véleményemben. Azt a ruhát átalakíttatjuk Edwinának.

Mivel Edwina egy fejjel alacsonyabb volt, mint Kate, és lényegesen vékonyabb, ez nem lehetett probléma.

– Ha átalakíttatod – mondta Kate hűgához fordulva –, feltétlenül vedd ki az ujj fodrot. Szörnyen zavaró. És csiklandoz. Az Ashbourne-bálon egész idő alatt az járt az eszemben, hogy letépem.

Mary ferde szemmel nézett rájuk.

– Meglep, és hálás vagyok, hogy végül mégiscsak sikerült türtőztetned magadat.

– Engem is meglep, de nem vagyok hálás – szolt Edwina pajkos mosollyal. – Gondolj csak bele, milyen szép kis írást kerekített volna belőle Lady Whistledown!

– Képzem – mondta Kate szintén hamiskásan mosolyogva. – Már látom is: „A kókadat nárcisz letépi szirmait”.

– Felmegyek – jelentette ki Mary, fejét ingatva lányai rosszalkodása hallatán. – Ne feledjétek, hogy ma este meghívásunk van. Talán jó lenne, ha pihennétek egy kicsit, mielőtt este elindulunk. Biztos, hogy ma is csak késő éjjel jövünk haza.

Kate és Edwina bólintott, és ígéreteket mormoltak, hogy megfogadják a tanácsot. Mary összehajtogatta hímzését és kiment a szobából.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, Edwina odafordult Kate-hez: – Eldöntöted már, hogy mit veszel fel ma este?

– Azt hiszem, a zöld muszlinruhát. Tudom, hogy fehérret kéne viselnem, de attól tartok, az nem áll jól nekem.

– Ha te nem viselsz fehérret, akkor én sem – jelentette ki Edwina. – Én a kék muszlinruhámot veszem fel.

Kate egyetértően bólintott és a még mindig a kezében tartott újságra próbált figyelni, közben Newtont egyensúlyozta térdén, aki hanyatt fordult és a hasát akarta vakartatni.

– Mr. Berbrooke *éppen* a múlt héten mondta, hogy valóságos angyal vagy kékben. Jól áll a szemed színéhez.

Edwina meglepetten pislogott.

– Ezt Mr. Berbrooke mondta neked?

Kate felnézett

– Természetesen. Az összes udvarlód nekem mondja el a neked szóló bókjait.

– Tényleg? Ugyan miért?

Kate lassan, elnézően mosolygott.

– Hát, Edwina az a helyzet, hogy ennek oka talán az, hogy a Smythe-Smith zeneesten nyilvánosan kijelentetted, hogy sosem mennél férjhez olyan férfihoz, aki a nővérednek nem tetszik.

Edwina arca halvány rózsaszínűre pirult.

– Nem hiszem, hogy mindenki hallotta – dühnyögte.

– De lehet, hogy mégis mindenkire eljutott a hír. Gyorsabban terjedt, mint tűz a háztetőkön. Én akkor nem is voltam a teremben, de csak két percebe telt, míg megtudtam.

Edwina karba fonta a kezét és elgondolkodó hümmögést hallatott, amitől nagyon hasonlított nővére

– Ami azt illeti, a hír igaz, és nem érdekel, hányan tudják. Tudom, azt várják tőlem, hogy nagyszerű és rangos férjem legyen, de nem fogok feleségül menni olyan emberhez, aki rosszul bánik velem. Aki képes megfelelni a te elvárásaidnak, az biztosan megfelelő férj.

– Olyan nehéz az én elvárásaimnak megfelelni?

A két nővér egymásra nézett, aztán egyszerre felelték meg a kérdést: – Igen!

De miközben Kate együtt nevetett Edwinával, némi lelkiismeret furdalása támadt. Mind a három Sheffield hölgy tudta, hogy Edwina férje nemes vagy igen vagyonos ember lesz. Edwina az, akinek biztosítania kell, hogy családjá ne szegénységben élje le az életét. Edwina igazi szépség, míg Kate..

Kate, az Kate.

Kate ezt egyáltalán nem nehezményezte. Edwina szépsége egyszerű tény. Voltak bizonyos igazságok, amiket Kate már régen megtanult elfogadni. Kate sosem tanult meg úgy keringőzni, hogy ne akarná átvenni a vezetést, mindig is félni fog a villámlós vihartól, akárhányszor is győzködi magát, hogy ez ostobaság, és akármilyen ruhát viselt, akárhogyan fésülte a haját, akárhogy paskolta pirospozsgásra az arcát, sosem lesz olyan szép, mint Edwina.

Ráadásul Kate abban sem volt biztos, hogy szeretné, ha annyi figyelem áradna felé, mint hűgára. Rájött, hogy nem élvezné a felelősséget, hogy jó házasságot kell kötnie, hogy anyjának és nővérének megfelelő életet biztosítson.

– Edwina – szólt hűgához szelíden –, te is tudod, hogy nem kell feleségül menned olyan emberhez, aki nem tetszik neked.

Edwina bólintott, hirtelen úgy tűnt, menten sírva fakad.

– Ha úgy érzed, hogy egyetlen férfi sincs Londonban, akit elfogadhatónak találsz, akkor legyen. Egyszerűen visszamegyünk Somersetbe és élvezzük egymás társaságát. Amúgy sem szeretek senkit nálad jobban.

– Én sem – suttogta Edwina.

– És ha mégis találsz olyan férfit, aki levesz a lábadról, akkor Mary és én is nagyon örülünk. Nem kell aggódnod, hogy elhagysz minket. Jól elleszünk magunkban.

– Te is találhatsz magadnak férjet – mutatott rá Edwina.

Kate érezte, hogy ajka halvány mosolyra húzódik.

– Lehet – mondta, a lehetőséget nem zárva ki, de tudva, hogy ez valószínűleg nem igaz. Nem akart egész éleiben vénlány lenni, de nem hitte, hogy itt, Londonban talál magának férjet. – Talán az egyik örülten szerelmes kérőd nálam keres vigaszt, miután rájön, hogy te elérhetetlen vagy számára – évődött hűgával.

Edwina megdobta egy párnával.

– Ugyan már, ne butáskodj!

– Szó sincs róla! – tiltakozott Kate. És komolyan gondolta. Valóban ez tűnt számára a legvalószínűbb módnak, hogy férjet találjon magának a városban.

– Tudod, milyen férfihoz szeretnék feleségül menni? – kérdezte Edwina álmodozó tekintettel.

Kate a fejét ingatta. Fogalma sem volt.

– Tudóshoz.

– Tudóshoz?

– Igen, tudóshoz – közölte Edwina határozottan.

Kate köhécselt egy kicsit.

– Nem vagyok biztos benne, hogy tudósból jó a felhozatal ebben a szezonban.

– Tudom – sóhajtott fel Edwina. – De az igazság az, hogy bár ezt nem hangoztathatom nyilvánosan... eléggé könyv-moly típus vagyok. Szívesebben tölténém a napomat könyvtárban, olvasással, mint a Hyde Parkban kószálva. Azt hiszem, jobban élvezném az életet egy olyan férfival, akinek tudósi ambíciói is vannak.

– Helyes. Hmmm... – Kate igen erősen gondolkodott. Nem valószínű, hogy Edwina talál magának tudóst otthon, Somerszetben. – Tudod, Edwina, azt hiszem, az egyetemi városokon kívül elég nehezen találunk neked tudóst. Talán meg kéne elégedned egy olyan férfival, aki hozzád hasonlóan szeret olvasni és tanulni.

– Az is jó lenne – mondta Edwina boldogan. – Egy amatőr tudóssal is megelégednék.

Kate megkönnyebbülten sóhajtott. Biztosan van olyan férfiember Londonban, aki szeret olvasni.

– És tudod, mit? – tette hozzá Edwina. – A könyvet nem lehet a címlapjáról megítélni. Mindenféle amatőr tudós van. Lehet, hogy Bridgerton vikomt úr, akiről Lady Whistledown oly sűrűn ír, lelke mélyén tudós.

– Ezt szívd vissza gyorsan, Edwina! Semmi közöd nem lehet Bridgerton vikomthoz. Mindenki tudja, hogy a legmegátalkodottabb szoknyavadászok közé tartozik. Sőt! Ő a legnagyobb élvhajhász. Pont. Egész Londonban. Az egész városban!

– Tudom. Csak példának hoztam fel. Ráadásul amúgy sem valószínű, hogy az idén feleséget választana magának. Lady Whistledown legalábbis ezt írta, és te magad mondtad, hogy szinte mindig igaza van.

Kate megpaskolta húga karját.

– Ne aggódj! Találunk neked alkalmas férjet. De nem... nem, nem, nem és nem Bridgerton vikomtot!

Ebben a pillanatban beszélgetésük tárgya a White Klubban pihent a három közül két öccsével élvezték a késő délutáni italt.

Anthony Bridgerton hátradőlt bőr karosszékében, elgondolkodva kortyolta a whiskyt, lötykölte, körbe áramoltatta a pohárban, majd megszólalt: – Arra gondoltam, hogy megnősülök.

Benedict Bridgerton, aki éppen azon szokását gyakorolta, amit anyja annyira megvetett, nevezetesen székét két hátsó lábára billentve kissé kapatosan hintázott, erre lehuppant.

Colin Bridgerton félreneyelt.

Colin szerencséjére Benedict éppen időben nyerte vissza egyensúlyát, hogy erőteljesen hátba verje, mire öccse egy zöld olívbogyót állított az asztalt átívelő röppályára.

Kis híján, fülön találta Anthonyt.

Anthony megjegyzés nélkül hagyta e méltatlanságot Nagyon jól tudta, hogy hirtelen bejelentése a meglepetés erejével hatott.

Illetve, talán az igen erős meglepetés ereje lenne a helyes kifejezés. „Teljes, totális, felülmúlhatatlan” – ezek a szavak jutottak eszébe.

Anthony tudta, hogy nem illik bele abba a képbe, hogy olyan férfi lenne, aki hirtelen ilyen nagy elhatározásra szánta el magát. Az utóbbi tíz évet hírhedt élvhajhászként, intenzív szoknyavadászattal töltötte, ott lelt örömet, ahol ért. Mert úgy vélte, rövid az élet és élvezni kell, amíg lehet. Ó, *persze* megvolt a maga becsületkódexe! Sosem enyelgett jó családból való úrihölgyekkel. Nem jöhetett szóba senki, akinek a legkisebb joga is lett volna házasságot követelni.

Négy húga volt, ezért Anthony eléggé tisztelte a tisztas úrilányok jó hírnevét. Egyszer majdnem párbajozott egyik húga miatt, hogy megvédje becsületét. Ami a másik három húgát illeti... nem szégyellte bevallani, hogy kiveri a hideg verejték, amikor arra gondol, hogy olyan férfival hozza össze őket a sors, akinek olyan híre van, mint neki.

Nem, nyilván nem viszi rá a lélek, hogy egy úriember húgát tönkretegye.

Ami azonban a másféle nőket, özvegyeket és színésznőket illeti, akik tudják, mit akarnak, és mibe keverednek: élvezte a társaságukat, mégpedig nagyon. Amióta befejezte oxfordi tanulmányait és Londonba költözött, soha nem volt szerető nélkül.

Néha, gondolta fanyarul elmosolyodva, két szeretőt tartott egyszerre.

Részt vett szinte minden lóversenyen, amit a *Társaság* rendezett Jackson iskolájában gyakorolta az ökölvívást, és meg sem tudta számolni, annyszor nyert kártyában. (Néhányszor vesztett, de a veszteségekről nemigen vett tudomást) Húszas éveit tudatos gyönyörszerzésben töltötte, csak a családja iránti felelősség hajtotta.

Edmund Bridgerton hirtelen és váratlanul halt meg, nem volt ideje rábízni a családot legidősebb fiára, ellátni tanácsokkal az életre. De ha mondott volna valamit búcsúzóul, Anthony biztos volt benne, hogy azt mondta volna, vigyázzon anyjára és testvéreire és úgy szeresse őket, ahogy ő szerette és vigyázott rájuk.

Így Anthony, miközben bálokra, estélyekre, klubba és lóversenyre járt, öccseit Etonba és Oxfordba küldte, és húgai rendezte észveszejtő mennyiségű kamarahangversenyre járt (ami nem volt kis teljesítmény, mert négy húgából háromnak egyáltalán nem volt zenei hallása). Mindeközben figyelemmel kellett kísérnie és gondosan intéznie a család pénzügyeit. Mivel hét testvére volt, kötelességének érezte, hogy gondoskodjon mindegyikük jövőbeli megélhetéséről.

És ahogy egyre közelebb ért a harminchoz, rájött, hogy egyre több időt tölt örökségük gondnoki feladataival és a család ügyeinek intézésével, mint eredeti céljával, az élvezetek hajhászásával. Arra is rájött, hogy ez így tetszik neki. Tartott még szeretőt, de egyszerre már csak egyet, és úgy találta, hogy már nem kell beneveznie minden egyes lóversenyre, és késő éjszakáig ott maradni a klubban, csak hogy ő nyerje az utolsó kártyapartit.

Hírneve természetesen nem halványodott. Ami azt illeti, ezt nem is bánta. Voltak bizonyos előnyei annak, hogy Anglia legféltetlenebb élvhajhászának gondolták. Például az, hogy szinte mindenki félt tőle.

Ez jó volt.

De ideje volt megnősülni. Meg kell állapotnia az életben, fiút kell nemzenie. Hiszen valakinek tovább kell adni a vikomt címet. Meglehetősen sajnálta azonban, sőt, elszorult a szíve, ha arra gondolt, talán nem éri meg, hogy fia felnőtt legyen. De mit tehetne? Ő egy elsőszülött Bridgerton elsőszülött Bridgerton fiának elsőszülött Bridgerton fia, satöbbi, nyolcadízigen visszamenően. Dinasztikus kötelessége, hogy szaporodjon és sokasodjon.

Ráadásul némi vigaszt talált abban, hogy három talpraesett és gondoskodó fivére van. Ha ő nem tudna, ők majd gondoskodnak arról,

hogy fia olyan szeretetben és becsületben nevelkedjen, ami minden Bridgerton gyermeknek kijár. A húgai dédelgetik a fiút, anyja talán elkényezteti...

Anthony el is mosolyodott egy kicsit, ahogy nagy és gyakran lármás családjára gondolt. Fiának nem feltétlenül van szüksége apára, hogy nagyon szeressék.

Es bármilyen gyerekeket is nemzzen, valószínűleg nem emlékeznek rá, miután meghal. Még kicsik lesznek, nem alakult ki a tudatuk. Anthony figyelmét nem kerülte el, hogy a Bridgerton gyerekek közül ő, a legidősebb volt az, akire a legnagyobb hatással volt apjuk halála.

Anthony újra italába kortyolt, kihúzta magát, nagyot szusszant és kikergette a kellemetlen gondolatokat a fejéből. Az aktuális feladatra kellett koncentrálnia, nevezetesen arra, hogy feleségjelöltet találjon magának és megnősüljön.

Józan ítélőképességű és némiképp rendszerető emberként gondolatban sorra vette, mire van szükség, mi a teendő a cél elérésére Milyen legyen a feleség? Először is, meglehetősen csinos legyen. Nem muszáj lélegzetelállító szépségnek lennie (bár az jó lenne), de úgy gondolta, hogy ha már muszáj ágyba vinnie, a szépség csak kellemesebbé teszi a kötelességet.

Másodszor, nem lehet buta. Anthony úgy vélte, ezt a követelményét a legnehezebb teljesíteni. Nem volt túlságosan elragadtatva a londoni első bálózok értelmi képességeitől. Amikor legutóbb elkövette azt a hibát, hogy megpróbált egy, az iskolapadból frissen kikerült ifjú hölgyvel beszédbe elegyedni, a nőszemély nem volt képes másról beszélni, mint az ételről (éppen egy tányérnyi eper volt a kezében) és az időjárásról (de még arról sem tudott, mert amikor Anthony azt kérdezte, szerinte front jön-e, a hölgy azt felelte: „Sajnos nem ismerem Front urat.”)

Egy kevésbé okos feleséggel akár évekig elkerülheti a beszélgetést, de nem akart buta gyerekeket.

Harmadszor, és ez volt a legfontosabb szempont, nem akart olyan nőt, akibe beleszerethet.

És ezt a szabályt semmilyen körülmények között nem akarta megszegni.

Nem volt teljesen cinikus, tudta, hogy létezik igaz szerelem. Mindenki tudhatta ezt, aki valaha volt szüleivel, a Bridgerton házaspárral egy szobában.

De a szerelem olyan komplikáció volt, amit szeretett volna elkerülni. Nem vágyott arra, hogy életében megjelenjen ez a csoda.

És mivel Anthony ahhoz volt szokva, hogy megkapja, amit akar, nem volt kétsége afelől, hogy talál magának egy csinos, intelligens nőt, akibe sosem tudna beleszeretni. Mi a gond ezzel? Jó esély van rá, hogy akkor sem találná meg élete szerelmét, ha nagyon keresné. A férfiak többsége nem találja meg.

– Szent ég, Anthony, mitől fitorogsz ennyire? Az olíva-bogyótól nem lehet. Tisztán láttam, merre repült, és még csak hozzád sem ért.

Benedict hangja zökkenett ki álmodozásából, és Anthony pislogott néhányszor, mielőtt válaszolt.

– Semmi. Tényleg semmi.

Természetesen senkivel, még testvéreivel sem osztotta meg saját halandóságáról szóló gondolatait. Nem olyasmi volt ez, amit szeretett volna reklámozni. Hiszen ha valaki azzal ment volna oda hozzá, hogy ezeket így elmondja neki, valószínűleg úgy kinevette volna, hogy zeng a ház.

De senki nem érthette meg, milyen szoros, milyen mély kapcsolat fűzte apjához. És talán senki sem értené meg, mit érzett Anthony lelke legmélyén, hogy egyszerűen érezte, nem fog tovább élni, mint apja élt. Edmund a mindene volt.

Mindig vágyott arra, hogy olyan nagyszerű ember legyen, mint apja volt, és bár tudta, hogy ez nem lehetséges, azért próbálkozott. Az, hogy bármiben, bármiféleképpen többet érjen el, mint Edmund, egyenesen lehetetlenségnek tűnt.

Apja egészen egyszerűen a legnagyobb ember volt, akit Anthony valaha ismert, sőt lehet, hogy az egész világon nem volt hozzá hasonló. Végtelen önteltségnek tűnt, hogy bármiben több legyen nála. Valami történt vele apja halálának éjszakáján, amikor ott maradt a testtel a szülői hálószobában, amikor órákig ült mellette, nézte a halottat és kétségbeesetten próbált emlékezni minden együtt töltött pillanatra. Olyan könnyű lenne elfelejteni az apró dolgokat, hogyan szorította meg Edmund Anthony felsőkarját, valahányszor biztatásra volt szüksége. Vagy hogyan tudta emlékezetből idézni Shakespeare *Sok hűhó semmiértjéből* Baltázár énekét, nem mintha különös jelentőségűnek tartotta volna, hanem mert egyszerűen kedvelte.

És amikor Anthony végre kilépett abból a szobából, a hajnal első sugarai festették rózsaszínre az eget, és valahogy tudta, hogy az ő napjai is meg vannak számlálva, ugyanúgy, ahogy Edmund napjai meg voltak.

– Nyögd ki! – mondta Benedict, újra betörve Anthony gondolataiba. – Egy pennyt sem ajánlok érte, mert tudom, hogy annyit nem ér, de kíváncsi lennék, min gondolkodtál ilyen erősen.

Anthony hirtelen még jobban kihúzta magát, és eltökélte, hogy az aktuális témára koncentrálja gondolatait. Hiszen menyasszonyt kell választania magának, és ez komoly dolog.

– Kit tekintenek a szezon legragyogóbbjának? – kérdezte.

Fivérei egy kicsit elgondolkodtak ezen, aztán Colin adta meg a választ: – Edwina Sheffieldet. Biztosan láttad már. Elég kicsi és törékeny lány, szőke hajú, kék szemű. Általában arról lehet felismerni, hogy egész rajnyi szerelem-sóvár udvarló követi.

Anthony nem vette figyelembe öccse gúnyos humorát.

– Van egy kis esze?

Colin pislogott, mintha az eszes nő, mint összetartozó fogalom abszolút újdonság lenne számára.

– Igen, azt hiszem, egyáltalán nem buta, Egyszer hallottam, ahogyan mitológiáról beszélt Middlethorpe herceggel, és úgy találtam, hogy nő léteére nagyon meggyőzően érvelt.

– Remek – mondta Anthony, azzal poharát nagy koppanással az asztalra tette. – Akkor őt veszem feleségül.

2. fejezet

Szerda este a Hartside-bálon Bridgerton vikomt több kisasszonnyal táncolt. Ez a magatartás felettébb különösnek tűnik, mivel Bridgerton általában messze elkerüli a jó házból való tisztas lányokat, ami még kedvező is lehetne rá nézve, ha nem bosszantaná annyira a lányukat férjhez adni igyekvő ambiciózus anyákat.

Lehetséges, hogy a vikomt olvasta e sorok írójának legutóbbi cikkét, és a minden férfira jellemző perverz vágytól vezérelve elhatározta, bebizonyítja, hogy az írásban megfogalmazott állítás nem állja meg a helyét?

Lehet, úgy tűnhet, hogy e sorok írója nagyobb fontosságot tulajdonít önmagának, mint amilyennel valójában bír, de volt már rá nem is egy példa, hogy férfiak ennél sokkal, de sokkal jelentéktelenebb szempontok figyelembevételével hoztak döntéseket.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 22.*

Aznap este tizenegy órára Kate minden félelme valóra vált.

Anthony Bridgerton táncra kérte Edwinát. Ami ennél is rosszabb: Edwina elfogadta a felkérést és táncba ment vele.

És ami még ennél is rosszabb: Mary olyan fátyolos tekintettel nézte a párt, mintha máris a templomi esküvő időpontját és részleteit szeremé egyeztetni.

– Nem hagynád abba? – sziszegte Kate, oldalba könyökölve nevelőanyját.

– Mit?

– Hogy úgy nézel Bridgertonra!

Mary csak pislogott.

– Hogyan?

– Mintha máris az esküvői reggelit terveznéd.

– Ó! – Mary elpirult. Arca büntudatos rózsaszínre változott.

– Mary!

– Hát, lehet, hogy volt ilyen gondolatom – ismerte el Mary. – De kérdezem én: mi rossz van ebben? Igazán remek parti lenne Edwina számára.

– Figyeltél arra, amiről ma délután beszéltünk a napPallban? Önmagában is elég baj, hogy Edwina körül ennyi szoknyapecér legyeskedik. El nem tudod képzelni, mennyi időmbe telt, mire kiválogattam a jó kéroket a sokaságból. Na de Bridgerton! – Kate megborzongott. – Nála nagyobb élvhajhász talán nincs is egész Londonban. Nem kívánhatod, hogy Edwina egy ilyen emberhez menjen feleségül.

– Ne próbálj kioktatni, hogy mit tehetek és mit nem, Katharine Grace Sheffield! – mondta Mary élesen, és kihúzta magát, de így is fél fejjel alacsonyabb volt, mint Kate. – Még mindig az anyád vagyok. Illetve a nevelőanyád. Ha ez számít valamit.

Kate ettől igen kényelmetlenül érezte magát. Maryt ismerte anyjának, és soha, egyszer sem érezte vele, hogy kevésbé lenne a lánya, mint Edwina. Mindig egyformán bánt velük. Ő fektette le Kate-et esténként. Ő mondott neki esti mesét, megcsókolta, megölelte, ő segítette át a gyermekkor és a felnőttkor közti furcsa éveken. Csak azt nem kérte soha, hogy Kate anyának szólítsa.

– Számít – felelte Kate halkán, és elszégyellve magát lesütötte a szemét. – Sokat számít. És az anyám vagy. Minden szempontból, ami számít.

Mary egy hosszú pillanatig nézte, aztán pislantott párat.

– Ó, istenkém! – szólt fojtott hangon, aztán retiküljébe nyúlt zsebkendőért. – Most miattad itatom az egereket!

– Sajnálom – dűnnyögte Kate – Fordulj meg, hogy senki ne lássa. Így.

Mary fehér lenvászon zsebkendőt vett elő és megtörölgette búzavirágkék szemét.

– Szeretlek, Kate. Ugye tudod?

– Igen! – kiáltott fel Kate, megdöbbenve, hogy Mary egyáltalán feltette ezt a kérdést. – És tudod... tudod, hogy én...

– Tudom – Mary megfogta nevelt lánya kezét. – Persze, hogy tudom. Csak arról van szó, hogy ha az ember vállalja, hogy anyja helyett anyja lesz egy gyermeknek, akit nem ő szült, a felelőssége kétszeres. Kétszer annyit kell tenni azért, hogy a gyermek boldog legyen és jól éljen.

– Ó, Mary, nagyon szeretlek. És Edwinát is szeretem.

Edwina nevének említésére mindketten megfordultak és tekintetükkel megkeresték a bálteremben. Szépen táncolt a vikomttal. Mint mindig. Edwina nagyon szép és bájos volt. Szőke haja feje tetejére tűzve, néhány göndör fürt kihagyva, hogy arcát keretezze Karcsún, kecsesen, könnyeden táncok.

Kate ingerülten jegyezte *meg* magában, hogy a vikomt elképesztően szép férfi. Fekete-fehérben volt, került a *Társaság* férfiviseletében éppen divatos élénk színeket. Magas, tartása egyenes, büszke, haja dús gesztenyeszín, kissé homlokába hulló.

Legalábbis látszatra tökéletes férfinak tűnt.

– Szép pár, ugye? – kérdezte Mary álmodozón. Kate nem szólt. A nyelvébe harapott. – Egy kicsit magas hozzá, de úgy vélem, ez nem áthághatatlan akadály.

Kate összeszorította a kezét, körme a bőrébe vájta. Mary mosolygott. Meglehetősen fortélyos ez a mosoly, gondolta Kate Gyanakodva figyelte nevelőanyját.

– A vikomt remek táncos, nemde? – kérdezte Mary.

– Nem veheti feleségül Edwinát! – fakad ki Kate.

Mary mosolya vigyorra szélesedett.

– Kíváncsi voltam, meddig bírod megjegyzés nélkül.

– Természetes hajlandóságomnál sokkal tovább – felelte Kate, szinte minden szót gondosan mérlegelve.

– Igen, ennyi számomra is világos volt.

– Mary, te is tudod, hogy a vikomt nem olyan ember, akit Edwinának szeretnénk.

Mary kissé oldalra hajtotta a fejét és összevonta szemöldökét.

– Azt hiszem, úgy helyes, hogy a kérdés, olyan férfi-e, akit Edwina magának szeretne.

– A vikomt neki sem felel meg! – felelte Kate hevesen. – Éppen ma délután mondta nekem, hogy tudós emberhez szeretne feleségül menni. Tudóshoz! – A hűgával táncoló sötét hajú férfi felé biccentett. – Szerinted ez az ember úgy néz ki, mint egy tudós?

– Nem, de akkor is, te sem nézel ki különösen tehetséges akvarellistának, mégis, tudom, hogy az vagy – mondta Mary cinkosán mosolyogva, ami rendkívül bosszantotta Kate-et, és ezt nem hagyhatta szó nélkül.

– Egyetérték, hogy az embert nem lehet csupán a külső megjelenése alapján megítélni – szúrta a foga közt. – De abból, amit eddig hallottunk róla, nem úgy tűnik, hogy előszeretettel tölténé dohos szagú könyvek fölé görnyedve a délutánjait.

– Lehet, hogy valóban nem – tűnődött Mary. – De ma este igen jót beszélgettem az anyjával.

– Az anyjával? – Kate némileg küszködött, hogy követni tudja a beszélgetés folyamatát. – Mi köze ennek ehhez az egészhez?

Mary vállat vont.

– Nehezen hiszem, hogy ez a kedves, okos hölgy ne a család nevére méltó, legfinomabb úriembert nevelte volna.

– De Mary...

– Ha majd te is anya leszel – mondta szelíden –, megérted, mire gondolok.

– De...

– Mondtam már – vágott a szavába Mary, olyan határozott hangon, ami egyértelműen azt jelezte, hogy komolyan gondolta, amit mond –, milyen szép vagy ebben a zöld muszlinruhában?

Kate elcsodálkozva nézett le ruhájára, és azon tűnődött, vajon miért váltott ilyen hirtelen témát.

– A színe nagyon jól áll neked. Lady Whistledown a pénteki lapjában nem fog kókadt nárcisznak nevezni.

Kate döbbenten nézett Maryre. Nevelőanyjának talán melege van. Nagy a zsúfoltság a bálteremben, a levegő áporodott lett.

Ekkor érezte, hogy Mary ujjával megböki a bal lapockája alatt, és rájött, hogy valami teljesen más történik.

– Mr. Bridgerton! – kiáltott fel Mary hirtelen, olyan vidáman, mint valami fruska.

Kate rémülten kapta fel a fejét, és látta, hogy megdöbbentően jóképű férfi közeledik feléjük. Megdöbbentően jóképű férfi, aki majdnem pontosan úgy nézett ki, mint a húgával táncoló vikomt

Kate nagyot nyelt. Ha nem tette volna, tátva marad a szája.

– Mr. Bridgerton! – ismételte Mary. – Örülök, hogy látom. Ő a lányom, Katharine.

A férfi megfogta Kate ernyedt, kesztyűs kezét, és légies csókot lehelt ujjaira. Pontosabban olyan légieset, hogy Kate gyanította, nem is történt csók.

– Miss Sheffield – szólította meg a férfi.

– Kate – folytatta Mary –, bemutatom Mr. Colin Bridgertont. Ma este ismertem meg, amikor az édesanyjával, Lady Bridgertonnal beszélgettem. – mondta, azzal ragyogó mosollyal Colinhoz fordult: – Olyan kedves hölgy!

Colin visszamosolygott.

– Szerintünk is.

Mary kuncogott. Kuncogott! Kate azt hitte, eláll a lélegzete.

– Kate – szólt Mary ismét –, Mr. Bridgerton az Edwinával táncoló vikomt testvéröccse – tette hozzá teljesen szükségtelenül.

– Észrevettem – felelte Kate.

Colin Bridgerton ferde pillantást vetett rá, és Kate rögtön tudta, hogy Mr. Bridgerton figyelmét nem kerülte el a hangjában rejlő enyhe gúny.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Sheffield – mondta udvariasan. – Remélem, ma este megtisztel egy táncsal.

– Én... természetesen – köhécselt. – Megtiszteltetés számomra.

– Kate – szólt Mary kissé noszogatva –, kérlek, mutasd meg Mr. Bridgertonnak a táncrendedet.

– Ó Igen, persze! – Kate a táncrendjét kereste kissé kapkodva. Zöld szalaggal volt a csuklójára kötve. Az, hogy kapkodva kellett keresnie valamit, ami a testére volt kötve, meglehetősen zavarról árulkodott, de Kate úgy határozott, hogy önuralomvesztését az addig ismeretlen Bridgerton fivér váratlan megjelenésének tulajdonítja. És annak a szerencsétlen ténynek, hogy még a legjobb körülmények között sem ő volt a legcsinosabb lány a tereben.

Colin beírta a nevét egy későbbi táncra, és megkérdezte, nem lenne-e kedve elsétálni vele a limonádés asztalhoz.

– Menj csak! – mondta Mary, mielőtt Kate bármit válaszolhatott volna. – Miattam ne aggódj. Jól elleszek nélküled.

– Hozhatok neked egy pohárral – ajánlotta, és azon mesterkedett, hogy ferde pillantást vessen nevelőanyjára úgy, hogy Mr. Bridgerton ne vegye észre.

– Nem szükséges. Visszamegyek a gardedámok és anyák körébe – felelte, és körülnézett, hátha meglát egy ismerős arcot. – Ó, nézd, ott van Mrs. Featherington! Mennem kell. Portia! Portia!

Kate nézte, ahogy nevelőanyja gyorsan eloson, aztán odafordult Mr. Bridgertonhoz.

– Úgy vélem, nem kér limonádét

Vidámság csillant a férfi smaragdzöld szemében.

– Vagy nem kér, vagy Spanyolországig akar szaladni, hogy maga szedje hozzá a citromot

Kate önkéntelenül felnevetett. Nem akarta kedvelni Mr. Colin Bridgertont Semelyik Bridgertont sem akarta kedvelni azután, amit a vikomtról az újságban olvasott De úgy vélte, nem igazságos egy embert a fivére helytelen cselekedeteiről megítélni, így egy kicsit megnyugodott.

– Szomjas? – kérdezte. – Vagy csak egyszerűen udvarias?

– Mindig udvarias vagyok – felelte Colin ravasz-kés mosollyal. – De most szomjas is.

Kate nézte a mosolyt, melyhez halálos kombinációban társult a kápráztatóan zöld szempár, és majdnem felnyögött

– És látom, egyben nagy élvhajhász is – mondta sóhajtva.

Colin alig kapott levegőt. Kate ezt nem tudta mire vélni, de akkor is látszott, hogy a férfi lélegzete elakadt

– Bocsánat...?

Kate elpirult, amikor legnagyobb rémületére észrevette, hogy hangosan kimondta, amit gondol.

– Nem, nem, nekem kell bocsánatot kémem. Kérem, bocsásson meg! Megbocsáthatatlanul durva voltam.

– Nem, nem – felelte a férfi gyorsan. Nagyon érdeklődőnek, cseppet sem sértettnek tűnt. – Kérem, folytassa!

Kate feszengett. Most már tényleg nem volt visszaút és kibúvó.

– Én csak... – köhécselt. – Ha lehetek szókimondó...

Colin bólintott, furfangos mosolya azt sugallta, hogy csak őszinte lehet vele

Kate megint csak köhécselt.

A férfi bólintott, ravasz mosolya azt sugallta, el sem tudná képzelni, hogy Kate ne őszintén, szókimondóan szóljon.

Kate újra köhécselt. Ez tényleg kezd nevetségessé válni. Hangja egyre inkább olyan volt, mintha varangyos békát nyelt volna.

– Csak arról van szó, hogy a fivére meglehetősen élvhajhász lehet.

– Melyik fivérem?

– A vikomt – mondta Kate, mert azt hitte, ez nyilvánvaló.

– Három fivérem van – magyarázta a férfi.

Kate igen ostobának érezte magát.

– Sajnálom!

– Én is sajnálom – felelte mélyen átérezve saját helyzetét. – Többnyire szörnyű kellemetlenséget jelentenek.

Kate kénytelen volt köhögni, hogy elfedje a meglepettség önkéntelen szusszanásait.

– De örülök, hogy nem Gregory öcsémhez hasonlított – mondta feltűnő megkönnyebbüléssel. Ferdén nézett rá, aztán megmagyarázta: – Mert ő még csak tizenhárom éves.

Kate látta a férfi szemében a mosolyt, és rájött, hogy végig tréfát űzött vele. Nem olyan ember, aki fivére végromlását szeretné.

– Nagyon szereti a családját, ugye? – kérdezte.

Colin tekintete egy szempillantás alatt változott halálosan komolyra.

– Abszolút.

– Én is – jegyezte meg élesen.

– És ez önnél mit jelent?

– Azt jelenti – felelte Kate, jól tudva, hogy inkább hallgatnia kéne, de akkor is kimondta: – Azt jelenti, nem hagyom, hogy bárki is összetörje a húgom szívét

Colin egy pillanatig nem szólt, majd lassan elfordította a fejét, hogy egy pillantást vessen bátyjára és Edwinára, akik éppen akkor fejezték be a táncot.

– Értem.

– Valóban?

– Természetesen. – Ekkor már odaértek a limonádés asztalhoz. Colin két poharat vett fél. Kate aznap este már három pohár limonádét ivott, mely ténynek Mary egészen biztosan tudatában volt, mielőtt azt a javaslatot tette, hogy fogyasszanak még. De a bálteremben meleg volt – mert a báltermekben mindig meleg van –, és újra megszomjazott.

Colin lassan, komótosan kortyolt, aztán a pohár pereme fölött megjegyezte: – A bátyám azt tervezi, hogy még az idén megnősül.

Ketten játsszák a játékot, gondolta Kate

Ő is lassan kortyolt, mielőtt megszólalt: – Valóban?

– Valóban. Abban a helyzetben vagyok, hogy első kézből származik az információ.

– Nagy élvhajász hírében áll.

Colin igen kíváncsian nézett rá.

– Ez valóban így van – felelte.

– Nos, nehéz elképzelni, hogy egy ilyen hírhedt élvhajász megállapodjon egyetlen nő mellett, és boldogságot találjon a házasságban.

– Úgy tűnik, ön már sokat foglalkozott ezzel a gondolattal, Miss Sheffield.

Kate egyenesen a szemébe nézett.

– Mr. Bridgerton, az ön bátyja nem az első megkérdőjelezhető jellemű ember, aki a húgomnak udvarol. És biztosíthatom, nem veszem félvállról a boldogságát.

– Nyilván minden lány arra vágyik, hogy egy gazdag és nemesi címmel rendelkező férfiú mellett találja meg a boldogságát. Hát nem erről szól az egész londoni báli szezon?

– Lehet – ismerte el Kate –, de attól tartok, az ilyesféle gondolkodásmód nem tükrözi a valódi problémát

– Nevezetesen?

– Azt, hogy egy férj sokkal nagyobb intenzitással képes összetömi egy nő szívét, mint egy egyszerű udvarló – mondta sokat sejtetően mosolyogva, aztán hozzátette: – Ön is így gondolja?

– Mivel sosem voltam nős, nem vagyok abban a helyzetben, hogy erről hitelesen értekezhetnék.

– Szégyen, szégyen, Mr. Bridgerton, hogy a legrosszabb-féle taktikázással kerülte meg a választ

– Taktikázást követtem volna el? Azt hittem, a lehető legjobb választ adtam. Nyilván kezdem elveszteni a fogást a téma ütőerén.

– Attól tartok, abból sosem lehet baj, ha ön valamit nem érint – mondta Kate, és kiitta a limonádét Kis pohár volt, köszönhetően vendéglátójuk, Lady Hartside notórius fősvénységének.

– Rendkívül hízelgőnek veszem ezt a megjegyzését.

Kate mosolygott, ezúttal igazi mosollyal.

– Ilyen vád ritkán ér engem, Mr. Bridgerton.

Colin felnevetett Hangosan, a bálterem kellős közepén. Kate kényelmetlenül érezte magát, mert hirtelen észrevette, hogy kíváncsi tekintetek kereszttüzében állnak.

– Meg kell ismernie a bátyámat – mondta Colin feltűnően vidáman.

– A vikomt? – kérdezte Kate hitetlenkedve.

– Nos, ha óhajtja, Gregory társaságát is élvezheti, de mint említettem, ő még csak tizenhárom éves, és könnyen előfordulhat, hogy csínytevésből békát tesz a székére.

– És a vikomt?

– Ő valószínűleg nem békát tenne a székére – felelte rezzenéstelen arckifejezéssel.

Kate nem értette, hogy tudta megállni nevetés nélkül, de sikerült komolyan, ajkát teljesen egyenes vonalban tartva felelnie: – Értem. De ez nem sokat nyom a latban.

Colin szélesen mosolygott

– Nem olyan veszedelmes ember.

– Nagy megkönnyebbüléssel hallom. Rögtön elkezdem tervezgetni az esküvői ebédet

Colin szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Nem úgy értettem... nem kéne... vagyis mintha ez egy kicsit korai lenne...

Kate megszánta, ezért hozzátette: – Csak tréfáltam.

Colin kissé elpirult

– Természetesen értettem a tréfát

– Most, ha megbocsát, bűcsút kell vennem öntől.

Colin elkomorult.

– Ugye nem távozik ilyen korán, Miss Sheffield?

– Nem, még maradok. – Nem akarta közölni, hogy könnyítenie kell magán. Négy pohár limonádé megtette a testi hatását. – Megígértem egy barátnőmnek, hogy feltétlenül megkeresem.

– Örülök, hogy megismerhettem – mondta Colin kurtán bólintva. – Megengedi, hogy elkísérjem?

– Köszönöm, nem szükséges. Magam is odatalálok – mondta, azzal válla fölött hátrapillantva, mosolyogva kísértál a bálteremből.

Colin Bridgerton elgondolkodva figyelte, aztán elindult bátyja felé, aki éppen a falnak támaszkodva állt, karja keresztbe fonva, szinte harci pózban.

– Anthony! – szólította meg, barátságosan hátra veregetve bátyját. – Milyen volt a tánc Miss Sheffielddel?

– Megfelel – szólt Anthony tömör válasza. Mindketten tudták, mit ért ez alatt.

– Valóban? – kérdezte Colin, ajka ravasz-kás mosolyra húzódott. – Akkor meg kéne ismerned a nővérét is!

– Tessék?

– A nővérét – ismételte Colin nevetve – Nem hagyhatod ki. Muszáj megismerned. Nem bánod meg.

Husz perccel később Anthony már tudta az *egész* történetet, hogy s mint a helyzet Edwina Sheffield férjhez menetelével kapcsolatban. Colin mindent részletesen elmondott. A helyzet pedig az volt, hogy Edwina szívéhez és kezéhez csak egyetlen út van, az pedig nővére bizalmának megnyerésén át vezet

Úgy tűnik, Edwina Sheffield nem köt házasságot nővére jóváhagyása nélkül. Colin szerint ezt mindenki tudta, már legalább egy hete elterjedt a hír, amikor Edwina ilyen értelmű kijelentést tett a Smythe-Smith zenei estén. A Bridgerton fivérek nem voltak jelen a nevezetes eseményen, mivel úgy kerültk a Smythe-Smith zenei esteket, mint a pestist. (És így volt ezzel mindenki, aki tisztelte Bach és Mozart muzsikáját, valamint általában a zenét.)

Edwina nővére, bizonyos Katharine Sheffield, akit általában csak Kate-nek neveznek, szintén idén lett első bálzó, bár azt mondják, már legalább huszonegy éves. Ebből az időzítésből Anthony arra következtetett, hogy a Sheffield család nem a leggazdagabbak közé tartozik, ami tökéletesen megfelelt neki. Nem volt szüksége nagy hozománnyal rendelkező feleségre, és az olyan lánynak, akinek nincs hozománya, nagyobb szüksége lehet rá.

Anthony hitt abban, hogy minden előnyt ki kell használni.

Edwinával ellentétben, az idősebb Miss Sheffieldről nem volt elmondható, hogy azonnal kedvencévé fogadta a *Társaság*. Colin úgy tudta, Kate-et általában kedvelték, de nem volt olyan elbűvölően szép, mint Edwina. Magas volt, míg húga alacsony. Haja barna, míg Edwina szőke.

Nem volt meg benne Edwina bájos kecsessége sem. Colin szerint (mert bár nemrégén tért vissza Londonba, máris nagy pletykakincs birtokában volt), nem egy úriember panaszkodott lábfejfájdalmaktól, miután megtáncoltatta Katharine Sheffield kisasszonyt.

Anthony az egész helyzetet kissé abszurdnak találta. Hiszen ki hallott már olyanról, hogy egy lány a nővére beleegyezését kéri a férjhezmenetelhez? Ha az apját, az rendben van, sőt, az anyai beleegyezéssel sincs semmi gond, na de egy nővértől függni?! Ráadásul furcsának tűnt, hogy Edwina éppen Katharine-hez fordult tanácsért és útmutatásért, amikor nyilvánvalóan ő sem mozgott otthonosan a *Társaság* köreiben.

De Anthony nem igazán érzett kedvet ahhoz, hogy más jelöltet keressen udvarlási célra, ezért kényelmi okból úgy döntött, ez egyszerűen azt jelenti, hogy Edwina fontosnak tartja a családot. És mivel neki is fontos volt a család, ezt is jelnek tekintette, hogy a kiszemelt hölgy kiváló feleség lenne.

Ezek szerint csak annyit kell tennie, hogy elbűvöli a nővérét. És mennyire lehet ez bonyolult feladat?

– Nem lehetnek nehézségeid, ha meg akarod nyerni magadnak – jósolta Colin, és magabiztos mosolyra fakadt. – Semmi gond nem lehet. Félénk, korosodó, vénlányjelölt nővér? Valószínűleg sosem figyelt fel rá hozzád hasonló férfi. Azt sem fogja tudni, mit érez irántad.

– Nem akarom, hogy belém szeressen – felelte Anthony kissé nyersen. – Csak azt akarom, hogy ajánljon a húgának.

– Ezt nem ronthatod el – mondta Colin. – Ilyesmiben egyszerűen nem tudsz hibázni. Nekem elhíheted. Néhány percet beszélgettem vele ma este, és erősen emlegetett téged.

– Remek. – Anthony elrugaszkodott a faltól, nagy elhatározással mozdult, kihúzta magát. – Most hol van? Kérlek, mutass be neki!

Colin végignézett a termen, egy percig is eltartott, míg megtalálta.

– Ó, megvan! Ami azt illeti, éppen erre tart. Micsoda csodálatos véletlen!

Anthony úgy vélte, öccse közelében soha semmi sem történik véletlenül, de követte tekintetét.

– Melyik hölgy az?

– A zöld ruhás – felelte Colin, és alig érzékelhetően biccentett felé.

Egyáltalán nem olyan volt, mint amire Anthony számított. Figyelte, ahogy a lány közeledik a tömegen át. Egyáltalán nem félelmetes amazon, és csak a kistermetű, alig öt láb magas Edwina mellett tűnt magasnak. Ami azt illeti, Miss Katharine Sheffield meglehetősen kellemes jelenség volt: dús gesztenyebarna haj, sötét szem. Bőre fehér, ajka piros, és olyan magabiztosan járt, hogy Anthony csak tetszéssel tudta nézni.

Nyilván nem tekintik olyan ragyogó gyémántnak, mint kishűgát, de Anthony nem gondolta, hogy nem találna magának férjet saját érdeméből. Talán, ha feleségül veszi Edwinát, megfelelő hozományt biztosíthat a nővérenek. Ennyi a legkevesebb, amit megtehet érte.

Colin előrelépett mellőle, Kate felé nyomakodott a tömegben.

– Miss Sheffield! Miss Sheffield!

Anthony követte öccsét, lelkiekben felkészült, hogy elbűvölje Edwina nővérét. Alulbecsült vénkisasszony jelölt? Perceken belül a tenyeréből eszik, gondolta.

– Miss Sheffield! – szólalt meg Colin. – Milyen öröm viszontlátni önt!

Kate kissé zavartnak tűnt, és Anthony ezt nem is róta fel neki. Colin úgy mondta ezt, mintha véletlenül találkoztak volna, miközben vagy fél tucat embert kellett kikerülni, hogy mellé érjen.

– Önt is öröm viszontlátni, uram – felelte meglehetősen szárazon. – Bár megjegyzem, ez váratlanul hamar következett be

Anthony magában mosolygott. A lánynak élesebb az elméje és a nyelve, mint gondolta volna róla.

Colin győzedelmesen vigyorgott, és Anthonynek olyan halvány, de nyugtalanító érzése volt, mintha bátyja készülne valamire.

– Nem tudnám megmagyarázni, miért – szólta Colin igen nyájasan Miss Sheffieldhez –, de hirtelen nagyon fontosnak találtam, hogy bemutassam a bátyámnak.

Kate felpillantott, Colin jobbján meglátta Anthonyt, egy pillanatig mereven állt, és úgy nézett ki, mintha éppen mérget nyelt volna.

Ez furcsa, gondolta Anthony.

– Nagyon kedves öntől – szólta Miss Sheffield halkán, kissé kelletlenül.

– Miss Sheffield – folytatta Colin élénken, Anthony felé intve –, hadd mutassam be Anthony bátyámat, Bridgerton vikomtját. Anthony, bemutatom Miss Katharine Sheffieldet. Ha jól láttam, a húgát már bemutatatták neked.

– Valóban – felelte Anthony, és egyre növekvő vágyat érzett, hogy testvéröccsét megfojtsa ezért a megjegyzésért.

Miss Sheffield gyors, furcsa pukedlivel üdvözölte.

– Lord Bridgerton, örülök, hogy megismerhettem.

Colin olyan hangot hallatott, ami gyanúsan horkanásnak tűnt. Vagy nevetésnek. Vagy mindkettőnek.

És Anthony hirtelen tudta. Megértette. Egy pillantás elég volt öccse arcára. Mindent elárult az a tekintet. Ez a Miss Kate egyáltalán nem félénk, alulbecsült vénlányjelölt. És bármit mondott Colinnak az este folyamán, az nem hízelgő ránézve.

A testvérgyilkosság viszonylag gyakori Angliában, nemde? Ha nem így van, így kéne lennie.

Anthony későn vette észre, hogy Miss Sheffield kezét nyújtott neki. Megfogta a kezét és enyhe csókot lehelt a finom kesztyűre.

– Miss Sheffield – morogta gondolkodás nélkül –, ön olyan bájos, mint a húga.

Ha addig kényelmetlenül érezte magát, Kate most egyenesen ellenségessé vált. És Anthony rögtön rájött, hogy pontosan azt mondta, amit nem lett volna szabad mondania. Nagy hiba volt a húgához hasonlítani. Olyan bók volt ez, ami nem hangozhatott volna el.

– Ön pedig. Lord Bridgerton – felelte vérfagyasztó hangon –, majdnem olyan szép férfi, mint az öccse.

Colin újra felhorkant, ezúttal azonban úgy hangzott, mintha éppen fojtogatnák.

– Jól érzi magát? – kérdezte Miss Sheffield.

– Semmi baja – mordult Anthony.

Kate mintha meg sem hallotta volna, továbbra is csak Colinra figyelt.

– Biztosan?

Colin vadul bólogatott.

– Csak valami csiklandozza a torkomat.

– Esetleg a rossz lelkiismeret? – vélekedett Anthony.

Colin bátyjától feltűnően Kate felé fordult.

– Azt hiszem, szükségem lenne még egy pohár limonádéra – hebegte.

– Talán valami erősebbre – javasolta Anthony. – Egy kis bürökkeserű?

Miss Sheffield ajkához kapta kezét, valószínűleg azért, hogy ki ne törjön belőle a harsány nevetés.

– A limonádé is tökéletesen megfelel – felelte Colin rezzenéstelenül.

– Hozzak önnek egy pohárral? – kérdezte Kate

Anthony észrevette, hogy lépett egyet, kereste az indokot, hogy elmeneküljön.

Colin a fejét ingatta.

– Nem, nem, jól vagyok. De ha jól emlékszem, a következő táncot nekem ígérte, Miss Sheffield.

– Ha rosszul érzi magát, természetesen nem ragaszkodom a tánchoz – felelte Kate legyintve.

– Ó, de nem hagyna nyugodni a lelkiismeretem, ha társaság nélkül maradna.

Anthony látta, hogy Miss Sheffield aggódni kezd Colin szemének ravasz csillanásától. Ebben meglehetősen könyörtelenül furcsa örömét lelte. Tudta, hogy kissé túlreagálta a dolgot. De volt valami Miss Katharine Sheffieldben, ami feltűzelte temperamentumát és határozottan arra készítette, hogy csatázzon vele.

És a készítetés sikeres volt. Ez magától értetődő.

– Anthony – mondta Colin, olyan zsenge ártatlansággal és jó szándékkal, hogy Anthony legszívesebben ott helyben megölte volna –, ugye szabad vagy erre a táncrea?

Anthony egy szót sem szólt, csak bámult öccsére.

– Remek. Akkor kérlek, te táncolj Miss Sheffielddel.

– Biztos vagyok benne, hogy ez egyáltalán nem szükséges

– mondta a szóban forgó hölgy hirtelen.

Anthony az öccsére pillantott, aztán Mrs. Sheffieldre, aki úgy nézett rá, mintha tíz szüzet becsstelenített volna meg a szeme láttára.

– De igen – mondta Colin igen drámai hangon, figyelembe sem véve az éles pillantásokat, melyek, ha anyagi formában jelentek volna meg, igen gyilkos szerszámnak bizonyulhattak volna. – Nem érhetne nagyobb szégyen, minthogy cserbenhagyok egy fiatal hölgyet a szükség óráján.

– Megborzongott. – Az olyan... úriemberhez méltatlan dolog! Kérem, mentsen meg ettől!

Anthony komolyan azon gondolkodott, hogy maga is valami úriemberhez méltatlan cselekedetet visz végbe. Esetleg ökle nagy mozgási energiáját Colin arcának felületén alakítja helyzeti energiává.

– Biztosíthatom – mondta Miss Sheffield gyorsan –, hogy ha magamra hagy, az sokkal jobb, mint tán...

Ami sok, az sok, gondolta Anthony dühösen. Saját öccse csinált belőle bolondot, nem fogja karba tett kézzel túrni, hogy Edwina éles nyelvű vénkisasszony nővére is inzultálja: Megérintette Miss Sheffield karját és azt mondta: – Kérem, engedje meg, hogy megmentsem egy nagy hibától, Miss Sheffield!

Kate döbbenetben állt, szálfagyenesen.

– Tessék?

– Úgy vélem – mondta Anthony nyugodt, határozott hangon –, hogy olyasmire készül, amit hamarosan megbánna.

– Nem – felelte Kate elgondolkodva. – Úgy vélem, a megbánás nincs a jövőmben megírva.

– Pedig könnyen lehet, hogy téved – felelte Anthony vészjóslón.

Azzal karon ragadta és szinte szó szerint a táncparketre vonszolta.

3. fejezet

Bridgerton vikomt táncolt Miss Katharine Sheffielddel, a szép Edwina nővérével is. Ez csak egy dolgot jelenthet, és nem került e sorok írójának figyelmét, hogy az idősebb Miss Sheffieldet nagyon sokan és sokszor táncoltatták, amióta az ifjabb Miss Sheffield azt a felettébb különös és példa nélküli kijelentést tette a múlt héten a Smythe-Smith zeneesten.

Ki hallott már olyat, hogy egy lány a nővére engedélyét kéri ahhoz, férjet válasszon magának?

És talán ennél is fontosabb, ki engedte meg, hogy a „Smythe-Smith” és a „zene” szavak egy mondatban szerepeljenek? E sorok írója régebben részt vett egy ilyen esten, és semmi olyasmit nem hallott, amit etikus lenne „muzsikának” nevezni.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. ÁPRILIS 22.*

Kate kétségbeesettséggel döbbenet rá, hogy semmit nem tehet. A vikomttal szemben ő csak egy somerseti senki, és egy zsúfolt bálterem kellős közepén vannak. Nem számít, ha első látásra ellenszenves neki, akkor is táncolnia kell vele. – Semmi szükség rá, hogy így vonzolja – sziszegte Anthony nagy kegyesen engedett a szorításán. Kate fogcsikorgatva káromkodott magában. Nem hagyja, hogy ez az ember feleségül vegye a hűgát. Modora hűvös.

Felsőbbrendű, nagyképű. Kissé, igazságtalanul arra gondolt, hogy a vikomt ráadásul túl jóképű, barna szeme túlságosan jól illik bársonyos barna hajához. Szép szál ember, ajka, bár klasszikus szép metszésű (Kate sokat tanult művészettörténetből ahhoz, hogy alkalmasnak tudja magát ilyen értékítélet kimondására) sarkainál kissé túl kötött, mintha nem tudna mosolyogni.

– Ha már itt tartunk – szól Anthony, amikor lábuk már az ismerős lépéseket járta –, gondolom, most már elmondja, miért gyűlöl.

Kate meglepetésében elvétette a lépést, a férfi lábára lépett. Az ég szerelmére, ez nagyon durva kérdés volt.

– Tessék?

– Nem szükséges nyomorékká tennie, Miss Sheffield.

– Bocsásson meg, kérem, véletlen volt! – És valóban az volt, akkor is, ha Kate egyáltalán nem bánta, hogy az adott pillanatban elvesztette kecses mozgását.

– Vajon miért van az, hogy nehezen tudok hinni önnek? – tünődött Anthony hangosan.

Kate úgy határozott, az őszinteség a legjobb stratégia. Ha a férfi tud nyersen szókimondó lenni, akkor ő is.

– Valószínűleg azért – felelte pajkos mosollyal –, mert pontosan tudja: ha eszembe jutott volna szándékosan a lábára lépni, már korábban megtettem volna.

Anthony hátravetette fejét, úgy nevetett. Kate nem ezt a reakciót várta és nem is ezt remélte. Nem tudta pontosan, milyen reakciót várt, de biztosan nem ezt.

– Elnézést, uram, abbahagyná? – sűgta sűrgetően. – Az emberek minket bámulnak.

– Már két perce is minket bámultak – felelte. – Nem gyakran történik, hogy egy olyan férfi, mint én, egy olyan hölgygel táncol, mint ön.

A riposztok és vizontriposztok között ez alaposan célzott darab volt, de Anthony számára sajnálatos módon pontatlan.

– Nem így van – felelte Kate könnyeden. – Korántsem ön az első Edwina azon ostoba idiótái sorában, akik rajtam keresztül próbálnak a kegyeibe férközni.

Anthony összehúzta a szemöldökét.

– Nem udvarlók, hanem idióták?

Tekintetük találkozott és Kate meglepve vette észre, hogy igazi vidámság van a férfi szemében.

– Ugye nem akar ilyen csábító csalit tenni elém, uram?

Kate lenézett, mintha azt mérlegelné, hogy diszkréten ismét a férfi lábára lép.

– Nagyon vastag, jó bőrből készült a cipőm, Miss Sheffield.

Kate meglepetten kapta fel a fejét.

Ajka egyik széle és szeme is mosolyszerűségre húzódott.

– Igen, úgy tűnik. De az enyém nem. Ezek szerint nagyon kell vigyáznom, hova lépek.– Szentséges ég! – mondta elgondolkodva, vontatottan. – Ez bók volt? Könnyen lehet, hogy meghalok a döbbenettől.

– Ha szeretné bóknak venni, meghagyom ebben a hiedelmében – felelte Kate könnyeden. – Már csak azért is, mert nem sok ilyesmiben lesz része.

– Ezzel fájdalmasan megsebzett, Miss Sheffield.

– Ez azt jelenti, hogy a bőre nem olyan kemény, mint a cipője?

– Ó, közel sem annyira.

Kate azon kapta magát, hogy nevet, és szórakoztatónak találja ezt az évdést.

– Nehezen tudom elhinni.

Anthony megvárta, míg Kate mosolya elsimul, aztán megszólalt: – Nem válaszolt az eredeti kérdésemre. Miért gyűlöl?

Kate ajkát sóhaj hagyta el. Nem számított arra, hogy a férfi újra felteszi a kérdést. Legalábbis remélte, hogy nem ismétli meg.

– Nem gyűlölöm önt, uram – felelte, szavait gondosan megválogatva. – Hiszen nem is ismerem.

– Ritkán előfeltétele a gyűlöletnek az, hogy ismerjük a gyűlölet tárgyát – felelte a férfi, könyörtelen, halálos rezzentelenséggel nézve a szemébe.

– Kérem, Miss Sheffield, nem úgy látom, hogy gyáva lenne. Válaszoljon a kérdésre.

Kate egy teljes percig nem szólalt meg. Igaz, hogy előítélettel viszonyult hozzá, az volt a feltevés, hogy nem kedveli ezt az embert. Biztosan nem adja áldását arra, hogy Edwinának udvaroljon. Egy pillanatig sem hitte, hogy a jó útra tért élvhajászokból lesz a legjobb férj. Abban sem volt biztos, hogy egy vérbeli élvhajász egyáltalán jó útra térhet-e.

De lehet, képes lett volna rávenni, hogy módosítsa ezeket az előfeltevéseit. Lehet, hogy elbűvölő és őszinte elragadó, és ellensúlyozni tudta volna, amit Lady Whistledown írt róla, bizonyíthatta volna, hogy erős túlzás, mert mégsem ő a legnagyobb élvhajász, akit London ebben az évszázadban látott. Lehet, meggyőzhette volna, hogy betartja a becsületkódexet, fegyelmezett ember, elvei vannak és becsületes...

Ha nem hasonlította volna Edwinához.

Mert ennél nyilvánvalóbb hazugságot elképzelni sem lehet. Pontosan tudta, hogy nem csúnya, arca, alakja elég kellemes. De egyszerűen nem lehet Edwinához hasonlítani úgy, hogy vele azonosan szépnek találják.

Edwina gyönyörű gyémánt, aki mellett Kate legfeljebb átlagos, érdektelen darab lehet.

És ha ez a férfi mást állít, akkor valami más szándéka van, mert nyilvánvaló, hogy nem vak.

Mondhatott volna bármilyen más üres bókot és elfogadta volna egy úriember udvarias megnyilvánulásaként.

Talán még hízelgőnek is vette volna, ha kicsit is közel járt volna a valósághoz. Na de Edwinához hasonlítani...

Kate rajongott a hűgáért. Őszintén szerette, és mindenkinél jobban tudta, hogy Edwina szíve ugyanolyan jó, amilyen szép az arca. Nem szeretett arra gondolni, hogy irigy lehet rá, de mégis... az összehasonlítás valahogy nagyon is elevenjébe talált.

– Nem gyűlölöm önt – felelte végül. Nem nézett a férfi szemébe, tekintete állmagasságban állapodott meg, ahogy illik, de nem volt türelme gyávának lenni, így kényszerítette magát, hogy felemelje a tekintetét és hozzátette: – De úgy találok, hogy nem tudom kedvelni.

Volt valami a férfi tekintetében, ami azt sugallta, hogy nagyra becsüli ezt a nyers őszinteséget.

– És vajon miért van ez? – kérdezte Anthony halkán.

– Lehetek őszinte?

Anthony ajka megremegegett.

– Kérem.

– Ön most azért táncol velem, mert a hűgomnak szeretne udvarolni. Ez engem egyáltalán nem zavar – sietett hozzátenni. – Hozzászoktam már, hogy Edwina udvarlói nagy figyelmet szentelnek nekem.

Nyilvánvalóan nem figyelt arra, hova lép. Anthony előrelátóan elhúzta a lábát, valahányszor az a veszély fenyegetett, hogy újabb fájdalmas lépés következhet be. Érdeklődéssel vette azonban észre, hogy ezúttal nem az idióták, hanem az udvarló szót használta.

– Kérem, folytassa – mormogta.

– Ön nem olyan ember, akit hűgom férjeként szívesen elfogadnék – felelte egyszerűen, közvetlenül, egy pillanatra sem kapva el okos tekintetét.

– Ön élvhajász. Ön szélhámós. Ami azt illeti, mindkét említett tulajdonságáról hírhedt. És tízlábnyi távolságra sem engedném, hogy megközelítse a hűgomat.

– Mégis keringöztem vele ma este – mondta fanyar, ravasz-kás mosollyal.

– Biztosíthatom, hogy ez nem fog megisméltódni.

– Az ön tiszte dönteni Edwina élete felett?

– Edwina megbízik a véleményemben – felelte kimérten.

– Értem – mondta Anthony, a tőle telhető legtitokzatosabban. – Ez nagyon érdekes. Azt hittem, Edwina nagykorú és cselekvőképes.

– Edwina csak tizenhét éves!

– Ön pedig majd' húszévesen már meglett, komoly tapasztalatokkal bíró hölgy, ugye?

– Huszonegy éves vagyok – felelte kurtán.

– Ó, és ettől hiteles szakértője a férfinemnek és a férjeknek. Különösen, hogy még ön sincs férjnél, ha jól értesültem...

– Pontosan tudja, hogy hajadon vagyok – mordult Kate

Anthony megküzdött magával, hogy el ne mosolyodjon.

Szent ég, milyen jó multság egy kicsit bosszantani az idősebbik Miss Sheffieldet!

– Úgy vélem – mondta lassan, megfontoltan –, ön viszonylag egyszerűnek találta a feladatot, hogy megregulázza a húga ajtaján kopogtató férfiak többségét. Így van?

Kate nem törte meg a hűvös csendet.

– Így van?

Végül kurta bólintás volt a válasz.

– Gondoltam – mormogta a férfi. – Első látásra nyilvánvaló volt.

Kate áthatón nézett rá. Alig tudta megállni, hogy harsány nevetésre ne fakadjon. Ha nem táncoltak volna, Anthony mélyen elgondolkodva állát dörzsölgette volna. De mivel keze éppen mással volt elfoglalva, meg kellett elégednie azzal, hogy kissé nehézkesen oldalra fordította a fejét és összevonta a szemöldökét.

– Úgy vélem továbbá, hogy ön súlyos hibát követett el, amikor úgy gondolta, hogy hozzám is ugyanúgy viszonyulhat, velem is ugyanúgy bánhat.

Kate ajka komor, egyenes vonalba feszült, de képes volt kimondani: – Sehogy sem kívánok viszonyulni önhöz, Lord Bridgerton, és sehogy sem kívánok bánni önnel. Csak igyekszem távol tartam önt a húgomtól.

– Ez is arra utal, Miss Sheffield, mennyire lebecsüli a férfiakat. Legalábbis az élvhajász, szélhámos fajtát.

Közelebb hajolt, hogy forró lehelete megsimítsa a lány arcát és megborzongjon.

Megremegett Tudta, hogy beleremeg.

Gonoszkás mosoly jelent meg Anthony arcán.

– Kevés dolog van, amit jobban élveznénk az igazi kihívásnál.

A zene véget ért, ott álltak a bálterem közepén, szemtől szemben. Anthony karon fogta táncpartnerét, de mielőtt visszavezette volna a fal mellé, ahol állt, ajkát nagyon közel vitte Kate füléhez és odasúgta: – Ön pedig, Miss Sheffield, a legédesebb kihívást tárta elém.

Kate rálépett Anthony lábára. Keményen. Annyira, hogy a férfi éles, határozottan nem élvhajász, nem szélhámos hangon felnyögött.

Amikor azonban kérdőn a lányra nézett, Kate csak vállat vont és azt mondta: – Ez volt az egyetlen eszközöm a védekezésre.

Anthony elkomorult.

– Ön, Miss Sheffield, veszélyes.

– És önnek. Lord Bridgerton, masszívabb cipőre van szüksége.

Anthony erre szorosabban fogta a karját.

– Mielőtt visszakísérem a gardedámok és vénkisasszonyok menedékébe, van valami, amit tisztáznunk kell.

Kate lélegzete elakadt Nem tetszett neki ez a hangvétel.

– Udvarolni fogok a húgának. És ha úgy ítélem meg, hogy alkalmas Lady Bridgertonnak, feleségül fogom venni.

Kate felkapta a fejét, szeme szinte lángolt.

– Ezek szerint ön gondolja úgy, hogy az ön tiszte Edwina jövőjéről dönteni. De ne feledje uram, hogy még ha ön úgy is határoz, hogy alkalmas-e szót kimondva elfintorodott –, vagyis megfelelő Lady Bridgerton válna belőle, ő másképpen dönthet

Anthony a csalthatatlan férfi magabiztosságával nézett rá.

– Ha úgy döntök, hogy Edwinát kérem feleségül, nem fog nemet mondani nekem.

– Ezzel azt akarja közölni velem, hogy önnek eddig egyetlen nő sem volt képes ellenállni?

Anthony nem válaszolt, csak fölényesen nézve hagyta, hogy Kate vonja le a következtetést.

Kate kiszabadította a karját és dühtől, bosszúságtól, és nem kicsit félelemtől remegve visszament nevelőanyjához.

Mert erőt vett rajta az a szörnyű érzés, hogy a férfi nem hazudott.

És ha valóban ellenállhatatlan...

Kate megborzongott. Akkor ő is, és Edwina is nagy veszélyben vannak.

A következő délután olyan volt, mint minden más, nagyobb bál utáni délután. Sheffieldék napPallja tele virágokkal, mindegyiken hófehér kártya, rajta a címzett neve: Edwina Sheffield.

Az egyszerű „Miss Sheffield” címzés is elég lenne, gondolta Kate keserűen, de hát nem lehet hibáztatni Edwina udvarlóit azért, hogy biztosan a megfelelő Miss Sheffieldhez kívánják eljuttatni küldeményüket.

Nem mintha bárki is tévedésbe esett volna a címzett személyét illetően. Virágot általában Edwinának küldtek. Illetve nem is általában, az utóbbi egy hónapban a Sheffield-lakásra érkező minden egyes virágcsokor Edwinának szolt.

Kate azonban szeretett arra gondolni, hogy ő nevet a végén. Edwina a virágok zömétől tüszögött, így végül a csokrok többsége Kate hálószobájába került.

– Te szépség! – mondta, gyengéden végighúzza ujját egy orchidea szép szirmán. – Azt hiszem, jó helyed lesz az éjjeli szekrényemen. Te pedig – hajolt le egy csokor hófehér rózsához –, gyönyörűen mutatsz majd az öltözőasztalomon.

– Mindig beszélget a virágokkal?

Kate a mély férfihang hallatán hirtelen megfordult. Szentséges ég, Lord Bridgerton állt ragyogó vétkes szépségében, kék zakettben a napPall közepén. Mi az ördögért jött?

– Mi az ör... – még időben észrevette és visszafogta magát. Nem hagyja, hogy ez a férfi oly mértékben lealacsonyítsa, hogy káromkodjon miatta, bármilyen gyakran jut is eszébe ilyesmi. – Mit keres ön itt?

Anthony összehúzta a szemöldökét, megigazgatta a háta mögé rejtve hozott csokrot.

Rózsaszín rózsza, tökéletes bimbók, jegyezte meg Kate. Szép csokor. Egyszerű és elegáns. Éppen ilyet választana magának, ha rá lenne bízva.

– Azt hiszem, szokás, hogy az udvarlók meglátogatják a fiatal hölgyeket – felelte. – Vagy félreértelmezném az illetankönyvet?

– Úgy értettem – méltatlankodott Kate –, hogyan jutott be ide? Senki nem jelentette be az érkezését.

Anthony oldalra hajtotta fejét

– A szokásos módon jutottam be. Kopogtam a bejárati ajtón. – Attól, hogy Kate láthatóan dühös volt a kissé gúnyos megjegyzéstől, nyugodtan folytatta: – Meglepő módon, a komornyik kinyitotta nekem az ajtót Aztán átadtam neki a névjegykártyámat ő elvette, és bevezetett a szalonba. Bármennyire is szeretném ezt fondorlatos, alattomos, ravasz lépésnek beállítani – folytatta fölényes hangon –, meglehetősen szokványos és egyenes lépés volt.

– Az a szörnyű komornyik! – dünnyögte Kate. – Előbb meg kéne néznie, hogy „itthon vagyunk-e”, mielőtt bevezeti a vendéget

– Lehet, hogy korábban olyan utasítást kapott, hogy számomra minden körülmények között „itthon” vannak.

Kate megmakacsolta magát

– Tőlem nem kapott ilyen utasítást.

– Bizonyosan nem – szólt Lord Bridgerton kajánul nevetve. – Nem is feltételeztem volna önről ilyesmit

– És tudom, hogy Edwina sem mondott ilyet neki.

Anthony mosolygott

– Akkor talán a kedves édesanyjuk?

Hát persze.

– Mary! – mordult, a szó önmagában vádként hangzott ajkáról.

– A keresztnevéen szólítja? – kérdezte udvariasan.

Kate bólintott.

– Valójában a nevelőanyám. Bár csak őt ismerem, az édesanyám nagyon kicsi koromban meghalt. Hároméves voltam, amikor feleségül ment az apámhoz. Nem tudom, miért hívom még mindig Marynek – Fejét ingatta, zavartan vállat vont – Csak így hívom.

Anthony csak nézte melegbarna szemével, és Kate rádöbrent, hogy ezt az embert – a végzetét – beengedte élete egy kicsiny szögletébe. Érezte, hogy szavak formálódnak ajkán: sajnálom, mondta volna reflexből, mert úgy érezte, szabadkoznia kell, amiért túl nyíltan beszélt.

De nem akart ennek az embernek szabadkozni semmiért, ezért hangosan azt mondta: – Edwina nincs itthon. Attól tartok, látogatása hiábavaló volt.

– Ó, ebben nem vagyok olyan biztos – felelte, azzal elővette a virágköteget, amit addig rejtegetett, és Kate észrevette, hogy nem egyetlen nagy csokor, hanem három kisebb.

– Ez – mondta egyik csokrot az asztalra téve – Edwináé. Ez pedig – tette le a másodikat – a kedves mamáé.

Már csak egy csokor maradt a kezében. Kate dermedten állt, képtelen volt levenni a szemét a rózsaszín bimbókról. Tudta, mire megy ki a játék, hogy csak azért gondolt rá is, azért ez a nemes gesztus, hogy Edwinát elkápráztassa, mert neki még soha senki nem hozott virágot, és eddig a pillanatig eszébe sem jutott, mennyire kívánta, hogy valaki mégis megtegye.

– Ez pedig – mondta végül, az utolsó rózsaszín rózsacsokrot átnyújtva – az öné.

– Köszönöm – felelte tétován, átvéve a virágokat. – Nagyon szépek. – Közelebb hajolt, hogy megszagolja, élvezettel szívta be az édes illatot. Aztán felnézett és hozzátette: – Nagyon figyelmes volt öntől, hogy Maryre és rám is gondolt.

Anthony kecsesen bólintott.

– Örömmel tettem. Be kell valljam, eredetileg nem az én ötletem volt. Legidősebb húgom egyik udvarlója is hozott virágot anyáknak, és sosem láttam még olyan boldognak.

– Az édesanyját vagy a húgát?

Anthony elmosolyodott az ügyes kérdésen.

– Egyiküket sem.

– És mi lett ezzel az udvarlóval? – kérdezte Kate.

Anthony mosolya igencsak megszélesedett.

– Feleségül vette a húgomat.

– Hmm. Ne gondolja, hogy a történelem ismétli önmagát! De... – Kate köhécselt, nem azért, mert mindenképpen őszinte akart lenni, hanem mert képtelen volt másképp tenni. – De a virágok valóban nagyon szépek, és ez igazán nagyon szép gesztus volt öntől. – Feszengett. Nem volt könnyű kimondania: – Köszönöm.

Anthony kissé előrehajolt, sötét tekintete szinte megolvadt

– Egy kedves mondat... – tűnődött. – És kétségkívül nekem szól. Nahát, ugye nem is volt olyan nehéz? Nem fáj, ugye?

Kate az egyik pillanatban még kecsesen a virágok fölé hajolt, de egy szempillantás alatt felegyenesedett.

– Úgy látom, jó érzéke van ahhoz, hogy mindig a lehető legrosszabb megjegyzést tegye.

– Csak ha önről van szó, kedves Miss Sheffield. Biztosíthatom, más nők valósággal isszák minden szavamat.

– Igen, olvastam valami ilyesmit – jegyezte meg Kate.

Anthony szeme felcsillant

– Ó, hát ezekből a beszámolókból alakított ki véleményt rólam? Persze! A nagyra becsült Lady Whistledown. Tudhattam volna. Úristen, mennyire szeretném megfojtani!

– Én meglehetősen intelligensnek és jól informálnak tartom – felelte Kate merészen.

– Maga! De nem én!

– Lord Bridgerton – csattant fel Kate –, biztos vagyok benne, nem azért jött, hogy inzultáljon. Átadhatok valami üzenetet Edwinának?

– Köszönöm, inkább nem. Az a helyzet, nem hiszem, hogy torzítatlanul jutna el hozzá.

Ez már igazán túl sok volt.

– Sosem alacsonyodnék le odáig, hogy mások levelezésébe beleavatkozzak – mondta Kate nagy nehezen. Egész testében remegett a dühtől, és ha nem lett volna nagy önfegyelme, biztosan megmarkolta volna a férfi nyakát. – Hogy mer mást feltételezni rólam?

– Ha már itt tartunk, Miss Sheffield – folytatta a férfi idegesítő nyugodtsággal –, az a valóság, hogy nem ismerem önt elég jól. Csak azt tudom, hogy nyílt színen beismerte, ha önön múlna, nem engedné, hogy a húgát tíz lépésnél jobban megközelítsem. Mondja meg őszintén, ön az én helyemben nyugodt szívvel adna át ilyen közvetítéssel levelet?

– Ha az a célja, hogy a húgom kegyeit az én közvetítésemmel nyerje el – mondta Kate igen fagyos hangon akkor nem jó úton halad.

– Valóban ettől tartok. Nem kéne provokálnom önt. Nem túl bölcs dolog tőlem. De képtelen vagyok türtőztetni magamat. – Hamiskás mosollyal nézte, és megadón felemelte a kezét. – Mit mondhatnék? Ilyen hatással van rám, Miss Sheffield.

Kate döbbenten ismerte fel, hogy mosolya ellenállhatatlan. Hirtelen gyengének érezte magát. Leülni... igen, le kell ülnie.

– Kérem, foglaljon helyet – mondta a kék selyemkárpitú kanapéra mutatva, miközben ő átellenben a karosszékbe ült. Nem igazán akarta, hogy Lord Bridgerton sokáig maradjon, de lábából kiszállt az erő, remegett, muszáj volt leülnie, és nem tehetette meg, hogy ő ül, ám a vendéget nem kínálja helyel.

Ha a vikomt furcsállotta is a hirtelen udvariassági rohamot, nem tette szóvá.

Elvette a kanapéról a hosszú fekete dobozt, az asztalra helyezte és leült.

– Mi ez? Valami hangszer? – kérdezte a dobozra mutatva.

Kate bólintott.

– Fuvola.

– Ön fuvolázik?

Kate előbb tagadón ingatta, aztán kissé oldalra hajtotta a fejét, és bólintott.

– Tanulok. Csak tavaly óta.

Anthony biccentéssel nyugtázta a választ, és nyilván zárta is a témát, mert udvariasan feltette a lényegi kérdést: – Mikorra várja Edwinát haza?

– Legalább egy óráig távol lesz még, azt hiszem. Mr. Berbrooke elvitte kocsikázni.

– Nigel Berbrooke? – kérdezte Anthony, kis híján megakadt a torkán ez a név.

– Igen. Miért?

– Annak az embernek több haja van, mint esze. Sokkal több haja.

– De hiszen kopaszodik! – jegyezte meg Kate önkéntelenül.

Anthony gúnyos mosolyra fakadt.

– Ha ez nem magyarázza állításomat, nem tudom, mivel támaszthatnám alá.

Kate ugyanerre a következtetésre jutott Mr. Berbrooke intelligenciájával (illetve annak hiányával) kapcsolatban, mégis azt mondta: – Nem számít illetlenségnek az udvarló-társak inzultálása?

Anthony felhorkant.

– Egyáltalán nem inzultálás volt. Hanem az igazság. Tavaly a húgomnak udvarolt. Illetve próbált udvarolni. Daphne mindent megtett, amit az udvariasság határain belül meg lehet tenni, hogy elhárítsa a közeledését. Kedves ember, ezt nem vitatom, de nem olyan, akit csónaképítéssel bíznék meg, ha lakatlan szigetre vetődnék.

Kate-nek furcsa és igen kellemetlen gondolata támadt, elképzelte, ahogy a vikomt ott áll egy lakatlan szigeten, ruhája cafatokban, bőrét vörösre csókolta a nap. Kellemetlenül kimelegedett ettől az érzéstől.

Anthony oldalra hajtotta a fejét, fürkésző tekintettel nézett rá.

– Miss Sheffield, jól van?

– Remekül! – felelte, szinte felcsattanó hangon. – Soha nem éreztem magamat jobban. Mit is mondott?

– Mintha kipirult volna. – Anthony közelebb hajolt, alaposabban megnézte.

Kate sűrű legyezőcsapásokkal hűtötte magát.

– Egy kicsit meleg van idebent, nem gondolja?

Anthony lassan ingatta a fejét

– Szerintem nincs meleg.

Kate vágyakozón nézett az ajtóra.

– Nem tudom, merre lehet Mary.

– Bármelyik pillanatban beléphet?

– Nem szokott ilyen sokáig gardedám nélkül hagyni – magyarázta.

Gardedám nélkül? Ebből félelmetes bonyodalom lehet. Anthony hirtelen látta magát, ahogy az idősebb Miss Sheffielddel kénytelen házasságot kötni, és a gondolatra kiverte a hideg verejték. Kate annyira más volt, mint a többi első bálózó, hogy el is feledkezett róla, nem lenne szabad gardedám nélkül együtt lenniük.

– Talán nem tudja, hogy itt vagyok – mondta magyarázatként gyorsan.

– Igen, talán valóban így lehet. – Azzal talpra ugrott, a szoba másik végébe sietett és igen határozottan megrángatta a csengőzsinórt. – Hívok valakit, hogy szóljanak neki. Biztos vagyok benne, hogy szeretne találkozni önnel.

– Remek. Talán velünk marad, miközben megvárjuk, hogy a húga hazaérjen.

Kate a szék felé félúton szinte megdermedt.

– Meg akarja várni Edwinát?

Anthony vállat vont, láthatóan élvezte a lány feszengését

– Nincs más programom ma délutánra.

– De lehet, hogy órákig nem jön haza.

– A kocsikázás nem tarthat tovább egy óránál, ebben biztos vagyok... – Elhallgatott, mert észrevette, hogy szobalány jelent meg az ajtóban.

– Csengetett, kisasszony?

– Igen, köszönöm, Annié – felelte Kate. – Kérem, szólna Mrs. Sheffieldnek, hogy vendégünk van?

A szobalány pukedlizett és távozott

– Mary biztosan rögtön itt lesz – mondta Kate, és képtelen volt egy helyben tartani a lábát – Bármelyik percben itt lehet Biztosan.

A férfi csak mosolygott, idegesítően nyugodtan, úgy tűnt, nagyon jól érzi magát a kanapén.

Furcsa csend feszült közöttük. Kate feszes mosolyra húzta a száját. Anthony válaszul felvonta szemöldökét

– Biztos vagyok benne, hogy bármelyik pillanatban...

– Itt lehet – fejezte be a mondatot helyette, és láthatóan nagyon szórakoztatta a helyzet

Kate leült, nagyon igyekezett nem grimaszolni. Ez talán nem sikerült neki.

Ekkor azonban kisebb lárma hallatszott a hall felől... határozott kutyavakkantások, majd éles kiáltás: – Newton! Newton! Azonnal hagyd abba!

– Newton? – kérdezte a vikomt.

– A kutyám – magyarázta Kate, sóhajtva felállt – Attól tartok...

– NEWTON!

– ...nem jön ki jól Maryvel. – Kate az ajtó felé indult. – Mary! Mary!

Anthony is felállt Kate-tel egy időben, összerezzen.

Amikor a kutya még három vakkantást hallatott, amiket rögtön Mary rémült kiáltása követett.

– Milyen kutya? – kérdezte a vikomt. – Mastiff?

Biztosan mastiff. Az idősebb Miss Sheffieldtől kitelik, hogy emberevő mastiffot tart kéznél.

– Nem – felelte Kate és kiszaladt a hallba, amint Mary újabb rémült kiáltást hallatott. – Hanem...

De Anthony nem hallotta a szavakat. Amúgy sem számított sokat, mert egy pillanat múlva már be is szaladt a szobába a legjóságosabb kinézetű corgi, amit valaha látott szőre dús karamellszín, hasa szinte a földet súrolta.

Anthony mozdulni sem tudott a meglepetéstől. Ez lenne a hallban ugató fenevad?

– Szép napot, kutya! – mondta határozottan.

A kutya megállt, majd leült és...
Vigyorgott?

A. fejezet

E sorok írója sajnálatos módon képtelen leírni minden részletet, de múlt csütörtökön jelentős ribillió volt a Hyde Park ösvényein a Serpentine közelében, mely zajongás részese volt Bridgerton vikomt, Mr. Nigel Berbrooke, valamint a Sheffield kisasszonyok és egy határozatlan fajú kutya.

E sorok írója nem volt szemtanúja az eseménynek, de minden beszámoló egybehangzóan azt állítja, hogy a csetepatéből a határozatlan fajú kutya került ki győztesen.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 25.*

Kate Marybe karolva visszabotorkált a szalonba, kicsit megakadtak az ajtóban, mert egyszerre próbáltak belépni. Newton boldogan ült a szoba közepén, a kék-fehér szőnyegen és a vikomtot nézte.

– Azt hiszem, önt kedveli – mondta Mary, kissé vádló hangon.

– Téged is kedvel, Mary – mondta Kate. – Az a baj, hogy te nem kedveled.

– lobbán szeretném, ha nem kerülne mindig a lábam alá, valahányszor csak megjelenek a hallban.

– Mintha azt mondta volna, hogy Mrs. Sheffield és a kutya nem jönnek ki jól egymással – jegyezte meg Lord Bridgerton.

– Így van – felelte Kate. – Illetve nem egészen. Jól kijönnek egymással, meg nem is.

– Ez rendkívüli mértékben egyértelműsíti a helyzetet.

Kate nem vett tudomást az enyhe gúnyról.

– Newton imádja Maryt – magyarázta, de Mary nem imádja Newtont...

– Jobban imádnám – vágott a szavába Mary, ha ő egy kicsit kevésbé imádna engem.

– Szóval az a helyzet – folytatta Kate határozottan, hogy szegény Newton amolyan kihívásnak tekintti Maryt. Így aztán, amikor meglátja... – tehetetlenül vállat vont. – Nos, attól tartok, amikor meglátja, egyszerűen még jobban imádja.

Mintha végszóra tenné, a kutya meglátta Maryt és odarohant hozzá.

– Kate! – kiáltott fel Mary.

Kate odaszaladt nevelőanyja mellé, és éppen akkor ért oda, amikor Newton két lábra állt, és Mary térdére mancsolt.

– Newton, ülj le! – korholta Kate – Rossz kutya! Rossz kutya!

A kutya aprót vonyítva hátrált

– Kate – mondta Mary rendkívül tárgyilagos hangon. – Meg kell sétáltatni a kutyát. Most!

– Éppen ezt terveztem, amikor a vikomt megérkezett – felelte Kate, a szalon másik végében álló férfit mutatva. Igazán figyelemre méltó volt, mi mindent lehetett felróni ennek a kiállhatatlan embernek.

– Ó! – kiáltott fel Mary. – Kérem, bocsásson meg uram! Milyen udvariatlanság tőlem, hogy nem is üdvözöltem!

– Szóra sem érdemes – mondta Anthony. – Elégge el volt foglalta, amikor belépett.

– Igen – jegyezte meg Mary bosszúsan. – Az a bestia... Ó, jaj, a jó modor! Megkínálhatjuk teával? Egy kis uzsonnát? Igazán kedves öntől, hogy ellátogatott hozzánk.

– Köszönöm, nem kérek semmit. A kedves lánya élénk társaságát élveztem, míg arra vártunk, hogy Miss Edwina hazaérjen.

– Ó, igen – szólt Mary. – Edwina elment kocsikázni, ha jól tudom Mr. Berbrooke-kal. Igaz, Kate?

Kate mereven bólintott. Nem volt biztos benne, hogy szereti, ha élénkítőnek nevezik a társaságát.

– Lord Bridgerton, ön ismeri Mr. Berbrooke-ot? – kérdezte Mary.

– Ó, igen – mondta olyan hangon, amit Kate igen meglepő módon visszafogottnak talált. – Természetesen ismerem.

– Nem voltam biztos benne, megengedjem-e, hogy elvigye Edwinát kocsikázni. Az ilyen kétkerekűeket elég nehéz hajtani, nemde?

– Úgy hiszem, Mr. Berbrooke elég biztos kézzel bánik a lovakkal – felelte Anthony.

– Ó, az jó – szólt Mary megkönnyebbült sóhajjal. – Ezzel nagyon megnyugtató

Newton staccatóban ugatott, amivel nem volt más célja, csak hogy felhívja magára a figyelmet

– Azt hiszem, jobb, ha megkeresem a pórázát és elviszem sétálni – szólt Kate hirtelen. Úgy érezte, jót tenne neki a friss levegő. És az is jó lenne, ha

egy kicsit elszabadulna a vikomt feszélyező társaságából is. – Ha megbocsátanak...

– Kate, várj! – szólt rá Mary. – Nem hagyhatod Lord Bridgertont itt velem. Attól tartok, halálra untatnám.

Kate lassan megfordult rettegett Mary következő szavaitól.

– Sosem untatna engem, Mrs. Sheffield – felelte a vikomt hírhedten udvarias szoknyavadász stílusban.

– Ó, pedig igen – biztosította Mary. – Hiszen sosem volt még kénytelen egy egész órát beszélgetni velem. Mert Edwina körülbelül egy óra múlva ér haza.

Kate értetlenül bámult nevelőanyjára, szája kissé tátva maradt a döbbenettől. Miben mesterkedik Mary?

– Miért nem kíséri el Kate-et a kutyasétáltatásra? – javasolta.

– Ó, sosem kérném meg Lord Bridgertont, hogy ilyen feladatra kísérjen – mondta Kate gyorsan. – Ez elmondhatatlan udvariatlanság lenne, a vikomt pedig szívesen látott vendégünk.

– Ugyan már, ne butáskodj! – felelte Mary, mielőtt a vikomt egy fél szót is szólhatott volna az ügyben. – Biztos vagyok benne, hogy nem tekintené terhes feladatnak. Ugye, Lord Bridgerton?

– Természetesen, nem – felelte a férfi, és igen őszintének tűnt. De valóban mi mást mondhatott volna?

– Tessék. Probléma megoldva – mondta Mary, és nagyon elégedettnek tűnt magával. – És ki tudja? Lehet, hogy útközben összetalálkoztok Edwináékkal. Ez ugye nagyon jó lenne?

– Valóban – dűnnyögte Kate alig hallhatóan. Nagyon jó lenne megszabadulni a vikomttól, de a legkevésbé azt kívánta, hogy Edwinát a kezére adja. A húga még fiatal és könnyen befolyásolható. Mi van akkor, ha nem tud ellenállni a férfi mosolyának, gördülékeny beszédének?

Még Kate is elismerte, hogy Lord Bridgerton rendkívül sármos férfi, pedig ő egy cseppet sem kedveli! Edwina kevésbé gyanakvó természet, őt minden bizonnyal elbűvölné ez az élvhajász ember.

A vikomthoz fordult.

– Kérem, ne érezze úgy, hogy muszáj velem jönnie, megsétáltatni Newtont.

– Örömmel tartok önnel – mondta dévaj mosollyal, és

Kate-nek olyan halvány sejtése volt, mintha csak azért tenné, hogy őt bosszantsa. – Ráadásul – folytatta a vikomt –, mint a kedves mama megjegyezte, lehet, hogy útközben találkozunk Edwinával. Hát nem lenne kellemes véletlen?

– Kellemes lenne – felelte Kate színtelen hangon. – Az valóban kellemes lenne.

– Kitűnő! – szólta Mary, örömeiben összeütve a tenyerét. – A hallban, az asztalon láttam Newton pórázát. Megyek, behozom.

Anthony figyelte, ahogy Mary kimegy, aztán odafordult Kate-hez: – Ez igen ügyes húzás volt.

– Szerintem is – jegyezte meg Kate.

– Ön szerint – szólta Anthony suttogva, közelebb hajolva –, kivel akar engem összehozni? Edwinával vagy önnel?

– Velem? – csattant fel Kate. – Kérem, ön biztosan tréfál!

Anthony elgondolkodva dörzsölte az állát, az ajtó felé pillantott, ahol Mary az imént távozott

– Nem vagyok benne egészen biztos – tűnődött –, de...

Elhallgatott, amint meghallotta Mary közeledő lépteit.

– Tessék! – mondta Mary, és Kate felé nyújtotta a pórázt.

Newton lelkesen ugatott, és hátrált néhány lépést, kétségtelenül azért, hogy előrelendülve elárassza kellemetlen szeretetével Maryt, de Kate határozottan nyakon ragadta.

– Tessék! – változtatott elhatározásán Mary gyorsan, és a pórázt inkább Anthony kezébe adta. – Kérem, adja oda Kate-nek. Ha lehet, én inkább nem mennék közelebb.

Newton vágyódón bámult és ugatott Maryre, aki még hátrébb húzódott.

– Te kutya! – szólta Anthony hangosan Newtonra. – Ül le és maradj csendben!

Kate legnagyobb meglepetésére Newton engedelmeskedett, szinte komikus fürgeséggel tette kövér tomporát a szőnyegre.

– Íme! – mondta Anthony. Hallhatóan nagyon elégedett volt magával. Kate felé nyújtotta a pórázt. – Megteszi, vagy megtegyem én?

– Kérem, csak tegye, ha kedve van hozzá – felelte Kate. – Úgy tűnik, jól megértik egymást a kutyaféllel.

– Természetesen – vágott vissza Anthony, olyan halkán, hogy Mary ne hallhassa –, hiszen nem sokban különböznek a nőktől. Mindkét faj hallgat rám.

Kate mintegy véletlenül rálépett a vikomt kezére, ahogy az letérdelt, hogy feltegye Newton nyakörvét

– Ó, bocsánat! – mondta meglehetősen őszintétlenül. – Nagyon sajnálom.

– Az ön féltő gondoskodása lefegyverez – fordult oda hozzá felállva Anthony. – Mindjárt elsírom magamat.

Mary csak nézett, hol Kate-re, hol Anthonyre. Nem hallotta, mit beszélnek, de nyilván érzékelte a helyzetet.

– Valami gond van? – érdeklődött éles, csiripelő hangon.

– Semmi, semmi – felelte Anthony, és Kate is határozott nemmel válaszolt.

– Remek – jegyezte meg Mary gyorsan. – Akkor legalább az ajtóig hadd kísérjem... – Newton lelkes ugatása hallatán hozzátette: – Illetve, ez talán mégsem jó ötlet. Nem igazán akarok tíz lépésnél közelebb kerülni ahhoz a kutyához. De majd integetek.

– Ó, hová lennék ha nem integetnél nekem? – kérdezte Kate, miközben elhaladt Mary mellett.

Mary hamiskásan mosolygott.

– Nem is tudom, Kate. Egyáltalán nem tudom.

Kate émygett, gyomra bizsergett, és halvány gyanú ébredt benne, hogy Lord Bridgertonnak talán igaza volt Lehet, hogy Mary ezúttal nem Edwina javára játssza a házasságközvetítő szerepet.

Borzalmas gondolat volt ez.

Mary ott állt a hallban, miközben Kate és Anthony kiléptek a házból, és nyugat felé indultak a Milner Streeten.

– A kisebb utcákon szoktam maradni és általában egészen a Brompton Roadig megyek fel – magyarázta Kate, arra gondolván, hogy a vikomt talán nem ismeri jól a városnak ezt a részét. – Onnan a Hyde Parkba. De ha önnek jobban tetszik, haladhatunk a Sloane Streeten.

– Ahogy önnek jobban tetszik – tétovázott Anthony. – Engedelmeskedek.

– Nagyon jó – felelte Kate, és határozott léptekkel megindult felfelé a Milner Streeten a Lenox Gardens felé. Arra gondolt, hogy ha leszegett

fejjel, gyors léptekkel halad, azzal talán elveszi a vikomt kedvét a társalgástól. Newton napi sétáltatása idején szokott saját dolgairól elmélkedni. Nem rajongott azért, hogy társaságot kapott.

Stratégiája hosszú percekig egészen jól bevált. Szótlanul haladtak egymás mellett egészen a Hans Crescent és a Brompton Road sarkáig. Ott azonban Anthony váratlanul megszólalt – Az öcsém tegnap a bolondját járatta velünk.

Kate hirtelen megállt

– Tessék?

– Tudja, mit mondott, mielőtt bemutatott minket egymásnak?

Kate egy lépést tett előre, aztán tagadón megrázta a fejét. Newton nem állt meg, igen erősen rángatta a póráz

– Azt mondta, ön sokszor emlegetett engem.

– Nos, ha az ember nem akar szőrszál-hasogatóan pontos lenni a közlés tartalmát illetően – jegyezte meg Kate –, mondhatjuk, hogy ez a kijelentés egyáltalán nem nélkülobzi a valóságot.

– Azt sugallta – tette hozzá Anthony hogy ön sok jót mondott rólam.

Kate érezte, hogy nem kellett volna elmosolyodnia.

– Ez viszont már nem igaz.

Anthonynek sem kellett volna elmosolyodnia, de Kate örült, hogy mégis megtette.

– Nem hiszem – mondta a férfi.

Befordultak a Brompton Roadra a Knightsbridge és a Hyde Park felé, és Kate rákérdezett: – Miért tett volna az öccse ilyet önnel?

Anthony meglehetősen ferdén nézett rá.

– Önnek nincs fivére, ugye?

– Csak egy testvérem van, Edwina, és attól tartok, ő nagyon is nő.

– Csak azért tette – magyarázta Anthony, hogy engem kínozzon.

– Nemes cél – szaladt ki Kate száján a magának szánt megjegyzés, alig hallhatóan.

– Hallottam.

– Gondoltam, hogy meghallja.

– És úgy gondolom – folytatta Anthony –, hogy ezzel önt is kínozni akarta.

– Engem? – kiáltott fel Kate. – Miért? Mit vétettem én ellene?

– Talán kissé provokálta azzal, hogy megtagadta tőle azt az örömet, hogy ő minősíthesse szeretett bátyját

Kate összevonta a szemöldökét.

– Szeretett?

– Na jó, bátyját, akire csodálattal néznek fel – próbálkozott.

Kate kétkedően ingatta a fejét.

– Ennek az állításnak is sánta kutya tünetei vannak.

Anthony mosolygott. Az idősebb Miss Sheffieldnek minden bosszantósága ellenére igazán csodálatra méltó humora van. Elértek a Knightsbridge-re, Anthony karon fogta a hölgyet, úgy mentek át a forgalmas részen, aztán egy kisebb utcán haladtak, már a Hyde Parkban, a South Carriage Roadon. Newton, szíve mélyén vidéki kutya lévén, a zöld környezet hatására még gyorsabban futott, bár nehéz lenne elképzelni, hogy egy pocakos eb jelentős sebességgel haladjon.

A kutya mégis meglehetősen vidám volt, és láthatóan érdekelte minden virág, kis állat és járókelő, aki az útjukba került. Csípős volt a tavaszi levegő, de a nap melegen sütött és az ég meglepően kéklett a többheti esős idő után. És bár a nő, akit karon fogva vezetett, nem az a nő volt, akit feleségül akart venni, sem olyan nő, akivel bármit kezdeni akart volna, Anthony úgy érezte, könnyed meglegedettség tölti el szívét.

– Átmegyünk a Rotten Row-ra? – kérdezte Anthony.

– Hmm? – szólt a szórakozott válasz. Kate a nap felé fordította arcát, sütkérezett melegében. És egy rendkívül furcsa pillanatig Anthony igen erős... valamit érzett.

Valamit? Enyhén megrázta fejét. Az nem lehet, hogy ez vágy. Nem ez iránt a nő iránt.

– Elnézést, mondott valamit? – dünnyögte Kate.

Anthony köhécselt, mély levegőt vett, remélte, hogy ettől kitisztul a feje. De nem ez történt, hanem az, hogy a levegővétellel beszívta Kate illatát, egzotikus liliomok és szappan elegyét.

– Látom, élvezi a napfényt.

Kate elmosolyodott, csillogó szemmel nézett rá.

– Tudom, hogy nem ezt mondta az előbb, de igen, valóban élvezem a napfényt. Olyan sokáig tartott a szörnyű esős idő!

– Úgy tudtam, a fiatal hölgyeknek nem szabad kitenni napfénynek a finom arcbőrüket – incselkedett

Kate vállat vont, furcsamód kissé félénkebben felelt: – Igen, ez fiatal hölgyeknek, akarom mondani nekünk valóban tilos. De olyan mennyei érzés! – Felsőhajtott, olyan vágyakozón nézett, hogy Anthony szinte megsajnálta. – Bárcsak levehetném a kalapomat! – mondta szomorkás sóvárgón.

Anthony megértőn bólintott, ő is ugyanígy szeretne volna levenni a kalapját.

– Talán egy kicsit hátrébb tolhatná, ha senki nem látja – javasolta.

– Gondolja? – Kate arca felderült a lehetőség gondolatára, és Anthony belsőjét megint megbizsergette az a nagyon furcsa érzés.

– Természetesen – mormogta, és saját kezűleg igazgatta meg a kalap peremét. Bizarrr kalapköltemény volt, amelyet a nők nagyon kedveltek: csupa szalag és csipke, olyan rafináltan megkötve, amit egyszerű úriember fel nem foghatott. – Egy pillanatilag ne mozduljon, rögtön megigazítom.

Kate nem mozdult, eleget tett a kedves felszólításnak, de amikor a férfi keze véletlenül a halántékához ért, a lélegzete is elállt. Olyan közel volt, és volt az egész helyzetben valami nagyon furcsa. Érezte a férfitest melegét, tiszta, szappanos illatát.

És ettől bizsergető érzés fogta el.

Gyűlölte ezt a férfit, de legalábbis szívből ellenszenves volt neki és teljes mértékben elutasította, mégis igen furcsa kísértést érzett, hogy előrébb hajoljon, a testük közti távolság megszűnjön, és...

Elszorult a torka, köhintett, erőt vett magán és hátrébb húzódott. Szent isten, mi jött rá?

– Ne mocorogjon, kérem, még nem fejeztem be!

Kate idegesen felnyúlt, hogy megigazítsa a kalapját.

– Biztos vagyok benne, hogy jól áll. Nem szükséges... nem szükséges ezzel bajlódnia.

– Most már jobban érzi a napot? – kérdezte Anthony.

Kate bólintott, bár annyira zaklatott volt, hogy nem volt biztos abban, vajon igazat mond-e.

– Igen, köszönöm. Nagyon jó. Én.. Ó!

Newton hangosan vakkantott és megrántotta a pórázt. Erősen.

– Newton! – kiáltott fel Kate, előrelendülve a húzás erejétől. De a kutya meglátott valamit, Kate-nek fogalma sem volt, hogy mit, és teljes erőből, lelkesen rohant előre, magával húzva gazdáját, és Kate csak rohant utána

botladozva, egyre előrébb hajolva, válla megelőzte a testét. – Newton! – kiáltott meglehetősen tehetetlenül. – Newton! Állj meg!

Anthony élvezettel nézte, ahogy a kutya előrenyomul, gyorsabban, mint apró termetéből feltételezte volna, futott, ahogy rövid lábai vitték.

Kate hiábavaló kísérletet tett, hogy megtartsa a pórázt, de Newton örülten csaholt, ugatott és hasonló elszántsággal rohant előre.

– Miss Sheffield, adja át nekem a pórázt! – kiáltott rá Anthony, segítségére sietve. Nem a legdicsőbb mód hőst játszani, de minden lehetőséget meg kell ragadni, ha az ember meg akarja nyerni jövőendő feleségének nővérét.

De amint Anthony odaért Kate mellé, Newton igen erőset rántott a pórázon, ami így kicsúszott Kate kezéből. A kisasszony felsikoltott, és utánairamodott, de az eb csak szaladt, fűszálak repültek lába nyomán.

Anthony nem tudta, hogy nevéssen, vagy átkozódjon. Newton nyilván nem akarta, hogy elkapják.

Kate egy pillanatra megdermedt, kezét ajka elé kapta. Aztán összenézett Anthony-vel, és a férfinak az a szörnyű érzése támadt, hogy tudja, mire készül a kisasszony.

– Miss Sheffield – szólt Anthony sietve biztos vagyok benne, hogy...

De Kate már elszántan rohant és kiáltozott: – Newton!

Anthony beletörődően sóhajtott és utánaeredt. Nem hagyhatta, hogy egyedül üldözze a kutyát, ha ezt tenné, nem nevezhetné magát úriembernek többé.

Kate azonban jelentős előnyre tett szert, és amikor a saroknál utolérte, megállt. Zihált, kezét csípőre téve nézett körül.

– Hova tűnt? – kérdezte Anthony, igyekeztén nem gondolni arra, milyen csábító látvány egy lihegő nő.

– Nem tudom – felelte Kate levegőért kapkodva. – Azt hiszem, nyulat üldöz.

– Ó, akkor nagyon könnyű dolga lesz – mondta Anthony. – Mert mint köztudott, a nyulak csakis a kítaposott ösvényeken közlekednek.

Kate elfintorodott e gúny hallatán.

– Mit tegyünk?

Anthony már majdnem azt mondta: „Menjen haza, aztán szerezzen be egy igazi kutyát”, de a kisasszony láthatóan úgy aggódott, hogy ezt inkább

nem mondta ki. Ami azt illeti, közelebbről nézve inkább dühösnek, mint aggódónak tűnt, de határozottan volt benne egy kis aggodalom is.

Ezért inkább azt felelte: – Szerintem várjuk meg, míg meghalljuk, hogy valaki sikít. Bármelyik pillanatban felágaskodhat az első szoknyához, ami az útjába kerül, és halálra ijeszti a hölgyet.

– Gondolja? – kérdezte Kate, de nem tűnt túl meggyőzötteknek. – Csak mert ránézésre sem félelmetes kutya. Ő ugyan annak gondolja magát, és ettől nagyon kedves, de az igazság az, hogy...

– *Aiiiiiiiiiiiiiiii!*

– Azt hiszem, megkaptuk a választ – mondta Anthony kimérten, és elindult az ismeretlen, sikító hölgy felé.

Kate sietett utána, át a pázsiton a *Társaság* korzója, a Rotten Row felé. A vikomt előtte futott, és Kate arra gondolt.

Biztosan tényleg feleségül akarja venni Edwinát, mert annak ellenére, hogy valóban kiváló atléta volt, nagyon nem illett a rangjához, hogy egy kövérkés corgi után rohangáljon a parkban. Ami ennél is rosszabb, egyenesen a Rotten Row-n kell átvágniuk, ahol a *Társaság* lovagolt és kocsikázott.

Mindenki meglátja őket. Kevésbé elszánt ember már régen feladta volna. Kate futott utánuk, de kezdte elveszteni a talajt a lába alól. Nem sokszor volt rajta nadrág, de abban egészen biztos volt, hogy úgy könnyebb szaladni, mint szoknyában. Különösen, ha nyilvános helyen van, és legfeljebb bokamagasságig emelheti fel a szoknyát.

Átszaladt a Rotten Row-n, de szándékosan nem nézett a lovagló, kocsizó hölgyekre, urakra. Kerülte a szemkontaktust, így megvan az esélye, hogy később senki nem ismeri fel benne a fiús hajlamú kisasszonyt, aki úgy rohangál a parkban, mintha valaki lángra lobbantotta volna a cipellőjét. Ennek persze nem nagy a valószínűsége, de a kis esély is esély.

Amikor újra füre ért, megbotlott és meg kellett állnia egy kicsit, hogy levegőt kapjon. Ekkor a legborzalmasabb látvány tárult elé. Már majdnem a Serpentine-nál voltak. Kevés dolog volt, amit Newton jobban kedvelt volna annál, mintsem hogy tó vizébe ugorjon. És a nap elég melegen sütött ahhoz, hogy csábítónak tűnjön a csobbanás, különösen, ha az ember dús szőrű kutya, és már vagy öt perce fut, ahogy csak a tömzsi lába bírja.

Ez még mindig elég nagy sebességnek tűnt ahhoz, hogy a vikomt ne érje utol.

Kate felkapta a szoknyáját, a fenébe a bámészkodókkal, most nem engedheti meg magának, hogy kényeskedjen. Nincs esélye utolérni Newtont, de Lord Bridgertont talán igen, mielőtt megölné a kutyát.

Mostanra már biztosan gyilkos gondolatai támadtak.

Szentnek kell lenni ahhoz, hogy az ember ne akarja megölni az ilyen kutyát.

És ha egy százalék igaz abból, amit a *Whistledown* ír róla, ez az ember egyáltalán nem szent.

Kate toroka elszorult.

– Lord Bridgerton! – sikerült kiáltania. Azt akarta mondani, hogy adják fel az üldözést. Csak meg kell várni, hogy Newton kifáradjon. Olyan rövid lábakon ez előbb-utóbb bekövetkezik. – Lord Bridgerton! Jobb lenne, ha...

Kate megbotlott, és állva maradt. Mintha földbe gyökerezett volna a lába. Mit keres Edwina a Serpentine-nál? Hunyorgott. Valóban Edwina volt az, ott állt kecsesen, karba font kézzel. Úgy tűnt, hogy a szerencsétlen Mr. Berbrooke éppen valami javítást végzett a bricskáján.

Newton egy pillanatra megtorpant, ugyanúgy figyelte Edwinát, ahogy kicsit távolabbról Kate, aztán hirtelen irányt változtatott és vidáman csaholva iramodott felé.

– Lord Bridgerton! – kiáltott fel Kate ismét – Nézze! Ott van...

Anthony megfordult hangja hallatán, aztán követte a mutatóujj irányát, és meglátta Edwinát. Hát ezért változtatott kilencven fokban irányt a kutya. Anthony majdnem elcsúszott a sárban, amikor ugyanezt az irányváltást akarta véghezvinni.

Megöli azt a kutyát.

Nem. Kate Sheffieldet öli meg.

Nem, talán inkább... Anthony illetően bosszúgondolatait Edwina hirtelen „Newton!” sikoltása szakította meg.

Anthony szeretett határozott cselekvő férfiként gondolni magára, de amikor meglátta, hogy a kutya a levegőbe ugrik és ráveti magát Edwinára, megdöbönt: csak állt mozdulatlanul, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Maga Shakespeare sem tudott volna megfelelőbb véget kitalálni ennek a bohózatnak, és az egész úgy pergett le Anthony szeme előtt, mintha valami titokzatos erő lelassította volna az eseményeket.

És semmit nem tehetett ellene.

A kutya ráveti magát Edwinára, a kisasszony megtántorodik, egyensúlyát veszti, egyenesen a tóba esik.

– Neeeeeeee! – kiáltotta, és előreleandult, bár tudta, hogy hősies erőfeszítése teljesen hiábavaló.

Plocccs!

– Szent isten! – kiáltott fel Berbrooke. – Teljesen elázott!

– Ne állj ott! – kiáltott fel Anthony, a baleset helyszínére érve, a vízbe gázolva. – Segíts!

Berbrooke nyilván nem értette, mit ért ez alatt, mert csak állt ott, meresztette a szemét miközben Anthony megfogta Edwina kezét és segített neki felállni.

– Jól van? – kérdezte komoran.

Edwina bólintott, de a prüszköléstől, köhögéstől megszólalni sem tudott

– Miss Sheffield – kiáltott fel, amikor meglátta, hogy Kate megállt a parton. – Nem ön – tette hozzá, amikor érezte, hogy Edwina felfigyel a szavaira. – A nővére.

– Kate? – kérdezte Edwina a piszkos vizet pislogva, dörzsölve ki a szeméből. – Hol van Kate?

– Száraz, kint van a parton – mormogta, aztán Kate felé kiáltott: – Kösse meg azt a nyavalyás kutyát!

Newton vidáman kiúszott a vízből, nyelvét lógatva ült a pázsiton. Kate odafutott hozzá, elkapta a pórázt. Anthony észrevette, hogy nem emelt kifogást a meglehetősen harsányan odakiáltott parancs ellen. Jó, gondolta gonoszul. Nem gondolta volna, hogy ez az átkozott nő képes ilyesmit megállni csípős megjegyzés nélkül.

Visszafordult Edwina felé, aki tóvíztől csöpögőn is bájos jelenség volt

– Hadd vigyem ki innen – mondta komoran, és mielőtt Edwina reagálhatott volna, a karjába vette és kilábalt vele a szárazra. – Sosem láttam ehhez foghatót – mondta Berbrooke, fejét ingatva.

Anthony nem mondott semmit. Attól tartott, ha megszólal, nem tudja megállni, hogy ne lökje be az idióta udvarlót a vízbe. Vajon mire gondolt, amikor csak állt és nézte, hogy Edwinát az a kutyának látszó szánalmas élőlény a vízbe taszítja?

– Edwina? – szolt Kate, és előrelepett, már amennyire Newton pórása engedte. – Jól vagy?

– Azt hiszem, mára elég volt abból, amit tett – vágott a szavába Anthony.

– Én? – kapkodott levegő után Kate.

– Nézzen rá! – csattant fel Anthony, azzal Edwina felé mutatott, közben egy pillanatra sem vette le a szemét Kate-ről. – Csak nézzen rá!

– De hiszen baleset volt!

– Igazán nincs semmi bajom! – kiáltott fel Edwina, nagyon megrémítette, milyen düh feszül nővére és a vikomt között. – Fázom, de jól vagyok!

– Érti? – fordult felé Kate feszengve, húga zilált ruházatát és frizuráját látva. – Baleset volt.

Anthony karba fonta a kezét és homlokát ráncolva nézett rá.

– Nem hisz nekem – pihegte Kate. – El sem tudom hinni, hogy nem hisz nekem!

Anthony egy szót sem szólt. Hihetetlennek tűnt számára, hogy Kate Sheffield, minden szellemessége és intelligenciája mellett nem irigy a húgára. És még ha nem is tehetett semmit a baleset elkerülése érdekében, biztosan örül egy kicsit, hogy ő szárazon és biztonságban lehet, miközben Edwina úgy néz ki, mint egy ázott macska. Persze szép cica, de kétségtelenül ázott.

De Kate nem fejezte még be a beszélgetést.

– Eltekintve attól a tényről, hogy soha semmit nem tennék, amivel árthatnék Edwinának, – mondta megvetően –, becses meglátása szerint hogyan sikerült elintéznem, hogy minden így alakuljon? – Szabad kezével homlokára csapott, mintha éppen akkor jött volna rá a megoldásra. – Ó, igen, tudom már! A corgik titkos nyelve! Utasítást adtam a kutyának, hogy tépje ki a kezemből a póráz, aztán, mivel kiváló rövid távú jósképességekkel rendelkezem, tudtam, hogy Edwina éppen ide fog állni, a Serpentine partjára, ezért, mivel túl messze voltam ahhoz, hogy az eb meghallja a hangomat, telepátia útján befolyásoltam, hogy rontson rá Edwinára, és lökje be a tóba.

– A gúny nem áll jól önnek, Miss Sheffield.

– Önnek, pedig, Lord Bridgerton, semmi sem áll jól.

Anthony előrehajolt, állkapcsa vészjóslón megfeszült.

– Nők ne tartsanak állatot, ha nem tudják kordában tartani.

– Férfiak ne menjenek sétálni kutyasétáltató nőekkel, ha egyiket sem tudják kordában tartani – vágott vissza Kate.

Anthony érezte, hogy füle vöröszik a dühtől.

– Ön hölgyem, veszélyt jelent a társadalomra.

Kate szóra nyitotta a száját, hogy viszonozza az inzultust, de aztán inkább ördögi mosollyal nézett rá, majd a kutyához szólt: – Newton, vizes vagy!

Newton felnézett, látta, hogy Kate ujja egyenesen Anthonyre mutat, engedelmesen pár lépéssel közelebb lépett hozzá, majd teljes erőből megrázta bundáját, vizet fröcskölve szerteszt.

Anthony megvadult. Felébredt benne a nőfojtási inger.

– Én... én... MEGÖLÖM MAGÁT! – üvöltött.

Kate fürgén ellépett az útjából, Edwina mellé szökkent.

– Ugyan, Lord Bridgerton! – évődött, tóvíztől csöpögő húga mellett keresve menedéket. – Nem illő, hogy a szép Edwina előtt veszítse el önuralmát!

– Kate? – súgta Edwina sűrgetőn. – Mi folyik itt? Miért vagy ennyire gonosz vele?

– Ő miért ennyire gonosz velem? – sziszegte vissza Kate

– Nahát – vetette közbe hirtelen Mr. Berbrooke az a kutya lefröcskölt. Csuumvizes vagyok!

– Mindannyian vizesek vagyunk – felelte Kate. Ő is vizes volt. De megérte. Ó, mennyire megérte, hogy láthatta, hogyan torzította el a meglepettség és a düh azt a szép arisztokrata arcot!

– Maga! – tombolt Anthony, dühödten Kate-re mutatva. – Maga csak ne szóljon egy szót se!

Kate nem szólt. Nem volt olyan vakmerő, sem olyan meggondolatlan, hogy tovább provokálja. Lord Bridgerton úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban felrobbanhatna a feje. És legalábbis aznapra elvesztette a méltóságos viselkedésre való hajlamát. Jobb kabátujja akkor lett vizes, amikor kezét nyújtotta a sekély vízbe hanyatt esett Edwinának, csizmája végleg tönkrementnek tűnt, és Newton merész bundavíztelenítési műveletének köszönhetően teste többi része sem maradt szárazon.

– Megmondom, mit fogunk tenni – folytatta Lord Bridgerton halk, halálosan komoly hangon.

– Én is megmondom – szólalt Mr. Berbrooke vidáman, nyilván nem észlelve hogy Lord Bridgertonnak ingere van megölni az első embert, aki szóra nyitja a száját. – Előbb meg kell javítanom a kocsit, aztán hazaviszem Miss Sheffieldet – mondta Edwinára mutatva, csak a pontosság kedvéért, ha valakinek kétségei lennének, melyik Miss Sheffieldre utal.

– Mr. Berbrooke – hördült fel Anthony –, tudja egyáltalán, hogyan kell megjavítani a kocsit?

Mr. Berbrooke csak pislogott.

– Tudja egyáltalán, mi a baja?

Berbrooke többször szólásra nyitotta, aztán becsukta a száját, végül azt mondta: – Van néhány ötletem. Nem hiszem, hogy nagyon sokáig tart, míg rájövök.

Kate csak nézte Anthonyt, csodálta a nyakán lüktető eret. Még sosem látott a végletekig felbosszantott férfit. Meglehetősen aggódott, hogy kitörhet a veszedelem, ezért tétován, fél lépéssel Edwina mögé rejtőzött.

Nem volt kedvére való, hogy gyávának látsszon, de a testi épség megtartása mindennél fontosabb.

De a vikomtnak valahogy sikerült féken tartania magát, hangja félelmetesen nyugodt volt: – A következőt fogjuk tenni... – Három kíváncsi szempár szegeződött rá. – Én most odasétálok – mutatott egy hölgyre és egy úrra, akik tőlük nem messze álltak, és próbálták nem bámulni őket, de nem sok sikerrel –, és megkérem Montrose-t, hogy adja kölcsön a kocsiját néhány percre.

– Nahát! – szólt Berbrooke, a nyakát nyújtva. – Az ott Geoffrey Montrose? Ezer éve nem láttam.

Lord Bridgerton halántékán ismét vad lüktetésbe kezdett egy ér. Kate megragadta és megszorította Edwina kezét, bátorítást, támogatást keresett.

De Bridgerton, javára legyen írva, mintha nem is vett volna tudomást Berbrooke rendkívül alkalmatlan közbevetéséről és folytatta, mintha mi sem történt volna: – Mivel úgysis igent mond...

– Biztos ebben? – szólalt meg Kate önkéntelenül.

Barna szeme furcsa módon jéghegyre emlékeztetett.

– Hogy miben vagyok biztos? – mordult rá.

– Semmi, semmi – dünnyögte Kate, és legszívesebben pofon ütötte volna magát. – Kérem, folytassa!

– Mint mondtam, mivel barátom és úriember – villant tekintete Kate-re –, igent fog mondani, hazaviszem Miss Sheffieldet, aztán hazamegyek, és egyik emberemmel visszaküldöm Montrose kocsiját.

Senki sem kérdezte meg, melyik Miss Sheffieldre gondolt

– És mi lesz Kate-tel? – érdeklődött Edwina. – Hiszen a bricska csak kétüléses.

Kate megszorította húga kezét Az édes, drága Edwina.

Anthony egyenesen Edwinára nézett

– Majd Mr. Berbrooke hazakíséri a nővérét.

– De nem tehetem – felelte Berbrooke. – Hiszen meg kell javítanom a kocsit.

– Hol lakik? – csattant fel Anthony.

Berbrooke meglepetten pislogott, de megmondta a címet.

– Megállok a házánál és intézkedem, hogy egy szolgája ide jöjjön és vigyázzon a kocsira, míg maga hazakíséri Miss Sheffieldet Világos? – Elhallgatott szigorúan nézett végig a társaságon, a kutyát is beleértve Csak Edwina nem kapott a szigorú nézésből: ő volt az egyetlen, akinek láttán nem feszült meg minden idegszála.

– Világos?! – ismételte meg a kérdést.

Mindenki bólintott a terv a megvalósítás szakaszába lépett. Pár perccel később Kate kényszerűen nézte, ahogy Lord Bridgerton és Edwina elhajt a kocsiban, pedig megesküdtött, hogy ez a két ember soha nem lehet egy szobában.

Ami ennél is rosszabb, Mr. Berbrooke és Newton társaságában maradt.

És alig két percben telt, míg rájött, hogy kettőjük közül Newton a kellemesebb társalgó.

5. fejezet

E sorok írójának tudomására jutott, hogy Miss Katharine Sheffield megsértődött, sőt neheztel ránk, amiért szeretett ölebét „határozatlan fajú kutyának” neveztük.

E sorok íróját a szégyen emészti e szörnyű és megbocsáthatatlan tévedés miatt és térden állva esdekel, hogy ön, kedves olvasó, fogadja el bocsánatkérését. Íme, e lap történetének első helyreigazítása:

Előző lapszámunkban tévesen közöltük, hogy Miss Katharine Sheffield ölebe „határozatlan fajú kutya”. A valóság ezzel szemben az, hogy Miss Katharine Sheffield ebe corgi. Neve Newton, bár nehéz elképzelni, hogy Angolhon nagy feltalálója és fizikusa örülne neki, ha tudná, hogy neve egy gyenge jellemű, kurta lábú kövér kutya állati személye révén él tovább.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 27.*

Estére kiderült, hogy Edwina a vizes (bár rövid) megpróbáltatást nem úszta meg baj nélkül. Orra kipirosodott szeme vizenyős lett elég volt egy pillantás kissé felpuffadt arcára, hogy bárki megállapítsa: bár nem lett súlyos beteg, csúnyán megfázott.

Edwina ágyban feküdt lábánál melegítőpalack, az éjjeliszekrényen a szakács főzte gyógyital, bögrében. Kate elhatározta, hogy ilyen körülmények között is feltétlenül beszélnie kell húgával.

– Mit mondott neked hazafelé a kocsiban? – kérdezte Kate, húga ágya szélére ülve

– Ki? – kérdezte Edwina, és félve pillantott a gőzölgő orvosság felé. – Nahát! – mondta, kissé eltolva magától a bögrét. – Ez szinte füstölög!

– A vikomt – mordult Kate. – Ki más beszélhetett volna veled a kocsiban hazafelé? És ugyan már, ne butáskodj! Nem füstölög. Csak gőzölög.

– Ó! – Edwina még egyet szimatolt és grimaszt vágott – Nem is gőzszaga van!

– Pedig gőzölög – jelentette ki Kate ellentmondást nem tűrően. Olyan erősen szorította a matracot, hogy belefájdultak az ujjai. – Mit mondott? Miről beszéltetek?

– Lord Bridgerton? – kérdezte Edwina vidáman. – Ó, csak a szokásos témákról. Udvarias beszélgetés, semmi több.

– Udvariasan beszélgetett veled, miközben te csuromvizesen vacogtál mellette? – kérdezte kétkedően Kate.

Edwina tétován kortyolt egyet a gőzölgő italból, és majdnem ellökte magától.

– Mi van ebben?!

Kate odahajolt, hogy beleszimatoljon.

– Édesgyökérnek tűnik. És mintha mazsolát látnék az alján. – Esőkopogást hallott az ablakon. – Esik?

– Nem tudom – felelte Edwina. – Lehetséges. Napnyugtakor elég borult volt az ég. – Újra igen gyanakvó pillantást vetett a bögrére, és visszatette az éjjeliszekrényre. – Ha ezt megiszom, még rosszabbul leszek – jelentette ki.

– És még mit mondott? – tudakolta kitartóan Kate, azzal felkelt és az ablakhoz ment. Félrehúzta a függönyt, kinézett. Esett, de csak csendes eső volt, és túl korai lett volna megmondani, hogy lesz-e vihar, villámlás, mennydörgés.

– Kicsoda? A vikomt?

Kate szentnek érezte magát, hogy meg tudta állni, ne rázza ki hűgából a lelket.

– Igen, a vikomt.

Edwina megborzongott. Nyilvánvalóan nem érdekelte annyira a beszélgetés, mint Kate-et.

– Nem sokat. A hogylétemről érdeklődött, természetesen. Ez teljesen érthető is, hiszen beleestem a Serpentine vizébe. Mondhatom, eléggé szerencsétlen dolog volt. Mert nem elég, hogy hideg volt a víz, nyilvánvalóan nem is tiszta.

Kate köhécselt és visszaült, felkészült arra, hogy feltegye a legbotrányosabb kérdést, melyet botrányossága ellenére érzése szerint

muszáj volt feltennie. Próbálta hangját szabályozni, hogy ne hallatsszon benne a kíváncsiság, mely egész lényét átjárta.

– Próbálkozott bármilyen nem kívánt közeledéssel?

Edwina megrezzent, szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Természetesen nem! – kiáltott fel. – Tökéletes úriember volt. Nem tudom, mitől izgattad fel így magadat. Nem is volt valami érdekes a beszélgetés. A felére sem emlékszem annak, amit mondott.

Kate csak bámult hűgára, képtelen volt elképzelni, hogy Edwina legalább tíz percig kénytelen volt beszélgetni azzal a hírhedt nőcsábással úgy, hogy nem volt rá kitörölhetetlen benyomással. Szünni nem akaró döbbenetére nála az volt a helyzet, hogy a férfi minden szava a tudatába égett.

– Jut eszembe – szólalt meg Edwina –, milyennek találtad Mr. Berbrooke társaságát? Jó egy órába telt, mire hazaértél.

Kate láthatóan megborzongott.

– Olyan rossz volt?

– Biztos vagyok benne, hogy egyszer egy nőnek jó férje lesz – mondta Kate. – Csak olyan feleség kell neki, akinek semmi esze sincsen.

Edwina felkacagott.

– Ó, Kate, borzalmas nőszemély vagy! Kate sóhajtott.

– Tudom, tudom. Ez nagyon rossz májú megjegyzés volt tőlem. Annak a szegény embernek egyetlen rossz hajlama sincsen. Csak...

– Csak arról van szó, hogy egyetlen intelligens hajlama sincs – fejezte be Edwina a mondatot.

Kate összevonta a szemöldökét. Edwina nem szokott ilyen kategorikus megjegyzéseket tenni.

– Tudom – szólott Edwina félénk mosollyal. – Most én vagyok rossz hajlamú, undok, s a többi. Nem kellett volna megjegyzést tennem, de tényleg azt hittem, meghalok, míg kocsikáztunk.

Kate aggodalommal nézett rá, feszült lett, kihúzta magát.

– Olyan veszélyesen hajtott?

– Egyáltalán nem. A beszélgetés miatt.

– Unalmas volt?

Edwina bólintott, kék szeme zavartan csillogott.

– Olyan nehéz volt követni, amit mond. – Köhögésroham jött rá, megvárta, míg csillapodik, aztán folytatta:

- Valósággal belefájdult az agyam.
- Ezek szerint nem öt tartod a tökéletes férjjelöltnek?
- kérdezte Kate.

Edwina köhécselt.

- Attól tartok, valóban nem ő az igazi.
- Talán innod kéne még ebből az italból – javasolta Kate, az éjjeliszekrényen álló bögrére mutatva. – A szakács esküszik rá, hogy megfázás esetén csodát tesz ez a főzet.

Edwina vadul ingatta a fejét

- Pokoli íze van.

Kate várt néhány percet, aztán fel kellett tennie a kérdést:

- A vikomt mondott valamit rólam?
- Rólad?
- Nem, egy másik énemről! – csattant fel Kate – Persze, hogy rólam. Hány másik emberről mondhatom azt, hogy „rólam”?

- Nem szükséges így felizgatnod magadat.

- Nem izgattam fel magamat.

- Ami azt illeti, nem. Nem is említett.

Kate hirtelen nagyon is izgatott lett.

- Newtont viszont nagyon is sokszor említette.

Kate szája tátva maradt a döbbenettől. Nem hízelgő, ha *egy* kutyát többre tartanak az embernél.

- Biztosítottam, hogy Newton igazán tökéletes kutya, és egyáltalán nem haragszom rá, de ő elbűvölően haragudott rá helyettem is, és aggódott miattam.

- Milyen elragadó! – dűnnyögte Kate

Edwina zsebkendőjét ragadott, kifújta az orrát.

- Mondhatom, Kate, te viszont eléggé érdeklődsz a vikomt iránt.

- Én majdnem egy egész délutánon át voltam kénytelen társalogni vele – felelte Kate, mintha ezzel mindent megmagyarázna.

- Jó. Akkor volt alkalmad meggyőződni róla, milyen udvarias és elragadó ember. Ráadásul nagyon gazdag – mondta Edwina szíjogva, aztán tiszta zsebkendő után kutatott. – És bár nem hiszem, hogy a férjválasztásban az anyagiaknak kéne elsődlegesnek lenniük, a mi helyzetünket figyelembe véve, gondatlan lennék, ha ezt nem venném figyelembe. Ugye te is így gondolsz?

– Nos... – szólalt meg Kate tétovázva, tudta, hogy Edwinának teljes mértékben igaza van, de nem akart semmi olyasmit mondani, ami Lord Bridgerton oldalára billenthette volna a mérleget.

Edwina az arcához emelte a megtalált zsebkendőt és meglehetősen harsányan, nőietlenül kifújta az orrát.

– Azt hiszem, valóban fel kell vennünk a listánkra – mondta szörtyögőn.

– A listánkra? – visszhangozta Kate fojtott hangon.

– Igen, a lehetséges férjjelöltek listájára. Azt hiszem, ő és én elég jól illünk egymáshoz.

– De úgy tudtam, te inkább tudóshoz szeretnél férjhez menni!

– Igen, így volt. Így van. De te magad mutattál rá, menyire valószínűtlen, hogy igazi tudóst találok itt Londonban. Lord Bridgerton elég intelligensnek tűnik. Csak ki kell találnom valamit, hogy megtudjam, szeret-e olvasni.

– Meglepődnek, ha az a faragatlan tuskó egyáltalán tudna olvasni – mormogta Kate.

– Kate Sheffield! – kiáltott fel Edwina nevetve. – Azt mondtad, amit hallani véltem?

– Nem – felelte kereken, mert tudta, a vikomt természetesen tud írni-olvasni. Másképpen borzalmas ember.

– Pedig azt mondtad – mondta Edwina vádlón. – Szörnyű nőszemély vagy, Kate. – Mosolygott. – De megnevettetsz.

Mennydörgés távoli robaja hallatszott az éjszakában, és Kate mosolyt erőltetett arcára, próbálta nem mutatni, hogy fél a vihartól. Általában nem félt, ha távol volt a vihar. Csak akkor rettegett, ha a közelükben dörgött-villámlott. Ilyenkor úgy érezte, hogy majd kiugrik a bőréből félelmében.

– Edwina – szólalt meg Kate, részben azért, mert szükségét érezte, hogy beszéljen húgával, de annak is, hogy mondjon valamit, amivel eltereli figyelmét a közelgő viharról –, jobb lesz, ha elfelejted a vikomtot. Abszolút nem olyan ember, aki jó férjed lenne, aki boldoggá tenne téged. Eltekintve attól, hogy a legrosszabb fajta élvhajász és szoknyapecér, és vagy tucatnyi szeretővel csalna nyíltan...

Edwina csodálkozó, döbben arckifejezése láttán Kate félbehagyta a mondatot és úgy döntött, bővebben kifejti ezt a témát.

– Igenis megcsalna! – mondta igen drámai hangon. – Hát nem olvastad a *Whistledownban* Nem hallottad, mit mondtak a többi első bálós

kisasszony gardedámjai és anyái? Akik már évek óta benne vannak a *Társaságban* és tudják, merről fúj a szél? Mind azt mondják, hogy a vikomt szörnyűséges szoknyavadász. Egyetlen erénye, hogy jól bánik a családjával.

– Hát, ezt feltétlenül a javára kell írni – mutatott rá Edwina. – Hiszen a felesége a családhoz tartozik, ugye?

Kate kis híján felhorkant.

– A feleség nem ugyanolyan, mint a vér szerinti rokonok. Olyan férfiak, akik egy rossz szót sem ejtenének az anyjuk előtt, naponta meggyalázzák feleségük érzéseit.

– És honnan tudod mindezt? – kérdezte Edwina.

Kate szája tátva maradt a csodálkozástól. Nem is emlékezett, mikor kérdőjelezte meg Edwina az ő véleményét valami fontos kérdésben, és sajnos az egyetlen válasz, amit ilyen rövid idő alatt ki tudott találni, ez volt: – Egyszerűen csak tudom.

Ez a válasz azonban, be kellett lássa, nem ütötte meg a mértéket.

– Edwina – folytatta békülékenyebb hangon, elhatározván, hogy más irányba viszi a beszélgetést –, mindettől eltekintve, nem hiszem, hogy kedvelnéd a vikomtot, ha jobban megismernéd.

– Elég kellemes embernek tűnt, amikor hazahozott engem.

– Hiszen a legjobb arcát igyekezett mutatni! – bizonygatta Kate. – Természetes, hogy ilyenkor kedvesnek tűnik. Azt akarja, hogy beleszeress!

Edwina csak pislogott.

– Szóval szerinted ez az egész csak színészkedés volt?

– Pontosan! – kiáltott fel Kate, megragadva a gondolatot. – Edwina, tegnap este és ma délután több órát töltöttem a társaságában, és biztosíthatlak, hogy velem nem a legjobban viselkedett.

Edwina a rémülettől és talán egy kis izgalomtól is megborzongott.

– Megcsókol? – kérdezte pihegve.

– Dehogy! – méltatlankodott Kate. – Természetesen nem! Honnan jut eszedbe ilyesmi?

– Azt mondtad, veled nem a legjobban viselkedett.

– Úgy értettem – helyesbített Kate hogy nem volt udvarias. És nem is volt túl kedves. Ami azt illeti, arrogáns volt, szörnyen udvariatlan és sértő modorú.

– Ez érdekes – dűnnyögte Edwina.

– Ez egyáltalán nem volt érdekes. Szörnyű volt.

– Nem, nem így értettem – mondta Edwina, és elgondolkodva simogatta az állát. – Nagyon furcsa, hogy udvariatlanul viselkedett veled. Hallhatta, hogy a te tanácsodra hallgatok, amikor férjet választok magamnak – tűnődött. – Ugyan miért viselkedett veled mindezek tudatában udvariatlanul?

Kate arca színe lángvörösre változott, ami nem különösebben volt észrevehető a gyertyafényben.

– Azt mondta, képtelen türtőztetni magát – súgta.

Edwina szája tátva maradt a csodálkozástól, egy percig csak ült, mozdulatlanul, mintha megfagyott volna, vagy megállt volna az idő. Aztán a párnára hanyatlott, és harsány nevetésben tört ki.

– Ó, Kate! – mondta levegő után kapkodva. – Hiszen ez nagyszerű! Micsoda gubanc! Nagyon tetszik!

Kate döbbenetben bámulta.

– Ez egyáltalán nem mulatságos.

Edwina a szemét törölgette.

– Ez a legmulatságosabb dolog, amit ebben a hónapban hallottam. Nem! Egész évben nem hallottam ehhez foghatóan mulatságosat! Ó, istenem! – Előbb köhögő roham, aztán nevetőgörcs jött rá. – Ó, Kate, ettől teljesen kitisztul az orrom!

– Edwina, ez gusztustalan!

Edwina az arcához emelte a zsebkendőt és kifújta az orrát.

– Lehet, hogy gusztustalan, de igaz – mondta diadalmasan.

– Nem tart sokáig – jegyezte meg Kate. – Reggelre még betegebb leszel.

– Lehet, hogy igazad van – felelte Edwina –, de ez nagyon mulatságos volt. Azt mondta, hogy nem tudja türtőztetni magát? Ó, Kate, ez nagyon jó!

– Nem szükséges ezen rágódni – mordult Kate.

– Tudod, talán ő az első úriember, akit még te sem bírsz eltántorítani, Kate.

Kate ajka grimaszba torzult. A vikomt is valami ilyesmit mondott, és mindkettőjüknek igaza van. Az egész szezon tölthette, hogy férfiakat minősített és eltántorította őket Edwinától. És hirtelen elbizonytalanodott, vajon tetszik-e neki ez az anyaszerep, amibe belecsöppent.

Vagy amit ő maga választott.

Edwina látta az érzelmek viaskodását nővére arcán, ezért szabadkozni kezdett.

– Ó, jaj – dünnyögte. – Nagyon sajnálom, Kate. Nem akartalak bosszantani.

Kate a szemöldökét ráncolta.

– Na jó. Egy kicsit bosszantani akartalak, de nem megsérteni. Fogalmam sem volt, hogy Lord Bridgerton ennyire megsértett.

– Edwina, egyszerűen csak arról van szó, hogy nem kedvelem azt az embert. És nem tartom jó ötletnek, hogy foglalkozz a gondolattal, hozzámész feleségül. Nem érdekel, milyen hevesen vagy kitartóan udvarol neked. Nem lesz belőle jó férj.

Edwina egy pillanatig nem szólt, gyönyörű szeme teljesen nyugodt volt.

Aztán azt mondta: – Hát, ha te mondd, biztosan így van. Az biztos, hogy ha rád hallgattam, még sosem követtem el hibát. És mint mondtad, te több időt töltöttél velem, mint én, vagyis te jobban tudhatod.

Kate hosszan, nem is titkoltan felsóhajtott.

– Jó – jelentette ki határozottan. – Ha jobban leszel, körülnézünk az udvarlói között, ki lehet jobb férjed.

– És végre talán te is kereshetnél magadnak férjet – javasolta Edwina.

– Persze, mindig keresek. Ugyan mi értelme lenne a londoni szezonba bekapcsolódnival, ha nem keresnék magamnak férjet?

Edwina mintha ebben nem lett volna olyan biztos.

– Nem gondolom, hogy férjet keresnél magadnak, Kate. Szerintem te csak az én lehetséges kériómet teszed próbára. Pedig semmi ok nincs azt feltételezni, hogy ne találhatnál magadnak férjet. Neked is szükséged van arra, hogy saját családod legyen. Nem tudom elképzelni, hogy valaki nálad alkalmasabb legyen az anyaságra.

Kate az ajkába harapott, nem akart közvetlenül válaszolni Edwina felvetésére. Mert a tiszta kék szem és tökéletes arc mögött Edwina a legfigyelmesebb ember volt, akit Kate valaha ismert. És Edwinának igaza volt. Kate nem keresett magának férjet. De miért is keresett volna? Hiszen senki nem nézett rá úgy, mint lehetséges feleségre.

Felsóhajtott az ablak felé pillantott. Úgy tűnt a vihar elvonult nem Londonra csap le. Kate úgy gondolta, hálásnak kell lennie a kis szívességekért.

– Előbb téged kéne férjhez adnunk – mondta végül. – Hiszen azt hiszem, egyetértünk, valószínűbb, hogy te előbb kapsz házassági ajánlatot mint én. Aztán majd körülnézünk, milyen férjet kaphatnék én.

Edwina vállat vont, és Kate tudta, hogy a hallgatás azt jelenti, nem ért egyet vele.

– Hát jó – szólta Kate, és felállt – Hagylak pihenni. Biztos vagyok benne, hogy rád fér az alvás.

Edwina válaszul köhögött

– És idd ki azt a csodaszert! – szólta vissza Kate nevetve az ajtóból.

Mielőtt becsukta volna maga mögött még hallotta, hogy Edwina halkán megjegyzi: – Inkább meghalok!

Négy nappal később Edwina engedelmesen kortyolta a szakács főzte gyógyított bár nagyon morgolódtott miatta. Állapota lényegesen javuk, de nem gyógyult meg teljesen. Nem kelhetett fel az ágyból, még köhögött és nagyon ingerlékeny volt

Mary kijelentette, hogy Edwina legalább keddig nem mehet társaságba. Kate úgy vélte, ez azt jelenti, hogy mindhármuknak lesz egy kis pihenője (mert ugyan mi értelme lenne Edwina nélkül bálba menni?), de miután a péntek, szombat és vasárnap áldott eseménytelenségben, olvasással és Newton sétáltatásával telt, Mary hirtelen úgy döntött, hogy hétfőn este ketten elmennek Lady Bridgerton zenei estjére... (Kate igen vehemensen próbált érveket felhozni, hogy miért nem tartja ezt jó ötletnek) ... és kész, nincs apelláta.

Kate meglehetősen hamar beadta a derekát Semmi értelme nem volt tovább vitatkozni, különösen úgy, hogy

Mary sarkon fordult és a „nincs apelláta” után kisétált a szobából.

Kate-nek voltak bizonyos alapelvei, és ezek közé tartozott az is, hogy csukott ajtóval ne vitatkozzon. Így hétfő este jégkék selyemruhában, legyezővel a kezében, olcsó kocsijukban zötykölődött London utcáin a Grosvenor Square-i Bridgerton-ház felé.

– Mindenki meglepődik majd, hogy Edwina nincs velünk – mondta Kate, köpönyege fekete szalagjával bibelődve.

– Neked is kell férjet találni – felelte Mary.

Kate egy pillanatig csendben volt. Ezzel az érveléssel nem vitatkozhatott annál is inkább, mert igaz volt.

– És ne babráld a köpönyegedet! – tette hozzá Mary. – Gyűrött lesz.

Kate leeresztette kezét. Aztán az ülésen dobolt néhány másodpercig, míg Mary rá nem szólt: – Az isten szerelmére, Kate, nem tudsz nyugton ülni?

– Te is jól tudod, hogy nem – felelte Kate.

Mary felsóhajtott.

Újabb hosszú csend, csak patkódobogás hallatszott, aztán Kate hozzátette: – Edwina magányos lesz nélkülünk.

Mary nem is nézett rá, úgy válaszolt: – Edwina regényt olvas. Annak az Austen nevű nőnek a legújabb könyvét. Észre sem veszi, hogy nem vagyunk otthon.

Ez is igaz volt. Edwina olvasás közben valószínűleg azt sem venné észre, ha az ágya lángra lobban.

– A zene biztosan borzalmas lesz – jegyezte meg Kate. – A Smythe-Smith-affér után...

– A Smythe-Smith zenei esten a Smythe-Smith lányok muzsikáltak – felelte Mary. – Lady Bridgerton egy Londonban vendégszereplő itáliai operaénekest kért fel. Megtiszteltetés, hogy meghívott minket.

Kate tudta, hogy a meghívás elsősorban Edwinának szólt, őt és Maryt csak udvariasságból invitálták. De Mary kezdte csikorgatni a fogát és Kate inkább megfogadta, hogy egy szót sem szól, míg oda nem érnek.

Ami egyáltalán nem jelentett nagy megpróbáltatást, mert éppen begördültek a Bridgerton-ház elé.

Kate szája tátva maradt a csodálkozástól, ahogy kinézett a kocsi ablakán.

– Hatalmas ház – mondta kissé meglepetten.

– Ugye? – szólalt meg Mary kiszálláshoz készülődve. – Úgy tudom. Lord Bridgerton nem itt él. Bár az ő háza, legénylakásban él, hogy édesanyja és testvérei a Bridgerton-házban maradhassanak. Hát nem óriási figyelmesség ez tőle?

A figyelmes szót és a Lord Bridgerton nevet Kate nem használta volna egyazon mondatban, mindazonáltal bólintott, túlságosan elcsodálkozott a ház méretén és szépségén ahhoz, hogy intelligens megjegyzést tegyen.

A kocsi megállt, Maryt és Kate-et az ajtót nyitni siető Bridgerton-inasok segítették kiszállni. Komornyik vette át a meghívót, és köpenyüket lesegítve a hall végébe, a zeneszobába kísérte őket.

Kate már több előkelő londoni házban volt ahhoz, hogy ne csodálkozzon feltűnően a gazdagságról árulkodó berendezés szépségén, de még őt is lenyűgözte a visszafogott elegancia. A mennyezet is művészi munka volt: halvány zsálya-zöld és kék árnyalatok keveredtek, a színeket csipke finomságú gipszstukkók választották el egymástól

A zeneszoba is ilyen szép volt: a falak szép citromsárgára festve. Körben székek a közönségnek. Kate hamar a terem hátsó részébe terelte mostohaanyját. Biztosan jelen lesz Lord Bridgerton is – ha igazak a családja iránti szeretetről szóló hírek –, és ha Kate szerencsés, talán észre sem veszi, hogy elfogadták a meghívást.

Ezzel ellentétben azonban Anthony pontosan tudta, mikor szállt ki Kate a kocsiból, és lépett be a család házába. Dolgozószobájában volt, magányosan kortyolta italát, mielőtt lement volna anyja éves zenei estjére. Önálló életet akart élni, ezért úgy döntött, míg nem nősül meg, nem lakik a Bridgerton-házban, de fenntartotta ott dolgozószobáját. A Bridgerton család fejeként komoly kötelezettségei voltak, és Anthony úgy találta, hogy könnyebb ezeknek megfelelni, ha közel van a család.

A dolgozószoba ablakai azonban a Grosvenor Square-re néztek, és azzal szórakoztatta magát, hogy figyelte az érkező kocsikat, a vendégeket. Amikor Kate Sheffield kiszállt, felnézett a Bridgerton-ház homlokzatára, ugyanúgy, ahogy a nap melegét élvezte a Hyde Parkban. Az ajtó két oldalán elhelyezett lámpák fénye a bőrébe hatolt ragyogás vette körül.

És Anthonynek a lélegzete is elállt.

Az öblös üvegpohár karcos csattanással ért az ablakpárkányra. Ez az egész kezd nevetségessé válni. Ismerte annyira magát, hogy izmai hirtelen összehúzódását nem vélte másnak, mint ami volt: vágy.

A pokolba is! Hiszen nem is tetszik neki ez a nő. Túlságosan makacs, önféjú, túl gyorsan von le következtetéseket. Még csak nem is szép... legalábbis, ha a londoni szezonban feltűnő fiatal hölgyekhez, különösen, ha a húgához viszonyítják

Kate arca kissé túl ovális, álla kissé túl hegyes, szeme egy picit túl nagy.

Mindene egy kicsit eltúlzott Ajka is, ami végtelenül bosszantotta a számtalan sértegetésével, véleményével, feleselésével, túl telt volt. Ritkán csukta be, és részesítette őt az áldott csend adományában, de ha ebben a fél pillanatban ránézett (mert ez a nő fél pillanatnál tovább képtelen volt

csendben maradni), csak az ajkát látta, telt és barátságatlan ajkát, amit ha csukva tartott és nem használta beszédre, nagyon is csókolhatóknak talált.

Csókolhatóknak?

Anthony megborzongott. A gondolat hogy megcsókolja Kate Sheffieldet, borzalmas. Ami azt illeti, már azért is megérdemelné, hogy bolondok házába csukják, hogy egyáltalán megfordult a fejében ez a lehetőség.

Mégis...

Anthony a székre huppant

Mégis róla álmodott

Először a Serpentine-nál történt fiasco után. Annyira mérges volt rá, hogy alig jutott szóhoz. Csoda, hogy egyáltalán beszélgetni tudott Edwinával a rövid kocsúton. Csak udvarias társalgásra volt képes, semmi másra... gépiesen mondta a szokványos mondatokat.

Ez igazi áldás, mert elméje egyáltalán nem azon járt, amin pedig járnia kellett volna: nem Edwinára, jövődöbeli feleségére gondolt.

Edwina nem mondta, hogy a felesége lesz. Hiszen meg sem kérte a kezét De minden lehetséges módon megfelel a feleséggel szemben támasztott elvárásainak, már elhatározta, hogy Edwina lesz az, akinek végül házasságot ajánl. Szép, intelligens és nyugodt természetű. Vonzó, de nem pezsdíti meg a vérét Szép éveket töltenek együtt, de nem fog beleszeretni.

Pontosan ilyen nőre van szüksége.

És mégis...

Anthony az italáért nyúlt a maradékot egy hajtásra kiitta.

És mégis... mégsem róla, hanem a nővéréről álmodik.

Próbált nem gondolni rá. Próbálta kizárni tudatából az álom részleteit... Hévét, a verejtéket, mindent, de csak egy italt fogyasztott az este folyamán, és ez biztosan nem elég ahhoz, hogy kiüresítse emlékezetét. És bár nem állt szándékában még egy italt elfogyasztani, a feledés áldott homálya kezdett igen csábító elgondolásnak tűnni.

Bármi jobb annál, mintsem hogy emlékezzen arra az álomra.

De nem volt kedve inni. Évek óta nem részegedett le. A fiatalok időtöltésének tartotta, ami nem való egy harminc felé közeledő meglelt embernek. Ráadásul, ha sikerül is szesszel elérni az ideiglenes amnézia állapotát, az nem lehet olyan gyors, hogy elúzza a nő emlékét.

Emlékét? Ha! Hiszen nem is valódi emlék, hanem álom csupán, figyelmeztette magát Csak álom. Aznap este, amikor hazaért, hamar elaludt. Levetközött, majdnem egy óráig ült forró fürdőben, a hideget akarta kiűzni csontjaiból. Ő nem süllyedt el teljesen a vízben, mint Edwina, de elázott a lába, a ruhaujja, és Newton stratégiai bundarázása garantálta, hogy minden porcikája fázzon a kölcsön-kocsiban hazafelé.

A fürdő után ágyba bújt, nem törődött azzal, hogy világos van, és még vagy egy óráig nem is sötétedik be. Fáradt volt, és minden szándéka az volt, hogy mély, álomtalan álomba merüljön, és csak másnap, a hajnal első sugaraira ébredjen fel.

De éjszaka testét nyugtalanság, vágyódás fogta el. És áruló tudatába a legszörnyűbb kép szüremkedtek be. Nézte, mintha a mennyezet közelében lebegne, mégis mindent érzett: teste hajlékony női test fölött mozgott, keze meleg bőrt, húst markolt. Karok és lábak kuszasága, két szeretkező test édes pézsmallata, mintha valóság lenne, élénk és gyönyörű.

Aztán megmozdult. Csak egy kicsit, talán hogy megcsókolja az arctalan nő fülét. Ám ahogy megmozdult, meglátta az addig nem látott arcot. Előbb a dús barna hajfürtöt, lágyan ívelve csiklandozta a vállát. Aztán tovább mozdult...

És meglátta.

Kate Sheffield.

Rögtön felébredt, felült az ágyban és megremegett a borzalomtól. Ez volt a legélénkebb erotikus látomás, amit életében megtapasztalt.

És egyben a legrosszabb rémálom.

Eszelősen körbetapogatott az ágyban, rettegett, hogy szenvedélye nyomát találja. Az isten legyen hozzá irgalmas, ha a legszörnyűbb nőről álmodva magja hullott.

Lepedője szerencsére tiszta volt, így súlyos szívvel, erősen felindult állapotban, de visszafeküdt, a párnára tette fejét lassan, óvatosan, mintha meg akarná akadályozni az álom visszatértét.

Órákig bámulta a mennyezetet, előbb latin igéket ragozott, aztán elszámolt ezerig, mindennel próbálkozott, csak hogy ne gondoljon Kate Sheffieldre.

És csodával határos módon sikerült kivenni fejéből Kate Sheffield képét és végre elaludt.

És most itt van megint Az otthonában.

Elborzasztó gondolat volt.

De hol a csodában van Edwina? Nem kísérte el anyját és nővérét?

A vonósnégyes hangszereinek első hangjai beszüremkedtek az ajtó alatt, diszharmonikus és kusza hangsorok, csak hangolás. Anyja őket kérte fel, hogy kísérjék Maria Rosso, a londoni szezonzáró ünnepelt szopránja énekét.

Anthony nem mondta anyjának, de ő és Maria igen kellemes viszonyba bonyolódott, amikor a művésznő legutóbb Londonban járt. Talán fel kéne újítani ezt a kapcsolatot. A forróvérű itáliai szépség gyógyír a szív bajaira, ha tőle nem múlik el, ami bántja, akkor semmitől.

Anthony felállt, kihúzta magát, tudta, hogy ez a mozdulat olyan, mintha csatába indulna. A pokolba, hiszen pontosan így érezte magát. Ha szerencséje van, talán el tudja kerülni Kate Sheffieldet. Igen valószínűtlennek tartotta, hogy az a nő beszédbe akarjon elegyedni vele. Teljesen egyértelművé tette, hogy csak annyira becsüli, mint Anthony őt.

Igen, pontosan ezt kell tenni. Elkerülni. Mennyire lehet ez bonyolult?

6. fejezet

Lady Bridgerton zeneestje határozottan zeneestnek bizonyult (e sorok írója biztosítja a nyájas olvasót, hogy ez a zeneestek többségére nem igaz). A vendégművész maga Maria Rosso, az itáliai szoprán volt, aki két évvel ezelőtt debütált Londonban és rövid bécsi szerepléssorozat után tért vissza hozzánk.

Dús fekete hajával és villogó sötét szemével Miss Rosso megjelenése is olyan szép volt, mint a hangja, és többször (ami azt illeti több mint tucatszor) előfordult, hogy az előkelő társaságbeli úgynevezett úriembereknek nehézséget jelentett, hogy pillantásukkal ne a művésznő testét tüntessék ki, még azután is, hogy az előadásnak vége volt.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 27.

Kate pontosan tudta, mikor lépett be a terembe Lord Bridgerton.

Próbálta azzal nyugtatni magát, hogy ennek semmi köze sincs ahhoz, hogy vonzódna ehhez a férfihez. Rendkívül szép férfi, ez tény, nem vélemény. El nem tudta képzelni, hogy nem figyelt fel rá azonnal minden nő.

Késett. Nem sokat, a szoprán alig egy tucat ütemet énekelt csak a darabból. De eléggé elkészt ahhoz, hogy feltűnés nélkül leülhessen székébe elől, a család mellett. Kate nem mozdult. Hátral ültek. Biztos volt benne, hogy a férfi nem látta meg őt, ahogy helyet foglalt. Nem is nézett arrafelé, ráadásul több gyertyát elkoppintottak, így a terem halvány, romantikus fényben ragyogott. Az árnyékok biztosan elrejtették az arcát

Kate próbált csak Miss Rossóra figyelni az előadás alatt. Kate kedvét az sem javította, hogy az énekes képtelen volt levenni a szemét Lord Bridgertonról. Az elején Kate még azt hitte, csak képzelet, hogy Miss Rosso csodálattal nézi a vikomtot, de mire az előadás feléhez ért, már semmi kétsége nem lehetett. Maria Rosso forró meghívást közvetített tekintetével a vikomtnak.

Nem értette, miért bosszantja ez ennyire, hiszen ez is csak arra bizonyíték, hogy a férfi féktelen, kicsapongó szoknyavadász, amilyenek mindig is gondolta. Elégedettnek kéne lennie ezzel a bizonyítékkal. Hiszen igaza volt.

De Kate csalódottságot érzett. Nehéz, kényelmetlen érzés a szíve körül, amitől székébe roskadt.

Az előadás végén Kate önkéntelenül is észrevette, hogy miután kecsesen fogadta a tapsot, a szoprán pimaszul odasétált a vikomthoz és olyan csábos mosollyal nézett rá, amit ő akkor sem tudna megtanulni, ha fél tucat kacér operaénekes próbálná rá megtanítani. Semmi kétség nem férhetett ahhoz, mire célzott az énekesnő azzal a mosollyal.

Szent ég, ennek a férfinak még csak nem is kell nőket csábítania! Gyakorlatilag a lábaihoz omolnak.

Ez gusztustalan. Igazán nagyon gusztustalan. És Kate mégsem tudott másfelé nézni.

Lord Bridgerton titokzatos félmosolyt küldött az operaénekesnő felé. Aztán felemelte kezét és a nő füle mögé simított egy rakoncátlan tincset. Kate megborzongott.

Mindjárt előrehajol és súg valamit a fülébe. Érezte, hogy önkéntelenül hallgatózik, vajon mit mondhat, bár azt nyilvánvalóan lehetetlenség volt olyan távolról meghallani.

De olyan nagy bűn módfelett kíváncsinak lenni? És szentséges ég, megcsókolta a nyakát? Ilyent biztosan nem tenne anyja házában. Persze tudta, hogy a Bridgerton-ház jogilag Anthony Bridgerton tulajdona, de itt él az anyja, és a testvérei. Több esze lehetne annál, mintsem hogy ilyet tegyen. Viselkedhetne egy kissé illendőbben is a családjá körében.

– Kate! Kate!

Apró csók volt, tollpuha érintés az operaénekesnő bőrén, de akkor is csók.

– Kate!

– Igen! Mi az? – Kate majdnem egy tenyérnyit ugrott, olyan hirtelen fordult oda Maryhez, aki határozottan bosszús arckifejezéssel nézte.

– Ne nézd a vikomtot! – sziszegte Mary.

– Én nem... jó, néztem, de láttad? – suttogta Kate sürgetően. – Szégyentelen alak!

Újra a vikomt felé nézett. Határozottan flörtölt Maria Rossóval, és egyértelmű volt, hogy nem érdekli, ki látja őket.

Mary ajka szoros vonallá rándult, aztán azt mondta: – Lord Bridgerton viselkedéséhez semmi közünk nincs.

– De van hozzá közünk. Feleségül akarja venni Edwinát

– Ezt nem tudjuk biztosan.

Kate felidézte a Lord Bridgertonnal folytatott beszélgetését.

– Én azt mondanám, hogy nagyon, de nagyon jó okunk van feltételezni, hogy így van.

– Akkor se nézd ilyen feltűnően. Biztos vagyok benne, hogy a Hyde Park-i incidens után szóba sem akar állni veled. Ezenkívül pedig számos partiképes fiatalember van jelen. Jobb lenne, ha nem folyton Edwina érdekét tartanád szem előtt, és végre körülnéznél a magad ügyében is.

Kate érezte, hogy válla megrándul. Kimerítőnek és hiábavalónak találta a pusztá gondolatot is, hogy próbáljon meg udvarlót szerezni magának. Úgyis mindenki Edwinának udvarol. És bár nem akarta, hogy bármi köze is legyen a vikomthoz, így is fájt, amikor Mary azt mondta, a férfi biztosan szóba sem akar állni vele.

Mary ellentmondást nem tűrő határozottsággal ragadta karon.

– Most gyere, Kate – mondta halkán. – Menjünk előre, köszöntsük vendéglátónkat.

Kate feszengett. Lady Bridgertont? Találkoznia kell Lady Bridgertonnal? A vikomt anyjával? Nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen alaknak egyáltalán van anyja.

De az illem az illem, és nem számít, mennyire szeretett volna kiosonni a hallba és távozni, tudta, hogy köszönetet kell mondania a vendéglátónak a szép előadásért.

Az előadás pedig valóban kitűnő volt. Kate ugyan kelleetlenül ismerte el, különösen amiatt, hogy a szóban forgó nő a vikomt körül legyeskedett, de Maria Rosso angyali hangon énekelt.

Mary határozott vezetésével Kate eljutott a terem elejébe és várta, hogy találkozhasson a vikomtessel. Kedves hölgynek tűnt, haja szőke, szeme kék, és igen kicsinek tűnt ahhoz képest, hogy milyen nagy fiai vannak. A néhai vikomt biztosan magas lehetett, gondolta Kate.

Végül a kisebb tömeg elejére értek, és a vikomtesz megfogta Mary kezét.

– Mrs. Sheffield – üdvözölte melegen –, milyen öröm viszontlátni önt! Nagyon kellemesen elbeszélgettünk a múltkor a Hartside-bálon. Örülök, hogy elfogadta a meghívásomat.

– Nem is lehetnék máshol – felelte Mary. – Bemutathatom a lányomat? – Kate-re mutatott, aki előlépett és engedelmesen pukedlizett.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Sheffield – mondta Lady Bridgerton.

– Megtiszteltetésnek veszem, hogy bemutatkozhattam önnek – felelte Kate

Lady Bridgerton a mellette álló fiatal hölgyre mutatott

– Ő Eloise lányom.

Kate kedvesen mosolygott a lányra, aki Edwinával lehetett egyidős. Eloise Bridgerton haja pontosan olyan színű volt, mint fivéreié, barátságos, széles mosollyal fogadta a bemutatást Kate rögtön megszerette.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Bridgerton – mondta Kate – Önnek is ez az első szezonja a *Társaságban*.

Eloise bólintott

– Hivatalosan csak jövőre leszek első bálózó, de anya megengedte, hogy a Bridgerton-ház estélyein én is részt vegyek.

– Ő, milyen szerencsés! – felelte Kate. – Én is nagyon szerettem volna estélyeken részt venni tavaly. Legalább lett volna egy kis gyakorlatom. Minden olyan új volt, amikor idén tavasszal Londonba jöttünk. Az ember esze megáll, ha megpróbál felidézni minden nevet.

Eloise mosolygott

– Ami azt illeti, Daphne nővérem két éve volt első bálózó, és mindenről és mindenkiről olyan részletes leírást adott nekem, hogy úgy érzem, mindenkit első látásra felismerek.

– Daphne a legidősebb lánya? – kérdezte Mary a vikomteszt.

Lady Bridgerton bólintott

– Tavaly ment férjhez Hastings herceghez.

Mary mosolygott.

– Akkor ön biztosan nagyon boldog.
– Valóban. A férje herceg, de ennél is fontosabb, hogy jó ember és szereti a lányomat. Remélem, hogy a többi gyerekem is ilyen jó házastársat választ magának.– Lady Bridgerton kissé oldalra hajtotta a fejét és újra

Kate-hez fordult: – Úgy értesültem, Miss Sheffield, hogy a húga nem tudott eljönni ma este.

Kate küszködött, hogy fel ne hördüljön. Lady Bridgerton nyilvánvalóan már összepárosította Anthonyt és Edwinát.

– Sajnálatos módon a múlt héten megfázott

– Remélem, nincs komoly baja – mondta a vikomtesz Marynek az anyák szolidaritásának hangján.

– Nem, semmi komoly – felelte Mary. – Már majdnem meggyógyult. Úgy gondoltam azonban, jobb, ha még egy napot pihen, mielőtt újra társaságba megy. Nem tenne jót neki, ha visszaesne a betegségbe

– Nem, nem, természetesen, az nem lenne jó – felelte Lady Bridgerton, és elhallgatott, majd elmosolyodott. – Ez felettébb sajnálatos. Annyira vártam, hogy megismerhessem! Edwina, ugye?

Kate és Mary is bólintott.

– Hallottam, hogy nagyon bájos és kedves – mondta Lady Bridgerton, de közben fiára pillantott, és elfintorodott, mert a vikomt még mindig vadul flörtölt az itáliai operaénekesssel.

Kate valami nagyon furcsát érzett a gyomrában. A *Whistledown* szerint Lady Bridgerton sürgető feladatnak tekintette legidősebb fia kiházását. És bár a vikomt nem olyan embernek tűnt, aki meghajlik anyja (vagy bárki más) akarata előtt, Kate úgy érezte. Lady Bridgerton mégis nagy hatással lehetne fiára ez ügyben, ha akarja.

Még néhány percet töltöttek Lady Bridgertonnal udvarias csevegésben, aztán Mary és Kate tovább lépett, hogy üdvözljék a többi vendéget. Hamarosan meglátta őket Mrs. Featherington, akinek három hajadon lány anyjaként mindig sok mondanivalója volt Mary számára. Ám miközben a tömzsi asszonyág közeledett feléjük, csakis Kate-et nézte.

Kate rögtön felmérte a lehetséges menekülési útvonalakat

– Kate! – zúgta Mrs. Featherington. Már régen tegező viszonyban volt a Sheffield családdal. – Micsoda meglepetés, hogy itt talállak!

– Vajon miért, Mrs. Featherington? – kérdezte Kate csodálkozva.

– Ezek szerint nem olvastad a ma reggeli *Whistledownt*.

Kate halványan elmosolyodott Ha nem tette volna, összerezzenet volna.

– Ó, a kutyámmal való kis incidensre gondol?

Mrs. Featherington szemöldöke jó kétujjnyira felszaladt.

– Abból, amit hallottam, nem is olyan „kis incidensnek” tűnik.

– Nemigen lett következménye – felelte Kate határozottan, és igen nehezére esett türtőztetni magát, hogy ne morogjon és vicsorogjon az alkalmatlankodó nőszemélyre. – És meg kell mondanom, nem tartom szerencsésnek, hogy Lady Whistledown határozatlan fajú kutyának nevezte Newtont, mikor fajtiszta corgi.

– Ez igazán nem téma – jegyezte meg Mary, aki végül Kate védelmére kelt – meglepett, hogy egyáltalán megemlítette a lapjában.

Kate igen nyájas mosollyal nézett Mrs. Featheringtonra, aki pontosan tudta, hogy ő is, Mary is hazudik. Az, hogy Edwina (és majdnem Lord Bridgerton) is megmártózott a Serpentine vizében, nem „kis jelentőségű” incidens, de ha Lady Whistledown úgy döntött, hogy nem tesz említést az egész incidensről, Kate nyilván nem fogja kipótolni a hiányzó részleteket.

Mrs. Featherington szóra nyitotta a száját harsányan vett levegőt, amiből Kate azt a következtetést vonta le, hogy hosszú monológra készül, ezért gyorsan ajánlkozott: – Hozhatok egy kis limonádét?

A két matróna igent és köszönetet mondott, mire Kate elosont. Amikor visszatért, ártatlanul mosolyogva azt mondta: – Sajnos csak két kezem van, most vissza kell mennem, hogy magamnak is hozzak.

Azzal elment.

Kis időre megállt a limonádés asztal előtt, hátha Mary figyel, aztán kisetett a hallba, ott lehuppant egy kárpitozott padra, hogy egy kis levegőt kapjon végre. Lady Bridgerton nyitva hagyta a zeneterem erkélyajtóit, ki lehetett lépni az udvarra néző kis kertbe, de ott is olyan zsúfoltság volt, hogy hiába fűjt enyhe szellő, fojtó volt a levegő.

Percekig ült ott, nagyon elégedett volt, hogy a többi vendég nem a hallba nyomult, de aztán meghallott egy bizonyos hangot. Ez a hang kiemelkedett az általános morajból, utána határozottan muzikális nevetés hallatszott, és Kate elszörnyedve döbrent rá, hogy Lord Bridgerton és leendő szeretője kilép a zeneteremből, egyenesen a hallba.

– Ó, ne! – jajdult fel, szándéka szerint csak magában. A legkevésbé sem akarta, hogy a vikomt meglássa egyedül ücsörögni a hallban. Ő tudta, saját döntése volt, hogy az egyedüllétet választotta, de a vikomt talán azt gondolja, azért menekült el az emberek köréből, mert egy társasági csódtömeg és ezt a véleményét az egész *Társaság* osztja, vagyis hogy szemtelen, csúnya és veszélyes a *Társaságra*.

Veszélyes a *Társaságra*? Kate a fogát csikorgatta. Hosszú időnek kell eltelni, mire meg tudja bocsátani ezt a sértést.

De fáradt volt, és nem akart szembetalálkozni vele, ezért néhány ujjnyira felemelte szoknyáját, nehogy elessen, és a pad mögötti ajtóhoz szaladt. Ha szerencséje van, a vikomt és szeretője elhalad előtte és ő észrevétlenül visszaosonhat a zeneterembe.

Kate gyorsan körülnézett és becsukta maga mögött az ajtót. Az íróasztalon égő lámpa állt, és amint szeme hozzászokott a félhomályhoz, rájött, hogy dolgozószobában van. A falak mentén könyvespolcok, de nem annyi, hogy a Bridgerton-ház könyvtára legyen, és a helyiségben a masszív tölgyfa íróasztal dominált. Sok papír állt az asztalon rendezett kötegekben, a mappán még ott volt a toll és a tintatartó.

Nyilvánvaló, hogy nem csak dísznek van ez a helyiség. Itt valaki dolgozik.

Kate odalépett az íróasztalhoz. Kíváncsisága minden más megfontoláson felülkerekedett és végigsimította az asztal peremét. A levegőben tinta és pipafüst illata áradt.

Mindent egybevetve szép szoba volt. Kényelmes és praktikus. Az ember itt órákat tölthet csendes elmélkedéssel.

Am éppen amikor Kate az asztalnak dőlve élvezni kezdte a csendes magányt, szörnyű hangot hallott

Kilincs kattanását.

Riadtan az asztal alá bújt beprézelte magát az üres helyre és hálát adott, hogy az asztal nem lábakon, hanem teljesen a padlón állt

Alig mert levegőt venni.

– De azt hallottam, hogy a hírhedt Lord Bridgerton az idén a házasság szent csapdájába dugja a... fejét – szólta a dallamos, ismerős hang.

Kate az ajkába harapott Ismerős, dallamos, olasz akcentusú hang volt

– És hol hallotta ezt? – szólta a vikomt összetéveszthetetlen hangja, majd újra az ajtókilincs szörnyű kattanása.

Kate aggódón hunyta be a szemét. Itt ragadt a dolgozószobában a szeretőkkel. Ennél rosszabbat nem hozhat az élet.

Illetve igen. Ennél is rosszabb, ha felfedezik, hogy ott van. Ettől nem érezte kellemesebbnek adott helyzetét.

– Az egész városban ezt beszél, uram – felelte Maria. – Mindenki arról beszél, hogy ön elhatározta, megnősül végre és családot alapít.

Csend volt, de Kate megesküdött volna, hogy hallotta, ahogy Lord Bridgerton vállat von.

Lépések. A szerelmesek talán közelebb húzódtak, aztán Bridgerton szólalt meg halkán, mormogva.

– Talán már túl késő.

– Tudja, hogy ezzel összetörte a szívemet?

Kate-nek tátva maradt a szája.

– Nem, nem, nem, édes signorina – ajkak cuppannak finom bőrön –, mindketten pontosan tudjuk, hogy az ön szíve érzéketlen az én machinációimra.

Susogó hang hallatszott, amit Kate annak vélt, hogy Maria szégyellősen elhúzódott.

– De én nem vagyok hajlandó futó enyelgésre, uram. Természetesen nem a férjhez menés a célom, ez ostobaság lenne. De ha legközelebb pártfogót választok magamnak, akkor, hogy is mondjam, hosszú távú kapcsolatot keresek.

Lépések. Talán Bridgerton újra közelebb lépett az énekesnőhöz. Aztán halk, rekedtes hangon azt mondta: – Nem értem, hol itt a probléma.

– A leendő felesége biztosan érti majd.

Bridgerton felnevetett.

– Az egyetlen ok, amiért egy férfiember otthagyja a szeretőjét az, ha szereti a feleségét. És mivel nem szándékozom olyan feleséget választani, akibe beleszerethetnék, nem látom okát, hogy megtagadjam magamtól egy önhöz hasonló bájos hölgy nyújtotta örömeket.

És te akarod feleségül venni Edwinát? Kate alig tudta megállni, hogy fel ne kiáltson. Ha nem lett volna kénytelen az asztal alatt ücsörögni bokáját békamód átfogva, fúriaként pattant volna fel, hogy megölje ezt az embert.

Aztán néhány érthetetlen szó következett, és Kate erősen imádkozott, nehogy valami sokkal bensőségesebb dolog előjátéka legyen. Egy pillanattal később azonban tisztán hallatszott a vikomt hangja.

– Tölthetek önnek valami italt?

Maria egyetértően dűnnyögött valamit, mire Bridgerton erős léptei hallatszottak a padlón, egyre közelebb jött, mígnem...

Ó, ne!

Kate meglátta a dekantert, ott volt az ablakpárkányon, közvetlenül vele szemben. Ha az ablak felé néz, miközben kitölti az italt, talán nem látja meg. De ha akár félig is megfordul...

Kate-nek kis híján megállt a szíve. A lélegzete biztosan.

Szeme tágra nyílt, de nem pislogott (a szemhéj is csaphat zajt?), teljes rettegésben figyelte, ahogy Bridgerton megjelenik, atléta alakja gyönyörűnek látszott a padlóközeli megfigyelőpontból.

A poharak enyhén összekoccantak, ahogy letette őket, aztán kihúzta a dugót a palackból és kétujjnyi borostyánszín italt töltött a két pohárba.

Ne fordulj meg! Ne fordulj meg!

– Minden rendben? – kérdezte Maria.

– Telkes mértékben – felelte Bridgerton, bár kissé szórakozottnak tűnt. Felemelte a poharakat, halkán dúdolgatott valamit, és testét kezdte elfordítani.

Menj tovább! Menj tovább! Ha fordulás közben továbbmegy, visszasétál Mariához, ő biztonságban marad. De ha előbb megfordul, és csak azután indul el, akkor neki vége.

És semmi kétsége nem volt afelől, hogy Lord Bridgerton megöli, ha ott találja az asztal alatt. Azt is csodálta, hogy nem tette meg a parki tónál.

A vikomt lassan megfordult. És fordult. És nem lépett. Kate próbált indokokat találni, hogy huszonegy évesen meghalni miért is nem olyan rossz.

Anthony nagyon jól tudta, miért vitte Maria Rossót a dolgozószobájába. Melegvérű férfiemberre nem maradtak hatástalanok a bájai. Teste gyönyörű, hangja mámorító, és tapasztalta, hogy érintése hasonlóképpen hatásos.

De miközben nézte a selymes fekete hajzuhatagot és a telt, duzzadó ajkat, ahogy izmai megfeszültek a nő más telt, duzzadó testrészeinek emléktétől, tudta, hogy ezt a nőt csak használta.

Nem érzett büntudatot, hogy vágyának kielégítésére igénybe vette. Ebből a szempontból a nő is használta őt. De Maria viszonzást kapott ezért, míg ő számos ékszerrel, negyedévi apanázzsal és egy divatos (de nem túl előkelő) elővárosi szép ház bérletével fizetett neki.

Nem. Ha kényelmetlenül érezte magát, ha úgy érezte, hogy ököllel át tudna ütni egy árkozott téglafalat, azért volt, mert arra használta Mariát, hogy kiűzze elméjéből a rémálmot, aminek alanya Kate Sheffield volt.

Nem akart még egyszer kínban, duzzadón ébredni, azzal a tudattal, hogy a gerjedelmet Kate Sheffield okozta. Egy másik nőben akart elmerülni, míg annak az álomnak az emléke is elhalványul és eloszlik.

Mert Isten a tudója, soha többé nem akarja azt az erotikus fantáziát felidézni sem. Hiszen nem is kedveli Kate Sheffieldet. A gondolatra, hogy lefekteti azt a nőt, kiverte a hideg verejték, bár halványan megbizsergett benne a vágy is.

Nem. Ez az álom csak akkor válhat valóra, ha lázálomban fetreng... és talán Kate Sheffieldnek is lázálomban kell fetrengnie, ha hajlandó... vagy lakatlan szigeten történhet ilyesmi, ha csak ketten vannak, vagy ha halálra ítélik és csak így kerülheti el a hajnali kivégzést...

Anthony megborzongott. Ez egyszerűen nem történhet meg.

De a kénköves pokolba! Az a nő megbabonázta! Nem lehet más magyarázat erre az álomra, nem, rémálomra, ráadásul megesküdtött volna, hogy abban a pillanatban is érzi az illatát. Liliom és szappan örjítő kombinációja, az a fondorlatos illat, amitől kis híján megmámorosodott múlt héten a Hyde Park-i kiránduláson.

Most itt áll, éppen italt tölt Maria Rossónak, aki ismeretségi körében azon kevés nő körébe tartozik, akik meg tudják becsülni a jó whiskyt és az azt követő ördögi mámort, és mégsem érez mást, csak az ördögi Kate Sheffield-illatot. Tudta, hogy a vendégek között van, és kedve lett volna megölni az anyját a meghívásért, ami persze nevetséges ostobaság.

– Minden rendben? – kérdezte Maria.

– Teljes mértékben – felelte Bridgerton, bár hangját kissé feszültnek találta. Dudorászni kezdett, mindig így nyugtatta magát.

Megfordult, egy lépést tett előre. Hiszen Maria várja.

De megint megérezte azt az átkozott illatot. Liliom. Megesküdtött volna, hogy liliom. És szappan. A liliom érdekes, a szappan ésszerű. Az ilyen gyakorlatias nők, mint Kate Sheffield, szappannal sikálják tisztára magukat.

Lépése megakadt a levegőben, alig egyarasznyival tette előrébb a lábát, pedig általában nagy léptekkel haladt. Mindenütt ezt az illatot érezte és eredeti szándéka ellenére tovább fordult, orra ösztönösen vezette tekintetét oda, ahol tudta, hogy nem lehet liliom, de az illat egyre intenzívebben érződött.

És meglátta.

Ez lehetetlen!

Az íróasztala alatt.

Ez biztosan rémálom. Ha becsukja a szemét és kinyitja, biztosan eltűnik a látomás.

Pislogott. A nő még ott volt.

Kate Sheffield, Anglia legörjítőbb, legbosszantóbb, legördögibb nője békaülésben kucorgott az íróasztala alatt.

Csoda, hogy nem ejtette le a whiskys poharakat.

Tekintetük találkozott, és Anthony látta, hogy Miss Sheffield szeme tágra nyílt a rémülettől. *Jó*, gondolta gonoszul. Minden oka megvan, hogy megijedjen. Addig marad ott, míg igen pocsékul nem érzi magát.

De mi a fenét csinál itt? Nem volt elég bosszúsomjas lelkének, hogy a Serpentine-nál lefröcsköltette? Miért akarja tovább kínozni? Nem elégszik meg addigi próbálkozásaival, hogy elriassa a hűgától? Most még kémkedik is utána?

– Maria – szólt halkán, az aszal mellé lépve, Kate kezére taposva. Nem lépett rá nagyon, de hallotta, hogy megnyikkant Ezzel nagyon elégedett volt.

– Maria – ismételte meg –, most jutott eszembe hogy el kell intéznem egy sürgős üzleti ügyet. Nem tűr halasztást

– Még ma éjjel? – kérdezte a nő kétkedően.

– Attól tartok, igen. Aú!

Maria pislogott

– Jól hallottam, hogy feljajdult?

– Nem – hazudta Anthony, és nagyon igyekezett, hogy el ne nevesse magát Kate kihúzta a kezét a kesztyűből, és a térdét megszorítva a nadrágon keresztül húsába vágta körmeit Erősen.

Legalábbis remélte, hogy köröm mélyedt a bőrébe. Lehetett akár a foga is.

– Biztos, hogy minden rendben? – érdeklődött Maria.

– Abszolút... – bármit is mélyesztett Kate a lábába, az most egy kissé mélyebben mélyedt a kelleténél – ...semmi.

Az utolsó szó inkább fájdalmas kiáltásnak hallatszott, és Anthony előrerugott. Lába elért valamit, amiről halványan gyanította, hogy a lány gyomra.

Anthony rendes körülmények között inkább meghalt volna, mintsem megüssön egy nőt, de ez egyértelműen kivételes esetnek tűnt. Ami azt illeti, nem kis örömet okozott neki, hogy kuporgásában belerúghatott. Hiszen megcsípte vagy megharapta, mindenesetre megsebezte a lábát.

– Kérem, engedje meg, hogy kikísérjem – mondta Mariának, lerázva Kate szorítását.

De Maria kíváncsian nézett, és néhány lépést tett előre.

– Anthony, valami állat van az asztalod alatt?

Anthony harsányan felnevetett.

– Így is mondhatjuk.

Kate ököllel csapott a lábfejére.

– Mi az? Kutya?

Anthony komolyan fontolgatta, hogy igennel válaszol, de még ő sem volt ennyire kegyetlen. Kate nyilvánvalóan nagyra értékelte ezt a nem jellemző tapintatot, mert elengedte a lábát

Anthony kihasználta a szabadság előnyét és gyorsan kilépett az íróasztal mögül.

– Megbocsáthatatlanul durva lennék – kezdte Maria mellé lépve és karon ragadva –, ha csak az ajtóig kísérném, és nem a zeneszobába?

Az énekesnő mély, szenvedélyes hangon felnevetett, amivel más körülmények között elcsábította volna a férfit.

– Nagy kislány vagyok, uram. Azt hiszem, sikerül egyedül is megtennem ezt a rövid távolságot.

– Tehát megbocsát?

A nő kilépett az ajtón, amit Anthony kinyitott neki.

– Gyanítom, nincs élő nő ezen a világon, aki egy ilyen mosoly után megtagadná öntől a megbocsátást.

– Ön kivételes hölgy Maria Rosso.

A díva ismét felnevetett.

– De úgy tűnik, mégsem elég kivételezett.

Azzal kilebegett, Anthony pedig határozott csattanással csukta be mögötte az ajtót. Aztán – biztosan az ördög sugallatára – elfordította a zárban a kulcsot és zsebre tette.

– Maga! – mordult, az íróasztalhoz lépdelve. – Jöjjön elő! Mutassa magát!

Mivel Kate nem mászott elő elég gyorsan, Anthony benézett az asztal alá, megragadta Kate felsőkarját és talpra rántotta.

– Magyarázza meg, miért van itt! – sziszegte.

Kate zsibbadt lába majdnem összecsuklott, ahogy a vér visszaáramlott vagy negyed óráig szorosan behajlított térdébe.

– Véletlen volt – mondta az asztal szélébe kapaszkodva, hogy egyensúlyát el ne veszítse.

– Érdekes, milyen gyakorisággal hagyja el ez a szó ajka kapuját – gúnyolódott.

– Pedig így van! – tiltakozott Kate. – A hallban üldögéltem, és... – elszorult a torka. A férfi közelebb lépett. – A hallban üldögéltem... – ismételte Kate rekedtes, vékony hangon – ...és meghallottam, hogy ön közeledik. Csak el akartam rejtőzni, hogy ne vegyen észre.

– Ezért betört a dolgozószobámba?

– Nem tudtam, hogy ez az ön dolgozószobája – mondta Kate és szinte elakadt a lélegzete. A férfi még közelebb húzódott, keményített, széles hajtókája alig pár ujjnyira volt a kék selyemruhától. Kate pontosan tudta, hogy ez a közelség szándékos, hogy inkább megfélemlíteni, mint elcsábítani akarja, de attól még ugyanolyan hevesen vert a szíve.

– Azt hiszem, talán pontosan tudta, hogy ez az én dolgozószobám – mormogta, mutatójával végigsimítva Kate arcélén. – Talán egyáltalán nem is akart elkerülni.

Kate fészengett, régen túl volt azon a ponton, hogy próbálja megtartani önuralmát.

– Mmmmm... – Ujja végigsiklott az áll finom vonalán. – Mit mond erre?

Kate ajka megnyílt, de akkor sem tudott volna akár egy szót is kimondani, ha az élete múltott volna rajta. A férfi nem viselt kesztyűt – talán akkor húzta le, amikor Mariával évődött -, és érintése olyan erősen hatott rá, hogy egész testén uralkodott ez az érzés. Ha megállt az ujja, lélegzett, ha mozdult, akkor nem. Biztos volt benne, hogy szívük egyszerre dobban.

– Talán – suttogta Anthony, olyan közel Kate arcához, hogy lehelete az ajkát simogatta – valami teljesen másra vágyott.

Kate próbálta mozdítani a fejét, de izmai nem engedelmeskedtek.

– Biztos, hogy ezt akarta?

És Kate-et ezúttal cserbenhagyta a teste, és alig érezhetően ingatta fejét. Anthony mosolygott, és mindketten tudták, hogy nyert.

7. fejezet

Lady Bridgerton zenei estjén jelen volt Mrs. Featherington és a három idősebb Featherington lány is (Prudence, Philippa és Penelope, egyikük sem a hozzá illő színű ruhában), valamint Mr. Nigel Berbrooke (akinek szokás szerint túl sok mondanivalója volt, ami Philippa Featheringtonon kívül láthatóan senkit nem érdekelt), és persze Mrs. Sheffield és Miss Katharine Sheffield.

E sorok írója feltételezi, hogy a Sheffield családnak szóló meghívó Miss Edwina Sheffieldnek is szólt, de ő nem volt jelen. Lord Bridgerton a fiatalabb Miss Sheffield távolléte ellenére is jó hangulatúnak, édesanyja azonban sajnos csalódottnak tűnt.

Lady Bridgerton házasság-összeboronáló hajlama legendás, és biztosan nagy igyekezettel van most, hogy legnagyobb lánya Hastings herceg felesége lett.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 27.

Anthony úgy *érezte*, hogy biztosan meg van bolondulva. Erre nincs más magyarázat. Meg akarta ijeszteni, elrettenteni, megértetni vele, hogy ne remélje, hogy valaha is beleavatkozhat a dolgaiba és nyerhet, ám...

Megcsókolta.

Eredetileg a megfélemlítés volt a célja, ezért egyre közelebb húzódott hozzá, addig, hogy az ártatlan lány rettegjen a közelségétől. Egy ártatlan lány nem tudja, milyen az, amikor egy férfi olyan közel van, hogy teste melegét a ruhán keresztül is érezni lehet, olyan közel, hogy nem lehet megmondani, hol végződik egyikük lehelete és hol kezdődik a másiké.

Nem ismeri fel a vágy első bizsergését és nem érti, mi az a lassú, kavargó hév lényé belsejében.

Az a lassú, kavargó hév pedig jelen volt. Anthony látta az arcán.

De Kate a teljesen ártatlan Kate nem értette, amit a tapasztalt férfi első pillantásra meglátott. Kate csak annyit tudott, hogy a férfi föléje magasodik és erősebb, hatalmasabb nála és szörnyű hibát követett el azzal, hogy behatolt a magánszentélyébe.

Itt meg fog állni, így hagyja, ilyen zaklatott, izgatott állapotban, pihegve. De amikor már csak egyujjni távolság volt köztük, a vonzás erősebbnek bizonyult az akaratnál. Illata mámorítóbb, lehelete csábítóbb volt, mint gondolta. A vágy szikrája, amit Kate-ben akart gyűjtani, hirtelen benne lobbant lángra és tetőtől talpig bizsergető, forró kívánás lepte el. És ujja, amivel, mint magának magyarázta, csak a lány arcélét akarta izgatón simogatni, hirtelen a többi ujj mellé zárt, és a kéz tarkótájra csusszant, és kirobbant a düh és a vágy, és ajka a lány ajkára tapadt.

Kate levegőt akart venni, és Anthony kihasználta a nyitott ajkak előnyét, hogy nyelvét közé csúsztassa. A lány merev volt az ölelésben, de úgy tűnt, a meglepetéstől, nem mástól, és Anthony felbátorodva egyik kezét lecsúsztatta a lány derekán és addig simította, míg a tompor lágy ívébe ért.

– Ez örület – súgta Kate fülébe. De nem mozdult, nem engedte el.

Kate összefüggéstelen, zavart nyöszörgéssel válaszolt, teste kicsit megadóbb lett a férfi karjában, hagyta, hogy még közelebb vonja magához. Anthony tudta, hogy itt kéne megállnia, azt is tudta, hogy el sem kellett volna kezdenie, de vére vágytól lüktetett és a lány olyan... olyan...

Olyan jó érzés volt!

Felnyögött, ajkát elvonta Kate ajkáról és lejjebb csusszant, megízlelte nyaka enyhén sós bőrét Volt benne valami, amit nagyon szeretett, amit addig egyetlen nőben sem talált meg, mintha teste felfedezett volna valamit, amit elméje nem volt hajlandó figyelembe venni.

Volt benne valami... éppen jó.

Jó érzés volt vele lenni. Szerette az illatát. Szerette az ízét. És tudta, hogy ha letépné a ruháját és ott, a dolgozószoba szőnyegén magáévá tenné, jól illene alá, köré.

Anthony arra gondolt, hogy ha Kate Sheffield nem veszekedne vele, ő lehetne a legfinomabb hölgy egész Angliában.

És Kate karja, ami addig a férfi ölelésének foglya volt, lassan felfele csusszant, keze tétován megpihent a vállán. És ajka mozdult. Aprócska mozdulat volt, alig érezhető rebbenés a férfi homlokának vékony bőrén, de határozottan viszonzta a csókot.

Halk, diadalmas morgás tört fel Anthony torkából, és ajkát visszacsúsztatta ajkára, csókolta vadul, folytatta, amit viszonzott.

– Ó, Kate! – nyögött fel, és a lány testét az íróasztalhoz nyomta. – Szent isten, milyen finom vagy!

– Bridgerton? – hangja remegett, a szó inkább kérdésként hangzott.
– Ne mondj semmit! – súgta. – Tégy, amit jónak érzel, csak ne mondj semmit, kérlek!

– De...

– Egy szót se... – vágott a szavába, ujját az ajkára téve. Legkevésbé azt akarta, hogy Kate elrontsa ezt a tökéletes pillanatot azzal, hogy kinyissa a száját és veszekedni kezdjen.

– De én... – kezét Anthony mellkasára tette, eltolta magától, és Anthony egyensúlyát veszítve lihegett.

Káromkodott, elég cifrán.

Kate elszaladt, nem a szoba másik végébe, hanem egy magas, füles fotel mögé, kartávolságon túlra. Megragadta a karosszék szilárd háttámláját, aztán mögé állt, arra gondolt, jó, ha legalább egy masszív bútordarab van közöttük.

A vikomt láthatóan nem a legjobb hangulatában van.

– Miért tette ezt? – kérdezte nagyon halkán, szinte suttogva.

Anthony vállat vont, hirtelen kevésbé dühösnek, inkább érdektelennek tűnt.

– Mert akartam.

Kate egy pillanatig csak bámult rá, képtelen volt elhinni, hogy ilyen egyszerű választ lehet adni az egyszerű megfogalmazás ellenére bonyolult kérdésre. És végül kibökte: – De hiszen nem akarhatta.

A férfi elmosolyodott. Lassan.

– Pedig akartam.

– Hiszen nem is kedvel!

– Ez igaz – ismerte el.

– És én sem kedvelem önt.

– Ezt már korábban is említette – mondta a férfi rezzenéstelenül. – Szaván kell fognom, mert pár pillanattal ezelőtt ez nem volt különösebben egyértelmű számomra.

Kate érezte, hogy arca vöröslik a szégyentől. Hiszen viszonzta azt a bűnös csókot, és gyűlölte magát ezért majdnem annyira gyűlölte magát, amennyire Anthony gyűlölhette azért, mert behatolt a magánterületére.

De nem kéne gúnyolódnia. Úgy megszorította a szék támláját, hogy belefehéredtek az ujjai, már nem volt biztos abban, vajon azért szorítja,

hogy Bridgerton ellen védekezzen, vagy hogy ne iramodjon neki és fojtsa meg azonnal.

– Nem hagyom, hogy feleségül vegye Edwinát – mondta fojtott hangon.

– Nem – felelte halkán Anthony, és lassan közeledett, míg odaért hozzá, már csak a szék választotta el őket. – Nem is hittem, hogy ez lenne a szándéka.

Kate álla rezzenésnyit megemelkedett.

– És az is biztos, hogy én sem megyek feleségül önhöz.

Anthony a karosszék karfájára támaszkodva előrehajolt, míg arcuk csak néhány ujjnyira volt egymástól.

– Nem emlékszem, hogy feleségül kértem volna.

Kate hátrahőkölt.

– De hiszen az imént megcsókolt!

A férfi felnevetett.

– Ha házasságot ajánlottam volna minden nőnek, akit megcsókoltam, már régen börtönben ülnél poligámiáért.

Kate érezte, hogy egész testében reszketni kezd, és úgy kapaszkodott a székbe, mintha az élete függne tőle.

– Önnek uram – mondta, szinte fröcsögve – nincsen becsülete

Anthony szeme villant, keze hirtelen lendült, elkapta Kate állát, és úgy tartotta hosszú másodpercekig, hogy kénytelen legyen a szemébe nézni.

– Ez nem igaz – mondta halálosan komolyan. – Ha férfi lenne párbajra hívnám ezért.

Kate nagyon hosszúnak tűnő ideig maradt mozdulatlan, tekintetük egymásba fonódott, a lány bőre égett azon a helyen, ahol a férfi erős ujjai tartották mozdulatlanul. És Kate végül megtette azt, amit, megesküdtött, ennek a férfinak soha megtenni nem fog.

Könyörgött.

– Kérem! – suttogta. – Engedjen el!

Anthony meglepő hirtelenséggel engedte el.

– Bocsásson meg – mondta, kissé... meglepetten?

Nem, ez lehetetlen. Ennek az embernek semmi nem okoz meglepetést.

– Nem akartam bántani – tette hozzá halkán.

– Valóban?

– Nem. Megijeszteni talán. De bántani nem.

Kate ingatag lábakon hátralépett.

– Ön akkor is csak egy élvhajhász – mondta, és azt kívánta, bárcsak több megvetés és kevesebb remegés lenne hangjában.

– Tudom – felelte Anthony vállat vonva, tekintetében a tűz érdeklődéssé halványodott. – Ilyen a természetem.

Kate még egy lépést hátrált. Nem volt ereje arra, hogy kövesse a férfi hirtelen hangulatváltozásait.

– Most elmegyek.

– Menjen csak – felelte Anthony az ajtó felé intve.

– Nem állíthat meg.

A vikomt mosolygott.

– Nem is álmodnék róla.

Kate oldalazni kezdett, lassan a szoba másik végébe, az ajtó felé haladt, attól tartott, ha egy pillanatra is leveszi a szemét a férfiről, az nekilendül és ráveti magát.

– Most elmegyek – ismételte teljesen feleslegesen.

De amikor keze már csak érintésnyire volt az ajtókilincsről, a férfi utána szólt: – Gondolom, még találkozunk, amikor Edwinát meglátogatom.

Kate elsápadt. Nem mintha ez a félhomályban látható lett volna, de életében először érezte, hogy a vér kiáramlik bőre minden kis eréből.

– Azt mondta, hogy békén hagyja! – szólt vádlón.

– Nem ezt mondtam – felelte, pimaszul a karosszék oldalának dőlve. – Azt mondtam, nem hiszem, hogy ön „hagyja” feleségül vennem. Ennek azonban semmi jelentősége, mert nem tervezem, hogy hagyom önt dirigálni az életemben.

Kate hirtelen úgy *érezte*, mintha ágyúgolyó akadt volna meg a torkán.

– De hiszen nem akarhatja feleségül venni azok után... miután...

Anthony néhány lépést tett felé, lassú, sima, macskaszzerű mozdulatokkal.

– Miután ön megcsókolt engem?

– Én nem... – mondta Kate de a szavak égették a torkát, mert olyan nyilvánvalóan hazugság volt. Nem ő kezdeményezte a csókot, de részt vett benne.

– Ugyan, Miss Sheffield – szólt Anthony, egyenesen, karba font kézzel állva. – Ne bonyolódjunk ebbe bele! Nem kedveljük egymást, az igaz, de valami furcsa, nyilván erkölcstelen módon mégis tisztelem önt, és tudom, hogy nem hazug.

Kate egy szót sem szólt. Mit tudott volna mondani? Mit felelhetne az ember egy olyan állításra, ami egyszerre tartalmazza a „tisztelet” és az „erkölcstelen” szót?

– Ön visszacsókolt – folytatta elégedett mosollyal. – Elismerem, nem túl nagy lelkesedéssel, de ez csak idő kérdése lett volna.

Kate a fejét ingatta, képtelen volt elhinni, amit hallott.

– Hogyan beszélhet ilyesmit alig egy perccel azután, hogy kijelentette, a húgomnak fog udvarolni?

– Ez valóban kissé bonyolítja a terveimet – jegyezte meg könnyedén, elgondolkodón, mintha egy új ló vásárlását fontolgatná, vagy azt akarná eldönteni, melyik nyakkendővet vegye fel.

Lehet, hogy ez a természetes testtartása, lehet, hogy azért dörzsölte az állát, hogy úgy tűnjön, gondolkodik egy kicsit. De Kate valami titkos idege összerándult ekkor, és gondolkodás nélkül előrelendült, mintha a világ összes dühe benne összpontosult volna, úgy vetette magát a férfira, ököllel verte mellkasát.

– Sosem veszi feleségül! – kiáltotta. – Soha! Hallotta? Soha!

Anthony felemelte a karját, hogy kivédjen egy, az arca felé irányzott ütést.

– Süketnek kéne lennem, hogy ne halljam – felelte, azzal szakértő kézzel megragadta Kate csuklóját, így a támadó két keze mozdulatlan maradt, de teste rázkódott a sokk és a harag hatása alatt.

– Nem hagyom, hogy boldogtalanná tegye! Nem hagyom, hogy tönkretegye az életét! – mondta szinte fuldokolva. – Edwina minden, ami jó, tisztességes és tiszta. És önnél jobbat érdemel!

Anthony közelről figyelte, tekintetét rajta tartotta, arcát nézte és ez az arc a dühtől valahogy még szebb lett. Kipirult, szemében könny csillogott, küszködött, hogy el ne sírja magát, és Anthony kezdte úgy érezni, hogy ő a világon a legnagyobb gazember.

– Miss Sheffield – szólt hozzá gyengéden –, úgy hiszem, ön nagyon szereti a húgát.

– Természetes, hogy szeretem! – fakadt ki. – Mit gondol, miért igyekeztem minden erőmmel távol tartani öntől? Azt hiszi, szórakozásból tettem? Mert biztosíthatom, uram, sokkal szórakoztatóbb dolgokat is tudok annál, mintsem hogy fogságban legyek a dolgozószobájában.

Anthony hirtelen elengedte a kezét.

– Kezdem azt hinni – mondta Kate kivörösödött bőrét dörzsölgetve hogy az Edwina iránt érzett szeretetem az egyetlen, amit ön tökéletesen megért. Hiszen úgy mondják, ön is rajong a családjáért.

Anthony egy szót sem szólt, csak nézte és arra gondolt, ebben a nőben sokkal több lehet, mint eredetileg feltételezte róla.

– Ha ön Edwina bátyja lenne – mondta Kate kínosan pontosan ejtve a szavakat megengedné neki, hogy egy olyan férfihez menjen feleségül, mint ön?

A vikomt nagyon sokáig nem szólalt meg, olyan sokáig, hogy a csend az ő fülében is furcsán csengett. Végül azt mondta: – Szóba sem jöhetne.

Kate javára legyen írva, nem mosolyodott el. Nem is pisszent, gúnyos megjegyzést sem tett. Amikor megszólalt, halk volt és őszinte.

– Azt hiszem, megkaptam a választ – azzal sarkon fordult és az ajtó felé indult.

– A húgom – mondta Anthony elég hangosan ahhoz, hogy Kate megálljon haladtában – Hastings hercegéhez ment feleségül. Tud róla, milyen hírben áll?

Kate megállt, de nem fordult meg.

– Úgy tudom, a herceg nagyon szereti a feleségét.

Anthony nevetett.

– Ezek szerint nem tudja, milyen hírben áll. Legalábbis nem tudja, mit beszéltek róla a házassága előtt.

Kate lassan megfordult.

– Ha arról próbál meggyőzni, hogy a megjavult élvhajhászokból lesz a legjobb férj, nem jár sikerrel. Éppen ebben a szobában, alig tizenöt perccel ezelőtt mondta Miss Rossónak, nem lát okot arra, hogy a felesége kedvéért lemondjon a szeretőjéről.

– Ha jól emlékszem, hozzátettem azt is, hogy ez arra az esetre vonatkozik, ha az ember nem szerelmes a feleségébe.

Kate igen furcsa hangot adott, nem felhorkanás volt, de több mint szusszanás és teljesen világos volt, legalábbis abban a pillanatban, hogy nem becsüli a férfit.

– És ön szerelmes a húgomba. Lord Bridgerton?

– Természetesen nem – felelte. – És sosem inzultálnám az ön intelligenciáját azzal, hogy mást állítok. De – emelte fel a hangját, mintegy elejét véve a biztosra vett közbeszólásnak – alig egy hete ismerem a húgát.

Nincs okom azt feltételezni, hogy nem szeretem meg, ha éveket töltünk el együtt a házasság szentségében.

Kate karba fonta a kezét.

– Miért van az, hogy egy szavát sem tudom elhinni?

A vikomt vállat vont.

– Nem tudom.

Pedig tudta. Éppen azért választotta Edwinát feleségül, mert úgy ítélte meg, sosem lenne képes szerelemmel szeretni. Kedvelte tisztelte, és biztos volt benne, hogy örökösiknek nagyszerű anyja lenne, de sosem tudna beleszeretni. Egyszerűen nem volt meg az a bizonyos szikra.

Kate csalódott tekintettel ingatta a fejét. Olyan csalódottság volt a szemében, amitől Anthony kisebb embernek érezte magát.

– Én sem hittem önt hazugnak – mondta halkán. – Élvehajhász és gazember, és talán rengeteg más jelzővel lehetne jogosan illetni, de nem hazug.

Anthony ütésként érzekelte szavait. Valami nagyon kellemetlen érzés szorította el a szívét, valami, ami arra ingerelte, hogy odacsapjon, hogy bántsa, vagy legalábbis megmutassa, hogy van ereje bántani.

– Ó, Miss Sheffield – szólt. Hangjában kegyetlenség volt – E nélkül nem jut messzire.

Mielőtt Kate-nek ideje lett volna bármit reagálni, zsebébe nyúlt, elővette a dolgozószoba kulcsát és odadobta, szándékosan a lábára célozva. Mivel semmi előjele nem volt a dobásnak, Kate reflexei nem indultak be időben, és hiába nyúlt, hogy elkapja a kulcsot, nem sikerült. Csak a levegőt markolta, két tenyere összecsatlant, aztán tompa hang hallatszott, a kulcs a puha szőnyegre esett.

Kate csak állt ott egy pillanatig, a kulcsot nézte, és Anthony azonnal látta, a kisasszony észrevette szándékosan úgy célzott, hogy ne kaphassa el. Kate nem mozdult, a férfi szemébe nézett. Gyűlölet vibrált a tekintetében, és valami annál is rosszabb.

Megvetés.

Anthony úgy érezte mintha gyomron csapták volna. Küszködött a legnevetésesebb inger ellen, hogy odaugorjon, felkapja a kulcsot a földről, és térden állva adja oda neki, elnézést kérjen magatartásáért és bocsánatáért könyörögjön.

De ő nem tesz ilyet. Nem akarta helyrehozni ezt a helyzetet: nem akarta, hogy Miss Sheffield jó véleményel legyen róla.

Mert az a tünékeny szikra – ami olyan feltűnően távol volt, amikor hűgával beszélt, akit feleségül akart venni – olyan erősen égett benne, mintha napPall világosságot akarna teremteni.

És ennél jobban semmi sem rettenthette volna meg.

Kate sokkal tovább maradt mozdulatlan, mint gondolta volna, nyilvánvalóan nem akart letérdelni a férfi előtt, még akkor sem, ha a kulcs felvétele révén elérhette volna, amire annyira vágyott, hogy kimeneküljön a dolgozószobából.

Anthony erőltetett mosollyal előbb a kulcsra, aztán Kate arcára nézett.

– Nem óhajt távozni, Miss Sheffield? – kérdezte nyájasan.

Figyelte, ahogy a lány áll a megremeg, toroka összeszorul. Aztán hirtelen leguggolt és felkapta a kulcsot.

– Ön sosem veszi feleségül a hűgomat – jelentette ki olyan halk, hathatós hangon, hogy Anthony beleborzongott. – Soha!

Aztán kinyitotta az ajtót és már ott sem volt.

Kate még két nap múlva is dühöngött. Az sem használt kedélyének, hogy a zeneest utáni délutánon hatalmas csokor virág érkezett Edwinának, hozzá a kártya: „Őszintén kívánom, hogy mielőbb gyógyuljon meg. A tegnap este színtelen volt az ön ragyogó lénye nélkül. Bridgerton”.

Mary nagyon odavolt, sóhajtozott a költői szavaktól. Azt mondta, ez nagyon kedves, nagyon megható, és egyértelmű, hogy igazán szerelmes férfi írta. De Kate tudta az igazat. Az üzenet inkább neki szóló sértés, mint bók Edwinának.

Színtelen este persze. Még hogy unalmas este! Valósággal dühöngött a szalon asztalára tett üzenet olvastán, és azon tűnődött, hogyan tüntethetné fel balesetként, ha a papírlap hirtelen cafatokra tépődne. Lehet, hogy nem tud eleget a férfiak és nők közti szerelmi ügyekről, de az életébe fogadott volna, hogy amit a vikomt a dolgozószobában érzett, minden lehetett, csak unalom nem.

A virágot azonban küldte, nem személyesen hozta el. Kate el nem tudta képzelni, miért, mivel ha Edwinát elviszi kocsikázni, azzal jobban megbánthatná, mint egy egyszerű üzenettel. Élénkebb fantáziájú pillanataiban szerette azzal kecsegtetni magát, hogy a vikomt azért nem

látogatott el hozzájuk, mert félt szembenézni vele, de maga is tudta, hogy ez nyilvánvalóan nem igaz.

Az a férfi nem fél senkitől. Legkevésbé egy egyszerű, korosodó vénkisasszonytól, akit kíváncsiságból, haragból és szájalomból csókolt meg.

Kate az egyik ablakhoz ment és kinézett a Milner Streetre, nem ez volt a legszebb utca Londonban, de így legalább nem bámulta folyton az üzenetet. A szájalom bosszantotta a legjobban. Imádkozott, hogy bármi is volt abban a csókban, a kíváncsiság és a düh nagyobb legyen, mint a szájalom.

Úgy érezte nem tudná elviselni, ha Lord Bridgerton sajnálná.

De Kate-nek nem sok ideje volt azon gondolkodni, hogy mit jelenthetett és mit nem jelenthetett az a csók, mert azon a délutánon, amikor a virágok érkeztek, jött egy másik küldemény is: sokkal felzaklatóbb, mint amit Lord Bridgerton kitalálhatott. Úgy tűnt. Lady Bridgerton a Sheffield család társaságát kívánta egy hétre egy vidéki házban tartandó társas összejövetelen.

Az ördög anyja.

És semmi lehetőség nem mutatkozott, hogy Kate ne fogadja el a meghívást, vagy kimentse magát. Angliában nem sűrűn fordul elő hurrikánnal és tornádóval együtt földrengés, e csapások külön-külön is igen ritkának mondhatók, bár Kate a hurrikán iránt táplált még némi reményt, kivéve, ha villámlással és mennydörgéssel jár. Csak ilyen katasztrófa jelenthetne segítséget, hogy Marynek lányai, különösen Edwina társaságában együtt ne legyen kötelező megjelennie a Bridgerton család vidéki lakának küszöbén. És Mary nyilván nem fogja megengedni, hogy Kate egyedül maradjon Londonban. Nem is szólva arról, hogy nem hagyná Edwinát nélküle elmenni.

A vikomtban nincs egy szemernyi tisztesség sem. Valószínűleg ugyanúgy csókolná meg Edwinát, ahogy őt, és Kate nem hitte, hogy Edwinának lenne ereje ellenállnia ilyen ostromnak. Nyilván nagyon romantikusnak találná, és ott helyben beleszeretne.

Még Kate is alig tudta megőrizni lélekjelenlétét, amikor Anthony Bridgerton ajka az ajkára tapadt. Egy áldott pillanatra minden más megszűnt körülötte. Nem érzett semmi mást, csak az édes érzést, hogy

gyöngéden szeretik és kívánják... nem, vágynak rá, és nagyon, de nagyon szédítő volt.

Majdnem elég szédítő és édes ahhoz, hogy egy hölgy elfeledkezzen arról, hogy aki csókolja, egy utolsó élvhajhász.

Majdnem... de nem teljesen.

S.fejezet

Mint e lap rendszeres olvasói bizonyára jól tudják, két összebékíthetetlen csoport van Londonban, akik örökre éles szembenállásban maradnak, mert elsimíthatatlan érdekellentét áll fenn közöttük: az ambiciózus anyák és a megrögzött agglegények.

Az ambiciózus anyáknak férjhez adandó lányaik vannak. A megrögzött agglegények nem akarnak megnősülni. A konfliktus lényegét mindenki megérti, akinek egy kis esze van, vagyis e sorok szerzője megítélése szerint a lap olvasótáborának körülbelül fele.

E sorok írója még nem látta a Lady Bridgerton vidéki házába meghívottak listáját, de jól értesült körökből olyan információja van, hogy jövő héten szinte minden férjhez adandó ifjú hölgy és partiképes nőtlen fiatalember Kentben gyülekezik.

Ez senkit nem lep meg. Lady Bridgerton sosem csinált titkot abból, hogy szeretné, ha fiai jó házasságot kötnének. Ez kedveltté tette őt az ambiciózus anyák körében, akik a Bridgerton fivéreket egyöntetűen a legrosszabb fajta megrögzött agglegények közé sorolták.

Ha hinni lehet a bukmékereknél kötött fogadásoknak, legalább egy Bridgerton fiúnak még az idén megkondulnak az esküvői harangok. Bérmenyire is fájdalmas, e sorok írója jelen esetben kénytelen egyetérteni a bukmékerek tippjével (amit mindig férfiak tesznek, ezért eredendően elfogultak).

Lady Bridgertonnak hamarosan menyje lesz. De hogy kicsoda, és melyik fiú nőszik, hát, nyájas olvasó, erre még senki nem fogadott!

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 29.*

Egy héttel később Anthony már Kentben volt, pontosabban magánlakosztályában, és várta, hogy elkezdődjék *anyja* vidéki partija.

Látta a meghívott vendégek listáját. Kétség sem férhetett hozzá, hogy *anyja* egy, és csakis egy célból rendezte meg ezt az összejövetelt: hogy egyik fiát, lehetőség szerint őt kiházasítsa. Aubrey Hall, a Bridgerton

család ősi birtoka csordultig lesz férjhez adandó fiatal lányokkal, egyik szebb, mint a másik, és egyik üresfejűbb, mint a másik. Hogy a gyengébb és erősebb nem aránya egyenlő legyen. Lady Bridgerton néhány fiatalembert is meghívott, de egyikük sem volt olyan vagyonos vagy jó kapcsolatokkal rendelkező, mint az ő fiai, kivéve a már nős embereket.

Anthony szomorúan arra gondolt, hogy anyját soha nem a finom módszerekről ismerték. Legalábbis abban az esetben nem, ha gyermekei jólétéről (legalábbis az ő értelmezésében vett jólétéről) volt szó.

Nem lepődött meg azon, hogy a Sheffield kisasszonyok is meghívást kaptak. Anyja többször említette, mennyire kedveli Mrs. Sheffieldet. Anthony pedig túl sokszor volt kénytelen végighallgatni anyja elméletét: – A jó szülők jó gyermekeket nemzenek, hogy pontosan tudja, mit ért ez alatt.

Beletörődő elégedettséget érzett, amikor meglátta Edwina nevét a listán. Kész volt megkérni a kezét, csak hogy minél előbb túl legyenek az egészen. Kissé kínosan érezte magát.

Amikor arra gondolt miben volt része Kate-tel, de ezen már nem lehet segíteni, hacsak nem akarja olyan nehézségbe hajtani magát, hogy új feleségjelöltet keressen magának.

Ezt pedig nem akarta. Amint Anthony elhatározott valamit, ez esetben azt, hogy megnősül, nem látott okot az elhatározás végrehajtásának késleltetésére. A halogatás azoknak való, akiknek egy kicsit több idejük van az életből. Anthony már majdnem egy évtizede került a házasság szent kötelékének hurkát, de most, hogy elhatározta, ideje megnősülni, nem sok értelme volt az időt vesztegetni.

Megnősülni, nemzeni, meghalni. Ilyen az angol nemesemberek élete, meg azoké is, akiknek apja és nagybátyja nem hal hirtelen halált harmincnégy és harmincnégy évesen.

Nyilvánvaló, hogy jelen esetben csak annyit tehet, hogy kerüli Kate Sheffieldet. Valószínűleg a bocsánatkérés is helyénvaló lenne. Nem könnyű az ilyesmi persze, mert legkevésbé azt akarta, hogy az előtt a nő előtt megalázkodjon, de lelkiismeretének suttoágása harsány bögéssé nőtt, és tudta, Kate Sheffield megérdemli, hogy bocsánatot kérjen tőle.

Valószínűleg többet is érdemelne, de Anthony nem volt hajlandó elgondolkodni azon, mi lehetne ez a több.

Nem is szólva arról, hogy hacsak nem beszél vele, valószínűleg utolsó leheletéig gátolni fogja, hogy Edwinát feleségül vegye.

Egyértelműen itt az idő, hogy cselekedjen. Ha van romantikus helyszín lánykérésre, Aubrey Hall minden bizonnyal ilyen. Az 1700-as években építették, méz-sárga kőből, gyönyörű, zöld pázsittal körülvett épület, hatvanholdnyi park közepén, melyből tíz hektár virágoskert. Később, nyár közepén bimbózni fognak a rózsák, de most a kertben fürtös jácintok és élénk színű tulipánok virítanak, amiket anyja Hollandiából hozatott.

Anthony a szoba másik vége felé nézett, ki az ablakon, a ház köré ültetett, hatalmasra nőtt szilfák felé. Szilfák árnyékolták a kocsifelhajtót, és úgy érezte, a szilfák miatt van, hogy a hall olyan, mintha a természet része lenne, és kissé eltért az arisztokrácia jellegzetes vidéki házaitól, a vagyon, a rang és a hatalom ember alkotta emlékműveitől. Számos kis patak és tavacska volt a birtokon, megszámlálhatatlan domb és völgy, mindegyikhez különleges gyermekkori emléke fűződött.

Minden az apját idézte.

Anthony behunyta szemét, nagyot sóhajtott. Szeretett hazajönni Aubrey Hallba, de az ismerős látvány, az ismerős illatok szinte fájdalmas élénkséggel hozták vissza apja emlékét. Még most, majdnem tizenkét évvel Edmund Bridgerton halála után is arra számított, hogy bármelyik pillanatban befordulhat a sarkon, és a legkisebb Bridgerton gyerekek sikítóznak az örömtől, hogy apjuk a nyakába veszi őket.

Ettől a képtől Anthony elkomorult. Edmund Bridgerton nem tett különbséget fiai és lányai között, ha játékról volt szó, a lányokat is a nyakába vette. Mindegy, ki volt a világ tetején, ahová mindenki oly nagyon vágyott, a dajka mindig utánuk futott, hogy hagyják abba, azonnal hagyják abba ezt az ostoba játékot, és hogy a gyerek helye a gyerekszobában van, nem az apja nyakában.

– Ó, apám – suttogta Anthony, felnézve a kandalló fölötti portréra –, hogyan tudok valaha is olyan nagyot alkotni, mint te?

Edmund Bridgerton legnagyobb alkotása éppen az volt, hogy szeretettel és nevetéssel uralkodott a családon, és mindennel, ami oly gyakran hiányzott az arisztokraták életéből.

Anthony elfordult apja portrójától és az ablakhoz ment. Nézte az érkező hintókat. Délután sűrűn jöttek a vendégek, és mintha minden kocsiból

kiszállt volna legalább egy hamvas arcú, a Bridgerton-házbeli vendégségbe szóló meghívás örömétől csillogó szemű ifjú kisasszony.

Lady Bridgerton ritkán töltötte meg vendégekkel a vidéki házat. Az ilyen vendégségek a szezon fénypontjának számítottak.

Bár az igazat megvallva a Bridgerton család már nem sok időt töltött Aubrey Hallban. Anthony gyanította, hogy anyja ugyanabban a betegségben szenved, mint ő: Edmund emléke gyötri a birtok minden zugában. A kisebb gyerekeknek kevesebb emléküik volt a helyről, mivel nagyjából Londonban nevelkedtek. Biztosan nem emlékeznek a mezőkön való nagy gyaloglásokra, a horgászásokra, a fára épített kis házra.

Hyacinth-ot, aki még nem töltötte be tizenegyedik évét, sosem tarthatta karjában az apja. Anthony tőle telhetően igyekezett pótolni a hiányt, de tudta, hogy nagyon alulmarad az összehasonlításban.

Nehéz sóhajjal dőlt az ablakkeretnek, próbálta elhatározni, töltsön, vagy ne töltsön magának italt. A pázsitot nézte, pontosabban a semmibe bámult, amikor egy, az előzőeknél kopottabb kocsis gördült be a ház elő. Nem mintha rossz gyártmány lett volna, láthatóan mives munka, masszív darab volt. De nem volt rajta aranyozott címer, mint a többi kocsin, és mintha a rugózása sem lett volna olyan finom, talán egy kissé kényelmetlenebb is lehetett.

Biztosan a Sheffield család, gondolta Anthony. A többi vendégnek meglehetősen vagyona volt. Csak a Sheffield családnak kellett kocsit bérelnie a szezonra.

És valóban, amikor az elegáns kobaltkék libériába öltöztetett egyik Bridgerton-inas sietett, hogy kinyissa az ajtót Edwina Sheffield szállt ki legelőször. Valóságos látomás volt halványsárga úti ruhájában és a hozzá illő kalapban. Anthony nem állt elég közel, hogy tisztán lássa az arcát, de elképzelni is elég volt. Orcája lágy, rózsaszín, gyönyörű szeme a felhőtlen ég színét viseli.

Másodikként Mrs. Sheffield szállt ki. Csak amikor Edwina mellé állt, látszott, mennyire hasonlítanak. Mindketten elbűvölően kecsesek és kistermetűek, és amikor beszélgetni kezdtek, Anthony látta, hogy a mozgásuk, gesztusaik is azonosak. Ugyanúgy biccentettek, ugyanolyan tartással álltak.

Edwina nem növi ki a szépségét. Ez nyilván kellemes tulajdonság egy feleségnek, bár – gondolta Anthony szomorú pillantást vetve apja portréjára – biztosan nem fognak együtt megőregedni.

Végül Kate lépett ki a kocsiból.

És Anthony azon kapta magát, hogy a lélegzete is elállt.

Kate mozgása nem hasonlított a másik két Sheffield hölgyre. Ők ketten kecses csuklómozdulattal tették kezüket az inas kezébe, rá támaszkodva léptek le a kocsilépcsőjén.

Ám Kate szinte leugrott. Elfogadta az inas felé nyújtott kezét, de egyáltalán nem úgy tűnt, mintha segítségre lenne szüksége. Amint lába a földet érte, kihúzta magát és arcát Aubrey Hall homlokzatára emelte. Minden, amit tett, ahogy viselkedett egyenes és közvetlen volt, és Anthonynek kétsége sem volt afelől, hogy ha elég közel lenne, hogy a szemébe nézzen, végtelenül őszintének találná.

Amint meglátná azonban, megvetéssel telne meg ez a tekintet, és talán egy kis gyűlölet is lenne benne.

Amit igazán meg is érdemelt. Úriember nem bánik úgy hölgygel, ahogy ő bánt Kate Sheffielddel, különösen nem, ha jóindulatára számít.

Kate odafordult anyjához és hűgához és mondott valamit, mire Edwina felnevetett, és Mary elnézően mosolygott Anthony rájött, hogy korábban sosem látta őket együtt. Igazi család, jól érzik magukat egymás társaságában, és érezni lehetett egymás iránti szeretetüket, ahogy beszélgettek. Különösen lenyűgöző volt ez azért, mert tudta, Mary és Kate nem vérrokonok.

Vannak kapcsolatok, amik erősebbek a vérségi köteléknél, állapította meg.

Az ilyen kapcsolatoknak nincs helye az ő életében. Ezért ha megnősül, a menyasszonyi fátyol mögött Edwina Sheffield arcát akarja látni.

Kate számított rá, hogy nagyon tetszeni fog neki Aubrey Hall. Arra azonban nem számított, hogy teljesen elbűvöli a ház.

Kisebb volt, mint gondolta. Persze így is nagyobb, mint bármelyik épület, amit eddig volt szerencséje otthonának nevezni, de a vidéki kúria nem olyan behemót építmény volt, mintha rossz helyre tervezett behemót középkori kastély nőtt volna ki a földből.

Aubrey Hall inkább meghitt otthonnak tűnt. Bizarr kifejezés ez egy közel ötvenszobás házra, de a szép fatornyok és oromcsipkézet szinte

mesebelivé tették, különösen, ahogy a késő délutáni nap vörösese ragyogásba vonta a sárga követ. Semmi komorság vagy impozánság nem volt Aubrey Hallban, és Kate azonnal megszerette.

– Hát nem gyönyörű? – suttogta Edwina.

Kate bólintott.

– Elég szép ahhoz, hogy egy hetet kibírjak annak a szörnyű embernek a közelében.

Edwina nevetett, Mary korholta őket, de még ő sem állta meg, hogy engedékeny mosoly ne jelenjen meg ajkán. Am a kocsit hátruljához a csomagokért indult inasra pillantva azt mondta: – Nem szabad ilyet mondani, Kate. Az ember sosem tudja, ki hallja, és nem illik így beszélni a vendéglátónkról.

– Ne félj, nem hallotta, amit mondtam – felelte Kate. – Ráadásul, tudtommal Lady Bridgerton a vendéglátónk. Ő küldte nekünk a meghívót.

– A ház a vikomt tulajdonában van – jegyezte meg Mary.

– Hát jó – ismerte el Kate, karjával színpadiasan Aubrey Hall felé intve.

– Amint belépek a megszentelt csarnokba, csupa báj és kellem leszek.

Edwina felhorkant.

– Arra kíváncsi leszek.

Mary sokat tudó pillantást vetett Kate-re.

– Báj és kellem! Ez a kertre is legyen igaz, ha lehetséges.

Kate elmosolyodott.

– Tényleg, Mary, a lehető legjobban fogok viselkedni. Megígérem.

– Úgy viselkedj a lehető legjobban, hogy kerülj el messzire a vikomtot!

– Elkerülöm, amilyen messzire csak tudom – ígérte Kate. Feltéve, hogy ő is a lehető legnagyobb mértékben elkerüli Edwinát.

Lakáj jelent meg mellettük, kecses karmozdulattal intett a ház felé.

– Kérem, fáradjanak beljebb! Lady Bridgerton szeretné mielőbb üdvözölni vendégeit.

A három Sheffield hölgy rögtön megfordult és elindultak a bejárat felé. Az alacsony lépcsősoron felfelé haladva Edwina pajkos mosollyal fordult Kate-hez és odasúgta: – A báj és kellem itt kezdődik, drága nővérem.

– Ha nem lennénk társaságban – felelte Kate hasonló halk hangon –, most megvernélek.

Lady Bridgerton az előcsarnokban volt, amikor beléptek, és Kate még látta a lépcsőn az úti ruhák szalagos szegélyét, ahogy az előző kocsiból kiszállt vendégek felmentek a szobájukba.

– Mrs. Sheffield! – szólt Lady Bridgerton, hozzájuk sietve. – Milyen öröm, hogy itt üdvözölhetem, és Miss Sheffield – tette hozzá Kate-hez fordulva –, nagyon örülök, hogy el tudott jönni.

– Igen kedves volt öntől, hogy meghívott minket – felelte Kate. – Igazán öröm egy hétre elszabadulni a városból.

Lady Bridgerton mosolygott.

– Ön a szíve mélyén vidéki hölgy, ugye?

– Igen, attól tartok. London nagyon izgalmas és mindig érdekes, de én jobban szeretem a vidék zöld mezőit és friss levegőjét.

– A fiam is így van ezzel – mondta Lady Bridgerton. – Ő, a városban lakik, de az anyák tudják az igazat.

– A vikomt? – kérdezte Kate kételkedően. Velejéig élvhajásznak tűnt, az élvhajászoknak pedig a város a lételeme.

– Igen, Anthony. Gyerekkorában szinte csak itt laktunk. A szezonra természetesen Londonba mentünk, mert szeretek társaságba, bálókra járni, de sosem töltöttünk ott néhány hétnél többet. Csak a férjem halála után költöztünk Londonba.

– Részvétem a nagy veszteségért – mondta Kate.

A vikomtesz ránézett.

– Ez nagyon kedves öntől. A férjem már sok éve meghalt, de még mindig hiányzik, nincs nap, hogy ne gondolnék rá.

Kate érezte, hogy gyomra összeszorul. Emlékezett rá, mennyire szerette egymást az apja és Mary, és tudta, hogy olyan nő előtt áll, aki szintén megtapasztalta az igaz szerelmet, és hirtelen nagyon elszomorodott. Mert Mary elvesztette a férjét, és a vikomtesz is elvesztette a férjét és...

És talán legfőképpen azért, mert ő maga valószínűleg sosem ismeri meg az igaz szerelem áldását.

– Ó, de kezdünk érzelgőssé válni – jelentette ki Lady

Bridgerton hirtelen, kissé túl pompás mosollyal fordulva Maryhez és még be sem mutatta a másik lányát.

– Valóban? – kérdezte Mary, homlokát ráncolva. – Ó, valóban. El is feledkeztem róla. Edwina nem lehetett ott a zenei esten.

– Természetesen távolról már láttam önt – szólta Lady Bridgerton ragyogó mosollyal Edwinához.

Mary bemutatta őket egymásnak, és Kate észrevette, milyen fürkészőn nézi Edwinát a vikomtesz. Semmi kétség, már eldöntötte, hogy Edwina kiváló új családtag lehet.

Még néhány perc csevegés után Lady Bridgerton teával kínálta őket, míg csomagjaikat felviszik szobáikba, de köszönettel nem fogadták el, mert Mary fáradt volt és szeretett volna lepihenni.

– Ahogy óhajtják – szólta Lady Bridgerton, majd intett a szobalánynak. – Rose felkíséri önöket a szobáikba. A vacsorát nyolckor tálaljuk. Tehetek önökért még valamit, mielőtt lepihennek?

Mary és Edwina nemet intett, és már majdnem Kate is követte példájukat, de az utolsó pillanatban mégis megszólalt.

– Kérhetnék valamit?

Lady Bridgerton lágyan mosolygott rá.

– Természetesen.

– Amikor megérkeztem, láttam, hogy nagy virágoskertjeik vannak. Megnézhetném? Barangolhatnék egy kicsit a virágok között?

– Ó, szóval kertészkedni is szeret? – érdeklődött Lady Bridgerton.

– Nem vagyok nagyon jó a kertészkedésben – ismerte el Kate –, de nagyra becsülöm a hozzáértő kezek munkáját.

A vikomtesz elpirult

– Megtiszteltetésnek venném, ha megtekintené a kertjeimet. Büszkeségem és örömöm. Most nincs sok segítségem, de Edmund mindig... – elhallgatott, köhécselt. – Szóval, amikor még több időt töltöttem itt, mindig könyékig földes voltam. Anyámat valósággal megőrijtettem ezzel.

– És gondolom a kertészt is – jegyezte meg Kate.

Lady Bridgerton mosolya nevetéssé változott.

– Ó, igen! Szörnyű ember volt a kertész. Mindig azt mondogatta, a nők csak annyit tudnak a virágokról, hogyan kell ajándékként elfogadni. De nagyon értette a dolgát. Tőle tanultam a kertészkedést és nagyon igyekeztem megbarátkozni vele.

– És ő megbarátkozott önnel?

Lady Bridgerton szélesen mosolygott.

– Nem. Soha. De nem hagytam, hogy ez eltántorítson a szándékomtól.

Kate is elmosolyodott, megkedvelte az idős hölgyet.

– De nem is tartóztatom tovább – mondta Lady Bridgerton. – Rose felkíséri önöket és lepihenhetnek. És Miss Sheffield – szólt Kate-hez –, ha kedve tartja, a hét folyamán valamikor szívesen megmutatom a kertet. Attól tartok, most túl sok dolgom van a vendégek fogadásával, de örülnék, ha később körbevezethetném.

– Köszönöm a kedvességét – felelte Kate, aztán a szobalány, Mary és Edwina után elindult felfelé a lépcsőn.

Anthony előlépett teljesen soha be nem csukott ajtaja mögül, és lement a hallba, anyjához.

– Az imént a Sheffield családot üdvözölted? – kérdezte, bár pontosan tudta a választ. Lakosztálya túl messze volt a halltól ahhoz, hogy mást halljon, mint hogy négy nő beszélget, de a részleteket már nem értette, azért úgy döntött, hogy egy rövid kérdezősködés teljesen helyénvaló.

– Igen – felelte Violet. – Nagyon elbűvölő család, ugye?

Anthony csak mormogott.

– Nagyon örülök, hogy meghívtam őket.

Anthony nem szólt, bár fontolgatta, hogy újra mordul egyet.

– Az utolsó pillanatban vettem fel őket a vendégek listájára.

– Nem is vettem észre – mordult.

Violet bólintott.

– Még három fiatalembert kellett hívnom a faluból, hogy a hölgyek és urak egyenlő számban legyenek.

– Szóval este a tiszteletes is tiszteletét teszi vacsorára?

– Igen, és az öccse is, aki rövid látogatásra érkezett fivéréhez, valamint az ő fia.

– Az ifjú John még csak tizenhat éves, ha jól tudom.

Violet vállat vont.

– Sajnálatos, de igen, még fiatal.

Anthony ezen egy kicsit elgondolkodott. Anyja tényleg nagyon meg akarta hívni a Sheffield családot, ha hajlandó volt egy pattanásos arcú tizenhat éves fiatalembert is vacsoravendégül látni. Nem mintha családi ebédekre nem hívta volna meg, ha nem voltak vendégeik, a Bridgerton család rendszeresen szakított a szokásokkal, és minden gyerek a nagy ebédlőben étkezett, akármilyen kicsik voltak is. Olyannyira, hogy amikor

Anthony még gyerekként először járt vendégségben, nagyon meglepődött, hogy a gyerekszobában kell ebédelnie.

A vendégség azonban vendégség, és ilyenkor még Violet Bridgerton sem engedte meg, hogy gyerek üljön a felnőttek asztalához.

– Gondolom, mint a két Sheffield lánnyal megismerkedtél már.

Anthony bólintott.

– Szerintem mind a ketten nagyon bájosak – folytatta Violet. – Vagyon dolgában nem állnak valami jól, de mindig azon a véleményen voltam, hogy ha feleséget kell választani, a vagyon nem olyan fontos, mint a jellem, feltéve persze, hogy az ifjú férjjelölt nem ínségben él.

– Ha jól sejtem, ezzel arra akarsz utalni, hogy én egyáltalán nem szűkölködök.

Violet felhorkant, haragos pillantást vetett rá.

– Én a te helyedben nem gúnyolódnék az anyámon, fiam. Naponta térden állva imádkozhatnál a Teremtőhöz, hogy nem kell örökösntöl feleségül vened. Tudod, a férfiak többségének nem adatott meg a szabad akarat luxusa a feleségválasztásban.

Anthony csak mosolygott.

– A Teremtőnek kéne hálát adnom, vagy anyámnak?

– Szörnyeteg vagy!

Anthony gyengéden megérintette anyja állát.

– Szörnyeteg, akit te neveltél.

– És ez egyáltalán nem volt könnyű feladat – jegyezte meg halkán. – Biztosíthatlak, hogy egyáltalán nem volt könnyű.

Anthony előrehajolt, arcon csókolta anyját.

– Jókedvet a vendégek üdvözléséhez!

Violet összehúzta a szemöldökét, de nem neheztelt szívből.

– Hova mész? – kérdezte, látván, hogy fia kifelé indul.

– Sétálni.

– Valóban?

Anthony megfordult, kissé nehezményezte az érdeklődést.

– Igen, valóban. Esetleg baj?

– Egyáltalán nem. Csak már igen régen nem sétáltál pusztán a sétálás kedvéért.

– Már igen régen nem voltam vidéken.

– Ez igaz. Ez esetben talán a virágoskertet kéne felkeresned. A korai fajták most kezdenek virágozni. Rendkívüli látvány. Ilyesmit nem látsz Londonban.

Anthony bólintott.

– Vacsoránál találkozunk.

Violet mosolygott, és nézte, ahogy fia eltűnik lakosztályában, ami Aubrey Hall egyik sarkát foglalta el. Az erkélyajtókon át egyenesen a pázsitra lehetett jutni.

Felettébb érdekes, milyen élénk érdeklődést mutat legidősebb fia a Sheffield lányok iránt. Bárcsak tudná, melyik lány iránt érdeklődik...

Körülbelül negyed órával később Anthony anyja virágoskertjében sétált, élvezte a nap melegének és a szellő hűvösének ellentétét, amikor egy közeli ösvényen könnyed lépteket hallott. Ez felkeltette érdeklődését. A vendégek a szobáikban pihentek, a kertész szabadnapos, igazán magányra vágyott.

A léptek irányába fordult, halkán elindult, az ösvény végéhez sietett. Jobbra nézett, aztán balra, és meglátta.

Őt

Ugyan miért lepődik meg ezen, tűnődött.

Kate Sheffield halvány levendulaszín ruhában kecsesen hajolt az íriszek és fürtös jácintok fölé. Szép íves pergola mellett állt, amire nyár közepén már rózsaszín és fehér rózsák kúsznak.

Egy pillanatig csak nézte, ahogy a kisasszony végighúzta a kezét valami bolyhos növényen, aminek sosem tudta megtanulni a nevét, aztán lehajolt, hogy megszagoljon egy holland tulipánt.

– Nincs illata – szólalt meg, lassan haladva a Miss Sheffield felé.

Kate rögtön felegyenesedett, teste reagált, mielőtt megfordult volna, hogy ránézzen. Anthony biztos volt benne, hogy felismerte a hangját, ami furcsa elégedettséggel töltötte el.

Ahogy odaért mellé, az élénkpiros virágra mutatott és azt mondta: – Nagyon szépek és ritkák az angol kertekben, de sajnos nincs illatuk.

Kate tovább késlekedett a válasszal, mint Anthony várta, de végül megszólalt: – Még sosem láttam tulipánt.

Volt valami ebben a kijelentésben, amitől a férfi elmosolyodott.

– Soha?

– Hát, így földből kinőve még nem – magyarázta. – Edwina sok csokrot kapott, és most éppen a hagymás növények szezonja van. De sosem láttam még így kiültetett tulipánt.

– Anyám kedvencei – mondta Anthony, azzal lenyúlt és leszakított egyet. – A tulipánok, és persze a jácintok.

Kate kíváncsian mosolygott.

– Természetesen?

– A legkisebb húgomat Hyacinth-nak hívják – mondta és átadta neki a virágot – Nem tudta?

Kate nemet intett

– Nem.

– Értem – mormogta. – Sokan tudják, hogy a nyolc Bridgerton gyerek ábécé sorrendben kapta a nevét, Anthonytól Hyacinth-ig. Persze lehet, hogy én sokkal többet tudok önről, mint ön rólam.

Kate szeme tágra nyílt erre a titokzatos megjegyzésre, de csak annyit mondott: – Hát, lehet, hogy így van.

Anthony összehúzta a szemöldökét.

– Meg vagyok döbbenve, Miss Sheffield. Teljesen felvérteztem magamat, és arra számítottam, hogy azt mondja: „éppen eleget tudok önről”, vagy valami ilyesmit.

Kate nagyon igyekezett, hogy el ne nevesse magát attól, ahogy a férfi az ő hangját utánozta. Sikerük rendkívül komolynak maradnia és kijelentette: – Megígértem Marynek, hogy a lehető legjobban viselkedek, amíg itt vagyunk, csupa báj és kellem leszek.

Anthony harsányan felnevetett.

– Elég furcsa – dühnyögte Kate erre Edwina is hasonlóképpen reagált.

Egyik kezével a pergolára támaszkodott, gondosan elkerülve a felkúszó rózsavesszők tuskéit.

– Örülten kíváncsivá tett, mi számít önnél jó magaviseletnek.

Kate vállat vont, a kezében tartott tulipánnal játszott

– Gondolom, majd menet közben kitalálom.

– De ugye nem számítana jó magaviseletnek, ha a vendéglátójával vitatkozna?

Kate ferde pillantást vetett rá.

– Volt némi vita azzal kapcsolatban, hogy ön-e a vendéglátónk, uram. Hiszen a meghívást az édesanyja küldte.

- Az igaz – ismerte el. – De a ház az enyém.
- Igen – dünnyögte Kate. – Ezt mondta Mary is.

Anthony szélesen mosolygott

- Ez nagyon fáj önnek, ugye?
- Hogy kedvesnek kell lennem önnel?

Anthony bólintott

- Nem ez a legkönnyebb dolog, amit valaha tettem – felelte Kate.

A férfi arckifejezése kissé megváltozott, mintha már nem akarná bosszantani. Mintha valami teljesen más járna a fejében.

- De ugye nem is a legnehezebb feladat? – suttogta.

– Nem kedvelem önt, uram.

– Nem – mondta Anthony szórakozott mosollyal. – Nem is feltételeztem, hogy kedvel.

Kate kezdte nagyon furcsán érezni magát éppen úgy, mint a dolgozószobában, nem sokkal azelőtt, hogy megcsókolta.

Torka hirtelen görcsbe rándult tenyere kimelegedett. És ott belül... szavakkal le sem írható feszültséget érzett, furcsa bizsergést, mintha pillangók rajzottak volna gyomrában. Ösztönösen, és talán önvédelemből egy lépést hátrálépett.

A férfi élvezettel nézte, mintha tudta volna, mire gondol.

Kate még egy kicsit játszott a virággal, aztán kifakadt.

- Nem kellett volna ezt leszakítania.

– Muszáj, hogy kapjon tulipánt – mondta Anthony tárgyilagosan. – Nem helyes, hogy mindig csak Edwina kap virágot.

Kate gyomra, mely eddig feszült és bizsergett, most egyenesen összerándult

– Ráadásul – sikerült kimondania –, a kertész biztosan nem helyesli, hogy ön megcsónkította a munkáját.

A vikomt ördögi mosollyal nézett rá.

- Valamelyik kisöcsémet vagy húgomat fogja gyanúsítani.

Kate önkéntelenül elmosolyodott.

- Kevésre kéne becsülnöm ezért a rosszaságért – jegyezte meg.

– De nem becsül kevésbé?

Kate a fejét ingatta.

- Nem mintha nagyot csökkenhetne a megítélése a szememben.

– Aúúúú – ujjal mutatott a lányra. – Azt hittem a lehető legjobban kell viselkednie.

Kate körülnézett.

– Nem számít, ha senki nem látja és hallja, rendben?

– Én hallom.

– De ön nyilvánvalóan nem számít.

Anthony egy leheletnyit közelebb húzódott hozzá.

– Azt hinném, nekem kéne egyetlennek lennem, aki számít.

Kate egy szót sem szólt, nem is akart a szemébe nézni. Valahányszor megengedte magának, hogy a mélyzöld szempárra feledkezzen, gyomra újra összeszorult.

– Miss Sheffield? – szólította halkan.

Kate felnézett. Nagy hiba volt. Gyomra megint jelzett.

– Miért jött utánam?

Anthony elengedte a pergola oszlopát, egyenesen állt.

– Nem kerestem. Ugyanúgy meglepődtem, amikor megláttam itt a kertben, mint ön, amikor meglátott engem. – Bár, gondolta keserűen, nem kellett volna annyira meglepődnie. Észre kellett volna vennie, hogy anyja mesterkedik valamiben, amikor a virágoskerti sétát javasolta. De vajon erre a Miss Sheffieldre gondolt? Nyilván nem választja Kate-et a szép Edwina helyett menyének. – De most, hogy megtaláltam, valamit mondanom kell önnek.

– Van még valami, amit nem mondott? – csattant fel. – El sem tudom gondolni.

Anthony figyelembe sem vette ezt a gúnyos megjegyzést.

– Bocsánatot akartam kérni.

Kate erre felfigyelt. A szája is tátva maradt a döbbenettől, szeme tágra nyílt.

– Tessék?

Anthony egy pillanatra úgy érezte, Miss Sheffield hangja határozottan megriasztott békára emlékeztet.

– Bocsánatkéréssel tartozom a múltkori viselkedésem miatt. Nagyon durván bántam önnel.

– A csók miatt kér bocsánatot? – kérdezte Kate még mindig eléggé kábultan.

A csók? Anthony még sosem gondolkozott azon, hogy egy csók miatt elnézést kérjen. És sosem csókolta meg olyan nőt, akitől utána elnézést kellett volna kémi. Inkább azokra a kellemetlen mondatokra gondolt, amiket a csók után mondott.

– I... igen – hazudta. – A csók miatt. És amiatt is, amit utána mondtam.

– Hm. Értem. Nem hittem volna, hogy az élvhajhászok bocsánatot szoktak kémi.

Anthony keze megfeszült, szorosan ökölbe szorult. Szörnyen idegesítő volt Miss Sheffield szokása, hogy mindig következtetéseket von le róla.

– *Ez az* élvhajhász szokott bocsánatot kémi – jelentette ki éles hangon.

Kate hosszan, nagyot sóhajtott.

– Akkor elfogadom a bocsánatkérését.

– Remek – mondta igen megnyerő mosollyal. – Visszakísérhetem a házba?

Kate bólintott

– De ne gondolja, hogy ez azt jelenti, hogy hirtelen megváltoztatom a véleményemet önnel és Edwinával kapcsolatban.

– Sosem álmodnék arról, hogy ilyen könnyen eltéríthető lenne ebbéli határozottságától.

– Attól a tény, még tény marad, hogy megcsókolta.

– És ön is megcsókolta – felelte Anthony, mert nem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze.

Kate arca szép rózsaszínné változott.

– A tény attól még tény marad – ismételte határozottan –, hogy megtörtént. És amennyiben oltár elé vezeti Edwinát, függetlenül attól, hogy milyen hírneve van, amit egyáltalán nem tartok jelentéktelennek...

– Nem – szólt közbe lágy, bársonyos hangján nem hiszem, hogy ezt megtenné.

Kate egy darabig csak nézte, aztán befejezte a mondatot: – Függetlenül attól, hogy milyen hírneve van, ez mindig köztünk marad. Ha egyszer valami megtörténik, nem lehet meg nem történtté tenni.

A motoszkaló kisördög majdnem arra készítette Anthonyt, hogy visszakérdezzen, mi az a „valami,” csak hogy a lány kénytelen legyen megismételni a „csók” szót, de megszánta és inkább nem kérdezett. Ráadásul Kate-nek igaza volt. Az a csók mindig ott lesz közöttük. Még így is, hogy arca kipirult az izgalomtól, és ajkát düh csücsörítette, Anthony

azon kapta magát, hogy eljátszott a gondolattal, mi lenne, ha a karjába vonná, milyen íze lenne, ha nyelvével végigsimítaná az ajkát.

Vajon kertillata lenne? Vagy még mindig a lilium és szappan őrjítő illata van a bőrén?

Vajon belesimulna az ölelésbe? Vagy ellökné magától és a házba szaladna?

Csak egy módja van annak, hogy ezt megtudja, de ha megteszi, azzal örökre elrontja az esélyt, hogy Edwinát feleségül vegye.

De mint Kate rámutatott, az Edwinával való házasság túl sok komplikációval járna. Hiszen nem való, hogy az ember kéjjel vágyjon a sógornőjére

Talán elérkezett az idő, hogy új feleségjelölt után nézzen, bár ez igen fáradságos feladat lehet.

Talán elérkezett az idő, hogy újra megcsókolja Kate Sheffieldet, itt, Aubrey Hall csodás kertjében, ahol lábuknál virágok hajladoznak a szélen és orgonaillat árad.

Talán...

Talán...

9. fejezet

A férfiak ellentmondásos teremtmények. Szívük és fejük sosincs összhangban. És mivel jól tudják ezt a nők, cselekedeteiket általában teljesen más szempontból értékelik.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. április 29.*

Talán nem...

Anthony éppen azt tervezgette, mi a legjobb ív Kate ajkához, amikor az adott pillanatban igen kellemetlen hangot hallott, öccse hangját.

– Anthony! – kiáltott Colin. – Hát itt vagy!

Miss Sheffieldnek áldásos módon fogalma sem volt, milyen közel volt ahhoz, hogy eszméletlenül csókolják. Colin hangjára megfordult.

– Attól tartok – mormogta Anthony –, a napokban kénytelen leszek megölni az öcsémet.

Kate visszafordult

– Mondott valamit, uram?

Anthony tudomást sem vett róla. Talán ez volt a legjobb megoldás, mert ha nem ezt tette volna, attól még inkább vágyott volna rá, ami, mint pontosan tudta, a katasztrófához vezető rövid, egyenes út lett volna.

Vagyis igazság szerint inkább meg kellett volna köszönnie Colinnak, hogy alkalmatlan időben, illetve éppen időben félbeszakította a kettőt. Még néhány másodperc és megcsókolta volna Kate Sheffieldet amivel élete legnagyobb hibáját követte volna el.

Mert Kate egy csókot még megbocsátott, különösen azok után, mennyire provokálta Anthonyt ott a londoni ház dolgozószobájában. De kettőt... nos, két csók már azt jelentette volna, hogy becsületes ember lemond az Edwina Sheffieldnek való udvarlásról.

És Anthony nem volt igazán kész feladni a becsületességéről alkotott nézeteit.

Nem hitte, milyen közel volt ahhoz, hogy elvesse Edwina feleségül vételének tervét. Mire gondol? Hiszen Edwina a tökéletes feleség a terveihez. Csak akkor zavarodtak össze Anthony gondolatai, ha Edwina mindenbe beavatkozó nővére a közelben volt.

– Anthony – szólt Colin újra, közelebb érve –, és Miss Sheffield. – Kíváncsian nézegette őket, jól tudta, hogy nem kedvelik egymást. – Micsoda meglepetés!

– Éppen az édesanyjuk kertjében kószáltam – mondta Kate –, és véletlenül találkoztam a bátyjával.

Anthony bólintott, megerősítve az állítást.

– Daphne és Simon megérkeztek – mondta Colin.

Anthony odafordult Kate-hez és megmagyarázta: – A húgom és a férje.

– A herceg úr? – kérdezte udvariasan.

– Pontosan – mordult Anthony.

Colin nevetett bátyja bosszús hangján.

– Nagyon ellenezte a házasságot – mondta Kate-nek. – Most bántja, hogy boldogok.

– Ó, hogy a... – csattant fel Anthony, de magába fojtotta a mondatot, hogy ne káromkodjon Kate előtt. – Nagyon boldog vagyok, hogy a húgom boldog – jelentette ki, de nem hangzott különösebben boldognak. – Egyszerűen arról van szó, sajnálom, hogy nem volt lehetőségem még egyszer jól elverni azt a gazembert, mielőtt kimondták a boldogító igent.

Kate kis híján felnevetett.

– Értem – jegyezte meg, de biztos volt benne, hogy nem sikerült komoly arckifejezését megőriznie.

Colin hamiskás mosoly vetett felé, aztán visszafordult bátyjához: – Daff azt szeretné, ha Pall Mallt játszanánk. Mit szólsz hozzá? Nagyon régen nem játszottunk. És ha korán indulunk, elkerülhetjük a nebáncsvirág kisasszonyokat, akiket anyám meghívott, hogy velük ismerkedjünk. – Visszafordult Kate-hez, és olyan mosollyal nézett rá, amivel mindenért bocsánatot kaphatott volna: – A jelenlévők természetesen mindig kivételek.

– Természetesen – dűnnyögte Kate.

Colin közelebb hajolt, zöld szeme pajkosan villant.

– Senki nem követné el azt a hibát, hogy önt nebáncsvirág kisasszornak nevezze – tette hozzá.

– Ez most bók? – kérdezte a lány.

– Kétségtelenül.

– Akkor kegyesen fogadjuk.

Colin felnevetett és odaszólt Anthonynek: – Tetszik nekem a kisasszony.

Anthony ezt nem találta szórakoztatónak.

- Játszott már Pall Mallt, Miss Sheffield? – kérdezte Colin.
- Attól tartok, nem. Azt sem tudom, micsoda.
- Labdajáték. Pázsiton játsszák. Remek szórakozás. Franciaországban népszerűbb, mint itt, bár ott Paille Mallé a neve.
- Hogyan kell játszani? – kérdezte Kate
- Krikett-kapuhoz hasonló kapukat állítunk fel – magyarázta Colin –, és ütőkkel fagolyót gurítunk át rajtuk.
- Ez elég egyszerűnek tűnik – tünődött Kate.
- Egyáltalán nem az – nevetett fel Colin ha Bridgertonokkal játszik.
- Ez mit jelent?
- Azt – vágott közbe Anthony hogy még nem láttuk szükségét pálya kijelölésének. Colin fák gyökerei közé is helyez kapukat.
- Te meg a tó mellé – méltatlankodott Colin. – Nem találtuk meg a pirosat, miután Daphne beleütötte a vízbe. Elsüllyedt kész.

Kate tudta, nem kéne elköteleznie magát, hogy egy egész délutánt tölt Bridgerton vikomt társaságában, de a Pall Mall játék izgalmasnak ígérkezett

- Esetleg lenne hely még egy játékos számára? – kérdezte. – Ha már úgylis kivont a kényes kisasszony kategóriából.
- Természetesen! – mondta Colin. – Ha jól sejtem, ön pontosan beillik az intrikusok és hamisjátékosok illusztris társaságába.
- És ezt éppen ön mondja! – nevetett Kate. – Tudom, hogy ez bók.
- Ó, természetesen! A becsületességnek és az őszinteségnek is megvan a maga ideje, de nem a Pall Mall játék idején.
- Akkor meg kell hívnunk a húgát is – szólt köze Anthony némiképp önelégülten, magabiztosan.
- Edwinát? – Kate alig kapott levegőt. A fészkes fenébe! Ezzel a kezére játszott. Minden tőle telhetőt megtett, hogy távol tartsa őket egymástól, és ezzel gyakorlatilag elintézte, hogy egy délutánt együtt töltsenek. Nincs mód arra, hogy kihagyják Edwinát, ha már meghívatta magát a játékba.
- Van másik húga is? – kérdezte Anthony szinte kedvesen.

Kate csak bámult rá.

- Lehet, hogy nincs kedve játszani. Azt hiszem, a szobájában pihen.
- Szólok a szobalánynak, hogy nagyon finoman kopogjon be hozzá – mondta Anthony.

– Kitűnő! – vidult fel Colin. – Akkor egyenlő lesz a csapat. Három férfi és három nő.

– Ez csapatjáték? – kérdezte Kate.

– Nem. De anyám azt hirdeti, hogy mindenben kiegyenlítettségre van szükség. Nagyon nehezményezné, ha páratlanul mennénk játszani.

Kate el sem tudta képzelni, hogy az a kedves és kecses hölgy, akivel alig egy órája beszélgetett, zokon venne bármit is egy egyszerű Pall Mall játékkal kapcsolatban, de úgy ítélte meg, ezt nem az ő dolga kommentálni.

– Megyek és hívatom a másik Miss Sheffieldet – mormogta Anthony, kibírhatatlanul önelégültnek tűnve. – Colin, kísérd el ezt a Miss Sheffieldet a pályára. Fél óra múlva találkozunk.

Kate szólni akart, hogy tiltakozzon, mert így Edwina, ha csak a pályára sétálás rövid idejére is, de kettesben marad a vikomttal, ám mégsem tette. Nem akadályozhatta meg, mert nem talált rá jó okot és ezt ő is tudta.

Anthony észrevette, hogy Kate szája sarka megremeg, szeme rebben, és igen kellemetlenül érzi magát mégis azt mondta: – Örülök, hogy egyetért velem, Miss Sheffield.

Kate csak dűnnyögött. Ha szavakat formált volna, nem valószínű, hogy szalonképes maradt volna.

– Remek ötlet – mondta Colin. – Akkor ott találkozunk.

Azzal Kate-be karolt és elvezette. Anthony hátramaradt önelégülten mosolyogva nézett utánuk.

Colin és Kate körülbelül negyed mérföldet sétált a háztól a tóval szegélyezett egyenetlen tisztásig.

– Ha jól sejtem, valahol itt rejtőzik az elveszett piros golyó – jegyezte meg Kate.

Colin nevetve bólintott.

– Kár, mert nyolc játékosnak elég felszerelésünk volt, anya ragaszkodott hozzá, hogy olyan készletet vegyünk, amivel minden gyereke játszhat.

Kate nem tudta eldönteni, hogy mosolyogjon vagy összehúzza a szemöldökét.

– Nagyon összetartó családban élnek, ugye?

– A miénknél összetartóbb család már nincs is – felelte Colin egyszerűen, a közeli kunyhó felé tartva.

Kate követte, kezével tétlenül dobolva combján.

– Nem tudja, mennyi az idő?

Colin megállt, elővette zsebóráját, felpattintotta a fedelét.

– Tíz perccel múlt három óra.

– Köszönöm – felelte Kate. Három óra öt perc lehetett, amikor Anthony távozott, hogy harminc percen belül magával hozza Edwinát a Pall Mall pályára, vagyis három óra huszonötökor meg kell érkezniük.

Legkésőbb fél négykor. Kate hajlott arra, hogy nagylelkű legyen és beszámítsa az elkerülhetetlen késéseket. Ha a vikomt fél négyre odaér Edwinával, egyetlen megjegyzést sem tesz.

Colin újra megindult a konyhá felé, Kate érdeklődve figyelte, ahogy nehezen nyitotta az ajtót.

– Mintha egy kicsit be lenne rozsdásodva – jegyezte meg. – Már régen nem játszottunk.

– Valóban? Ha nekem olyan házam lenne, mint Aubrey Hall, sosem mennék Londonba.

Colin megfordult, keze még a félig nyitott ajtón.

– Tudta, hogy ön és Anthony sok mindenben hasonlít?

Kate alig kapott levegőt.

– Biztosan csak tréfál.

Colin a fejét ingatta, arcán furcsa kis mosoly.

– Talán azért van, mert mind a ketten elsőszülöttek a családban. Isten a tanúm, minden nap hálát adok, hogy nem én vagyok Anthony helyében.

– Ezt hogy érti?

Colin vállat vont

– Egyszerűen úgy, hogy nem szeretném viselni a felelősséget, amit ő visel. A címet, a család ügyeit, a vagyont kezelését, ez nagyon sok egy ember vállán.

Kate nem igazán akart arról hallani, milyen jól viseli a vikomt a címével járó felelősséget, semmi olyasmit nem akart hallani, ami megváltoztatná a róla kialakult véleményét, bár be kellett ismernie, hogy nagyon jó benyomást tett rá a délután előző részében elhangzott bocsánatkérés.

– Mi köze ennek Aubrey Hallhoz? – kérdezte.

Colin előbb egy pillanatig csak bámult rá, mintha elfelejtette volna, hogy a beszélgetésnek ez a része egy ártatlan, a ház szépségéről szóló megjegyzéssel kezdődött.

– Azt hiszem, semmi – felelte aztán. – És minden. Anthony nagyon szeret itt lenni.

– Mégis minden idejét Londonban tölti, ugye?

– Igen – mondta Colin és megvonta a vállát. – Furcsa, nem?

Kate erre nem tudott mit mondani, csak nézte, ahogy a férfi kinyitja a kunyhó ajtaját.

– Tessék – mondta, ahogy kihúzta a kerek kiskocsit, ami éppen úgy volt megalkotva, hogy elférjen rajta nyolc ütő és fagolyó. – egy kicsit dohosak, de attól még használhatók.

– Kivéve, hogy a piros golyó elveszett – jegyezte meg Kate mosolyogva.

– Ezért teljes mértékben Daphne húgomat hibáztatom – felelte Colin. – Mindenért Daphne húgomat hibáztatom. Ez megkönnyíti az életemet.

– Hallottam!

Kate megfordult fiatal párt látott közeledni. A férfi rendkívül szép, sötét, nagyon sötét hajú, szeme világos. A nő csak Bridgerton lehetett, ugyanolyan gesztenyeszín haja volt, mint Anthonynek és Colinnak. Nem is szólva azonos testalkatukról és mosolyukról. Kate már korábban hallotta, hogy a Bridgerton testvérek nagyon hasonlítanak egymásra, de nem hitte, hogy ennyire.

– Daff! – kiáltott fel Colin. – Éppen idejében jöttél, hogy segíts kitenni a kapukat.

A hölgy szélesen elmosolyodott.

– Ugye nem gondoltad, hogy rád hagyom a pálya kijelölését? – mondta, azzal férjéhez fordult: – Nem hiszek neki, mert könnyedén elbír velem.

– Ne is hallgasson rá – szólta Colin Kate-hez. – Nagyon erős. Fogadnék, hogy bele tudna dönteni engem a tóba.

Daphne fordult: – Mivel biztos vagyok benne, hogy szánalmas bátyám nem teszi meg, bemutatkozom. Daphne vagyok, Hastings hercegné, ő pedig a férjem, Simon. Kate előírászerűen pukedlizett

– Kegyelmes hercegné asszony – kegyelmes herceg úr! Colin Kate-re mutatott közben lehajolt, hogy a Pall Mall kocsiból elővegye a kapukat.

– A hölgy Miss Sheffield. Daphne zavartnak tűnt.

– Az előbb találkoztam Anthonyvel a házban. Mintha azt mondta volna, hogy Miss Sheffieldért indult

– A húgom – magyarázta Kate. – Edwina. Én Katharine vagyok. A barátainknak csak Kate.

– Nos, ha elég bátor ahhoz, hogy Pall Mallt játsszon a Bridgertonokkal, szeretném, ha a barátnőm lenne – mondta.

Daphne mosolyogva. – Ezért kérem, szólítson a keresztnevemen. És a férjemet is. Simon?

– Természetesen – Kate-nek olyan érzése volt, hogy a herceg akkor is igent mondott volna, ha a felesége narancsszínűnek mondja az eget. Nem mintha nem figyelt volna rá, csak egyértelmű volt, hogy a szórakozottságig szereti.

Ilyen házasságot szeretne Edwinának is, gondolta Kate

– Hadd vigyem a felét – szók Daphne, és kezét nyújtotta a kapukért. – Miss Sheffield és én... vagyis Kate és én – mondta, barátságos mosolyt villantva Kate-re – felállítunk hármat, a többit pedig te meg Simon.

Mielőtt Kate bármit szólhatott volna, Daphne karon ragadta és a tó felé vezette.

– Egészen biztosra kell mennünk, hogy Anthony elveszti a labdáját a vízben – mondta Daphne. – Sosem bocsátom meg neki, amit a múltkor tett. Azt hittem, Benedict és Colin meghal a nevetéstől. És Anthony volt a legrosszabb mindannyiunk között. Csak állt ott és vigyorgott. Vigyorgott! – Zavartan, méltatlankodva nézett Kate-re. – Senki sem tud olyan gúnyosan vigyorgni, mint a bátyám.

– Én már csak tudom – dünnyögte Kate, mintegy magának.

A hercegnő szerencsére nem hallotta.

– Ha meg tudtam volna ölni, esküszöm, megtettem volna.

– Mi történik, ha minden labda elveszik a tóban? – kérdezte Kate, mert nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze. – Még nem játszottam önnel, de meglehetősen hozzáértő és úgy tűnik, hogy...

– Hogy ez elkerülhetetlen? – fejezte be helyette a mondatot Daphne. Elmosolyodott. – Valószínűleg igaza van. Ha Pall Mall játékról van szó, nincs bennünk sportszerűség. Ha egy Bridgerton ütőt fog, a legrosszabb hamisjátékoská és hazuggá válik. Ez a játék nem annyira a játékról szól, mint arról, hogy a többiek biztosan veszítsenek.

Kate kereste a szavakat.

– Ez úgy hangzik, mint...

– Szörnyeteg? – mosolygott Daphne csintalanul. – Nem az. Garantálom, hogy soha vidámabb élményben nem lesz része. De ha így megy tovább, az egész készlet a tóban végzi. Hamarosan hozhatunk Franciaországból egy

másikat. – Beszúrt egy kaput a földbe. – Tudom, hogy pazarlásnak tűnhet, de megéri, ha ezzel egy kicsit lealázhatom a fivéreimet.

Kate nevetni próbált, de nem sikerült

– Vannak fivérei, Miss Sheffield? – kérdezte Daphne.

Mivel a hercegné elfeledkezett arról, hogy a keresztnévét használja, Kate úgy találta helyesnek, ha tiszteletteljesebb stílusra vált.

– Nincsenek, kegyelmes asszonyom – felelte. – Edwina az egyetlen testvérem.

Daphne kezéből formált napellenzőt magának, és végigpásztázta a környéket alkalmas kapuhely után. Amikor végre talált egy helyet, éppen egy fa gyökérzete felett és elindult felé, Kate-nek nem maradt más választása, minthogy kövese.

– Négy fivérem – szólt Daphne, leszűrva a kaput –, elég jó oktatást jelent.

– Biztosan sok mindent tanult tőlük – mondta Kate, meglehetősen érdeklődéssel. – Tud monoklit csapni egy férfinak? Földre küldeni egyetlen ütéssel?

Daphne igen szélesen, kajánul mosolygott.

– Kérdezze meg a férjemet

– Mit kell kérdeznie tőlem? – szólt oda neki a herceg, miközben Colinnal a fa másik oldalán szúrtak le kaput.

– Semmit, semmit – felelte a hercegné ártatlanul. – Azt is megtanultam – súgta Kate-nek mikor a legjobb, ha az ember nem szól semmit. A férfiakkal sokkal könnyebb bánni, ha megértünk néhány alapvető dolgot a természetükről.

– Mik ezek? – érdeklődött Kate.

Daphne közelebb hajolt, tenyeréből tölcseért formálva súgta: – Nem olyan okosak, mint mi, nincs olyan ösztönös megérzésük, mint nekem, és a felét sem kell tudniuk, hogy mit csinálunk. – Körülnézett – Ugye nem hallotta?

Simon kilépett a fa mögül.

– Minden szót hallottam.

Kate küszködött, hogy el ne nevesse magát Daphne talpra ugrott.

– Pedig igaz – szólt Daphne pajkosan.

Simon karba fonta a kezét

– Hagyom, gondold csak így. – Azzal Kate-hez fordult – Az évek folyamán megtanultam egy-két dolgot a nőkről.

– Valóban? – kérdezte Kate nagy érdeklődéssel.

A herceg közelebb hajolt, mintha súlyos államtitkot közölné.

– Sokkal könnyebb bánni velük, ha hagyjuk, hadd higgyék, hogy okosabbak nálunk és jobban megéreznek dolgokat, mint mi, férfiak. És – tette hozzá sokatmondó pillantást vetve feleségére sokkal békésebb az életünk, ha csak ötven százalékát tudjuk annak, amit tesznek.

Colin közeledett, ütöt lóbálva.

– Veszekedtek? – kérdezte Kate-et.

– Vitánk van – helyesbített Daphne.

– Az isten mentsen meg a vitáktól – mormogta Colin. – Inkább válasszunk színt!

Kate követte vissza a Pall Mall kocsihoz, ujjaival idegesen dobolt a combján.

– Meg tudná mondani, mennyi az idő? – kérdezte.

Colin elővette a zsebóráját.

– Kevéssel elmúlt fél négy. Miért?

– Csak azt hittem, Edwina és a vikomt eddigre már itt lesznek – mondta, és nagyon igyekezett, hogy ne látsszon rajta az aggodalom.

Colin vállat vont

– Valóban jöhetnének már. – Aztán Kate aggodalmát észre sem véve a Pall Mall készletre mutatott. – Tessék. Ön a vendég. Ön válasszon először. Melyik színt szeretné?

Kate gondolkodás nélkül választott ütöt. Csak amikor kihúzta, látta, hogy fekete.

– A halál ütője – mondta Colin helyeslően. – Tudtam, hogy jó játékos lesz.

– A rózsaszínt hagyd meg Anthonynek – mondta Daphne, a zöld ütöt választva.

A herceg a narancsszínűt vette ki, aztán Kate-hez fordulva azt mondta: – Ön a tanúm, hogy semmi közöm a Bridgerton-féle rózsaszín ütőhöz.

Kate pajkosan elmosolyodott

– Észrevettem, hogy nem a rózsaszínt választotta.

– Természetesen nem – felelte, még pajkosabb mosollyal. – A felesége ezt választotta a bátyjának. Nem mondhattam ellent neki. Hogyan is tehettem volna?

– Én a sárgát választom – jelentette ki Colin. – Miss Edwinának tetszene a kék?

– Ó, igen – felelte Kate. – Edwina nagyon kedveli a kék színt.

Négyen nézték a két megmaradt ütőt: rózsaszín és lila.

– Egyik sem fog tetszeni neki – mondta Daphne.

Colin bólintott

– De a rózsaszín a legkevésbé. – Azzal fogta a lila ütőt és a kalyibába hajította. Utána dobta a rózsaszín labdát is.

– Na de hol van Anthony? – kérdezte a herceg.

– Ez nagyon jó kérdés – dűnnyögte Kate.

– Azt hiszem, tudni szeretné, mennyi az idő – vetette fel Colin ravaszul.

Kate elpirult Már kétszer kérdezte meg, hány óra.

– Jól vagyok, köszönöm – felelte, mivel nem tudott semmi szellemeset válaszolni.

– Jó, jó. Csak megfigyeltem, ha így dobol az ujjaival – Kate keze erre rögtön megállt –, akkor hamarosan megkérdezi, mennyi az idő.

– Úgy tűnik, az elmúlt órában elég sokat megtudott rólam – jegyezte meg Kate kimerően.

Colin ravasz-kós mosollyal nézte.

– Jó megfigyelő vagyok.

– Nyilvánvalóan – dűnnyögte Kate.

– De ha mégis kíváncsi lenne, háromnegyed négy van.

– Már régen itt kéne lenniük!

Colin közelebb hajolt és a fülébe súgta: – Nem hiszem, hogy a bátyám éppen megbecstelenítené az ön húgát.

Kate hátrahőkölt.

– Mr. Bridgerton!

– Miről beszéltek? – kérdezte Daphne.

Colin vigyorgott.

– Miss Sheffield amiatt aggódik, hogy Anthony kompromittálja a másik Miss Sheffieldet

– Colin! – kiáltott fél Daphne. – Ez egyáltalán nem mulatságos!

– És nyilvánvalóan nem is igaz – tiltakozott Kate. Illetve majdnem nem igaz. Nem gondolta azt, hogy a vikomt kompromittálja Edwinát de valószínűleg minden tőle telhetőt megtesz, hogy elbűvölje, hogy Edwina ne is tudjon másra gondolni, csak rá. És ez önmagában is elég veszélyes.

Kate a kezében tartott ütőt nézhette és próbálta elképzelni, hogyan üssön vele a vikomt fejére úgy, hogy balesetnek tűnjön.

A halál ütője.

Anthony dolgozósobájában a kandallópárkányon álló órára pillantott. Már majdnem fél négy. Késni fognak. Elkomorult. De hát nem tehet semmit.

Általában nagyon sokat adott a pontosságra, de ha a lassúság Kate Sheffield kínzását jelenti, nem sokat törődött azzal, hogy késik-e vagy sem.

És Kate Sheffield biztosan igen nagy gyötrelmet él át, szörnyen gyötri a gondolat, hogy drága húga a gonosz karmai közt lehet.

Anthony lenézett feltételezett gonosz karmaira, még mindig kéz, konstatálta és újfent elmosolyodott. Nagyon régóta nem szórakozott ilyen jól, és a dolgozósobájában álldogálva elképzelte, hogy Kate Sheffield öklét összeszorítva toporog és magában füstölög.

Nagyon szórakoztató elgondolás volt.

Nem mintha az ő hibája lett volna a késés. Ha nem kellett volna Edwinára várnia, rögtön visszament volna a többiekhez. Edwina azt üzenté a szobalánnyal, hogy tíz perc múlva csatlakozik hozzá. Ennek húsz perce Arról ő nem tehet, ha Miss Sheffield késik.

Anthony gondolatai közt hirtelen felötlött a kép, hogy egész életében Edwinára kell várnia. Vajon krónikus késő? Ez egy idő után nagyon idegesítő tud lenni.

Mintha végszóra történne, halk lépteket halion a hallból, és amikor felnézett, Edwina szép alakja jelent meg az ajtóban.

Valóságos látomás, gondolta Anthony szenvtelenül. Minden szempontból bájos, kellemes jelenség. Arca tökéletes, tartása maga a kecsesség, szeme a kék legragyogóbb árnyalata.

Anthony várta, hogy valamit jelez a teste. Egyetlen férfi sem maradhat közömbös ilyen szépség láttán.

Semmi. A legkisebb késztetés sem, hogy megcsókolja. Ez szinte már a természet ellen való véteknek tűnt.

De lehet, hogy jó jel. Hiszen nem akar olyan feleséget, akibe beleszerethet. A vágy lehet jó, ugyanakkor veszélyes is. A vágyban sokkal nagyobb az esély, hogy szerelemmé változik, mint a közömbösségben.

– Nagyon sajnálom, hogy késtem, uram – mondta Edwina kedvesen.

– Semmi gond – felelte Anthony, kissé felvidulva legutóbbi felismerésétől. Ettől még jó feleség lesz. Nem kell másfelé keressélni. – De most már indulnunk kell. A többiek már biztosan felállították a pályát.

Karon fogta Edwinát úgy léptek ki a házból. Anthony az időjárásról beszélt Edwina is az időjárásról beszélt, Anthony az előző nap időjárását említette. Edwina egyetértett bármivel, amit mondott (Anthony egy perccel később már nem is emlékezett rá, mit mondott).

Miután minden lehetséges időjárási témát kimerítettek, csak hallgattak, és végül teljes három perc csend után Edwina megszólalt – Mit tanult az egyetemen?

Anthony furcsán nézett rá. Nem emlékezett rá, hogy bármely fiatal hölgy valaha ilyen kérdést tett volna fel neki.

– Ó, a szokásos tárgyakat – felelte.

– De mik a szokásos tárgyak? – kérdezte Edwina, rá nem jellemző módon türelmetlennek tűnve.

– Többnyire történelmet tanultam. És egy kis irodalmat.

– Ó! – szölt a lány egy pillanatra eltűnődve. – Szeretek olvasni.

– Valóban? – Megújult érdeklődéssel figyelte. Nem hitte volna, hogy kékharisnya. – Mit szeret olvasni?

Edwina mintha megnyugodott volna, ahogy a kérdésre válaszolt.

– Ha kedvem van, regényeket Ha tanulni vágyom, akkor filozófiát.

– Filozófiát? – kérdezte csodálkozva Anthony. – Én sosem tudtam ezt a tárgyat megemészteni.

Edwina bájos, dallamos nevetésre fakadt.

– Kate ugyanígy van ezzel. Mindig azt mondja, pontosan tudja, hogyan akar élni, és nincs szüksége arra, hogy ezt rég halott férfiak mondják meg neki.

Anthony arra gondolt, milyen tapasztalata volt Arisztotelész, Bentham és Descartes olvasásával az egyetemen. Aztán arra, milyen Arisztotelész, Bentham és Descartes olvasásának kerülésével az egyetemen.

– Azt hiszem, ebben egyetértenék a nővérel – jegyezte meg.

Edwina összehúzta a szemöldökét.

– Ön egyetértene Kate-tel? Úgy érzem, gyorsan találnom kell egy noteszt, hogy ezt feljegyezzem. Ilyen eset még nem fordult elő.

Anthony ferde, átható pillantást vetett rá.

– Önnek jobban fel van vágva a nyelvecskéje, mint szabadna, ugye?

– Feleannyira sem, mint Kate-nek.

– Ezt sosem vontam kétségbe.

Hallotta, hogy Edwina felnevet, de amikor ránézett, a lány mintha a legkomolyabb arcát akarta volna megőrizni. Befordultak az utolsó sarkon, és amikor felmentek a dombon, látták, hogy a többi Pall Mall-játékos már ott áll, ütőiket lóbálva tétlenül várják őket.

– Ó, a kénköves pokolba! – káromkodott Anthony, teljesen elfeledkezve arról, hogy hölgy társaságában van, akit ráadásul feleségül akar venni. – A halálütő van nála!

10. fejezet

A vidéki házban tartott vendégség nagyon veszélyes esemény. Előfordul, hogy házasságban férfiak és hölgyek azon kapják magukat, hogy nem házastársuk társaságát élvezik, és még házassulás előtt állók úgy térnek vissza a városba, hogy meglehetősen sietősen jegyesük lett.

Tény, hogy a legmeglepőbb frigyeket ilyen varázsos vidéki kiruccanások után jelentik be.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 2.

– Hát nem siettetek, az biztos – jegyezte meg Colin, amint Anthony és Edwina odaértek hozzájuk. – Mi készen állunk. Edwina, öné a kék – mondta, azzal átadta az ütőt – Anthony, te a rózsaszínnel vagy.

– Én a rózsaszínt kapom, ő pedig – mutatott Kate felé – a halál ütőjét?

– Ő választhatott elsőként – közölte Colin. – Hiszen a vendégünk.

– Általában Anthony játszik a feketével – magyarázta Daphne. – Ami azt illeti, ő adta az ütőnek ezt a nevet.

– Nem kéne rózsaszínnel játszania – mondta Edwina Anthonynek. – Egyáltalán nem illik önhöz. Vegye át az én ütőmet. Tessék – nyújtotta felé. – Nem cserélünk?

– Ez nem lesz jó – szólt közbe Colin. – Mi kifejezetten önnek választottuk a kéket Mert illik a szeme színéhez.

Kate mintha hallotta volna, hogy Anthony felmordul.

– Játszom a rózsaszínnel – jelentette be, kiragadva a szóban forgó ütőt Colin kezéből –, és így is én nyerek. Kezdhetnénk?

Amint a szükséges bemutatásokat elvégezték, a herceg és a hercegné megismerkedett Edwinával, labdáikat a kezdőpontra tették és nekiláttak játszani.

– Legfiatalabbtól a legidősebbig legyen a sorrend? – kérdezte Colin gáláns meghajlással Edwina felé.

Edwina tagadón ingatta a fejét.

– Nekem kéne legutoljára játszanom, hogy legyen esélyem megfigyelni a nálam tapasztaltabbakat.

– Okos nő – jegyezte meg Colin. – Akkor a legidősebb kezdi. Anthony, azt hiszem, te vagy a legöregebb közöttünk.

– Bocsáss meg, drága öcsém, de tévedsz. Hastings néhány hónappal idősebb nálam.

– Nahát – súgta Edwina Kate fülébe –, miért van olyan érzésem, hogy családi veszekedésbe cseppentem?

– Azt hiszem, a Bridgerton család túl komolyan veszi a Pall Mall játékot – felelte Kate szintén súgva.

A három Bridgerton gyerek igen elszántnak tűnt, mintha mindegyikük eltökélte volna, hogy nyerni fog.

– Ejnye, ejnye! – dorgálta őket Colin, ujjal intve feléjük. – Összebeszélni tilos!

– Azt sem tudánk, mit kell összebeszélünk – jegyezte meg Kate. – Mivel senki nem magyarázta még el a játék szabályait.

– Csak tegyék azt, amit mi – szólta Daphne sietősen. – Hamar rá fognak jönni.

– Azt hiszem, az a lényeg, hogy az ellenfél labdáját a tóba kell sülyeszteni – súgta Kate hűgának.

– Valóban?

– Nem. De azt hiszem, a Bridgerton fivérek ezt így gondolják.

– Még mindig suttognak! – szólta rájuk Colin. Aztán a hercegre mordult:

– Hastings, üsd már el azt az átkozott labdát! Nincs időnk egész nap itt rostokolni!

– Colin, ne káromkodj! – szólta rá Daphne. – Hölgyek is vannak itt!

– Te nem számítasz.

– Rajtam kívül még két hölgy van jelen!

Colin pislogott, aztán a Sheffield nővérekhez fordult.

– Ellenükre van, ha időnként káromkodok?

– Egyáltalán nem – felelte Kate, teljesen megigézve. Edwina csak ingatta a fejét.

– Jó. – Colin visszafordult a herceghez: – Hastings, mozdulj már!

A herceg egy kicsit odébb ütötte labdáját a többitől.

– Tudják – mondta konkrétan senkinek nem címezve –, hogy még sosem játszottam ezt a játékot?

– Csak üsd el jól a labdát arra – mondta Daphne, az első kapu felé mutatva.

– Az nem az utolsó kapu? – kérdezte Anthony.

– Az első.

– Annak kéne az utolsónak lennie.

Daphne megmakacsolta magát.

– Én állítottam fel a pályát, és az éppenséggel az első kapu.

– Azt hiszem, ez eléggé elfajulhat – suttogta Edwina a nővérének.

A herceg Anthony felé fordult, fals mosollyal nézett rá.

– Azt hiszem, inkább Daphne álláspontját fogadom el.

– Valóban ő állította fel a pályát – szolt közbe Kate

Anthony, Colin, Simon és Daphne döbbsen nézett rá.

Mintha nem akarnák elhinni, hogy volt mersze beleszólni a társalgásukba.

– Valóban ő állította fel – ismételte meg Kate.

Daphne belékarolt.

– Azt hiszem, imádom önt, Kate Sheffield – jelentette ki.

– Isten legyen irgalmas hozzám – mormogta Anthony.

A herceg ütésre lendítette az ütőt, aztán előre, és a narancssárga labda gurult a pázsiton.

– Nagyon jó, Simon! – kiáltotta Daphne.

Colin megfordult, enyhe megvetéssel nézett hűgára.

– Pall Mall játékban nem szokás ellenfeleinket dicsérni – mondta ravaszkan.

– Még sosem játszott. És nem is valószínű, hogy ő nyer.

– Nem számít.

Daphne odafordult a Sheffield kisasszonyokhoz.

– Attól tartok, a Pall Mall játék Bridgerton-féle változatában a rossz sportemberi magatartás az elvárás.

– Rájöttem – felelte Kate.

– Most én jövök – mordult Anthony. Lekicsinylően pillantott a rózsaszín labdára, aztán nagyot ütött rajta. Szépen repült a pázsit fölött, aztán egy fának csapódott és úgy esett a földre, mint valami kődarab.

– Gyönyörű! – kiáltott fel Colin, és felkészült az ütésre.

Anthony alig hallhatóan mormogott valamit, ám szavai egyáltalán nem érzékeny lelkeknek szóltak.

Colin a sárga labdát az első kapu felé ütötte, aztán félreállt, hogy Kate is kipróbálhassa magát.

– Lehet egy gyakorló ütésem? – érdeklődött.

– Nem! – Meglehetősen hangos *nem* volt, mert három torokból hangzott egyszerre.

– Hát jó – dünnyögte. – Akkor mindenki húzódjon hátrébb. Nem vállalok felelősséget semmilyen sérülésért az első ütésnél. – Azzal teljes erőből hátralendítette az ütőt, és megcsapta a labdát. Meglehetősen szép ívben szállt, aztán ugyanannak a fának csapódott, ahova Anthony labdája, és mellé esett a földre.

– Ó, jaj! – mondta Daphne, célzást próbálgatva néhányszor, de a labdát nem ütve meg.

– Miért mondja, hogy „ó, jaj”? – kérdezte Kate aggódva, mert nem volt biztos benne, mit jelent a hercegné kissé sajnálkozó mosolya.

– Majd meglátja – szolt Daphne, azzal elütötte a labdát és a nyomába eredt.

Kate átnézett Anthonyre. Nagyon elégedettnek tűnt a játék állásával.

– Mit fog tenni velem? – kérdezte.

Anthony ördögi mosollyal közelebb hajolt.

– Nem ez a helyes kérdés, hanem hogy mit nem fogok tenni önnel.

– Azt hiszem, én jövök – mondta Edwina a kezdőponthoz lépve. Erőtlenül ütötte meg a labdát, és szomorúan sóhajtott, amikor látta, hogy alig harmadannyi távolságra jutott, mint a többi.

– Legközelebb egy kicsit nagyobb erővel üsse meg – mondta Anthony, mielőtt elindult labdája felé.

– Rendben – dünnyögte Edwina a háta mögött. – Magamtól sosem jöttem volna rá.

– Hastings! – kiáltott Anthony. – Te jössz!

Míg a herceg a következő kapu felé készült ütni a labdát, Anthony karba font kézzel támaszkodott a fának, egyik kezében a rózsaszín ütőt lóbálva várta Kate-et.

– Ó, Miss Sheffield! – kiáltott oda végül. – A játékszabályok szerint a játékosnak oda kell mennie az elütött labdájához.

Figyelte, ahogy Kate odament hozzá.

– Itt vagyok – mordult Kate. – Most mi a teendő?

– Igazán több tiszteletet mutathatna irántam – mondta lassú, ravasz mosollyal.

– Miután annyit késett Edwinával? – vágott vissza. – Meg kéne kínoznom, fel kéne négyelnem.

– Micsoda vérszomjas nőszemély! – évődött – De ebben a játékban egészen jól fog teljesíteni.

– Anthony nagy élvezettel nézte, hogy Kate elvörösödik, aztán elsápad.

– Mit ért ez alatt?

– Az isten szerelmére, Anthony! – kiáltott Colin. – Üss már! Te jössz!

Anthony lenézett a földre, ahol Kate fekete és az ő botrányosan rózsaszín fagolyója egymáshoz ért.

– Hát jó – mormogta. – A világért sem várakoztatnám az édes, drága Colint – Azzal rálépett a labdára, és hátralendítette az ütőt

– Mit csinál? – kiáltotta Kate.

És az ütő előrelendült. A labda ott maradt, ahol volt, a talpa alatt. Kate labdája viszont szállt, szállt le a dombról, mérföldeknek tűnő messzire.

– Maga szörnyeteg! – toppantott Kate.

– Szerelemben és háborúban mindent szabad – ripszolt Anthony.

– Megölöm!

– Megpróbálhatja – évődött – De előbb utol kell érnie.

Kate a halál ütőjét nézte, aztán a férfi lábát.

– Ne is gondoljon erre! – figyelmeztetett Anthony.

– Olyan nagyon, nagyon kísértő gondolat! – mordult Kate.

Anthony fenyegetően közel hajolt.

– Tanúink vannak!

– Pillanatnyilag ez menti meg az életét.

Anthony csak somolygott.

– Azt hiszem, a labdája a domb alján lehet, Miss Sheffield. Biztos vagyok benne, hogy úgy fél óra múltán találkozunk, ha addig sikerül utolérnie minket.

Éppen ekkor ért oda Daphne, aki a labdája után indult Nem is látták, hogy elrepült a lábuk előtt

– Ezért mondtam, hogy „ó jaj!” – jegyezte meg Daphne, Kate úgy vélte, teljesen feleslegesen.

– Még megfizet ezért! – sziszegte Kate Anthony felé.

Anthony széles, gúnyos mosolya többet elárult, mint szavakkal le lehetett volna írni.

Aztán Kate elindult lefelé a dombon, és meglehetősen nőietlen átkozódással kommentálta, hogy a labda a sövény közé esett.

Fél órával később Kate még mindig két kapuval volt lemaradva az utolsó előtti játékostól. Anthony nyerő helyzetben volt, amitől Kate nagyon bedühödött. Csak úgy őrizhette meg méltóságát, ha hátramarad, hogy ne lássa a férfi kárörvendő tekintetét.

Aztán, amikor éppen ujjait babrálta, malmozott, és várta, hogy rá kerüljön a sor (nemigen lehetett mit tenni, miközben a sorára várt, mert nem volt a közelében játékos), hallotta, hogy Anthony bosszúsán felkiált. Ez rögtön felkeltette a figyelmét.

Előre örülve a férfi valószínű vereségének, kíváncsian körülnézett. Aztán meglátta, hogy a rózsaszín labda egyenesen felé gurul a pázsiton.

– Hoppsz! – fakadt ki, azzal felugrott és gyorsan oldalra lépett, mielőtt az ütközéstől elvesztette volna nagylábujját

Visszanézve látta, hogy Colin felugrik, vadul lóbálja az ütőt maga körül és hallotta, hogy izgatottan felkiált – Hurrá! Hurrá!

Anthony úgy nézett ki, mintha ott helyben ki akarná belezni az öccsét.

Kate-nek kedve lett volna kisebb győzelmi táncot járni. Ha már nem lehet első, a legjobb, ami történhet, hogy Anthony Bridgerton se nyerjen. Feltéve persze, hogy nem maradna le vele néhány körig. És bár a magány nem túl szórakoztató, mégis sokkal jobb volt, mint vele társalogni.

Így is elég nehéz volt nem önelégültnek látszani, miközben a férfi trappolva felé tartott, olyan komor ábrázattal, mintha viharfelhő gomolyogna a fejében.

– Nincs szerencséje, uram – jegyezte meg Kate.

Anthony csak bámult rá.

Kate sóhajtott, természetesen csak a hatás kedvéért.

– Biztos vagyok benne, hogy így is második vagy harmadik lehet.

Anthony fenyegetően közel hajolt hozzá és gyanúsán morgó hangot hallatott.

– Miss Sheffield! – szólt Colin türelmetlen kiáltása. – Ön következik.

– Máris! – mondta Kate, a lehetséges ütésirányokat mérlegelve. Űthette a labdát a következő kapu felé, vagy úgy, hogy tovább akadályozza Anthonyt. Sajnos a rózsaszín labda nem ért a feketéhez, így nem

próbálkozhatott kölcsön kenyér visszajár alapon a rálépős módszerrel. Talán jobb is így. Amilyen szerencséje van, biztosan nem találná el a labdát, de eltörne a lába.

– Döntést, döntést – dünnyögte.

Anthony karba fonta a kezét.

– Csak úgy teheti tönkre az én helyzetemet, ha a sajátját is tönkreteszi.

– Így van – ismerte el. Ha semmivé akarja tenni az esélyeit, neki is ugyanaz jut, mivel a lehető legnagyobb erővel kell megütnie a labdát ahhoz, hogy a rózsaszín mozgásba hozza. És mivel a feketét nem tarthatja egy helyben, a jó ég tudja, hol áll meg.

– De így sincs esélyem nyerni – mondta, azzal felnézett, ártatlanul mosolygott

– Lehetne második vagy harmadik – próbálkozott.

Kate tagadón ingatta a fejét

– Ez valószínűtlen, nem gondolja? Nagyon le vagyok maradva és a játéknak nemsokára vége.

– Ezt nem akarhatja, Miss Sheffield – figyelmeztetett.

– Ó – mondta nagy beleérzéssel –, dehogynem! Nagyon, nagyon akarom. – Azzal valaha formált leghamisabb mosolyával megemelte az ütőt és minden érzelmét beleadta az ütésbe. Megdöböntő erővel érte a labdát, az egyre lejjebb járt a dombon.

Lejjebb...

Lejjebb...

Egyenesen a tóba.

Kate szája tátva maradt a csodálkozástól, nézte, ahogy a rózsaszín labda elmerül a vízben. Egy pillanat alatt elnyelte a mélység. Aztán felébredt benne valami primitív érzélem, és mielőtt észbe kaphatott volna, már bolond módra ugrált és kiáltozott.

– Igen! Igen! Nyertem!

– Nem nyert! – csattant fel Anthony.

– Ó, olyan érzés, mintha nyertem volna!

Colin és Daphne, akik futottak lefele a dombon, csúsza álltak meg előttük.

– Remek ütés volt, Miss Sheffield! – kiáltott fel Colin. – Tudtam, hogy ön méltó a halál ütőjére.

– Kitűnő! – mondta Daphne egyetértően. – Abszolút kitűnő.

Anthonynek nem maradt más választása, mint karba font kézzel nagyon komoran nézni.

Colin biztatón megveregette Kate vállát.

– Biztos benne, hogy ön nem egy áruhás Bridgerton? Látszik, hogy ráérezett a játék ízére!

– Nem is tudom, mire mentem volna ön nélkül – mondta Kate hálásan.

– Ha nem ütötte volna le a labdáját a dombról...

– Reméltem, hogy ön kézbe veszi a dolgot és gondoskodik róla, hogy elveszítse a játékot – mondta Colin.

Végül megérkezett a herceg, és vele Edwina is.

– Meglehetősen érdekes végjáték – kommentálta.

– De még nincs vége – jegyezte meg Daphne.

Férje kissé szórakozott pillantást vetett rá.

– Örömröntónak tűnik folytatni a játékot, nemde?

Érdekes módon még Colin is egyetértett.

– Nem tudok elképzelni ennél jobb befejezést.

Kate valósággal ragyogott.

A herceg az égre nézett.

– Rádadásul kezd beborulni. Be akarom vinni Daphnét a házba, mielőtt eleredne az eső. Az áldott állapot és eyebeek miatt.

Kate meglepetten nézett Daphnére, aki elpirult. Nem látszott rajta, hogy állapotos lenne.

– Hát jó – mondta Colin. – Javaslom, hogy itt hagyjuk abba a játékot és tekintsük Miss Sheffieldet nyertesnek.

– Két kapuval voltam lemaradva a többiektől – tiltakozott Kate.

– Ámde a Bridgerton-féle Pall Mall minden igazi rajongója pontosan tudja, hogy Anthony labdáját a tóba ütni sokkal fontosabb, mint a kapukon átütni a saját labdát. Tehát ön a nyertes, Miss Sheffield. – Anthonyre nézett

– Van valaki, aki nem ért egyet ezzel?

Senki nem szólt, de Anthony úgy nézett ki, mintha erőszakos cselekményre készülne.

– Remek – mondta Colin. – Ebben az esetben Miss Sheffield a nyertes, és Anthony, te vagy a vesztes.

Furcsa, elfojtott hang tört elő Kate torkából, nevetésféle.

– Hát, vesztesnek is kell lennie – jegyezte meg Colin vigyorogva. – Ez hagyomány.

– Igaz – helyeselt Daphne. – Nagyon vérszomjasak vagyunk, de a hagyományt betartjuk.

– Mindannyiótoknak elment az esze – szólt a herceg kedvesen. – Most pedig Daphne és én kénytelenek vagyunk búcsút venni. Négy fal között akarom tudni, mielőtt eleredne az eső. Remélem, senki sem nehezményezi, ha most nem segíték összeszedni a kapukat.

Természetesen senki nem nehezményezte, és a herceg a hercegnével elindult Aubrey Hall felé.

Edwina, aki a szóváltás alatt csendben volt (bár úgy nézett a Bridgerton testvérekre, mintha a bolondok házából szabadultak volna), most köhintett.

– Esetleg meg kéne próbálnunk kiszedni a vízből a labdát? – kérdezte a domb aljára, a tó felé mutatva.

A társaság csak bámulta a nyugodt vizet, mintha soha nem jutott volna eszükbe ez a bizarr ötlet.

– Nem a közepébe loccsant – tette hozzá. – Csak belegurult. Valószínűleg valahol a szélén van.

Colin a fejét vakargatta. Anthony továbbra is duzzogott

– Biztosan nem akarnának elveszteni még egy labdát – érvelt Edwina". Mivel senki nem válaszolt, ledobta ütőjét, és karját kitérve azt mondta: – Remek! Akkor majd én kiszedem!

Ez nyilván felrázta a férfiakat döbbenetükből, és rögtön segítségére ajánlkoztak.

– Ugyan már, Miss Sheffield! – szólt Colin gálánsán, és elindult lefelé a vízhez. – Majd én kiveszem.

– Az isten szerelmére! – mormogta Anthony. – Majd én kiszedem a vízből azt a nyavalyás labdát.

Elindult lefelé a lejtőn, hamar megelőzte öccsét. Mert mindent összevetve nem hibáztathatta Kate-et azért, amit tett. Ő is ugyanezt tette volna, bár ő olyan erővel ütötte volna meg a labdát, hogy a tó közepén csobbanjon.

Mégis nagyon megalázó volt, hogy egy nő győzte le, különösen ő.

Elért a tóhoz, belenézett. A rózsaszín labda olyan élénk színű volt, hogy meg kellett volna látszania a vízben, ha elég sekély részre esik.

– Látod? – kérdezte a mellé étkező Colin.

Anthony a fejét ingatta.

– Amúgy is elég ostoba szín. Soha senki nem akart a rózsaszínnel lenni.

Colin egyetértően bólintott.

– Még a lila is jobb – folytatta Anthony, kissé jobbra lépve, hogy a part közeli víz egy másik szakaszát nézhesse Hirtelen felnézett, értetlenül bámult öccsére. – Jut eszembe, mi a csoda történt a lila ütővel?

Colin vállat vont.

– Fogalmam sincs.

– Biztos vagyok benne – mormogta Anthony –, hogy valami csoda folytán holnap estére visszakerül a Pall Mall-készletbe.

– Lehet, hogy igazad van – mondta Colin vidáman, egy kicsit ellépve Anthonytól, a vízen tartva a tekintetét. – Ha szerencsénk van, talán még ma délután.

– Nem telik bele sok idő – jelentette ki Anthony hűvösen –, és megöllek.

– Ó, ehhez kétség sem fér – mondta Colin a vizet pásztázva, és hirtelen előre mutatott. – Ott van!

A rózsaszín labda a sekély vízben feküdt, a parttól körülbelül kétlábnnyira. Úgy tűnt, csak egy láb mélységben. Anthony magában káromkodott. Le kell vetnie a csizmáját, hogy begázolgasson, másképpen nem tudja kivenni. Mintha Kate Sheffield örökké arra kárhozná, hogy levegye a csizmáját és vízbe gázoljon.

Nem, gondolta kimerülten, nem is volt idő levenni a csizmáját, amikor begázolt a Serpentine-ba, hogy megmentse Edwinát. A bőrcsizma teljesen tönkrement. A komornyikja kis híján elájult, amikor meglátta.

Morogva ült le egy kőre, hogy lehúzza lábbelijét Edwina megmentése megért egy pár jó csizmat. Egy vacak Pall Mall labda megmentése azonban talán annyit sem ér, hogy nedves legyen a lába.

– Úgy látszik, ezzel magad is elboldogulsz – mondta Colin. – Megyek, segítek, Miss Sheffieldnek összeszedni a kapukat.

Anthony belenyugvón ingatta a fejét és a vízbe gázolt

– Hideg? – szólította meg egy női hang.

Szent isten, ő az! Megfordult Kate Sheffield állt a parton.

– Azt hittem, éppen a kapukat szedi össze – mondta némiképp kötekedően.

– Az Edwina.

– Túl sok Miss Sheffield van – mormogta magában. Törvényt kéne hozni, hogy ne kerülhessen be a *Társaságba* egy szezonban két azonos családnévű kisasszony.

– Elnézést, nem értettem – mondta Kate, fejét oldalra hajtva.

– Azt mondtam, jéghideg – hazudott.

– Ó, nagyon sajnálom!

Erre felkapta a fejét.

– Nem is sajnálja – jelentette ki.

– Hát, nem nagyon – ismerte el. – Ami azt illeti, azt nem sajnálom, hogy utolsó lett a játékban. De nem akartam, hogy lefagyjon a lábujja.

Anthonyt hirtelen a legőrültebb vágy fogta el, hogy meglássa a nő lábujjait. Szörnyű, borzalmas gondolat volt. Nem akar vággyal gondolni erre a nőre. Hiszen nem is kedveli.

Felsóhajtott. Ez így nem igaz. Úgy vélte, a maga furcsa, ellentmondásos módján mégiscsak kedveli.

És arra gondolt, hogy a nő is kezdi ugyanígy megkedvelni őt

– Ön az én helyemben ugyanezt tette volna – kiáltott oda neki Kate.

Nem felelt, csak folytatta lassú előrehaladását.

– Ezt tette volna! – bizonygatta Kate.

Anthony lehajolt, kivette a vízből a labdát a ruhaujja is nedves lett. A fenébe!

– Tudom – felelte.

– Ó! – szólt meglepetten Kate, mintha nem várta volna, hogy beismeri.

Anthony már visszafelé tartott, örök, hogy köves a meder, így legalább sár nem tapadt a lábára.

– Tessék – szólt Kate, és egy plédet nyújtott oda Anthonynek. – A konyhóban volt. Megálltam út közben lefelé. Úgy gondoltam, szüksége lehet valamire, amivel megszárazhatja a lábát

Anthony szája tátva maradt a csodálkozástól, de furcsamód nem tudott megszólalni. Végül sikerült megköszönnie a figyelmességet és átvette a plédet.

– Tudja, nem vagyok olyan rettenetes nőszemély – mosolygott.

– Én sem vagyok rettenetes férfiszemély.

– Lehet – ismerte el. – De nem kellett volna olyan sokáig elidőznie Edwinával. Tudom, hogy csak engem akart bosszantani.

Anthony a homlokát ráncolta, közben leült a kőre, hogy megszáráthassa a lábát, és a labdát a földre ejtette.

– Nem gondolja lehetségesnek, hogy a késedelmemnek ahhoz lehet köze, hogy némi időt töltsék azzal a kisasszonnyal, akit feleségül szándékozom venni?

Kate kissé elpirult, aztán halkán azt mondta: – Talán ez a legönzőbb mondat, amit életemben mondtam, de nem, szerintem csak azért tette, hogy engem bosszantson.

Természetesen igaza volt, de Anthony ezt nem volt hajlandó megerősíteni.

– Az a valóság, hogy Edwina késett. Nem tudom, miért, de így volt. Udvariatlanságnak tartottam volna, hogy személyesen menjek a szobájához és sürgesse, ezért a dolgozószobámban vártam, hogy elkészüljön.

Hosszú csend után Kate megszólalt: – Köszönöm, hogy ezt elmondta.

Anthony fanyar mosolyra húzta ajkát.

– Tudja, nem vagyok olyan borzalmas férfiember.

Kate sóhajtott

– Tudom.

Volt valami nyugodt, beletörődő az arckifejezésében, amitől Anthony elmosolyodott.

– Esetleg egy kicsit borzalmas? – évődött.

Kate felvidult, a könnyedebb hangvételtől sokkal kényelmesebben érezte magát

– Ó, bizonyosan.

– Jó. Utálok unalmas lenni.

Kate mosolyogva nézte, ahogy a férfi felhúzza zokniját, csizmáját. Lenyúlt, felvette a rózsaszín labdát.

– Azt hiszem jobb lesz, ha ezt visszaviszem a kunyhóba.

– Hátha erőt vesz rajtam valami fékezhetetlen vágy, hogy visszadobjam a tóba?

Kate bólintott.

– Valami ilyesmi.

– Hát jó – mondta és felállt – Akkor én viszem a plédet

– Korrekt.

Megfordult, hogy elinduljon felfelé a dombon, aztán meglátta, hogy Colin és Edwina eltűnik a távolban.

– Ó!

Anthony gyorsan hátrafordult

– Mi az? Ó, értem már. Úgy tűnik, a húga és az öcsém úgy döntöttek, nélkülünk mennek vissza a házba.

Kate komoran nézett tévelygő testvéreik után, aztán lemondón vállat vont és elindult felfelé a dombon.

– Azt hiszem, tolerálni tudom a társaságát még néhány percig, ha ön is tolerálni tudja az én társaságomat.

Anthony nem válaszolt amitől Kate egy kissé elcsodálkozott. Felnézett a férfira, aztán némiképp meglepődve hátrébb húzódott. Anthony rendkívül furcsán nézett rá.

– Minden... minden rendben, uram? – kérdezte tétován.

Anthony bólintott.

– Akkor jó. – De elég zaklatottnak tűnt.

A konyhóig hátralévő utat szótlanul tették meg. Kate a rózsaszín labdát eltette a helyére a Pall Mall kocsin. Megjegyezte, hogy Colin és Edwina felszedték a kapukat a pályáról és mindent a helyére tettek, a hiányzó lila ütőt és a labdát is. Anthonyre nézett és önkéntelenül elmosolyodott. Testtartásából nyilvánvaló volt, hogy ezt ő is észrevette.

– A plédnek itt a helye, uram – mondta rejtett mosollyal és elállt az ajtóból, hogy bemehessen.

Anthony vállat vont.

– Felviszem a háza. Azt hiszem, ráfér egy alapos mosás.

Kate egyetértően bólintott becsukták az ajtót és elindultak.

11. fejezet

A versenyhelyzetnél semmi sem hozza ki férfiből a legrosszabbat...
LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 4.

Anthony füttyörészett, ahogy a ház felé vezető ösvényen poroszkáltak és amikor Kate nem figyelt lopva rá-rápillantott igazán elég szép nő volt önmagában is. Nem értette, miért hat ez rá a meglepetés erejével, de így volt. Emlékképeiben sosem jelent meg arcának elbűvölő valósága. Mindig mozgásban volt mindig mosolygott, homlokát ráncolta vagy ajkát csücsörítette. Sosem volt rajta az a békés, nyugodt arckifejezés, amit a fiatal hölgyektől elvártak.

Ő is beleesett abba a csapdába, ahogy a *Társaság* nagy része, hogy csak a húga mellett látták, hozzá hasonlították, és Edwina olyan gyönyörű, olyan csodálatosan, hihetetlenül szép, hogy aki a közelében volt, önkéntelenül is a háttérbe kényszerült. Az is igaz, ismerte el Anthony, hogy nehéz másra nézni, ha Edwina is a helyiségben van.

Mégis...

Elkomorult És mégis, az egész Pall Mall játék alatt alig pillantott Edwinára. Ez érthető is, hiszen Bridgerton-féle Pall Mall játék volt, ami a legrosszabbat hozza ki minden Bridgertonból, a csodába is, hiszen magára a régens hercegre is alig vetett volna egy pillantást, ha velük játszott volna.

De ez a magyarázat nem állja meg a helyét, mert képek töltötték ki gondolatait. Kate, ahogy az ütő fölé hajol, arca feszült a figyelem összpontosításától. Kate kacag, amikor valaki elvét egy ütést. Kate élénken gratulál Edwinának, amikor a labdája átmegy egy kapun, nagyon nem Bridgerton-féle viselkedés. És persze, Kate huncutul mosolyog az utolsó pillanatban, mielőtt a tóba üti a labdát.

Nyilvánvaló, hogy bár nem volt képes Edwinára pillantani, sokszor nézett Kate-re.

Ez biztosan zavaró lehetett.

Újra ránézett. Kate enyhén az ég felé fordította arcát, és homlokát ráncolta.

– Valami baj van? – érdeklődött udvariasan Anthony.

– Csak azon tűnődöm, hogy esni fog-e.

Anthony felnézett.

– Szerintem, ha esik is, nem hamar.

Kate lassan, egyetértően bólintott.

– Nem szeretem az esőt.

Volt valami az arckifejezésében, ami egy dacos háromévesre emlékeztetett, amitől nevetnékje támadt.

– Akkor eltévesztette az országot, Miss Sheffield. Nem itt kéne élnie.

Kate félénk mosollyal fordult felé.

– Nincs ellenemre, ha csak csendes eső esik. De ha vad vihar van, azt nagyon nem szeretem.

– Én mindig élveztem a zivatarokat. Szeretem, ha dörög, villámlik.

Kate elképedt pillantást vetett rá, de nem mondott semmit, aztán a lába előtti kavicsokat nézte. Egyet maga előtt rugdalt az ösvényen, időnként meg-megakadt a gyaloglásban, vagy oldalra lépett, hogy belerúghasson és tovább guruljon, repüljön az apró kő. Volt valami elbűvölő, bájos édes abban, hogy cipellője szabályos időközönként ki-kikandikált ruhája szegélye alól és a kavicshoz ért.

Anthony nagy érdeklődéssel figyelte, elfelejtett másfelé nézni, amikor a kisasszony felnézett.

– Gondolja, hogy... Miért néz így rám?

– Hogy mit gondolok? – kérdezett vissza, szándékosan figyelmen kívül hagyva a kérdés második részét.

Kate ajka durcás vonallá húzódott. Anthony érezte, hogy teste megremeg, bujkáló nevetés rázza.

– Ön kinevet engem? – kérdezte gyanakvón.

Nemet intett.

Kate megtorpant

– Pedig szerintem ön kinevet engem.

– Biztosíthatom – mondta, de még neki magának is úgy tűnt, hogy nevetnékje van – , nem nevetem ki önt.

– Hazudik.

– Én nem... – El kellett hallgatnia. Ha még egy szót szól, kirobban belőle a nevetés. És az volt a legfurcsább az egészben, hogy fogalma sem volt, miért.

– Ó, az isten szerelmére! – szólt Kate halkán, szelíden. – Mi a baj?

Anthony egy közeli szilfának dőlt, egész teste rázkódott az alig fékezett jókedvtől.

Kate csípőre tette a kezét, kissé kíváncsi, kissé dühös arckifejezéssel nézte.

– Mi olyan mulatságos?

Végül megadta magát a nevetésnek.

– Fogalmam sincs – kapkodott levegő után. – Talán az arckifejezése... olyan...

Anthony észrevette, hogy Kate mosolyog. Szerette ezt a mosolyt.

– Meg kell jegyeznem uram, hogy ön is elég mulatságos arcot vág – jegyezte meg.

– Ó, abban egészen biztos vagyok. – Mélyeket lélegzett, és amikor biztos volt benne, hogy visszanyerte önuralmát, felegyenesedett. Meglátta Kate még mindig gyanakvó arcát, és hirtelen rájött, muszáj megtudnia, mit gondol róla.

Nem várhat holnapig. Nem várhat estig sem.

Fogalma sem volt, hogy jön ez ide, és miért, de sokat számított neki, mit gondol róla ez a Miss Sheffield. Természetesen szüksége van rá, hogy beleegyezzen az Edwinával való házasságába, de ennél többről van szó. Kate inzultálta, majdnem teljesen bemeztette a Serpentine vizébe, megalázta a Pall Mall játékban, és mégis szüksége volt a jó megítélésére.

Anthony nem emlékezett, mikor fordult elő legutóbb, hogy sokat jelentett neki, mit gondol valaki róla, és ez elég kellemetlen érzés volt.

– Úgy vélem, tartozik nekem egy szívességgel – mondta elrugaszkodva a fatörzstől. Gondolatai kavarogtak. Most észnél kell lennie. Meg kell tudnia, mit gondol róla. Nem akarja, hogy Kate megtudja, milyen sokat számít neki a véleménye. Nem, amíg ő maga nem tudja pontosan, miért számít ez oly nagyon neki.

– Tessék?

– Egy szívességgel tartozik nekem. A Pall Mall játék miatt.

Kate felszisszent, hátát a fatörzsnek támasztotta és karba fonta a kezét.

– Ha valaki tartozik valakinek szívességgel, akkor ön tartozik nekem.
Hiszen én nyertem.

– Igen, de engem ért megaláztatás.

– Az igaz – ismerte el.

– Nem ismerek önre – mondta rendkívül száraz hangon. – Ellenállt a készítésnek, hogy ne értsen egyet

Kate higgadt mosollyal nézte.

– Egy hölgy legyen mindenben őszinte.

Felnézett Anthony arcára. A férfi ajkának egyik sarka meglehetősen sokat tudó mosolyra húzódott.

– Reméltem, hogy ezt mondja – mormogta.

Kate rögtön igen kényelmetlenül érezte magát.

– És miért?

– Mert a szívesség... amire kérem, Miss Sheffield, az, hogy válaszoljon egy kérdésemre, bármit is kérdezzek, és a legőszintébb választ kérem. – Egyik kezét a fatörzsre tette, Kate arcához meglehetősen közel, és közelebb hajolt. Kate hirtelen csapdában érezte magát, bár könnyen elléphetett volna onnan.

Leheletnyi döbbenettel és izgatott remegéssel észlelte, hogy a férfi tekintete tartja fogva, csak nézi, mélyen, sötéten, parázslón.

– Képes ezt megtenni a kedvemért, Miss Sheffield? – mormogta.

– Mi... mi a kérdés? – kérdezte, és észre sem vette, hogy suttog, míg meg nem hallotta ziháló, szélfúváshoz hasonló tompa hangját.

Anthony kissé oldalra hajtotta a fejét.

– Ne feledje, hogy teljesen őszintén kell válaszolnia!

Kate bólintott. Legalábbis úgy gondolta, hogy bólintott.

Bólintani akart. Igazából nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy mozdulni képes.

Anthony közelebb hajolt, nem annyira közel, hogy Kate érezze a leheletét, de eléggé közel ahhoz, hogy megborzongjon.

– Miss Sheffield, a kérdés a következő.

Kate ajka megnyílt.

– Ön engem – közelebb hajolt – gyűlöl?

Kate fészengett. Bármilyen kérdést várt, ezt biztosan nem. Nyelvével megnedvesítette ajkát, hogy felkészüljön a beszédre, bár fogalma sem volt, mit akar mondani. Nem jött ki hang a torkán.

A férfi ajka lassú, férfias mosolyra húzódott.

– Ezt „nem” válasznak veszem.

Aztán olyan hirtelenséggel, amibe Kate beleszédült, Anthony ellökte magát a fától, és sietősen hozzátette: – Hát akkor, azt hiszem, ideje visszamennünk a házba és felkészülni az estére. Ugye ön is így gondolja?

Kate nem mozdult.

– Szeretne még pár pillanatig kint maradni? – Csípőre tette a kezét, felnézett az égre. Gyakorlatias és magabiztos modora száznolcvan fokos fordulat volt a tíz másodperccel korábbi ráérősen lassú csábítóhoz képest. – Megteheti. Úgy látom, nem lesz eső. Legalábbis még néhány óráig nem.

Kate csak nézte. Vagy a férfi vesztette eszét, vagy ő felejtett el beszélni. Vagy mind a kettő egyszerre történt.

– Remek. Szeretem az olyan nőket, akik szeretnek friss levegőn lenni. Akkor a vacsoránál találkozunk?

Kate bólintott. Csodálkozott, hogy erre egyáltalán képes volt.

– Tökéletes. – Megfogta Kate kezét és forró csókot lehelt csuklója fonákjára, a kesztyű és a ruhaujj között kilátszó bőrfelületre. – Este találkozunk, Miss Sheffield.

Azzal elsietett, otthagya Kate-et azzal a furcsa, nagyon furcsa érzéssel, hogy valami fontos dolog történt.

De ha az élete függött volna tőle, akkor sem tudta volna megmondani, hogy mi.

Este fél nyolckor Kate azt fontolgatta, hogy szörnyen beteg lesz. Háromnegyed nyolckor a szélütéses roham mellett döntött. De öt perccel nyolc előtt, amikor megcsendült a vendégeket a szalonba hívó vacsoracsengő, kihúzta magát és kilépett a hálósobájából a folyosóra, hogy csatlakozzon Maryhez.

Nem volt hajlandó gyávának mutatkozni.

Mert nem volt gyáva.

És kibírja az egész estét. Ráadásul, biztatta magát, nem valószínű, hogy Lord Bridgerton közelébe ültetik a vacsoránál. Hiszen ő vikomt, a ház ura, ezért az asztalfőn a helye. Egy báró második fiának lányaként a többi vendéghez képest neki nem volt rangja, és minden bizonnyal olyan messze ül majd tőle, hogy nem is látja, ha nem nyújtja a nyakát.

Edwina, akit Kate-tel egy szobában szállásoltak el, már átment Maryhez, hogy segítsen neki nyakéket választani, így Kate egyedül volt a

folyosón. Úgy gondolta, bemehetne Maryhez, hogy ott várja meg, míg elkészülnek, de nem igazán volt kedve társalogni, és Edwina már észrevette, hogy furcsa, érzékeny hangulatban van. Legkevésbé arra volt szüksége, hogy Mary a szokásos kérdéssorozattal nyaggassa.

Az igazság pedig az volt, hogy Kate maga se tudta, hogy mi a baj, mi nyomja a lelkét Csak azt tudta, hogy aznap délután valami megváltozott közte és a vikomt között. Valami más lett, és kész volt (legalábbis magának) bevallani, hogy ez megriasztotta.

Ez pedig teljesen normális, ugye? Az ember fél attól, amit nem ért.

És Kate minden bizsonnyal nem értette a vikomtot.

Ám éppen amikor kezdte igazán élvezni a magányt, a folyosó másik végén nyílt egy ajtó, és egy másik fiatal hölgy jelent meg. Kate rögtön felismerte Penelope Featheringtont, a *Társaságba* bevezetett három híres Featherington nővér közül a legfiatalabbat Tudta, hogy van egy negyedik lány is, aki még tanul.

Sajnálatos módon a Featherington nővérek arról voltak ismertek, hogy nincs szerencsájuk a házassági piacon. Prudence és Philippa három éve voltak első bálozók, de senki sem kérte meg a kezüket. Penelope a második szezonjában volt, és a *Társaság* úgy vette észre, hogy igyekszik kerülni anyját és nővéreit, akiket az általános vélekedés üresfejűnek tartott.

Kate kedvelte Penelope-t. Azóta barátkoztak össze, hogy mindkettőjükről elég élesen jegyezte meg Lady Whistledown, hogy hozzájuk nem illő színű ruhában jelentek meg.

Szomorú sóhajjal nyugtázta, hogy citromsárga selyemruhájában Penelope meglehetősen sápatagnak tűnik. És ha ez még nem lenne elég, az öltözéket túl sok fodor és berakás díszítette. Penelope nem volt magas, és ez a ruha még teltebbnek mutatta alakját.

Ez meglehetősen sajnálatos volt, mert szép lehetne, ha valakinek sikerülne meggyőznie anyját, hogy ne erőltesse rá véleményét, hagyja, hogy Penelope beszélje meg a varrónővel, milyen ruhát szeretne viselni. Kellemes arca volt, a vörös hajúakra jellemző világos, finom bőre, a haja viszont nem vörös, inkább aranybarna volt, illetve finomabban mondva inkább barnásvörös, mint világosbarna.

Bárminek is nevezzük, egyértelmű, hogy nem illik a citromsárgához, gondolta Kate rosszállón.

– Kate! – kiáltott Penelope, miután becsukta maga mögött az ajtót. – Micsoda meglepetés! Nem tudtam, hogy te is itt vagy.

Kate bólintott.

– Azt hiszem, minket utólag vettek fel a meghívottak listájára. Alig egy hete ismerjük Lady Bridgertont.

– Tudom. Csak úgy mondtam, hogy micsoda meglepetés, valójában nem vagyok meglepve. Lord Bridgerton nagy érdeklődést tanúsított a húgod iránt.

Kate elpirult.

– Ó, igen – dadogta. – Valóban.

– Legalábbis ezt hirdeti a pletykahírmondó – folytatta Penelope. – Persze nem mindig hihetünk a pletykáknak.

– Ritkán tapasztaltam, hogy Lady Whistledown valamiben tévedett volna. – mondta Kate.

Penelope vállat vont, nagy ellenszenvvel nézett le ruhájára.

– Az biztos, hogy velem kapcsolatban sosem tévedett.

– Ugyan, ne butáskodj már! – vágta rá Kate. De mindketten tudták, hogy csak udvariasságból mondja.

Penelope beletörődően ingatta fejét.

– Anyám meg van győződve arról, hogy a sárga vidám szín, és hogy vidám lány hamar szerez férjet magának.

– Szent ég! – mondta Kate kuncogva.

– Csak azt nem érti meg – folytatta Penelope fanyar hanghordozással és hasonló arckifejezéssel –, hogy az ilyen vidám sárgában én meglehetősen szomorúnak tűnök, ami határozottan elriasztja az urakat.

– Javasoltad a zöldet? – kérdezte Kate. – Szerintem zöldben egyenesen gyönyörű lennél.

Penelope szomorúan irattá fejét.

– Anyám nem szereti a zöldet. Azt mondja, az melankolikus szín.

– A zöld? – kérdezte Kate hitetlenkedve.

– Meg sem próbálom megérteni.

Kate, aki éppen zöldet viselt, feltartotta ruhaujját egészen Penelope arcához, a lehető legjobban eltakarva a sárgát.

– Az arcod teljesen felderül tőle.

– Ne is mondd. Így még jobban fáj, hogy sárgában kell lennem.

Kate együttérző mosollyal nézett rá.

– Szívesen kölcsönadnék egyet az enyéim közül, de attól tartok, neked túl hosszú lenne.

Penelope csak legyintett az ajánlatra.

– Ez nagyon kedves tőled, de belenyugodtam a sorsomba. Legalább idén jobb, mint tavaly volt.

Kate a homlokát ráncolta.

– Ó, persze, te nem voltál a *Társaságban* tavaly – mondta Penelope, és a fájdalomtól megrándult az arca. – Akkor vagy huszonöt fonttal volt nagyobb a súlyom, mint most.

– Huszonöt fonttal? – visszhangozta Kate Képtelen volt elhinni.

Penelope bólintott és kedvesen grimaszolt.

– Babaháj. Könnyörögtem anyának, ne kényszerítsen társaságba, míg tizennyolc éves nem leszek, de ő úgy gondolta, az a jó nekem, ha belevet a társasági életbe.

Elég volt egy pillantást vetni Penelope arcára, hogy Kate meggyőződjön róla, egyáltalán nem tett jót neki. Nagyon megkedvelte rokonléleknek érezte, bár Penelope három évvel fiatalabb volt nála. Mindketten átélték azt a semmihez sem hasonlítható érzést, hogy nem ők a legnépszerűbb lányok a társaságban, tudták, milyen arckifejezést kell magukra ölteni, ha senki nem kérte fel őket táncolni, de kifelé azt akarják mutatni, hogy nem is érdekli őket a tánc.

– Miért nem megyünk le együtt a vacsorához? – vetette fel Penelope – Úgy tűnik, a te családod is késik, ahogy az enyém.

Kate nem sietett különösebben, hogy leérjen a szalonba és elkerülhetetlenül Lord Bridgerton társaságában legyen, de azzal, hogy Maryre és Edwinára vár, csak néhány percig odázhatja el a kínszenvedést, ezért úgy határozott, hogy akár le is mehet Penelope-vel.

Mindketten beszóltak anyjuk szobájába, hogy inkább lemennek, és egymásba karolva indultak el.

Amikor leértek a szalonba, a társaság nagy része már ott volt, élénken beszélgettek, várták, hogy a többiek is leérjenek. Kate, aki soha nem volt még vidéki vendégségben, meglepetten észlelte, hogy mindenki egy kicsit nyugodtabb és elevenebb volt, mint Londonban. Talán a friss levegő teszi, gondolta mosolyogva. Vagy talán a főváros szigorú szabályaitól való távollét. Akárhogy is, jobban tetszett neki ez a légkör, mint a londoni vendégségbeli vacsoráké.

Látta Lord Bridgertont a terem másik végében. Illetve úgy hitte, hogy érzi jelenlétét. Amint meglátta a kandalló mellett, szándékosan és következetesen másfelé nézett.

Tudta, hogy biztosan megbolondult, de megesküdött volna, pontosan érzi, mikor billenti meg Anthony Bridgerton a fejét, és hallja, hogy beszél, nevet.

És pontosan tudta, mikor nézett a férfi a hátára. Nyaka úgy izzott, mintha lángba akarna borulni a bőr.

– Nem is tudtam, hogy Lady Bridgerton ilyen sok embert meghívott – mondta Penelope.

Óvatosan, nehogy a kandalló felé nézzen, Kate végigpásztázta a helyiséget, hogy megnézzze, kik jöttek el.

– Ó, ne! – szólt Penelope félig suttogva, félig bosszúsan sóhajtva. – Itt van Cressida Cowper.

Kate feltűnés nélkül követte Penelope pillantását. Ha Edwinának van versenytársa az 1814-es szezon legszebb kisasszonya címért, az csakis Cressida Cowper lehet. Magas, karcsú, haja mézszőke, szeme élénkzöld. Cressida körül szinte mindig hódolók kis csoportja sürgölődött. De míg Edwina kedves és nagylelkű, Cressida, legalábbis Kate megítélése szerint önző, rossz modorú boszorkány, aki élvezetét leli mások kínzásában.

– Gyűlöl engem – suttogta Penelope.

– Mindenkit gyűlöl – felelte Kate

– De engem különösen gyűlöl.

– Miért? – fordult Kate kíváncsian barátnője felé. – Mit árhattál neki?

– Tavaly véletlenül belebotlottam, és miattam leöntötte magát és Ashbourne herceget punccsal.

– Ennyi?

Penelope bűnbánón lesütötte a szemét.

– Ennyi elég volt Cressidának. Meggyőződése, hogy a herceg megkérte volna a kezét, ha ő nem lett volna olyan ügyetlen.

Kate felhorkant, meg sem próbált nőiesnek hatni.

– Mindenki tudja, hogy Ashbourne nem mostanában veti a nyakát a házasság szent kötelékébe. Majdnem olyan hírhedt élvhajhász, mint Bridgerton.

– Aki azonban minden valószínűség szerint még az idén megnősül – emlékeztette Penelope. – Ha hinni lehet a pletykáknak, persze.

– Ugyan már! – csattant fel Kate. – Maga Lady Whistledown írta, nem hiszi, hogy Bridgerton még az idén nős ember lesz.

– Ezt hetekkel ezelőtt írta – felelte Penelope legyintve – Lady Whistledown folyton változtatja a véleményét. Ráadásul mindenki számára nyilvánvaló, hogy a vikomt a húgodnak udvarol.

Kate a nyelvébe harapott, aztán azt súgta: – Ne is emlékeztess rá, kérlek!

De fájdalmas megjegyzését elfojtotta Penelope rekedt suttogása: – Ó, ne! Ide tart.

Kate bátorítón megszorította a karját.

– Ne aggódj miatta! Semmivel sem különb nálad.

– Tudom. De ettől még nem kevésbé kellemetlen. És sosem hagyná ki, hogy mindenképpen beszélnem kelljen vele.

– Kate! Penelope! – csacsogta Cressida, amikor odaért melléjük. Mesterkéltén megrázta fényes haját. – Milyen meglepetés itt látni benneteket!

– Miért lenne meglepetés? – kérdezte Kate.

Cressida pislogott, nyilván meglepődött, hogy Kate egyáltalán megkérdőjelezte kijelentése abszolút valóságát.

– Hát – szólalt meg lassan, megfontoltan –, azt hiszem, nem is olyan meglepetés téged itt látni, mert a húgod nagyon kapós, és köztudott, hogy ahova ő elmegy, oda téged is meg kell hívni. De Penelope jelenléte... – mondta kényeskedően vállat vonva. – Na de ugyan, ki vagyok én, hogy ebben véleményt alkossak? Lady Bridgerton nagyon kedves hölgy.

A megjegyzés olyan durva volt, hogy Kate-nek önkéntelenül tátva maradt a szája. És miközben döbbenten bámult Cressidára, a szépséges kisasszony megadta a kegyelemdöfést.

– Szép ez a ruha, Penelope – mondta olyan édesen mosolyogva, hogy Kate megesküdött volna rá, cukorillat terjeng a levegőben. – Nagyon szeretem a sárgát – tette hozzá lesimítva halványsárga ruhája selymét. – De nagyon különlegesnek kell lenni ahhoz, hogy ilyet viseljen az ember, nem gondolod?

Kate a fogát csikorgatta. Cressidának természetesen nagyon jól állt ez a szín. Cressida zsákvászon ruhában is gyönyörű lenne.

Cressida megint mosolygott, Kate-nek valamiért kígyó jutott róla eszébe. Aztán kissé elfordult, és intett a helyiség másik végében álló valakinek.

– Ó, Grimston, Grimston! Kérem, jöjjön ide egy pillanatra!

Kate átpillantott a válla fölött és látta, hogy Basil Grimston közeledik, és alig állta meg, hogy fel ne horkanjon felháborodásában. Grimston pontosan az volt férfiban, ami Cressida nőben: durva, önző, önhitt. Nem értette, hogy a finom modorú és ízlésű Bridgerton vikontesz miért hívta egyáltalán meg. Talán, hogy a sok meghívott fiatal hölgy mellé legyen éppen megfelelő számú fiatalember.

Grimston kecses léptekkel odament hozzájuk és féloldalas, gúnyos mosolyra húzta ajkát.

– Alázatos szolgálja, kisasszony – mondta Cressidának, miután röpke megvető pillantással nézett Kate és Penelope felé.

– Ön szerint is elbűvölő Penelope ebben a ruhában? – kérdezte Cressida.
– Úgy tűnik, a sárga a szezon színe.

Grimston lassan, sértőn, tetőtől talpig és viszont végigmérte Penelope-t. Alig mozdította a fejét, csak tekintete pásztázta. Kate az undor olyan erős görcsével küszködött, hogy azt hitte, hányinger fogja el. Legszívesebben átölelte volna szegény Penelope-t. De az ilyen kitüntető figyelmességtől még jobban nyilvánvaló lett volna, hogy gyenge és könnyen lehet hatalmaskodni vele.

Amikor Grimston végül befejezte a kegyetlen szemlélést, Cressidához fordult, vállat vont, mintha semmi hízelgő, kimondható gondolat nem jutna eszébe.

– Nem kéne esetleg máshol lennie? – fakadt ki Kate

Cressida döbbenetn nézett.

– Miss Sheffield, nehezen tudom felfogni, miért ily türelmetlen. Mr. Grimston és én egyszerűen csodáljuk Penelope megjelenését. Ez a sárga árnyalat nagyon kiemeli az arcát. És olyan jól néz ki tavalyhoz viszonyítva!

– Valóban – jegyezte meg Grimston vontatottan. Hanghordozása hallatán Kate határozottan tisztátalannak érezte magát.

Kate érezte, hogy Penelope egész testében megremeg. Remélte, hogy a dühtől, és nem a fájdalomtól.

– Fogalmam sincs, mire utal ezzel, Miss Cowper – mondta Kate igen fagyosan.

– Ugyan, hiszen biztosan tudja – szólt Grimston, tekintete kárörömtől csillogott. Előrehajolt és hogy minél többen hallják, rendes beszédhangjánál is hangosabb suttogással kimondta: – Kövér volt.

Kate szólni akart, valami csipős megjegyzést tenni, de mielőtt megszólalhatott volna, Cressida hozzátette: – Ez felettébb sajnálatos, mert tavaly sokkal több férfi volt. Természetesen a kisasszonyok nagy része most sincs táncpartner híján, de nagyon sajnálom szegény Penelope-t, amikor azt látom, hogy kénytelen az özvegyek közt üldögélni.

– Gyakran előfordul, hogy egy adott társaságban csak az özvegyeknek van egy csöpp eszük – riposztolt Penelope.

Kate legszívesebben hangosan megéltenezte volna ezért.

Cressida szusszant egyet.

– Ó! – szólt neheztelően, mintha bármi oka lenne, hogy sértve érezze magát. – Akkor is nagyon sajnálom, amikor... Ó! Lord Bridgerton!

Kate kicsit oldalra lépett, hogy a vikomt beléphessen kis körükbe, és undorral észlelte, hogy Cressida viselkedése teljesen megváltozott. Szempilláját rezegtette, ajkát érzéken csücsörítette.

Olyan felháborító volt, hogy Kate észre sem vette, ez mindent felülírt, és nem volt zavarban a vikomt jelenlétében.

Bridgerton éles pillantást vetett Cressida felé, de nem szólt. Szándékosan Kate és Penelope felé fordult, és üdvözlésül kimondta nevüket.

Kate-nek majdnem elállt a lélegzete a kellemes meglepetéstől. Szándékosan semmibe vette Cressida Cowpert!

– Miss Sheffield – szólt kedvesen –, remélem, nem neheztel, ha Miss Featheringtont kísérem az asztalhoz.

– De ezt nem teheti! – fakadt ki Cressida.

Bridgerton megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Bocsásson meg, nem emlékszem, hogy önt bevontam volna a társalgásba.

Cressida összerezzen, láthatóan megdöbben saját kirohanásától. De akkor is ellentmond az illetnek, hogy Penelope-t kísérje asztalhoz. A ház uraként a jelen lévő társaság legmagasabb rangú hölgyével kell ezt tennie.

Kate nem tudta, ki lehet az ezen az estén, de biztosan nem Penelope, akinek apja nem viselt nemesi rangot.

Bridgerton karját nyújtotta Penelope felé, közben hátat fordított Cressidának.

– Nem tudom, ön hogy van ezzel, de én nagyon nem kedvelem a beképzeltséget.

Kate a szájához kapta kezét, de így sem tudta elfojtani a kuncogást. Bridgerton apró, titkos mosollyal nézett vissza rá Penelope feje fölött, és abban a pillanatban Kate-nek az a furcsa érzése támadt, hogy teljesen megérti ezt a férfit.

De ennél is furcsább volt, hogy már nem volt annyira biztos abban, hogy a vikomt olyan lelketlen, megvetendő élvhajász lenne, amilyenek hírlík, amilyenek ő is hitte, mert kényelmesebb volt elfogadni a róla kialakult híresztelést, mint saját véleményét kialakítani.

– Láttad ezt?

Kate, aki az egybegyűlt társaság többi tagjához hasonlóan tátott szájjal figyelte, ahogy Bridgerton az ebédlőbe vezeti Penelope-t, méghozzá úgy hajtva felé a fejét, mintha a világ legelbűvölőbb hölgye lenne, a hang irányába fordult és Edwinát látta maga mellett.

– Mindent láttam – felelte Kate szinte bódultan. – És mindent hallottam.

– Mi történt?

– Az, hogy... az, hogy... – Kate kereste a szavakat, fogalma sem volt, hogyan tudná pontosan leírni, mit tett Anthony Bridgerton. Aztán olyasmit mondott, amit korábban nem tartott lehetségesnek: – Hős volt.

12. fejezet

A sármos férfi szórakoztató, a szép férfi természetesen becses látvány, de a becsületes férfi... ő, kedves olvasó, a kisasszonyok kitérítő figyelmére csak a becsületes férfi érdemes.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 2.

Később, amikor a vacsorának már vége volt és a férfiak elvonultak, hogy elfogyasszanak egy pohárka portóit, aztán felsőbbeséges ábrázattal újra csatlakoztak a hölgyekhez, mintha fajsúlyosabb dolgokról beszéltek volna annál, hogy melyik ló nyerheti a Royal Ascot futamot, és a *Társaság* néha unalmas, néha vidám társasági színjátékokat játszott. Aztán Lady Bridgerton köhécselt egy kicsit és diszkréten kijelentette, későre jár, ideje lenne visszavonulni éjszakára, és a hölgyek gyertyát fogtak és elindultak szobáikba nyugovóra térni, és valószínűleg nemsokára a férfiak is ezt tették...

Kate nem tudott aludni.

Teljesen nyilvánvalónak tűnt, hogy ez is a mennyezet repedéseinek bámulása jellegű éjszaka lesz. Csakhogy Aubrey Hall ezen szobájának mennyezetén egyáltalán nem látszottak repedések. A Hold sem világított, semmi fény nem szűrődött be a függönyön, ami azt jelentette, hogy ha lennének is repedések, akkor sem látná őket, és...

Kate sóhajtott, ahogy kitakarózott és felkelt. Mielőbb meg kell tanulnia, hogyan fegyelmezze magát, hogy ne kalandozzanak a gondolatai egyszerre nyolc irányba. Már vagy egy órája feküdt, bámult a sötét, tintafekete éjszakába. Időnként becsukta a szemét, próbált elaludni.

Nem sikerült.

Képtelen volt másra gondolni, mint Penelope Featherington arcára, amikor a vikomt a megmentésére sietett. Kate biztos volt benne, hogy abban a pillanatban ő is hasonló arcot mutathatott: meglepett volt, kissé elragadtatott, és mintha bármelyik pillanatban ott helyben a padlóba olvadna a gyönyörűségtől.

Bridgerton olyan csodálatos volt.

Kate az egész napot a Bridgerton család társaságában töltötte, figyelte őket, vagy beszélt, játszott velük. És egy dolog nyilvánvalóvá lett: minden híresztelés, ami Anthony családja iránt való rajongásáról szólt, a legapróbb részletekig igaz.

És bár még nem volt egészen kész feladni azon vélekedését, hogy Anthony Bridgerton élvhajhász és szélhámos, kezdett ráébredni, hogy emellett más is lehet.

Valami jó.

Valami, ami, ha messzemenően tárgyilagos akar lenni ez ügyben (ami, beismerte, nagyon nehéz), egyáltalán nem zárja ki Edwina lehetséges férjjelöltjei köréből.

Ó, miért, miért, miért kellett olyan kedvesnek lennie? Miért nem maradt meg annak a kedves, de sekélyes, szabados embernek, akinek oly könnyen beskatulyázta? Most teljesen más színben tűnt fel, és Kate attól tartott, hogy ez sebezhetővé teszi.

A sötétben is érezte, hogy elpirul. Abba kell hagynia ezt, nem szabad Anthony Bridgertonra gondolnia. Ha így megy tovább, egy hétig nem fog aludni.

Talán, ha szerezne valami olvasnivalót. Este látta a nagy és kiterjedt könyvtárat, a Bridgerton családi bibliotékában biztosan akad olyan kötet, amittől garantáltan álomba szenderül.

Köntöst vett magára, lábujjhegyen az ajtóhoz ment, vigyázva, hogy fel ne ébressze Edwinát. Nem mintha ez nagyon könnyű lett volna. Edwina mindig úgy aludt, mint a bunda. Mary azt mondja, születése óta mindig átaludta az éjszakát.

Kate papucsba bújít, gyorsan kiosont a folyosóra, de előbb körülnézett, hogy senki sem látja-e. Ez volt az első vidéki vendégeskedése, de hallott már egy-két dolgot az ilyen összejövetelekről és legkevésbé azt szerette volna, ha véletlenül összetalálkozik valakivel, aki nem a saját hálószobájába igyekszik.

Ha valaki nem a saját házastársával van, arról ő nem akar tudni, határozta el.

Egyetlen lámpás égett a folyosón, halvány derengéssel árasztva el a helyiséget. Kate kifelé menet gyertyát vett magához, a lámpáshoz lépett, felhajtotta a fedelét és meggyújtotta a gyertyát. Amint fellobbant a láng,

elindult lefelé a lépcsőn, óvatosan, minden saroknál körülnézve, nem jön-e valaki.

Néhány perc múlva már a könyvtárszobában volt. A *Társaság* mértéke szerint nem volt nagy, de padlótól a mennyezetig tele könyvvel. Ütközésig behajtotta az ajtót, de nem csukta be, mert nem akarta, hogy a kilincs kattanásáról bárki megtudja, hogy ott van. A legközelebbi polchoz ment, a könyvek címekeit olvasgatta.

– HmMMM – dünnyögte magában, kihúzva egy kötetet, a címlapra pillantva. – Botanika.

Szeretett kertészkedni, de nem találta különösebben érdekesítőnek a témát. Vajon regényt keressen, ami felkeltheti képzelőerejét, vagy valami száraz szöveget, amitől valószínűbb, hogy elalszik?

Kate visszacsúsztatta a könyvet a helyére és a következő polchoz lépett. A gyertyát a közeli asztalra tette. A filozófiai köteteket találta meg. – Ezt nyilván nem – mormogta, és odébb csúsztatva az asztalon a gyertyát, majd jobbra, a következő polchoz lépett. A botanikától esetleg elalszik, de a filozófiától napokig bódult lehet.

Kissé jobbra vitte a gyertyát, és előrehajolt, hogy a következő könyv címét elolvassa, amikor élénk és teljesen váratlan villanás világította meg a helyiséget.

Rövid, szaggatott sikoltást hallatott, összerezsent, hátrahőkölt, az asztalnak ütközött. Ne most, imádkozott magában, ne itt!

De még az „itt” szót sem gondolhatta végig, az egész helyiséget tompa, mély morajlás rázta meg. Mennydörgés.

Aztán újra sötét lett, és Kate egész testében remegett, olyan erővel kapaszkodott az asztal sarkába, hogy ujjizületei teljesen elfehéredtek. Gyűlölte ezt a helyzetet. Ó, mennyire gyűlölte! Gyűlölte a zajt, a fényfelvillanásokat és a vibráló levegőt, de leginkább azt gyűlölte, amilyen érzést ez kiváltott benne.

Annyira rémült volt, hogy semmit nem érzett.

Egész életében így volt, vagy legalábbis amióta emlékezni képes. Amíg kicsi volt, apja és Mary vigasztalták, ha vihar volt. Kate-nek sok emléke volt, hogy valamelyikük az ágy szélén ült, a kezét fogta és nyugtató szavakat suttogott neki, miközben odakint dörgött, villámlott. De amikor nagyobb lett, sikerült meggyőznie őket, hogy legyőzte félelmét. Persze

mindenki tudta, hogy utálja a vihart. De sikerült rémülete fokát nem mutatni, titokban tartani.

Ez a lehető legrosszabb gyengeségnek tűnt, mert nem volt nyilvánvaló oka és sajnálatos módon hatásosnak ígérkező gyógymódja sem.

Nem hallott esőkopogást az ablakon, talán nem is lesz olyan borzalmas a vihar. Talán messze van a zivatargóc és nem erre tart. Talán...

Újabb villámlás világította be a helyiséget, Kate újra felsikoltott. És ezúttal a mennydörgés még hamarabb követte a felvillanást, ami annak a jele, hogy a vihar közeledik.

Lába megremegett, a földre rogyott.

Hangos volt. Túl hangos és túl fényes és túl...

BUMMM

Kate az asztal alá bújt, felhúzta a lábát, térdét ölelte, rettegve várta a következő hangot.

És eleredt az eső.

Nem sokkal múlt éjfél, és a vendégek többsége (akik alkalmazkodtak a vidéki napirendhez) már nyugovóra tért, de Anthony még mindig a dolgozószobájában volt, az ablakot verő eső ritmusára dobolt íróasztala peremén. Időnként villámlás világította be a helyiséget ragyogó fénnel, és minden mennydörgés olyan hangos és váratlan volt, hogy összerezzen székében.

Nagyon szerette a villámlást.

Nem igazán tudta volna megmondani, miért. Talán, mert ez is annak a bizonyítéka, hogy a természet sokkal hatalmasabb, mint az ember. Vagy a fény és a hang körülötte felgyülemelő tiszta energiáját szerette. Akármilyen is az ok, nagyon felélénkítette.

Nem volt különösebben fáradt, amikor anyja javasolta, hogy térjenek nyugovóra, így ostobaságnak tűnt volna nem kihasználni azt a néhány pillanatnyi magányt, hogy átnézze Aubrey Hall üzleti könyveit, amiket az intéző hagyott ott neki. Mert Isten a tudója, másnap majd minden percét lefoglalja anyja és a férjhez menendő kisasszonyok.

De miután egy órát töltött a könyvelés aprólékos átnézésével, miután minden szám mellett minden összeadási, kivonási, szorzási, osztási műveletnél a papírra érintette ceruzáját, szemhéja elnehezült.

Hosszú nap volt, gondolta, azzal becsukta a főkönyvet, de papírfecnit csúsztatott a lapok közé, hogy tudja, hol tartott. A délelőtti nagy részét

földbérlőinek végiglátogatásával és az épületek szemlészésével töltötte. Az egyik családnál ki kell javítani az ajtót. Egy másik családnak az apa törött lába miatt gondjai támadtak az aratással és a földbérleti díj fizetésével. Anthony meghallgatta a vitákat, elmondta a véleményét, megcsodálta az újszülötteket és segített megjavítani egy beázó tetőt. Ez mind hozzátartozott a földbirtokosi feladatokhoz, és nagyon élvezte, de fárasztó volt.

A Pall Mall élvezetes közjáték volt, de amint visszaért a házba, rögtön anyja partijának házigazda szerepébe csöppent. Ez legalább annyira fárasztó volt, mint a bérlők látogatása. Eloise még nincs tizenhét éves, és nyilvánvalóan szüksége van valakire, aki vigyáz rá, és az a megveszekedett Cowper lány szegény Penelope Featheringtont gyötörte, és valakinek tennie kellett valamit, és...

És akkor ott volt Kate Sheffield.

Léte megnyomorítója.

És vágyai tárgya.

Egyben és egyszerre.

Micsoda felfordulás! Az isten szerelmére, hiszen a húgának kéne udvarolnia. Edwinának. A szezon szépségének. A minden képzelet felülmúlóan gyönyörű kisasszonynak. A kedves, bájos és jó természetű hölgynek.

De nem tudott másra gondolni, csak Kate-re. Éppen Kate-re, aki nagyon is dühítette, de kivívta tiszteletét. Hogyan ne csodálna olyan hölgyet, aki olyan állhatatosan ragaszkodik meggyőződéséhez? És Anthonynek be kellett ismernie, hogy Kate meggyőződésének lényege – a család iránti ragaszkodása – olyan alapelv, amit ő is a legfontosabbnak tart.

Ásítva állt fel az asztal mögül, karját magasba emelve nyújtózkodott. Ideje lefeküdni. Ha szerencséje van, elalszik, amint feje a párnára ér. Legkevésbé sem szeretne volna, ha a mennyezetet bámulva fekszik és Kate-re gondol.

És mindarra, amit Kate-tel tenni szeretne.

Anthony gyertyát fogott és a néptelen előcsarnok felé indult. Volt valami békés és nagyon izgalmas a csendes házban. Az eső kopogása mellett is hallotta lépteit, csizmája talpának tompa hangját: sarok, orr, sarok, orr. És amikor nem világította be villámlás az eget, csak gyertyája fénye ragyogott a helyiségben. Évezte, hogy ide-oda mozgatta a lángot,

figyelte az árnyékok játékát a falakon, bútorzaton. Furcsa érzés volt, ő irányíthatta, mi hogyan történik, de...

Hirtelen homlokát ráncolta. A könyvtár ajtaja résnyire nyitva, halvány gyertyafényt látott kiszűrődni.

Egészen biztos volt benne, hogy rajta kívül senki sincs ébren. És nem hallatszott semmilyen hang odabentről. Biztosan valaki bement könyvért és égő gyertyát hagyott az asztalon. Anthony elkomorult. Nagyon felelőtlen dolog. Ha tűz üt ki, még ilyen zivatarban is igen gyorsan leéghet az egész ház, a könyvekkel zsúfolt szobában pedig mindennél könnyebben gyúlhat tűz.

Kinyitotta az ajtót, belépett. A könyvtárszoba egyik oldalát magas ablakok alkották, az esőkopogás itt sokkal hangosabb volt, mint a hallban. Mennydörgés rázta meg a helyiséget, aztán szinte azonnal villám hasított az éjszakába.

A pillanat delejes varázsától elmosolyodott, aztán odament az égve hagyott gyertyához. Föléje hajolt, hogy elfújja, és akkor...

Meghallott valamit.

Lélegzést. Réműlt, ziháló, kissé nyöszörgő lélegzést.

Anthony körülnézett a helyiségben.

– Van itt valaki? – kérdezte De senkit sem látott.

Aztán újra hallotta a hangot. Lentről.

Saját gyertyáját szorosan fogva leguggolt, benézett az asztal alá.

És a lélegzete is elállt.

– Istenem! Kate!

Összegömbölyödve kucorgott, olyan szorosan ölelte térdét, mintha el akarná szorítani a lábát. Fejét lehajtotta, csukott szeme gödre a térdére illesztve, egész teste gyors, erős görcsökben rázkódott.

Anthony ereiben szinte megfagyott a vér. Sosem látott még embert így remegni.

– Kate? – szólította meg újra. Gyertyáját a padlóra tette, közelebb húzódott. Nem tudta volna megmondani, hogy hallja-e. Mintha magába húzódott volna, mintha minden erejével el akart volna kerülni valamit. Vajon a vihart? Azt mondta, nagyon nem szereti az esőt, de ez annál sokkal komolyabb vihar. Anthony tudta, hogy az emberek többsége nem szereti annyira a villámlós zivatarokat, mint ő, de olyanról még sosem hallott, hogy valaki ennyire féljen.

Úgy nézett ki, hogy ha megérinti, bármelyik pillanatban millió darabra hullhat.

Mennydörgés rázta meg a helyiséget, mire Kate olyan kinnal rezzent össze, hogy Anthony torka elszorult.

– Ó, Kate! – suttogta. Szívfájdító volt így látni. Óvatosan, határozott mozdulattal nyúlt felé. Még mindig nem volt biztos benne, hogy észlelte-e jelenlétét. Ha megijeszti, olyan lehet, mint az alvajáró.

Gyengéden megérintette karját finoman megszorította.

– Itt vagyok, Kate – súgta. – Nincs semmi baj.

Villámlás hasított az éjszakába, éles fényvel világítva meg a könyvtárszobát és Kate még kisebbre húzta össze magát, ha ez egyáltalán lehetséges. Anthony úgy látta, elbújik azzal, hogy fejét a térdére hajtja.

Közelebb húzódott, kezét a kezébe vette. Bőre jéghideg volt, ujjai merevek a rémülettől. Nehéz volt elvonni kezét a térdéről, de sikerült ajkához emelni. Kézcsókkal próbálta melegíteni.

– Itt vagyok, Kate – ismételte. Nem tudta, mit mondhatna még. – Itt vagyok. Minden rendben lesz. Nincs semmi baj.

Végül sikerült befészkelnie magát az asztal alá, ott ült Kate mellett a padlón, remegő vállát ölelte Kate mintha kissé megnyugodott volna az érintéstől, és Anthonynek igen furcsa érzése támadt: büszke volt rá, hogy segíthetett neki. És velőig hatoló megkönnyebbülést érzett, mert szörnyű volt látni, ahogy szenved.

Nyugtató szavakat suttogott a fülébe, és lágyan simogatta a vállát pusztá jelenlétével próbálta nyugtatni. És lassan, nagyon lassan – fogalma sem volt mennyi ideig ült vele az asztal alatt – Kate izmainak feszültsége oldódni kezdett Bőrének már nem volt félelemtől nyirkos tapintása, és bár még kapkodva vette a levegőt nem tűnt olyan rémültnek.

Végül, amikor érezte, hogy nem ellenkezne, két ujjával a lány álla alá tapintott és enyhe nyomással arra készítette, hogy emelje fel a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Nézz rám, Kate! – mondta súgva, de határozottan. – Ha rám nézel, tudni fogod, hogy biztonságban vagy.

Kate szeme körül a finom izmok pár másodpercig remegtek, mielőtt szemhéja megrebbent. Próbálta kinyitni a szemét, de nem sikerült. Anthonynek nem sok tapasztalata volt ilyen rémülettel, de úgy vélte, talán

azért nem nyitja ki a szemét mert nem akarja látni, amitől annyira megrémült.

Még sok pillanat telt el pillaremegéssel, mire végül sikerült kinyitnia a szemét és tekintete Anthony tekintetével találkozott.

Anthony úgy érezte, mintha gyomron csapták volna.

Ha a szem valóban a lélek tükre, valami megszakadt Kate Sheffieldben azon az éjszakán. Zavartnak, zaklatottnak, végtelenül gyötrődőnek és rémültnek tűnt.

– Nem emlékszem – súgta alig hallhatóan.

Anthony csak fogta a kezét, és újra ajkához emelte. Gyengéd, szinte atyai csókot lehelt a tenyerébe.

– Mire nem emlékszik?

Kate a fejét ingatta.

– Nem tudom.

– Emlékszik arra, hogy bejött a könyvtárba?

Bólintott.

– Emlékszik a viharra?

Kate egy pillanatra behunyta a szemét, mintha nyitva tartásához több energiára lett volna szüksége, mint amivel bírt.

– Még mindig tart a vihar.

Anthony bólintott. Ez igaz. Az eső még mindig verte az ablakot, ugyanolyan erővel, mint addig, de már percek óta nem dörgött, nem villámlott.

Kate kétségbeesetten nézett rá.

– Nem tudok... én nem...

Anthony megszorította a kezét.

– Ne mondjon semmit!

Érezte, hogy a lány teste megborzong, aztán ellazul, és hallotta, ahogy azt súgta: – Köszönöm.

– Akarja, hogy beszéljek?

Kate behunyta a szemét, de már nem olyan szorosan, mint addig, és bólintott.

Anthony elmosolyodott, bár tudta, hogy Kate ezt nem látja.

De lehet, hogy érzi. Lehet, hogy hallja a hangában.

– Lássuk csak – tűnődött. – Miről beszéljek?

– Meséljen a házról – súgta.

– Erről a házról? – kérdezte meglepetten.

Kate bólintott.

– Hát jó – felelte, és meglehetősen furcsa elégedettséget érzett, hogy a lányt érdekli az a kő – és habarcszhalmaz, ami olyan sokat jelent neki. – Tudja, itt nőttem fel.

– Az édesanyja mondta.

Anthonyt melegség fogta el, gyengéd érzelem bizsergette a szívét, ahogy Kate szavait hallgatta. Azt mondta, hogy nem kell semmit szólnia, és nyilvánvaló, hogy hálás volt ezért, de most beszélgetni is kész volt. Ez nyilván annak a jele, hogy kezd jobban lenni. Ha kinyitná a szemét, ha nem az asztal alatt ülnének, már majdnem teljesen rendben levőnek tünne

És meglepő volt, mennyire akarta, hogy ő legyen az, akinek köszönhetően jobban érzi magát.

– Meséljek arról, hogyan „fojtotta vízbe” az öcsém a húgom kedvenc babáját?

Kate csak ingatta a fejét, és összerezzenett egy hirtelen erős szellőkéstől, ami még több esővizet csapott az ablaktábláknak. De összeszedte magát, felszegte állát, és azt mondta: – Meséljen magáról. Kérem.

– Rendben – felelte Anthony halkán, és próbált nem tudomást venni a szívet szorongató kényelmetlen érzésről. Sokkal könnyebb volt hét testvére bármelyikéről mesélni, mint önmagáról.

– Meséljen az apjáról!

Anthony megdermedt.

– Az apámról?

Kate mosolygott, de Anthony túlságosan megdöbben a kéréstől ahhoz, hogy ezt észrevegye.

– Biztosan volt apja.

Anthony toroka összeszorult. Nem gyakran beszélt az apjáról, még a családban sem. Azt mondogatta magának, azért, mert még nem gyógyult be teljesen a gyász sebe. Edmund több mint tíz éve halt meg. De az igazság az, hogy van, ami túlságosan fáj.

És vannak sebek, amik sosem, tíz év alatt sem gyógyulnak be.

– Apám... apám nagyszerű ember volt – mondta halkán. – És igen jó apa. Nagyon szerettem.

Kate odafordult hozzá, ránézett, először, amióta Anthony sok-sok perccel korábban felemelte az állát.

– Az édesanyja rajongással beszél róla. Ezért kérdeztem.
– Mindannyian szerettük – felelte egyszerűen, aztán elfordította a fejét és a helyiség másik végébe nézett. Egy szék lábára koncentrált, de nem látta. Nem látott semmi mást, csak emlékképeit. – Ő volt a legjobb apa, amelyet egy fiú magának akarhat.

– Mikor halt meg?

– Tizenegy éve Nyáron. Tizennyolc éves voltam akkor. Közvetlenül azelőtt, hogy Oxfordba mentem.

– Ez nagyon nehéz időszak, főleg ha az ember éppen ekkor veszíti el az apját – jegyezte meg halkán, együttérzőn.

Anthony hirtelen felé fordult.

– Egy férfinak mindig nehéz elvesztenie az apját.

– Természetesen – tette hozzá gyorsan Kate egyetértően. – De úgy értem, vannak az ember életében olyan időszakok, amikor ez különösen nehéz. És persze másként éreznek a fiúk és a lányok. Apám öt éve halt meg, és még mindig nagyon hiányzik, de nem hiszem, hogy ugyanazt éreznénk.

Anthonynek nem kellett szavakká formálni a kérdést. Látszott a tekintetében.

– Apám csodálatos ember volt – mondta Kate, tekintete meglágyult az emléktől. – Kedves és jóindulatú, de ha kellett, szigorú. De egy fiú apja... a fiúk apjának meg kell tanítani a fiúkat a férfilétre. És ha az ember tizennyolc évesen veszíti el az apját, amikor még éppen csak tanulja, mit is jelent férfinak lenni... – nagyot sóhajtott. – Talán nem is lett volna szabad felhoznom ezt a témát, mivel én nem vagyok férfi, és nyilván nem helyezkedhetek az ön érzésvilágába, de úgy vélem... – elhallgatott, ajkát csücsörítve fontolgatta szavait.

– Nos, úgy gondolom, nagyon nehéz lehet.

– Az öccseim tizenhat, tizenkét és kétévesek voltak akkor,

– felelte Anthony halkán.

– Gondolom, mindannyian nagyon nehezen viselték. Bár a legfiatalabb öccse talán nem is emlékszik rá.

Anthony tagadón ingatta fejét.

Kate bánatosan mosolygott.

– Én sem emlékszem az anyámra. Furcsa.

– Hány éves volt ön, amikor az édesanyja meghalt?

– A harmadik születésnapomon történt. Apám néhány hónappal később feleségül vette Maryt. Nem várta ki a gyászévet, és ezért némelyik ismerősünk nagyon neheztelt rá, de apám úgy érezte, nekem jobban van szükségem anyára, mint amennyire ő látta szükségesnek, hogy betartsa az illemet.

Anthony életében először gondolkodott el azon, mi történt volna, ha anyja fiatalon meghalt volna és apja ott maradt volna egy rakás gyerekkel, akik közül többen még csecsemők vagy karon ülők. Edmundot biztosan megviselte volna. Senkinek sem lett volna könnyű.

Nem mintha Violetnek könnyű lett volna. De neki legalább ott volt Anthony, aki át tudta venni az ügyeket és a pótapa szerepét játszotta kisebb testvéreinek. Ha Violet meghalt volna, a Bridgerton család teljesen anya és anyahelyettes nélkül maradt volna. Hiszen Daphne, a legidősebb Bridgerton lány csak tízéves volt Edmund halálakor. És Anthony biztos volt abban, hogy apja nem nősült volna újra. Bármennyire is akart volna anyát a gyermekeinek, nem lett volna képes új feleséget venni magához.

– Hogyan halt meg az édesanyja? – kérdezte Anthony, és maga is meglepődött, milyen mélyre hatol kíváncsisága.

– Influenzában. Legalábbis nekem ezt mondták. Bármilyen tüdőgyulladás lehetett – felelte, és állát kezén pihentette. – Azt mondják, nagyon gyors lefolyású betegség volt. Apám szerint én is megbetegedtem, de az én tüneteim nem voltak olyan súlyosak.

Anthony a fiúra gondolt, akit nemzeni tervezett, aki miatt elhatározta, hogy megnősül.

– Hiányzik önnek az a szülő, akit sosem ismert? – kérdezte sűgva.

Kate egy ideig gondolkodott ezen a kérdésen. Anthony hangjában olyan rekedtes szorongás hallatszott, hogy érezte, nagyon fontos, mit válaszol. Nem tudta, miért, de úgy gondolta, valami gyermekkori emlék nyomasztja.

– Igen – felelte végül. – De nem úgy, ahogy ön gondolja. Nem igazán hiányozhat, mert ha az ember emlékszik rá, de üresség van az életében, és tudja, hogy ezt sosem töltheti be, de nem emlékszik rá, és nem tudja, milyen volt, így nem tudja azt sem, hogyan tölthetné be a hiányzó szülő ezt az ürességet. – Ajka szomorú mosolyra húzódott. – Nem tudom, van-e ennek valami értelme.

Anthony bólintott

– Nagyon is.

– Azt hiszem, ha olyan szülőt veszítünk el, akit ismertünk és szerettünk, az sokkal nehezebb – tette hozzá Kate. – És én tudom, mert velem mind a két eshetőség megtörtént.

– Sajnálom – mondta Anthony halkán.

– Semmi baj – nyugtatta. – Igaz a régi mondás, hogy az idő sok sebet begyógyít.

Anthony áthatóan nézett rá, és Kate látta rajta, hogy nem ért vele egyet

– Sokkal nehezebb, ha az ember idősebb, amikor meghal a szülője. Ön szerencsés, mert ismerte az apját, de így sokkal nagyobb a veszteség fájdalma.

– Mintha a karomat vesztettem volna el – suttogta.

Kate bólintott valahogy érezte, hogy Anthony Bridgerton nem sokaknak beszélt erről.

Kiszáradt ajkát nyelvével nedvesítette meg. Furcsa, hogy ez történt Odakint esik, mintha dézsából öntenék, ő pedig itt van bent, szárazon.

– Akkor talán nekem könnyebb volt – mondta Kate halkán –, hogy olyan kicsi voltam, amikor anyám meghalt. És Mary csodálatos. Úgy szeret, mintha az ő lánya lennék. Ami azt illeti... – elhallgatott, meglepődött, hogy hirtelen milyen nedves lett a szeme. Amikor újra szólni tudott csak suttogás jött ki a torkán: – Ami azt illeti, egyszer sem fordult elő, hogy másként bánt volna velem, mint Edwinával. Nem hiszem, hogy az édesanyámat jobban szerettem volna.

Anthony izzó tekintettel nézett rá.

– Nagyon, nagyon örülök ennek – mondta halkán, mély átéléssel.

Kate feszengett.

– Néha olyan mulatságos. Rendszeresen kijár anyám sírjához és elmondja neki, hogy vagyok. Ez nagyon kedves. Amikor kicsi voltam, én is vele mentem és beszéltem a sírkőnek Maryról.

Anthony elmosolyodott

– És kedvezőeket jelentett róla?

– Mindig.

Egy pillanatig barátságos csendben ültek, a gyertya lángját nézték, és ahogy a viasz csurog lefele a csonkon. Amikor a negyedik csepp gördült le és dermedt meg a tövénél, Kate odafordult Anthonyhoz és azt mondta: – Tudom, hogy kibíratatlanul ostobának hangzik, de úgy hiszem, hogy van valami vezérlőelv az életben.

Anthony pedig Kate felé fordult és kérdően felvonta szemöldökét.

– A végén minden jóra fordul – magyarázta Kate. – Elvesztettem édesanyámat, de helyette jött Mary. És lett egy húgom, akit szívből szeretek. És...

Villámfény villant a szobába. Kate az ajkába harapott, minden erejével azon volt, hogy lassan, egyenletesen, az orrán keresztül lélegezzen. Nemsokára mennydörgés is lesz, de felkészült rá, és...

A szoba megrázkódott a dőrejtől, de Kate nem csukta be a szemét.

Hosszan fújta ki a levegőt, és megengedett magának egy büszke mosolyt. Nem is volt olyan nehéz. Nem volt öröm, de nem is volt lehetetlen. Talán Anthony megnyugtató közelléte miatt, vagy egyszerűen, mert a vihar elvonulóban volt, de sikerült úgy átélnie a mennydörgést, hogy a szíve nem akart kiugrani a helyéből.

– Jól van? – kérdezte Anthony.

Kate ránézett és aggódó arckifejezése láttán mintha valami megoldadt volna benne.

Bármit is tett a múltban, bármennyire vitatkoztak és hadakoztak egymással, ebben a pillanatban a férfi nagyon is törődött vele.

– Igen – felelte Kate, és meglepetést hallott saját hangjában, pedig nem volt szándékában meglepettséget mutatni. – Igen, azt hiszem, jól vagyok.

Anthony megszorította a kezét.

– Mióta van így?

– Ma este? Vagy általában?

– Mindkettőre kíváncsi vagyok.

– Ma este az első villámcsapástól. Nagyon ideges leszek, ha esni kezd, de nincs semmi bajom, ha nincs mennydörgés és villámlás. Nem az esőtől leszek zaklatott, hanem a félelemtől, hogy zivatar lehet. – Feszengett, végignyalt kiszáradt ajkán, mielőtt folytatta volna. – A kérdésére válaszolva, nem emlékszem olyan időszakra, hogy nem féltem a vihartól. Egyszerűen lényem része ez a félelem. Tudom, hogy butaság...

– Nem butaság... – vágott a szavába.

– Nagyon kedves, hogy ezt gondolja – mondta félénk félmosollyal. – De téved. Semmi sem lehet nagyobb butaság annál, mintha az ember ok nélkül fél valamitől.

– Néha... – szólt Anthony akadozó hangon – ...néha olyan okai vannak félelmeinknek, amiket nem tudunk megmagyarázni. Néha csak a csontjainkban érezzük, hogy valami igaz, de más ostobaságnak tartaná.

Kate áthatóan figyelte, ahogy a férfi sötét szemében tükröződik a lobogó gyertyaláng, és elakadt a lélegzete, ahogy meglátta benne a fájdalmat, mielőtt hirtelen másfelé pillantott. És lényre minden idegszálával tudta, hogy nem általánosságban beszél, hanem saját félelmeiről, olyasmiről, ami élete minden napján gyötri.

Valami, amiről Kate tudta, hogy nincs joga megkérdezni. De kívánta, ó, mennyire kívánta, hogy amikor Anthony kész szembenézni félelmeivel, ő legyen az, aki segíthet neki.

De ez nem fog megtörténni soha. Valaki mást vesz feleségül, talán Edwinát, és csak a feleségének van joga ilyen személyes kérdést feltenni neki.

– Azt hiszem, már fel tudnék menni – mondta. Hirtelen túl nehéz volt vele lenni, túl fájdalmas a tudat, hogy valaki másé lesz.

Anthony kisfiús mosollyal nézett rá.

– Szóval azt mondja, végre kimászhatok az asztal alól?

– Szent ég! – kapta kezét az arcához igen zavartan. – Borzasztóan sajnálom! Attól tartok, észre sem vettem, hogy milyen régen ülünk már itt. Most bizonyára nagyon ostobának tart.

Anthony a fejét ingatta, még mindig mosolygott.

– Sosem tartottam ostobának, Kate. Még akkor is, amikor a legkiállthatatlanabb nőszemélynek tartottam, akit a föld valaha a hátán hordott, még akkor sem volt semmi kétségem afelől, hogy nagyon okos.

Kate, aki éppen kikászálódni készült az asztal alól, megállt.

– Nem tudom, hogy ezt bóknak vagy nagy sértésnek vegyem.

– Talán mindkettőnek szántam – ismerte el. – De a barátság kedvéért maradjunk annyiban, hogy bók volt

Kate megfordult, hogy ránézzen, tudta, hogy furcsa látvány lehet négykézláb, de a pillanat túl fontosnak tűnt ahhoz, hogy elszalassza.

– Ezek szerint barátok vagyunk? – kérdezte sűgva.

Anthony bólintott és felállt

– Nehéz elhinni, de igen.

Kate mosolyogva fogadta el a segítségül nyújtott kezét és ő is talpra állt.

– Örülök. Ön... ön... nem is olyan ördögi, amilyennek kezdetben gondoltam.

Anthony felvonta szemöldökét és hirtelen nagyon hamis arckifejezést öltött.

– Hát lehet, hogy mégis – javította ki magát Kate, és arra gondolt, hogy ez a férfi mégiscsak olyan élvhajász és gazember lehet amilyennek a *Társaság* leírta. – De lehet, hogy egyben nagyon kedves ember.

– A kedves olyan semmitmondónak tűnik.

– A kedves az kedves – jelentette ki nyomatékosan. – És annak alapján, amit korábban gondoltam önről, igazán örülhetne ennek a bóknak.

Anthony felnevetett

– Akármilyen is, Kate Sheffield, az biztos, hogy nem unalmas.

– Az unalmas olyan semmitmondónak tűnik! – vágott vissza.

Anthony mosolygott, szélesen, szívből, nem azzal az ironikus ajakmoccanással, ahogy társaságban szokott Kate-nek hirtelen elszorult a torka.

– Attól tartok, nem kísérhetem vissza a szobájába – szólalt meg Anthony. – Ha valaki meglátna minket ilyen késői órán...

Kate bólintott. Valószínűtlen barátság alakult ki közöttük, de nem akarta, hogy a házasság csapdájába essen vele. És teljesen egyértelműnek tűnt, hogy Anthony sem akarná feleségül venni őt.

Anthony feléje biccentett

– Különösen, hogy így van öltözve...

Kate lenézett, a lélegzete is elállt a döbbenettől, és szorosan összehúzta magán a köntöst. Teljesen elfeledkezett arról, hogy nincs rendesen felöltözve. Hálóinge nem volt mélyen dekoltált sem merészen átlátszó, különösen a vastag köntös alatt, de attól még hálóing volt.

– Biztonságban visszatál? Minden rendben lesz? – kérdezte szelíden. – Még mindig esik.

Kate nem szólt az eső kopogását hallgatta. Csendesebb lett, alig verte az ablakot.

– Azt hiszem, a viharok vége.

Anthony bólintott kilesett az előcsarnokba.

– Sehol senki – mondta.

– Mennem kell.

Anthony odébb lépett, hogy kiengedje.

Kate lépett egyet, de amikor az ajtóhoz ért, megállt és megfordult

– Lord Bridgerton?

– Anthony. Kérem, szólítson a keresztnevemen. Azt hiszem, az imént én is Kate-nek szólítottam.

– Valóban?

– Amikor rád találtam. – Legyintett. – Nem hiszem, hogy bármit hallottál abból, amit mondtam.

– Valószínűleg igaza, igazad van, Anthony – mondta tétován mosolyogva. Neve furcsán hangzott így, először kimondva.

Anthony enyhén előrehajolt, szemében furcsa, szinte ördögi fény.

– Kate!

– Csak köszönetet akartam mondani, hogy segített, hogy segítettél nekem. Én... – köhécselt. – Én sokkal nehezebben viseltem volna a vihart, ha nincs... ha nem vagy velem.

– Nem tettem semmit – mondta rekedtesen.

– Nagyon sokat tettél értem.

Aztán, még mielőtt elfogta volna a kísértés, hogy maradjon, kilépett a könyvtárszobából, át az előcsarnokon, fel a lépcsőn.

13. fejezet

Nincs elég téma Londonban most, hogy olyan sokan elmentek Kentbe a Bridgerton család vidéki házába. E sorok írója csak elképzelni tudja azt a pletykaáradatot, ami hamarosan eléri a várost. Lesz botrány is, igaz? Ilyen vidéki vendégeskedéseken mindig van botrány.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 4.*

A másnap reggel olyan volt, amilyen az idő nagy viharok után lenni szokott: derűs és napfényes, de a levegő nyirkos, a pára hideg, frissítő a bőrön.

Anthony nem vett tudomást arról, hogy milyen az idő, mert az éjszaka nagy részét a sötétben fekvé ébren töltötte, és Kate arcát látta maga előtt. Végül, amint a hajnal első fény-ujjai az ég alját érintették, sikerült elaludnia. Mire felébredt, már dél is elmúlt, de nem érezte kipihentnek magát. Testében a kimerültség és ideges energia vegyült. Szemhéját nehéznek érezte, figyelme tompa volt, ujjaival mégis dobolt, az ágy széle felé nyúlt, mintha csak az ujjai nyomán tudna felkelni végre.

Végül, amikor gyomra olyan erősen kordult, hogy megesküdtött volna, a mennyezeti stukkó is megremegett tőle, nagy nehezen feltápászkodott és magára vette köntösét. Hangos, nagy ásítással az ablakhoz ment. Nem azért, mert valakit vagy valamit keresett volna, hanem mert a kinti látvány sokkal szebb volt, mint bármi a szobában.

És mégis, abban a negyed másodpercben, mielőtt lenézett volna a ház körüli tágasságra, tudta, mit fog látni.

Kate-et. Lassan sétált a pázsiton, sokkal lassabban, mint valaha haladni látta. Mert Kate szinte mindig úgy ment, mintha versenyben lenne.

Túl messze volt már ahhoz, hogy lássa az arcát, csak profilját láthatta, álla ívét Mégsem tudta levenni róla a szemét. Olyan varázslatos volt: furcsa kecsesség volt abban, ahogy járás közben a karja lengett, válla tartása művészi.

Anthony rájött, hogy Kate a kertbe megy.

És tudta, hogy utána kell mennie, hogy együtt akar lenni vele.

Az időjárás a nap nagy részében változó volt, megosztotta a vendégeket voltak, akik úgy tartották, hogy a ragyogó napfény a szabadban való játékoknak kedvez, és voltak, akik a vizes fű és a párás levegő helyett inkább a szalon száraz klímáját választották.

Kate határozottan az első csoporthoz tartozott, bár nem volt kedve társaságban lenni. Túlságosan elgondolkodó kedvében volt ahhoz, hogy udvarias társalgást folytasson olyan emberekkel, akiket alig ismer, ezért újra belopózott Lady Bridgerton gyönyörű kertjébe és talált magának egy csendes zugot, egy kerti padot a rózsafa közelében. A kő hideg volt és egy kicsit nedves a szoknyája alatt, de nem aludt jól az éjszaka, fáradt volt és ülni mégiscsak jobb, mint állni.

Nagy sóhajtással vette tudomásul, hogy szinte ez az egyetlen hely, ahol egy kicsit egyedül lehet. Ha a házban maradt volna, biztosan kénytelen lett volna csatlakozni a hölgyek társalgásához a szalonban, nézni, ahogy levelet írnak családjuknak és barátaiknak, vagy ami ennél is rosszabb, a pálmaházba hímezni visszavonult társaság vonta volna körébe.

A szabadbani elfoglaltságot választók is két csoportra oszlottak. Egy részük a faluba ment vásárolni és körülnézni, milyen látnivalók vannak a környéken, mások a tó körül sétáltak. Mivel Kate nem akart vásárolni (és elég jól ismerte már a tavat), az ő társaságukat is kerülte.

Ezért volt egyedül a kertben.

Percekig csak ült bámult maga elé, céltalanul nézte, de nem igazán látta egy közeli rózsza feszes bimbóját. Jó volt egyedül lenni, így nem kellett folyton a szája elé kapnia a kezét, hogy elfojtsa ásitásának álmosító hangjait. Jó volt egyedül lenni, mert így senki nem tett megjegyzést a szeme alatt sötétlő karikákra, és arra, hogy tőle szokatlan módon nagyon szótlan.

Jó volt egyedül lenni, mert így csak ülhetett magában és megpróbálhatta rendezni a vikomttal kapcsolatos kusza gondolatait. Nem volt kellemes feladat, sőt meglehetősen felzaklató volt és szívesen elhalasztotta volna, de meg kellett tennie Valójában azonban nem volt sok rendszerezni való gondolatain. Mert minden, amit róla az utóbbi pár napban megtudott egyetlen irányba terelte lelkiismeretét. És pontosan tudta, nem ellenezheti tovább, hogy Bridgerton udvaroljon Edwinának.

Az utóbbi pár napban bebizonyította, hogy érző, gondoskodó, fegyelmezett ember. Sőt valóságos hős, gondolta rebbenő mosollyal, ahogy felidézte, miként csillant fel Penelope Featherington szeme, amikor megmentette Cressida Cowper verbális karmaiból.

Valóban rajong a családjáért.

Társadalmi pozícióját és hatalmát nem arra használta fel, hogy mások felett uralkodjon, hanem hogy megmentsen valakit az inzultustól.

Őt pedig olyan tisztelettel és érzékenységgel segítette át pánikrohamán a viharban, hogy most, tiszta fejjel csak csodálni tudta.

Lehet, hogy élvhajász és gazember, ettől még nagyon is lehet élvhajász és gazember, de az embert nem elsősorban ezen a téren való viselkedése határozza meg. És Kate-nek csak egy kifogása volt az ellen, hogy Anthony udvaroljon Edwinának...

Fájdalmasan nyelt. Mintha ágyúgolyó méretű gombóc lenne a torkában.

Mert szíve mélyén magának akarta Anthonyt.

De ez önző, nagyon önző gondolat, és Kate egész életét azzal töltötte, hogy igyekezett önzetlenül viselkedni, és tudta, sosem kérheti meg Edwinát, hogy ilyen okból ne menjen Anthonyhez feleségül. Ha Edwina tudná, hogy Kate a legkisebb mértékben is érdeklődik a vikomt iránt, rögtön véget vetne az udvarlásának. És az mire lenne jó? Anthony találna magának valami más szép, feleségnek alkalmas kisasszonyt. Londonban igen nagy a választék.

Nem állt fenn az a helyzet, hogy ha nem Edwinát, akkor őt kémé feleségül, vagyis nem nyerne semmit, ha megakadályozná Edwinával való házasságát.

De akkor is ő kínlódna, ha azt kéne látnia, hogy hűgával él házasságban. De ez idővel elmúlik, ugye? Muszáj, hogy így legyen. Az éjjel ő maga mondta, hogy az idő minden sebet begyógyít. Ráadásul valószínűleg ugyanígy fájna, ha más nőt venne feleségül, az egyetlen különbség az lenne, hogy nem kéne látnia ünnepnapokon, keresztelőkön, s a többi.

Kate felsóhajtott Hosszú, szomorú, kimerült sóhaj hagyta el ajkát, tüdeje teljesen kiürült, válla előreesett, összegörnyedt.

Fájt a szíve.

Aztán hangot hallott. Az ő hangját, mély, édes hangot, mintha langy légörvény venné körül.

– Istenem, milyen komolynak tűnsz!

Kate olyan hirtelen állt fel, hogy lábikrája a kerti pad szélének ütközött, elvesztette egyensúlyát, megbotlott

– Anthony! – hebegte.

Anthony ajka igen halvány mosollyal rebbent.

– Gondoltam, hogy itt találalak.

Kate szeme tágra nyílt a csodálkozástól hogy a férfi nem véletlenül talált rá, hanem kereste. Szíve is hevesebben vert, de ez legalább olyasmi volt, amit titkolni tudott.

Anthony a kőpadra pillantott, jelezve, hogy nyugodtan visszaülhet.

– Az ablakból láttalak meg. Csak tudni akartam, hogy biztosan jobban érzed magát – mondta halkán, szelíden.

Kate leült, csalódottság tört fel benne Szóval csak udvarias akart lenni, semmi más. Persze, hogy csak udvariasságból teszi. Ráébredt, hogy a vikomt kedves ember, és egy kedves ember tudni akarhatja, hogy biztosan jól van-e azok után, ami előző éjszaka történt.

– Igen. Nagyon jól vagyok. Köszönöm.

Ha Anthonynek volt is véleménye Kate rövid mondataival kapcsolatban, nem adta látható jelét

– Örülök – mondta, és leült mellé. – Majdnem egész éjszaka aggódtam érted.

Kate sebesen zakatoló szíve kihagyott egy dobbanást.

– Valóban?

– Természetesen. Hogyne aggódtam volna?

Kate feszengett. Már megint ez a pokoli udvariasság! Ó, nem kételkedett abban, hogy Anthony Bridgerton igazán és őszintén aggódott miatta. Csak az bántotta, hogy mindezt a lényéből fakadó természetes kedvességből, és nem igazi, iránta érzett érzelemből tette.

Nem mintha mást várt volna tőle. Egyáltalán nem. De így is lehetetlen volt, hogy ne reménykedjen legalább.

– Sajnálom, hogy olyan késő este kellemetlenséget okoztam – mondta halkán, főként azért, mert úgy érezte, ezt kell tennie. Valójában azonban nagyon örült, hogy akkor és ott mellette volt.

– Ne butáskodj! – mondta, azzal kissé kihúzta magát, és meglehetősen furcsa, szigorú pillantással nézte. – Rossz rágondolni is, hogy ott voltál egyedül a viharban. Örülök, hogy ott voltam és vigasztalhattalak.

– Általában egyedül vagyok, ha vihar van.

Anthony elkomorult.

– A családod nem vigasztal ilyen égiháborús időkben?

Kate kissé zavarban volt, de válaszolt.

– Nem tudják, hogy még mindig félek, ha vihar van.

Anthony bólintott

– Értem. Van úgy, hogy... – elhallgatott, köhécselt, ahogy máskor is gyakran, ha nem volt egészen biztos abban, mit akar mondani. – Azt hiszem, ha húgod és nevelőanyád segítségét kérnéd, megvigasztalódnál, de tudom... – Újra köhécselt Nagyon jól ismerte, milyen páratlan és furcsa érzés, ha az ember rajongásig szereti a családját, de úgy érzi, nem képes megosztani velük legmélyebben gyökerező, legsötétebb félelmeit. Rendkívüli elszigeteltség-érzés volt mintha egyedül lenne hangos és szerető tömegben. – Tudom – szólalt meg újra, erőt véve magán, már nyugodt halk hangon –...tudom, hogy gyakran azokkal a legnehezebb megosztani félelmeinket, akiket a legjobban szeretünk.

Kate bölcs, szelíd, és kétségkívül figyelmes barna szemével csak nézte. Anthonynek egy másodperc töredékéig az a nagyon különös érzése volt, hogy Kate valahogy mindent tud róla, születése pillanatától halála bizonyosságáig. Amikor felnézett és arcuk egymáshoz közeledett és Kate ajka kissé megnyílt úgy tűnt, hogy a világon senki nem ismeri nála jobban.

Borzongató érzés volt.

De ennél is több: egyenesen ijesztő.

– Nagyon bölcs férfi – suttogetta.

Beletelt egy-két pillanatba, míg Anthony felidézte, miről is beszéltek, hol tartottak. Ó, a félelemnél. A félelmet jól ismerte. Nevetéssel igyekezett elhárítani a bókot.

– Többnyire nagyon ostoba férfi vagyok.

Kate tagadón ingatta fejét.

– Nem. Szerintem nagyon is fején találtad a közmondásos szöveget Természetesen nem mondom el Marynek és Edwinának, hogy még mindig rettegek a vihartól. Nem akarom, hogy aggódjanak miattam. – Egy pillanatig ajkát harapdálta zavarában. Fehér fogak vörös ágyon. Anthony ezt felettébb csábítónak találta. – Persze ha egyedül vagyok, be kell ismernem, hogy indítékom nem teljesen önzetlen. Vonakodásomnak nyilvánvalóan hasonló fontos oka az, hogy nem szeretném, ha gyengének tartanának.

– Az nem olyan rettenetes bűn – morogta Anthony.

– Bűnnek valóban nem rettenetes, gondolom – mondta Kate mosolyogva. – De megkockáztatnám a feltételezést, hogy te is hasonlótlól szenvedsz.

Anthony nem válaszolt csak bólintott valóban így van.

– Mindannyian szerepeket játszunk az életben – folytatta Kate. – Az én szerepem mindig az volt, hogy erős és okos legyenek. Zivatarban asztal alá bújni nem vall sem erősségre, sem okosságra.

– A húgod – szólt Anthony halkán – valószínűleg sokkal erősebb, mint gondolnád.

Kate a férfi arcára pillantott. Vajon azt akarja mondani, hogy beleszeretett Edwinába? Már korábban is dicsérte kecsességét és szépségét, de személyiségére sosem tett megjegyzést.

Kate addig nézte a férfit, ameddig merte, de semmit nem talált, ami felfedte volna igazi érzéseit.

– Nem azt akartam mondani ezzel, hogy nem tartom erősnek – felelte végül. – De én vágyok a nővére. Mindig erősnek kell mutatkoznom előtte. Neki azonban csak önmaga előtt kell erősnek lennie. – Újra ránézett, és azt látta, hogy Anthony furcsa, átható nézéssel figyel, mintha a bőrén át a lelkébe akarna látni. – Te vagy a legidősebb a testvéreid közt. Biztosan megérted, mit akarok ezzel mondani.

Anthony bólintott, tekintete vidám és nyugodt volt egyszerre.

– Pontosan.

Kate válaszul mosolygott, olyan mosollyal, amit hasonló tapasztalatokat és megpróbáltatásokat átélt emberek váltanak egymással. És ahogy egyre nyugodtabbnak, felszabadultabbnak érezte magát Anthony társaságában, mintha hozzá tudna simulni és el tudna merülni teste melegében, tudta, hogy nem halogathatja tovább, amit mindenképpen meg kell tennie.

Meg kell mondania, hogy megváltoztatta a véleményét nem ellenzi már, hogy feleségül vegye Edwinát. Senkivel szemben nem volt tisztességes, hogy magában tartsa, ne ossza meg ezt a döntést, csak azért, mert magának akarja a férfit, legalább még egy kicsit is, hogy tovább tartson ez a tökéletes pillanat itt a kertben.

Mély levegőt vett kihúzta magát és odafordult hozzá.

Anthony várakozón tekintett rá. Nyilvánvaló volt, hogy valamit mondani szeretne.

Kate ajka szóra nyílt, de hang nem jött ki a torkán.

– Szóval? – próbálta szóra bírni, igen élvezve a helyzetet.

– Uram! – szólalt meg.

– Anthony – javította ki kedvesen. – Hiszen megegyeztünk.

– Anthony – ismételte, és nem értette, hogy a közvetlenebb megszólítás és stílus miért teszi még sokkal nehezebbé, amit mondani akar. De folytatta: – Beszélnem kell veled valamiről.

Anthony mosolygott

– Észleltem.

Kate tekintete a férfi bal lábára irányult cipője élével félholdakat írt az ösvény talajára.

– Hmm... Edwináról van szó.

Anthony a szemöldökét ráncolta, követte Kate tekintetét lába már nem félholdakat, hanem kacskaringós vonalakat írt le.

– Valami nincs rendben a húgoddal? – kérdezte jóindulatúan.

Kate a fejét ingatta, felnézett.

– Semmi. Azt hiszem, a szalonban van, levelet ír somerseti unokahúgunknak. Tudod, a hölgyek szeretnek ilyesmivel foglalatoskodni.

Anthony csak pislogott

– Milyesmivel?

– Levélírással. Én nem vagyok valami jó levelező – mondta, meglehetősen furcsán, sietősen. – Ritkán van türelmem nyugton ülni az asztal mellett annyi ideig, hogy egy egész levelet megírjak. Nem is szólva arról, hogy pocsek a stílusom. De a hölgyek többsége naponta elég sok időt tölt levélírással.

Anthony próbálta türtóztatni magát, hogy el ne mosolyodjon.

– Arra akartál figyelmeztetni, hogy a húgod szeret levelet írni?

– Nem, természetesen nem – hebegte – Csak arra a kérdésedre akartam válaszolni, hogy minden rendben van-e vele, és persze elmondtam, hogy hol van éppen, és ezzel teljesen eltértünk a tárgytól, és...

Anthony megfogta Kate kezét ezzel elhallgattatta.

– Mit akartál mondani nekem, Kate?

Nagy érdeklődéssel figyelte, hogy Kate kihúzza magát, mintha az egyenes hál erősebbé, magabiztosabbá tenné, állkapcsán megfeszültek az izmok. Mintha rettegett feladat végrehajtására készülne. Aztán, mintha

csak egyben szakadna ki belőle a gondolat, kimondta: – Csak azt akartam mondani, már nem ellenzem, hogy udvarolj Edwinának.

Anthony úgy érezte, mellkasa megkondul az ürességtől.

– Értem... igen – mondta, nem azért, mintha valóban értette volna, hanem mert mindenképpen mondania kellett valamit.

– Bevallom, erős előítéleteim voltak veled kapcsolatban – folytatta Kate gyorsan –, de amióta itt vagyok Aubrey Hallban, egy kicsit jobban megismertelek, és nem hagyja a lelkiismeretem, hogy azt hidd, az utadban állok. Ez nem... nem lenne helyes, ha ezt tenném.

Anthony csak nézte, teljes zavarban. Halványan érezte, hogy volt valami kiábrándító abban, hogy „neki adja” a hűgát, mivel az utóbbi két napban egyfolytában küzdenie kellett a vágy, késztetés, kísértés ellen, hogy öntudatlanra csókolja Kate-et.

Másrészt pedig nem éppen ezt akarta? Edwina tökéletes feleség lenne.

Kate nem.

Edwina megfelelt minden kritériumnak, amit előre meghatározott akkor, amikor úgy döntött, végre megnősül.

És nyilván nem enyeleghet Kate-tel, ha feleségül akarja venni Edwinát.

Kate azt adta meg neki, amit akart, pontosan azt, emlékeztette magát, a nővére áldásával Edwina akár a jövő héten hozzámenne feleségül, ha megkérné a kezét.

Akkor mi a csoda készíti arra, hogy megragadja Kate vállát és addig rázza, míg vissza nem szívja a bosszantó, felháborító engedély minden szavát?

Az a szikra az oka. Az átkozott szikra, ami mintha sosem hunyt volna ki közöttük. Az a szörnyű tudatosság, ami mindig fellobbant benne, valahányszor Kate belépett a helyiségbe, vagy szusszant, vagy toporgott. Az a bizonytalan, bizsergető érzés, hogyha megengedné magának, beleszeretne.

Éppen ettől félt a legjobban.

Talán semmi mástól nem félt, csak ettől.

Ironikus, de a haláltól egyáltalán nem félt. Egy igazi férfi nem fél a haláltól. A nagy emberek nem rettegetek, amikor el kellett engedniük földi kötelességeiket.

A szerelem azonban igazán jelentős, szent dolog. Anthony jól tudta ezt. Láta ezt gyermekkorának minden egyes napján, amikor szülei egymásra néztek vagy megérintették egymás kezét.

De a szerelem ellenség annak, aki hamarosan meghal. Ez az egyetlen dolog, ami elviselhetetlenné teszi az élet hátralévő idejét: megízlelni a tökéletes boldogságot, és tudni, hogy mindent elveszít, mindent elragad tőle a halál. És talán ezért volt az, hogy amikor Anthony végre reagált Kate szavaira, nem vonta magához, nem csókolta meg úgy, hogy alig-alig kapjon levegőt, nem szorította ajkát a lány fülére, hogy lehelete a bőrébe égjen, és tudja meg, hogy nem a húgáért, hanem érte lánghol a vágtyól.

A húgáért soha.

De nem ezt mondta, nem ezt tette, csak nézte szinte érzéketlenül, tekintete sokkal nyugodtabb volt, mint a szíve, és azt mondta: – Nagy megkönnyebbüléssel hallom. – És közben az a nagyon furcsa érzése volt, hogy nincs is igazán ott, hanem kívülről nézi a jelenetet mintha bohózat lenne, és egyfolytában azon gondolkodik, hogy mi a csoda történik éppen.

Kate halványan elmosolyodott

– Gondoltam, hogy így érzel.

– Kate én...

Kate sosem tudta meg, mit akart mondani. Az igazság az, hogy még maga Anthony sem tudta, mit akart mondani. Észre sem vette, hogy szólni akart, míg ki nem mondta Kate nevét.

De szavai örökre kimondatlanok maradtak, mert abban a pillanatban meghallotta.

Mély dongás. Alig hallgató. Olyan hang, amit a legtöbb ember nemigen tekintene kellemetlennek. Ám Anthony számára nem volt ennél borzalmasabb.

– Ne mozdulj! – suttogta félelemtől rekedtes hangon.

Kate szeme összeszűkül, és természetesen megmozdult, próbált hátrafordulni, hogy megnézzze, mi az.

– Miről beszélsz? Mi a baj?

– Csak ne mozdulj! – ismételte.

Kate balra pillantott aztán álla egyujjnyira elmozdult

– Ó, de hiszen ez csak egy méh! – Arcán megkönnyebbült mosoly jelent meg, felemelte a kezét, hogy elhessentse. – Az isten szerelmére, Anthony, ne tegyél ilyesmit többé! Egy pillanatra nagyon megijedtem.

Anthony Kate keze után kapott, fájdalmasan megszorította.

– Azt mondtam, hogy ne mozogj! – sziszegte.

– Anthony – szólt Kate nevetve –, de hiszen ez csak egy méhecske!

Mozdulatlanul tartotta, fogása kemény és fájdalmas volt, tekintetét le nem vette a gyűlölt rovarról, figyelte, ahogy Kate feje körül köröz. Anthonyt megbénította a félelem és a düh, és valami más is, amit nem tudott volna meghatározni.

Nem mintha az apja halála óta eltelt tizenegy évben nem került volna méh közelébe. Hiszen ha az ember Angliában él, nem kerülheti el őket. Ami azt illeti egészen idáig kényszerítette magát, hogy sajátos, fatalista módon egyenesen kihívta maga ellen őket Mindig gyanította, hogy minden tekintetben olyan élete lesz, mint apjának. Ha az a sorsa, hogy egy egyszerű rovar okozza halálát, bizony isten, nem retten meg tőle, megállja a helyét Előbb-utóbb úgyis meghal... illetve előbb, és nem fog megfutamodni egy istenverte rovar elől.

De sosem érte méhcsípés.

Amikor azt látta, hogy egy méh repdes Kate-hez túl közel, haját súrolva, és ruhája csipkés ujjára száll, az borzasztó, szinte hipnotizáló látvány volt. Gondolatai vadul peregtek, és lelki szemei előtt látta, hogy a fullánk Kate puha bőrébe hatol, látta, hogy a lány levegő után kapkod, a földre ájul.

Látta, ahogy itt Aubrey Hallban kiterítik, ugyanarra az ágyra, ami egykor apja halottas ágya volt.

– Ne mozdulj, ne szólj – suttogta. – Lassan felállunk. Aztán elsétálunk.

– Anthony – szólt, szeme türelmetlenül zavartan csillogott – Mi bajod van?

Anthony még jobban megszorította a kezét felfelé húzta, kényszeríteni próbálta, hogy felálljon, de Kate ellenállt.

– Egy méh – mondta szinte dühösen. – Kérlek, hagyd ezt abba! Olyan furcsán viselkedsz! Az isten szerelmére, nem fog megölni!

Szavai súlyosan függtek a levegőben, mintha szilárd tárgyak lennének, mintha bármelyik pillanatban lezuhanhatnának, és mindkettőjüket darabokra zúznák. És végül, amikor Anthony érezte, hogy torka eléggé ellazult ahhoz, hogy megszólaljon, halk, komoly hangon azt mondta: – De bele lehet halni.

Kate megdermedt. Nem azért, mert eleget akart tenni az utasításnak, hanem mert volt valami ebben a mondatban.

Volt valami Anthony tekintetében, amitől csontig, velőig hatolt benne a félelem. Mintha megváltozott volna, mintha valami ismeretlen démon szállta volna meg.

– Anthony – szólt hozzá nyugodt, de határozott hangon. – Azonnal engedd el a csuklómat!

Próbálta elhúzni, de a férfi nem engedett, és a méh továbbra is kitartóan körülötte dongott.

– Anthony! – kiáltott fel. – Hagyd ezt..!

A mondat többi része elveszett, ahogy Kate-nek valahogy sikerült kiszabadítania kezét a szorításból. A hirtelen szabadságtól elvesztette az egyensúlyát keze a magasba rebbent könyökhajlatával véletlenül a méhre csapott, ami hangos, dühödt zümmögéssel reagált, hogy az ütés eltérítette a szándékolt repülési iránytól, és a délutáni ruha csipkés dekoltázsa feletti fedetlen bőrfelületnek ütközött.

– Ó, az isten sze... Aúúúúúú! – kiáltott fel Kate, mert a bántalmazástól nyilván feldühödött méh bőrébe mélyesztette fullánkját. – A fenébe! – átkozódott az illendő beszédről teljesen megfélemlítve. Persze csak egy méhcsípés volt nem először történt vele ilyesmi, de akkor is pokolian fáj – A fenébe is – morgott állat leszegve melle felé nézve, hogy a lehető legjobban lássa a dekoltázs felett púposodó vörösséget – Most be kell mennem a házba borogatásért és kenőcsért és az összekeni a ruhámat. – Megvető szusszanással söpörte le szoknyájáról az elpusztult méhet – Hát legalább végre, kimúlt ez a nyavalyás. Talán ez az egyetlen igazságos...

Ekkor felnézett Anthony arcára. Fehér volt Nem sápadt nem vértelen, egyenesen fehér. Halottfehér.

– Istenem! – suttozta Anthony, és az volt a legfurcsább benne, hogy nem is mozgott az ajka. – Istenem!

– Anthony? – szólította meg, és közelebb hajolt hozzá.

Egy pillanatra teljesen el is feledkezett a mellét égető fájdalomról. – Anthony, mi a baj?

Akármilyen transzban is volt, hirtelen kikerült belőle, mozdult egyik kezével megragadta Kate vállát a másikkal a ruha szélét vadul lejjebb húzta, hogy jobban lássa a vöröslő duzzanatot.

– Uram! – sikoltott Kate. – Hagyja abba!

Anthony egy szót sem szólt, de amint a pad támlájához szorította a lányt lélegzete ki-kihagyott zihált, de még mindig lehúzva tartotta a ruha

dekoltázsát nem annyira, hogy kilátsszon, aminek nem szabad kilátszania, de az illendőnél sokkal lejjebb.

– Anthony! – kiáltott Kate, remélve, hogy a keresztnéven szólítás talán felkelti a figyelmét. Nem ismerte ezt a férfit más ember volt már, mint aki két perce mellette ült. Eszelős, tomboló és nem is jutott el tudatáig a tiltakozása.

– Befognád végre? – sziszegte, fel sem nézve rá. Csak a fehér bőrön vöröslő duzzadt kört nézte, semmi mást és remegő kézzel húzta ki a fullánkot belőle.

– Anthony, jól vagyok! – bizonygatta. – Ezt ne...

A lélegzete is elállt. Anthony egyik kezét finoman elmozdította, a másikkal zsebkendőt rángatott elő a zsebéből és meglehetősen illetlenül egész mellét lefedte tenyerével.

– Anthony, mit csinálsz? – Megragadta a férfi kezét próbálta elvonni testéről, de sokkal erősebb volt nála, esélye sem volt vele szemben.

Anthony még erősebben szorította a pad támlájához, tenyere szinte laposra nyomta keblét.

– Maradj nyugton! – mordult rá, aztán a zsebkendőt a duzzanatra szorította.

– Mit csinálsz? – kérdezte, még mindig meneküléssel próbálkozva.

Anthony fel sem nézett.

– Kinyomom a mérget.

– Van a méhnek mérge?

– Kell legyen – mormogta. – Kell legyen. Azért halálos.

Kate ajka tágra nyílt a csodálkozásról.

– Halálos? Meg vagy örülve? Nem haldoklom. Csak egy méh csípett meg.

De Anthony tudomást sem vett róla, túlságosan el volt foglalva önkéntesen felvállalt sebellátási feladatával.

– Anthony – szólt megint engesztelő, kérlelő hangon. A józan eszére próbált hatni. – Nagyra értékelem, hogy aggódsz értem, de legalább egy tucatszor csípett meg már méh, és...

– Őt is többször megcsípte már – vágott a szavába.

Volt valami a hangjában, amitől Kate velejéig megremegett.

– Kit? – kérdezte suttogva.

Anthony még erősebben nyomta a duzzanatot, a zsebkendővel itatva le a kipréselődött tiszta folyadékot.

– Apámat – közölte kereken. – És belehalt.

Kate nemigen tudta elhinni.

– Egy méhcsípésbe?

– Igen, egy méhcsípésbe! – csattant fel. – Nem figyeltél?

– Anthony, egy kis méh nem tud megölni egy embert!

A férfi egy pillanatra félbeszakította a műveletet és felnézett rá. Tekintete kemény, zaklatott volt.

– Biztosíthatlak, hogy igen – mondta igen zordan.

Kate nem hitte, hogy igazat mond, de azt sem, hogy hazudna, és egy pillanatig mozdulatlan maradt, és rájött, hogy Anthonynek nagyobb szüksége volt arra, hogy elláthassa a sérülést, mint neki arra, hogy elmeneküljön figyelmissége elől.

– Még mindig duzzadt – mormogta, még erősebben nyomva a zsebkendőt. – Nem hiszem, hogy sikerült maradéktalanul kinyomnom.

– Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz – mondta jóindulattal, haragja szinte szülői gondoskodássá változott. Homloka ráncba rándult a figyelemösszpontosítástól, mozdulataiban még mindig szörnyű energia volt. Kate rájött, hogy Anthony szinte megbénult a félelemtől, hogy ő attól az apró méhcsípéstől ott halhat meg a kerti padon.

Hihetetlennek tűnt, mégis igaz volt.

Anthony elégedetlenül ingatta a fejét.

– Nem elég jó – jelentette ki érdes hangon. – Nem szabad, hogy felszívódjon.

– Anthony, én... Mit csinálsz?!

Megemelte Kate állát, közelebb hajolt, egyre közelebb, mintha meg akarná csókolni.

– Ki kell szívnom a mérget – mondta komoran. – Csak maradj nyugodtan! Ne mozdulj!

– Anthony! – sikoltott fel. – Ezt nem... – Elállt a lélegzete, képtelen volt befejezni a mondatot, amint a férfi ajkát megérezte a bőrén, megborzongott attól a gyengéd, mégis ellenállhatatlan nyomástól, ahogy a szájába vette. Kate nem tudta, hogy reagáljon, nem tudta, vajon eltolja magától vagy közelebb vonja. Aztán nem mozdult. Mintha megfagyott volna ereiben a

vér. Mert amikor kinyitotta a szemét, amikor Anthony válla felett felnézett, három nőt látott. Őket nézték döbbenet, szótlanul.

Mary.

Lady Bridgerton.

És Mrs. Featherington, a *Társaság* vitathatatlanul legnagyobb pletykafészske.

És Kate tudta, a kétség árnyéka sem férhetett hozzá, hogy ettől a pillanattól élete örökre és visszavonhatatlanul megváltozik.

14. fejezet

És valóban, ha netalántán botrány tör ki Lady Bridgerton vendégségében, mi, akik itt maradtunk Londonban, egészen biztosan bármilyen és minden egyes bizsergető hírről a lehető leghamarabb értesülhetünk. Mivel szép számmal vannak a vendégek között hírhedt pletykás személyek, teljes mértékben garantált, hogy részletes beszámolókat kapunk.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 4

A másodperc törtrészéig mindenki mozdulatlan maradt, mintha csoportképen ábrázolták volna őket. Kate döbbenten nézte a három nőt. Ők végtelen iszonyodással néztek vissza rá.

És Anthony csak szívta a mérget Kate méhcsípte sebéből, fogalma sem volt róla, nem észlelte, hogy nincsenek egyedül.

Ötük közül Kate talált előbb hangjára és kapott erőre. Előbb minden erejét összeszedve vállánál fogva eltolta magától Anthonyt, és szenvedélyesen felkiáltott: – Hagyja abba!

Anthony nem számított erre, meglepően könnyű volt kibillenteni egyensúlyából, a földre esett, szeme még mindig izzott az eltökéltségtől, hogy megmenti Kate-et vélt sorsától, a biztos haláltól.

– Anthony! – szólította meg Lady Bridgerton, remegő hangon ejtve ki fia nevét, mintha nem hinne a szemének.

Anthony hirtelen megfordult.

– Anya?

– Anthony, mit csináltál?

– Megcsípte egy méh – felelte komoran.

– Jól vagyok – bizonygatta Kate és felrántotta mellén a ruhát. – Én mondtam neki, hogy jól vagyok, de nem hallgatott rám.

Lady Bridgerton szeme fátyolos lett megértette, mi történt és miért.

– Értem – mondta halk, szomorú hangon és Anthony tudta, hogy megérti őt. Talán ő az egyetlen, aki megérti.

– Kate – szólalt meg Mary elfojtott hangon –, az ajka a... az ajka a...

– A mellén volt – egészítette ki Mrs. Featherington segítőkészen, dús keble előtt összefonva karját. Igen rosszalló arckifejezést mutatott, de nyilvánvaló volt, hogy rendkívüli módon élvezzi a kialakult helyzetet.

– Nem így volt! – kiáltott fel Kate, és próbált lábra állni, ami nem volt könnyű feladat, mert Anthony a jobb lábára esett, amikor ő letaszította a padról. – Itt, éppen itt csípett meg a méh! – mutatott a finom bőrön még mindig vöröslő, duzzadt foltra közvetlenül kulcscsontja alatt.

A három idősebb hölgy a méhcsípést szemlélte, arcuk hasonló halványvörösre pirult.

– Közel sincs a mellemhez! – tiltakozott Kate, túlságosan elborzasztotta a beszélgetés irányváltása ahhoz, hogy feszélyezve érezze magát amiatt, hogy meglehetősen anatómiai pontossággal írta le a jó társaságban kimondhatatlan nevű testrészt.

– De nincs is messze tőle – mutatott rá Mrs. Featherington.

– Megtenné valaki, hogy elhallgattatja? – csattant fel Anthony.

– Nahát! – méltatlankodott Mrs. Featherington. – Én soha...!

– Nem – felelte Anthony. – Ön mindig...

– Mit ért ez alatt? – kérdezte Mrs. Featherington igen határozott hangon, mutatóujjával megérintve Lady Bridgertont. Mivel a vikontesz nem válaszolt, Maryhez fordult és megismételte a kérdést.

De Mary nem látott mást, csak a lányát.

– Kate, azonnal gyere ide! – parancsolta.

– Nos? – szólt Mrs. Featherington kérdően, sürgetően. – Most mit tegyünk?

Négy szempár fordult felé hitetlenkedve.

– Hogy „mi” mit csináljunk? – kérdezte Kate alig hallhatóan.

– Nem hiszem, hogy önnek bármi köze lenne ehhez – mordult az idős hölgyre Anthony.

Mrs. Featherington hangos, megvető, meglehetősen orr-hangú horkanást hallatott.

– Feleségül kell vennie ezt a leányt!

– Micsoda?! – szakadt ki Kate torkából. – Önnek bizonyára elment a józan esze!

– Könnyen lehet, hogy itt és most éppen én vagyok az egyetlen józan gondolkodású személy – szólt Mrs. Featherington meglehetősen

fontoskodón. – Az isten szerelmére, te lány, hiszen Anthony Bridgerton a szájába vette a cicidet, és mindannyian láttuk!

– Nem így volt! – nyögött fel Kate. – Megcsípett egy méh. Egy méh!

– Portia – szólt közbe Lady Bridgerton –, nem hiszem, hogy ilyen szemléletes beszédre lenne szükség.

– Ebben a helyzetben nem sok értelme van a finomkodásnak – felelte Mrs. Featherington. – Akárhogy is köntőrfalazunk, ebből igen szép pletyka kerekedhet. A *Társaság* leghevesebb agglegényének vesztét egy méh okozza! Mondhatom, uram, ezt nem is gondoltam volna!

– Nem lesz semmiféle pletyka – mordult Anthony, fenyegetően közeledve a matróna felé –, mert senki egy szót sem fog szólani erről. Nem hagyom, hogy bárki bármivel bemocskolja Miss Sheffield jó hírnevét.

Mrs. Featherington szeme valósággal kidülledt a hitetlenkedéstől.

– Ön azt hiszi, hogy ilyesmit titokban tarthat?

– Én senkinek nem szólok róla egy szót sem, és nem hiszem, hogy Miss Sheffield másképp tenne – mondta, és csipőre tett kézzel fölé magasodva merőn nézett rá. Olyan nézés volt ez, ami meglett férfiakat is térdre kényszerített, de Mrs. Featherington vagy érzéketlen volt rá, vagy egyszerűen buta, mert láthatóan nem reagált, ezért Anthony folytatta: – Két anya marad hát, akiknek, úgy vélem, egyéni érdeke, hogy megvédjék jó hírnevüket. Tehát, ha valaki valamit elmond, az csak ön lehet, Mrs. Featherington, mivel ön az egyetlen ebben a kedves társaságban, aki olyan sűrűn és harsányan terjesztheti a pletykát, mint valami halaskofa.

Mrs. Featherington arca karmazsinvörösé vált.

– Bárki megláthatta a jelenetet a házból – mondta keserűen, szívből sajnálta volna, ha kénytelen lett volna elhallgatni egy ilyen elsőrangú saftos pletykát. Legalább egy hónapig ünnepelnék, mint egy ilyen botrány egyetlen szemtanúját. Pontosabban az egyetlen szemtanút, aki hajlandó beszélni arról, amit látott.

Lady Bridgerton felnézett a házra és elsápadt.

– Igaza van, Anthony – jegyezte meg. – A vendégek ablakaiból teljesen ide lehetett látni.

– Egy méh volt! – nyöszörgött Kate. – Csak egy méh! Nem kényszeríthetnek házasságra senkit egy méh miatt!

Kifakadása csendbe ütközött. Maryre, aztán Lady Bridgertonra nézett mindketten aggódón, kedvesen, sajnálattal néztek rá. Aztán Anthonyre

pillantott, a férfi komoran, kifürkészhetetlen arc kifejezéssel nézett maga elé.

Kate gyötrődve hunyta be a szemét. Nem így kéne történnie. Még ha azt is mondta neki, hogy feleségül veheti a húgát, titokban remélte, hogy Anthony Bridgerton az övé lehet, de nem így.

Ó, szent isten, nem így! Nem úgy, hogy úgy érezheti, csapdába csalták. Nem úgy, hogy ha ránéz, egész életében valaki mást kíván a helyébe.

– Anthony? – súgta. Talán ha beszél veled, talán, ha Anthony ránézne, fogalma lehetne arról, mi jár a fejében.

– Jövő héten összeházasodunk – jelentette be Anthony. Hangja határozott, tiszta volt, de semmi érzelem nem hallatszott benne.

– Ó, ez remek! – mondta Lady Bridgerton nagy megkönnyebbüléssel, tenyerét összeütve. – Mrs. Sheffield és én azonnal megkezdjük az esküvői előkészületeket.

– Anthony – súgta Kate, ezúttal sürgetőbben. – Biztos vagy ebben? – Karon ragadta, próbálta elvonni a matrónák közeléből. Alig egy lépésre sikerült, de legalább már nem nézett szembe velük.

Nagy határozottsággal nézett rá.

– Összeházasodunk – közölte a férfi egyszerűen, tökéletes arisztokrata hangon, ellentmondást nem tűrően, feltétlen engedelmességet követelően. – Nincs mit tenni.

– De hiszen te nem is akarsz feleségül venni engem – mondta Kate.

Anthony erre elkomorult, homlokát ráncolta.

– És te feleségül akarsz jönni hozzám? '

Kate nem felelt. Nem tudott mit mondani, ha a büszkesége maradékát nem akarta elveszíteni.

– Azt hiszem, egészen jól illünk egymáshoz – jelentette ki Anthony, kissé felengedve. – Hiszen barátságféle szövődött közöttünk. Ez több mint ami az ifjú házaspárok többsége között fennáll.

– Ezt nem akarhatod – bizonygatta. – Hiszen te Edwinát akarod feleségül venni. Mit mondunk Edwinának?

Anthony keresztbe fonta a karját.

– Soha semmit nem ígértem Edwinának. És gondolom, egyszerűen megmondjuk neki, hogy egymásba szeretünk.

Kate érezte, hogy képtelen uralkodni szeme rebbenésén.

– Ezt sosem hinné el.

Anthony vállat vont.

– Akkor mondd meg neki az igazat. Mondd meg neki, hogy megcsípett egy méh, és én segíteni akartam neked, és kompromittáló helyzetben értek minket. Mondj neki, amit akarsz. A húgod.

Kate leroskadt a kőpadra, ahonnan az imént felugrott. Nagyot sóhajtott.

– Senki sem fogja elhinni, hogy engem akartál feleségül venni. Mindenki azt hiszi, hogy csapdahelyzetbe kerültél.

Anthony éles pillantást vetett a három nőre, akik még mindig kíváncsian figyelték őket. Lady Bridgerton és Mary megfordultak és eltávolodtak, hogy a fiatalok bizalmasabban beszélhessenek. Mivel Mrs. Featherington nem követte őket rögtön, Violet megragadta és karját kis híján kificamítva maguk után vonta.

Anthony leült Kate mellé.

– Nem sokat tehetünk, hogy megakadályozzuk a pletykákat különösen, hogy Portia Featherington is látta, amit látott. Csak addig bízom abban, hogy ez a nő tartja a száját, míg be nem érnek a házba. – Hátradőlt bal bokáját jobb térdére helyezte. – Szóval akár előnyünkre is kihasználhatjuk a helyzetet Idén úgyis meg kell nősnöm.

– Miért?

– Miért ne?

– Miért kell még az idén megnősülnöd?

Anthony egy pillanatig nem válaszolt. Erre a kérdésre nem igazán lehetett mit felelni. Ezért csak azt mondta: – Mert elhatároztam, hogy megnősülök, és ez nekem éppen elég ok. Ami téged illet, neked is férjhez kell menni.

Kate ismét a szavába vágott: – Őszintén szólva én inkább arra számítottam, hogy nem megyek férjhez.

Anthony érezte, hogy izmai megfeszülnek, és beletelt néhány pillanatba, míg rájött, hogy amit érez, az düh.

– Vénkisasszonyként akartad leélni az életedet?

Kate bólintott, tekintete ártatlan volt és őszinte.

– Igen. Határozottan ez a helyzet látszott kialakulni.

Anthony sokáig nem mozdult, úgy érezte, legszívesebben megölné minden férfit és nőt, akik Edwinához hasonlították és kevesebbnek találták. Kate-nek nyilván fogalma sincs arról, hogy önmagában is vonzó és kívánatos lehet.

Amikor Mrs. Featherington bejelentette, hogy össze kell házasodniuk, első reakciója az volt, amit Kate is érzett: rémület. Nem is beszélve a megsebzett önérzetről. Egyetlen férfi sem szereti, ha házasságra kényszerítik, és különösen megalázó, ha ez egy méh miatt történik

De amint ott állt és nézte, ahogy Kate tiltakozón kiált fel (nem a leghízelgőbb reagálás, gondolta, de úgy ítélte meg, hogy neki is megvan a joga az önérzetre), furcsa elégedettség vett erőt rajta.

Ha egymillió évig gondolkozhatott volna rajta, akkor sem akarta volna feleségül. Túlságosan nagy veszélyt jelentett a lelki nyugalmára.

De a sors közbeavatkozott és most, hogy úgy tűnik, muszáj feleségül vennie... Nos, nem sok értelme van nagy hűhót csapni az egész körül. Rosszabb sors is van annál, mintsem hogy a férfiember egy okos, élénk nőt kap feleségül, akire ráadásul folyton-folyvást kéjjel vágyakozik.

Csak arra kell vigyáznia, hogy semmiképpen ne szeressen bele. Ez nem tűnik lehetetlennek, ugye? Mert isten tudja, a folyamatos vitatkozásával, évdésével együtt töltött idejük felében az örület határára kergeti. Kellemes házasságban élhet Kate-tel. Élvezni a barátságát és a testét, és ennyi. Ennél mélyebben nem kell belebonyolódni.

És nem is kívánhatott volna jobb asszonyt magának és gyermekeinek jobb anyát, aki felneveli őket, miután meghalt az apjuk. Ez nyilván sokat ér.

– Működni fog – mondta határozottan. – Majd meglátod.

Kate kétkedőnek tűnt, de bólintott. Természetesen nem sok mindent tehetett. London legnagyobb pletykafészke rajtakapta egy férfival, aki ajkával éppen a mellét illette. Ha Anthony nem ajánlott volna neki házasságot, a hírneve örökre odalenne.

És ha nem hajlandó feleségül menni hozzá... nos, akkor bukott nőnek és idiotának tartanak.

Anthony hirtelen felállt.

– Anya! – szólalt meg, és Kate-et ott hagyva a padon felé indult. – A menyasszonyom és én szeretnénk egy kicsit kettesben lenni a kertben.

– Természetesen – dűnnyögte Lady Bridgerton.

– Gondolja, hogy ez bölcs dolog? – kérdezte Mrs. Featherington.

Anthony közelebb hajolt anyja füléhez, és odasúgta neki: – Ha tíz másodpercen belül nem távolítod el a közelemből, itt helyben megölöm.

Lady Bridgerton kis híján felkacagott, aztán bólintott, és sikerült kimondania: – Természetesen, fiam.

Egy perc sem telt bele, Anthony és Kate kettesben voltak a kertben.

Megfordult, hogy szembenézzen vele, mire Kate felállt és néhány lépést tett felé.

– Azt hiszem – mormogta Anthony belékarolva –, sétálnunk kéne egy kicsit, hogy ne lássanak meg a házból.

Azzal elindult, nagy, határozott léptekkel haladt, hogy Kate alig győzött lépést tartani vele.

– Uram – szólította meg sietve, a gyors léptektől kipirulva –, gondolod, hogy ez bölcs dolog?

– Ez úgy hangzott, mintha Mrs. Featherington mondta volna – mutatott rá, egy fél pillanatra sem törve meg léptei ritmusát.

– Isten őrizzen – dühögte Kate. – De a kérdés attól még kérdés.

– Igen. Szerintem bölcs dolog – felelte, kis pergolába húzva. Apácarácsos oldalait átjárta a levegő, de átláthatatlan orgonabokrok vették körül, így lényegében édes kettesben lehettek.

Anthony elmosolyodott. Lassan.

– Tudod, hogy sokat perlekedsz?

– Azért hoztál ide, hogy ezt elmondd nekem?

– Neeem – felelte kínosan vontatottan. – Azért hoztalak ide, hogy ezt tegyem veled...

Aztán mielőtt Kate egy szót is szólhatott volna, mielőtt levegőt venni esélye lett volna, Anthony mohó, forró csókban forrt össze vele. Ajka telhetetlennek bizonyult: elvett mindent, amit Kate-nek adnia kellett, és még többet követelt. A tűz, mely Kate-ben izzott, most tízszer olyan hevesen és forrón lobogott, mint akkor, az első csók éjszakáján a dolgozószobában.

Kate valósággal elolvadt. Szent isten, hiszen mindjárt elolvad, és mégis még, még, még többet akar.

– Nem kéne ezt tenned velem – suttozta Anthony finoman Kate ajka előtt. – Nem kéne. Minden abszolút helyteleníthető veled kapcsolatban. És mégis...

Kate lélegzete elakadt, ahogy a férfi keze a háta, karcsú dereka mögé csusszant és szorosan, sürgetően gerjedelméhez vonta.

– Látod? – szólt zihálva, ajka a finom, kecses arcon, nyakon araszok. – Érzed? – Rekedtes nevetés tört fel belőle, furcsa, gúnyos hangot hallatott. – Érted egyáltalán? – Könnyörtelenül szorította magához, aztán Kate fülét nyalintotta, gyengéden harapta. – Természetesen nem érted.

Kate úgy érezte, összeolvad vele. Bőre égni kezdett, karja felcsusszant Anthony erős nyakára. A férfi érintése, simogatása tovább szította benne a tüzet, valamit, amit képtelen volt csillapítani. Ősi ösztön vett rajta erőt, forró, olvadó érzés, amihez nem kellett más, csak annyi, hogy érezze bőrét a bőrén.

Akarta Anthonyt. Ó, milyen nagyon akarta! Nem lenne szabad így akarnia, nem lenne szabad vágynia ezt az embert, aki téves okból veszi feleségül.

Mégis olyan kétségbeesetten vágyott rá, hogy alig kapott levegőt a kívánástól.

Helytelen, nagyon helytelen. Súlyos kétségei vannak ezzel a házassággal kapcsolatban, és tudta, hogy meg kell őriznie józanságát, mindennél fontosabb a tiszta gondolkodás. Folyton emlékeztetni próbálta erre magát, de ez cseppet sem akadályozta abban, hogy ajka megnyíljon és beengedje a férfit, és az ő nyelve is moccan, félénken ízlelte Anthony ajka szegletét.

És a hasában gomolygó, gyülemelő vágy – mert biztosan a vágy ez a furcsa, bizsergő, kavargó érzés – egyre erősebb és erősebb lett.

– Szörnyűséges nőszemély vagyok? – suttogta inkább magának, mint Anthonynek. – Ez azt jelenti, hogy bukott nő lettem?

De Anthony hallotta, és hangja forró volt és nedves Kate nyakának finom bőrén.

– Nem.

Azzal még közelebb hajolt, füléhez, hogy jobban hallja.

– Nem.

Kate érezte, hogy feje hátrahanyatlik. Anthony hangja mély volt és csábító és majdnem úgy érezte, hogy ezért az egyetlen pillanatért született erre a világra.

– Tökéletes vagy – suttogta, nagy keze sürgetően siklott Kate testén, egyik tenyere a derekán, a másik lágyan ívelő keble finom íve felé haladt. – Itt és most, ebben a pillanatban, ebben a kertben tökéletes vagy.

Kate valami nyugtalanítót vélt kihallani ezekből a szavakból, mintha azt akarta volna mondani neki, és talán magának is, hogy holnap talán már nem lesz tökéletes, és holnapután talán még annyira sem. De ajka és keze meggyőzőbb volt a szavak tónusánál és kiűzte a kellemetlen gondolatokat tudatából, és inkább elmerült a pillanat szédületében.

Szépnek érezte magát. ... Tökéletesnek. És ott, akkor önkéntelenül, mintha valami láthatatlan erő kényszerítené, csak csodálni tudta a férfit, aki ezt érezte vele.

Anthony lejjebb csúsztatta deréktájt nyugvó kezét, így támasztotta, amíg másik kezével keblét fedte be és fogta, dédelgette a ruha finom muszlinján keresztül. Ujjait mintha nem ő mozgatta volna, erős volt és görcsösen szorító, úgy ragadta meg, mintha szikláról akarna leesni, és végül fogást talált rajta. Kate mellbimbója merev és kemény volt a férfitenyér alatt, a ruhán át is érezni lehetett, és Anthonynek minden erejét, minden önuralmát be kellett vetnie, hogy ne nyúljon feljebb a ruha hátán, ne gomboljon ki minden egyes gombot.

Lelki szemei előtt látta, ahogy ajkuk újabb forró csókban egyesül. Kate ruhája lecsúszna a válláról, a muszlin kísértőn siklana a bőrén, míg keble fel nem tárul. Szinte maga előtt látta, és tudta, hogy tökéletes, mint két kicsi csésze. Egyiket a kezébe veszi, bimbóját megmutatja a napfénynek és lassan, nagyon lassan lehajol, míg nyelve éppen el nem éri.

És Kate felsóhajt, és ő még egy kicsit dédelgeti, közben szorosán fogja, hogy el ne moccanhasson. És akkor, éppen amikor feje hátrahanyatlik, és levegő után kapkod lihegve, nyelve helyett az ajka csusszan előre és addig kényezteteti, szopogatja, míg fel nem sikolt a gyönyörtől.

Szent isten, annyira akarta, hogy azt hitte, kirobban a vággyal.

De nem alkalmas az idő, sem a hely. Nem mintha úgy érezte volna, meg kell várnia a boldogító igent, a holtomiglant, a házassági esküt. Hiszen már nyilvánosan kijelentette, hogy feleségül veszi, és Kate már az övé. De nem fogja itt, anyja kertjében, a pergolában tenni ezt vele. Annál büszkébb volt, és annál jobban tisztelte menyasszonyát.

Vonakodva húzódott el tőle, kezét Kate kecses vállára helyezte, karját kinyújtva tartotta távol tőle magát, hogy ellent tudjon állni a kísértésnek, hogy ne folytassa ott, ahol abba hagyta.

Kísértés pedig volt. Elkövette azt a hibát, hogy Kate arcára nézett, és abban a pillanatban megesküdtött volna, hogy Kate Sheffield minden ízében éppolyan szép, mint a húga.

Másképpen szép. Ajka teltebb, ami manapság kevésbé divatos, határozottan sokkal csokolnivalóbb. Szempillája... Hogyhogy nem vette eddig észre, milyen dús, milyen hosszú? Amikor behunyta a szemét, mintha szőnyegként simult volna finom bőrére. És amikor arca a vágy pírjától égett, valósággal ragyogott. Anthony tudta magáról, hogy élénk a fantáziája, de amikor Kate arcára nézett, önkéntelenül is az új hajnal jutott eszébe, pontosan az a pillanat, amikor a nap felkapaszkodik a horizontra, finom barack- és rózsaszín árnyalatokra festve az eget.

Egy egész percig álltak ott, zihálva, pihegve, míg Anthony végül leengedte a kezét, és mindketten egy lépést hátráltak. Kate az ajkához kapott.

– Ezt nem kellett volna tennünk – suttopta.

Anthony a pergola egyik oszlopának dőlt, és nagyon elégedettnek tűnt a sorsával.

– Miért nem? Hiszen jegyesek vagyunk.

– Nem vagyunk – jegyezte meg Kate. – Nem igazán.

Anthony összehúzta a szemöldökét.

– Még nem kötöttett egyezés, nincs házassági szerződés – magyarázta Kate sietve. – Semmi nincs aláírva. És nekem nincs hozományom. Tudnod kell, hogy nincs hozományom.

Anthony erre elmosolyodott.

– Meg akarsz szabadulni tőlem?

– Természetesen nem! – Kissé feszengett, egyik lábáról a másikra állt.

Anthony egy lépést tett felé.

– Biztosan nem csak okot próbálsz adni nekem arra, hogy megszabaduljak tőled?

Kate elpirult.

– N...nem – hazudta, bár pontosan ezt tette. Okot akart szolgáltatni, hogy Anthony ne érezze kötelességének a vele való házasságot. Ez természetesen végtelen ostobaság volt tőle. Ha Anthony kihátrál a házasságból, ő örökre tönkre van téve, nemcsak Londonban, hanem kis somerseti falujában is. A bukott nőkről szóló hírek gyorsan terjednek.

De sosem könnyű „jobb híján” választottnak lenni, és lelke mélyén azt akarta, hogy Anthony erősítse meg legmélyebb gyanúját, hogy nem is őt akarja feleségül, hanem inkább Edwinát szeretné, hogy csak muszájból veszi őt el.

Szörnyen fájna, ha ez derülne ki, de ha kimondaná, legalább bizonyossága lenne, és a bizonyosság, akkor is, ha keserű a tudás, mindig sokkal, de sokkal jobb, mint a nem tudás bizonytalanságában élni.

Akkor legalább tudná, hányadán állnak. Ebben a helyzetben úgy érezte magát, mintha futóhomokon vetette volna meg a lábát.

– Tisztázzunk valamit – mondta Anthony, és Kate felfigyelt a határozott hangra. Tekintetük egymásba fonódott, olyan égő hévvel, hogy képtelen volt másfelé nézni. – Azt mondtam, hogy feleségül veszek. Tartom a szavamat. A kérdéstől minden további spekulációt a legmélyebb sértésnek veszek.

Kate bólintott. De nem tudta megállni, hogy ne jusson eszébe: vigyázz, mit kívánsz... vigyázz, mit kívánsz!

Éppen az imént egyezett bele, hogy férjhez megy ahhoz a férfihoz, akibe, félt, beleszeret. És csak azon tűnődött: vajon Edwinára gondol, amikor engem csókol?

Vigyázz, mit kívánsz, harsogta elméje.

Lehet, hogy valóra válik.

15. fejezet

E sorok írójának ezúttal is igaza lett. A vidéki házakban tartott vendégeskedések valóban a legfurcsább eljegyzéseket eredményezik.

Igen, kedves olvasó, ezt a hírt e hasábokon olvashatják először: Bridgerton vikomt feleségül veszi Miss Katharine Sheffieldet. Nem Miss Edwinát, ahogy a pletykák spekuláltak, hanem Miss Katharine-t.

Arról, hogy miként köttetett meg ez az eljegyzés, meglepően nehéz részleteket megtudni. E sorok írója a lehető legbiztosabb forrásból értesült arról, hogy az ifjú párt kompromittáló helyzetben érték, és ennek Mrs. Featherington szemtanúja volt, ám Mrs. F. rá nem jellemző módon igen szűkszavúan, csak a szikár tényekre hagyatkozva számolt be az afférról. E sorok írója az említett hölgy pletykázkodási hajlamát figyelembe véve azt a következtetést vonja le, hogy ez csak úgy lehetséges, ha a vikomt (aki tesztoszának egyáltalán nem nevezhető) súlyos testi sértést helyezett kilátásba arra az esetre, ha Mrs. F. akár egy szót is szól az esetről.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 11.*

Kate hamar rájött, hogy a közfigyelmet nehezen viseli. A hátralévő két Kenti nap is elég nagy megpróbáltatást jelentett számára, amint Anthony a némiképp sietve megköttetett eljegyzésük délutánját követően a vacsoránál bejelentette a tény, alig volt szusszanásnyi ideje a sok gratuláció, kérdés és burkolt célzás között, amivel Lady Bridgerton vendégei elárasztották.

Csak akkor érezte magát kicsit könnyebben, amikor néhány órával Anthony bejelentése után végre volt alkalma kettesben beszélgetni húgával. Edwina átölelte nővérét és azt mondta, hogy el van bűvölve, rendkívül örül, és egy cseppet sem lepődött meg.

Kate furcsállotta, hogy Edwina nem csodálkozik, de a kishúg csak vállalt vont és azt mondta: – Számomra teljesen nyilvánvaló volt, hogy teljesen beléd bolondult. Nem tudom, rajtam kívül miért nem vette észre senki.

Ettől Kate meglehetősen zavarba jött, mert egészen biztos volt benne, hogy Anthony nem őt, hanem Edwinát kívánta a házasság szent kötelékével magához láncolni.

Amint Kate visszatért Londonba, a spekuláció még jobban elfajult. A Társaság minden egyes tagja kötelességének érezte, hogy tiszteletét tegye a Sheffield család kis bérelt házában a Milner Streeten a jövőbeli vikontesznél. Legtöbbjüknek sikerült a gratulációba jó adag sanda célzást, egyáltalán nem hízelgő mellékjelentéseket vinni. Senki nem tartotta lehetségesnek, hogy a vikomt tényleg Kate-et akarja feleségül venni, és mintha senki nem vette volna észre, milyen durva ezt egyenesen a szemébe mondani.

– Istenem, hogy önnek milyen szerencséje volt! – mondta Lady Cowper, a hírhedt Cressida Cowper anyja, aki a maga részéről két szót sem váltott Kate-tel, csak a sarokban gubbasztott és gyilkos pillantásokat lövellt felé.

– Sejtelmem sem volt, hogy a vikomt a leghalványabb érdeklődést mutatná ön iránt – ömlengett Miss Gertrude Knight, mindezt olyan arckifejezéssel, ami a napnál világosabban jelezte, hogy még most sem hiszi, és talán azt reméli, hogy kiderül, az eljegyzés csak színlelés, annak ellenére, hogy a hír már a London Times társasági rovatában is megjelent. Lady Danbury pedig, aki arról volt híres, vagy hírhedt, hogy mindig kimondta, amit gondolt, így kommentálta az esetet – Nem tudom, mivel ejtette csapdába, drágám, de nagyon jól irányzott trükk lehetett. Nekem elhiheti, nem egy ifjú kisasszony szívesen venne leckéket öntől.

Kate csak mosolygott (illetve mosolyogni próbált gyanította, hogy bármennyire igyekezett, nem mindig sikerült meggyőzően kedves és barátságos válaszokat adnia), és valahányszor Mary oldalba bökte, csak bólintott, és engedelmesen ismételte: – Igen, szerencsés lány vagyok.

Ami Anthonyt illeti, a szerencsés férfiúnak sikerült elkerülni azt a harsány kutakodást, amit Kate kénytelen volt kiállni. Azt mondta, Aubrey Hallban kell maradnia, hogy a menyegző előtt elintézzon néhány, a birtokkal kapcsolatos ügyet. Az esküvőt alig kilenc nappal a kerti incidens utánra, a következő szombatra tűzték ki. Mary attól tartott, hogy a nagy sietség miatt az emberek „beszélnek” róluk, de Lady Bridgerton meglehetősen gyakorlatiasan megmagyarázta, hogy „szóbeszéd” így is úgy is lesz, ez elkerülhetetlen, és Kate-et kevesebb rosszindulatú célzás éri, ha már Anthony nevének védelmét élvezzi.

Kate gyanította, hogy a vikomtesz – aki meglehetősen hírnévre tett szert abbéli eltökéltségéért, hogy felnőtt gyermekeit mielőbb kiházasítsa – egyszerűen azt akarta, hogy Anthony mielőbb álljon a püspök elé, még mielőtt esélye lenne meggondolni magát.

Kate egyetértett Lady Bridgertonnal. Nagyon izgult az esküvő és az azt követő házasság miatt, és sosem szerette halogatni a dolgokat. Amint meghozta a döntést, illetve ez esetben amint a döntést meghozták helyette, nem látott okot a késlekedésre. Ami a „szóbeszédet” illeti: a sietős esküvő növeli a pletykák gerjedelmét és terjedelmét, de Kate úgy vélte, hogy minél előbb köt házasságot Anthonyval, annál előbb elhallgatnak a pletykás szájak, és annál hamarabb visszatérhet megszokott csendes, feltűnésmentes életéhez.

Természetesen nem sokáig élheti csak a saját életét. Ehhez előbb-utóbb hozzá kell szoknia.

Nem mintha az eljegyzés után rögtön nem érezte volna, hogy már nem teljesen a saját életét éli. Napjai fergeteges iramban teltek: Lady Bridgerton üzletről üzletre vitte magával, hatalmas összegeket költött Anthony pénzéből kelengyére. Kate hamar megtanulta, hogy ellenkezni felesleges, ha Lady Bridgerton – vagyis Violet, mert leendő anyósa ragaszkodott hozzá, hogy a keresztnévén szólítsa – valamit a fejébe vett, isten irgalmazzon annak a szerencsétlennek, aki akadályozza a végrehajtásban. Mary és Edwina is elkísérte őket néhány alkalommal, de hamar kijelentették, hogy teljesen kimerültek Violet fáradhatatlansága mellett, és elmentek a Gunter cukrászdába jeges nyilatért.

Végül, amikor már csak két nap volt hátra az esküvőig, Kate levelet kapott Anthonytól, melyben vőlegénye arra kérte, legyen otthon délután négykor, mert szeretné meglátogatni. Kate kicsit izgult, hogy viszontláthatja a városban valahogy minden más, sokkal feszesebb volt. Mindazonáltal megragadta a lehetőséget, hogy ne kelljen még egy délutánt az Oxford Streeten a varrónőnél, a kalaposnőnél, a kesztyűsnél és más helyeken töltenie, ahová Violet magával cipelte.

Így, miközben Mary és Edwina a városban intézték az intéznivalókat, Kate – történetesen elfelejtette említeni nekik, hogy a vikomtot várja látogatóba – a szalonban ült és várt lábánál Newton aludt elégedetten.

Anthony a hét nagy részét gondolkodással töltötte. Nem meglepő, hogy minden gondolata Kate és a hamarosan megkötendő házasság körül forgott.

Aggódott, hogy ha hagyja magát, képes lesz szeretni leendő feleségét. Úgy tűnt, az a lényeg, hogy fegyelmeznie kell magát, ne hagyja, hogy beleszeressen. És minél többet gondolkodott ezen, annál jobban meggyőződésévé vált, hogy ez nem jelent majd problémát. Hiszen férfi, ura érzelmeinek és cselekedeteinek. Nem bolond tudja, hogy létezik szerelem. De hitt az ész, és ami talán ennél fontosabb, az akarat erejében is. Igazán nem látott okot arra, hogyan lehetne a szerelem önkéntelen, elháríthatatlan érzés.

Ha nem akar beleszeretni, akkor a pokolba is, nem fog beleszeretni és kész. Ilyen egyszerű. Ilyen egyszerűnek kell lennie. Nem lehet másként. Hiszen ha mégsem így van, az azt jelenti, hogy nem igazi férfi, ugye?

Erről azonban beszélnie kell Kate-tel még az esküvő előtt. Vannak bizonyos dolgok a házassággal kapcsolatban, amiket tisztázni kell. Nem éppen szabályok... hanem megállapodások. Igen, ez a helyes kifejezés.

Kate-nek meg kell értenie, pontosan mit várhat tőle, és ő mit vár el cserébe. Ez nem szerelmi házasság. És nem is válhat azzá. Ez egyszerűen nem lehetőség. Nem gondolta, hogy ebben bármi megtévesztés lenne, mindenesetre most akarta tisztázni, még mielőtt az esetleges félreértések teljes katasztrófává fejlődhetnének.

A legjobb, ha mindent kiterítenek a közmondásos asztalra, hogy egyik felet se érje később kellemetlen meglepetés. Kate biztosan egyetért ezzel. Okos és gyakorlatias lány. Biztosan tudni akarja, pontosan hányadán állnak. Nem olyan fajta, aki szereti, ha bizonytalanságban tartják.

Pontosan két perccel négy óra előtt Anthony kettőt kopogott Sheffieldék ajtaján próbált tudomást sem venni a *Társaság* vagy fél tucat tagjáról, akik történetesen éppen a Milner Streeten korzóztak aznap délután. Igencsak messze tévedtek szokásos sétálóhelyeiktől, gondolta, és a gondolat fanyar mosolyban nyilvánult meg.

De nem lepődött meg ezen. Ugyan nem sokkal korábban tért vissza Londonba, de pontosan tudta, hogy eljegyzése a legkurrensebb botrányhír. Hiszen a Whistledownhoz Kentben is hozzá lehetett jutni.

A komornyik gyorsan ajtót nyitott és bevezette a közeli szalonba. Kate a kanapén ülve várta, haja valamiféle frizurába fésülve (Anthony sosem

tudta megjegyezni az éppen divatos frizurák nevét), feje tetején valami nevetséges kis kalapszerűség volt, aminek fehér szegélye a divat szerint passzolt a halványkék délutáni ruha színéhez.

Anthony elhatározta, hogy miután összeházasodnak, a kalapnak kell legelőször eltűnnie az életükből. Kate haja hosszú, fényes, dús. Tudta, hogy az illem azt diktálja, a hölgyek házon kívül kalapot viseljenek, saját házukban azonban valóságos bűnnek tűnt eltakarni hajukat.

Mielőtt azonban megszólalhatott volna, még köszönni sem volt ideje, Kate az előtte álló ezüst teáskészletre mutatott: – Vettem a bátorságot és hozattam teát. Kissé hűvös van, gondoltam jólesne. Ha nem kérsz, szívesen hozatok valami mást.

– Köszönöm, kérek. Ez nagyon kedves tőled.

Kate ujjnyira megdöntötte a teáskannát, aztán kiegyenesítette, és homlokát ráncolva azt mondta: – Nem is tudom, hogyan iszod a teát.

Anthony érezte, hogy ajka sarka halvány mosolyra rebben.

– Tejjel. Cukor nélkül.

Kate bólintott, letette a teáskannát, a tejköntőt emelte helyette.

– Olyan dolog ez, amit egy feleségnek illik tudnia.

Anthony leült a kanapé melletti karosszékbe.

– Hát, most már tudod.

Kate nagyot sóhajtott.

– Igen. Most már tudom – dünnyögte.

Anthony köhécselt, nézte, ahogy Kate önti a tejet. Nem viselt kesztyűt. Örömét lelte abban, hogy nézte a kecses kezét, ahogy a tea felszolgálásával foglalatoskodott Hosszú, karcsú ujjai rendkívül kecses, ügyes mozgásúak, ami meglepetésként hatott rá, hiszen Kate oly sokszor lépett a lábára tánc közben.

Természetesen néhány rossz lépés szándékosan történt, de gyanította, nem annyi, amennyit ilyennek szeretett volna feltüntetni.

– Tessék – szólta a teát nyújtva Anthony felé. – Vigyázz, meleg. Sosem rajongtam a langyos teáért.

Nem, gondolta Anthony mosolyogva, Kate biztosan nem szereti a langyos teát, ahogy nem szeret semmit sem félbehagyni, félig végigvinni. Ezt szerette benne a legjobban.

– Uram! – mondta udvariasabban, kicsit közelebb nyújtva a csészét, csészealjat.

Anthony átvette kesztyűs ujjával szándékosan súrolta menyasszonya finom bőrét. Végig a szemébe nézett, látta az arcát ellepő pír halvány szaténrőzsaszínét.

Ez valami okból örömmel töltötte el.

– Valami konkrét kérdést akart feltenni nekem, uram? – szólalt meg, amint keze biztonságos távolságban volt vőlegénye kezétől és saját teáscsészéjének fülét fogta.

– Biztosan emlékszel, hogy tegeződtünk. Szóval a helyes megszólítás: Anthony. És szerinted, nem kereshetem fel a menyasszonyomat konkrét kérdés nélkül, csak azért, hogy élvezzem a társaságát?

Kate rebbenő pillantást vetett rá csészéje pereme fölött.

– Természetesen megteheted. De szerintem nem azért, vagy nem csak azért jöttél.

E bájos szemtelenség hallatán Anthony összehúzta a szemöldökét.

– Történetesen igazad van.

Kate dünnögött valamit. Anthony nem értette pontosan, de gyanította, valami olyasmi volt, hogy „általában igazam van”.

– Azt hiszem, beszélünk kell a házasságunkról – mondta.

– Tessék?

Anthony hátradőlt székében.

– Mind a ketten gyakorlatias emberek vagyunk. Azt hiszem, könnyebb lesz, ha pontosan tudjuk, mit várunk, mit várhatunk el egymástól.

– I... igen. Természetesen.

– Jó. – Csészéjét a csészealjra, a csészealjat maga elé, az asztalra tette. – Örülök, hogy te is így érzed.

Kate lassan bólintott, de nem mondott semmit, csak Anthony arcát nézte, ahogy a férfi köhécselt. Úgy nézett ki, mintha éppen parlamenti felszólalásra készülne.

– Nem a legjobban kezdődött a kapcsolatunk – mondta, és kissé elkomorult, amikor Kate egyetértően bólintott erre –, de úgy érzem, és remélem, hogy te is így érzed, azóta valamiféle baráti kapcsolat alakult ki közöttünk.

Kate ismét bólintott, és arra gondolt, talán az egész beszélgetés folyamán nem lesz más szerepe, csak hogy bólogasson.

– A férj és feleség közti barátság rendkívül fontos – folytatta. – Véleményem szerint fontosabb, mint a szerelem.

Kate ezúttal nem bólintott.

– A mi házasságunk barátságon és kölcsönös tiszteleten alapul – jelentette ki –, és ezen a téren nem is lehetnék elégedettebb.

– Tisztelet – visszhangozta Kate, főleg azért, mert Anthony várakozón tekintett rá. – Minden tölem telhetőt megteszek, hogy jó férjed legyek. És feltéve, hogy nem tiltasz ki az ágyadból, hűséges leszek hozzád, betartom a házassági eskünket.

– Ez meglehetősen felvilágosult hozzáállás részedről – mormogta. Anthony semmi olyat nem mondott, amire ne számított volna, mégis valahogy az idegeire ment a gondos felemlítéssel.

Anthony szeme összeszűkül

– Remélem, komolyan veszed, amit mondok, Kate.

– Nagyon is.

– Jó. – De furcsán nézett rá, és Kate nem volt benne biztos, hogy hisz-e neki. – Cserébe elvárom, úgy viselkedj, hogy semmilyen körülmények között ne rontsd családom jó hírnevét.

Kate érezte, hogy gerince megfeszül.

– Álmodni sem mernék ilyesmiről.

– Nem is gondoltam rólad. Ezért örülök annyira, hogy te leszel a feleségem. Nagyszerű vikontesz lesz belőled.

Ezt bóknak szánta, Kate mégis kissé tartalmatlannak, és talán egy árnyalatnyit leereszkedőnek találta. Inkább azt szerette volna hallani, hogy nagyszerű feleség lesz.

– Barátok leszünk – jelentette ki Anthony –, és kölcsönösen tiszteljük egymást és gyerekeink lesznek, okos gyerekeink, mert hála istennek, te vagy a legintelligensebb nő az egész ismeretségi körömben.

Ez kompenzálta a korábbi kissé leereszkedő stílust, de Kate-nek ideje sem volt elmosolyodni a bókon, mert Anthony folytatta: – De ne várj szerelmet. Ez a házasság nem a szerelemről szól.

Kate torkát erős görcs szorongatta, és azon kapta magát, hogy megint csak bólint, ám ezúttal nyaka minden mozdulata szívét fájdtotta.

– Vannak bizonyos dolgok, amiket nem tudok megadni neked – mondta Anthony –, és attól tartok, a szerelem is ezek közé tartozik.

– Értem.

– Valóban?

– Természetesen – csattant fel Kate. – Akkor sem lehetne egyértelműbb, ha a karomra írnád.

– Sosem akartam szerelemből házasodni.

– Nem ezt mondtad nekem, amikor Edwinának udvaroltál.

– Amikor Edwinának udvaroltam, akkor is neked akartam imponálni.

Kate szeme összeszűkül.

– Nem mondhatnám, hogy ez ebben a pillanatban sikerült.

Anthony felsóhajtott, hosszan, fájdalmasan.

– Kate, nem azért jöttem ide, hogy vitatkozzam veled. Csak úgy gondoltam, jobb, ha őszinték vagyunk egymással a szombat reggeli esküvő előtt.

– Persze, persze – sóhajtott, és újabb bólintásra vette rá magát. Hiszen Anthony nem inzultálni akarta, és ezt nem szabad túlreagálnia. Elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja, csak a törődés vezette. Pontosán tudja, hogy nem fogja őt szerelemmel szeretni, és ezt jónak látta már az elején tisztázni.

De akkor is fáj. Nem tudta, hogy szereti-e Anthonyt, de abban egészen bizonyos volt, hogy tudná szeretni, és halálosan félt attól, hogy néhány heti házasság után szeretni fogja.

És olyan szép lenne, ha Anthony viszont tudná szeretni!

– Jobb, ha ezt már az elején tisztázzuk – mondta a férfi halkán, szelíden.

Kate csak bólintott.

Anthony az asztalon keresztünyúlva megfogta a kezét, Kate megrezzent.

– Nem akartam, hogy úgy gyere hozzám feleségül, úgy mondj nekem igent, hogy ne legyél pontosan tisztában ezzel. Nem hiszem, hogy ezt akarnád.

– Természetesen nem, uram.

Anthony elkomorult.

– Azt hiszem, mondtam már, hogy szólíts a keresztnevemen.

– Valóban mondta, uram.

Anthony visszahúzta a kezét. Kate nézte, ahogy összefogja maga előtt, és furcsán megfosztottnak érezte magát.

– Mielőtt elmennék, szeretnék átadni neked valamit – mondta, és tekintetét egy pillanatra sem véve el menyasszonya arcáról, kis

ékszerdobozt vett elő. – Elnézésedet kell kérnem, hogy ilyen késve adom át a jegygyűrűt – mormogta, és felé nyújtotta.

Kate ujjai a kék bársonydobozkára simultak, tenyerébe vette, mielőtt felpattintotta a fedelét. Meglehetősen egyszerű gyűrű volt benne, rajta egyetlen kerek metszésű gyémánt.

– A Bridgerton családi ékszerek közül való. Sok jegygyűrű van a kollekcióban, de úgy gondoltam, ez tetszene neked a legjobban. A többi elég nehéz és cikornyás.

– Gyönyörű – mondta Kate. Képtelen volt másfelé nézni.

Anthony elvette tőle a dobozt.

– Szabad? – kérdezte, azzal kivette bársonyfészkéből a gyűrűt.

Kate a kezét nyújtotta, és átkozta magát, amikor észlelte, hogy remeg. Nem nagyon, de éppen eléggé ahhoz, hogy észrevegye. Anthony azonban nem tett megjegyzést, csak egyik kezével végigsimította a kezét, a másikkal felhúzta a gyűrűt Kate ujjára.

– Elég szép, ugye? – kérdezte, menyasszonya ujjai végénél fogva tartva kezét.

Kate bólintott, és még mindig csak a gyűrűre tudott nézni. Sosem volt nagyon oda az ilyesmiért ez lesz az első, amit rendszeresen visel. Furcsa érzés volt az ujján, súlyos, hűvös és nagyon tömör. Mintha az elmúlt héten történtek valóságosságát erősítette volna meg. Véglegességet jelentett. Úgy tűnt neki, miközben a gyűrűt nézte, mintha titkon azt remélte volna, hogy villám csap le az égből és megállítja az előkészületeket, mielőtt kimondanák a holtomiglant.

Anthony közelebb húzódott, és ajkához emelte a frissen meggyűrűzött kezét.

– Talán csókkal kéne megpecsételnünk az alkut – mormogta.

– Nem vagyok biztos benne.

Anthony ölébe vonta menyasszonyát, pajzán mosollyal nézte.

– De én igen.

De miközben Kate felé húzódott, véletlenül belerúgott Newtonba, aki hangos vinnyogással jelzett nyilván sértve érezte magát, hogy ilyen durván megzavarták a szunyókálásban.

Anthony a homlokát ráncolva Kate mögé. Newtonra nézett.

– Nem is láttam, hogy ott van.

– Szunyókált éppen – magyarázta Kate. – Nagyon mélyen alszik.

De Newton, ha már egyszer felébresztették, nem volt hajlandó kimaradni az eseményekből, és élénkebb vakkantással a székre, Kate ölébe ugrott.

– Newton! – sikoltott Kate.

– Ó, az isten sze... – de Anthony mormogó méltatlankodását rövid úton félbeszakította Newton széles, nyálas kutyacsókja.

– Azt hiszem, kedvel téged – mondta Kate, és annyira szórakoztatónak találta Anthony undorodó arckifejezését, hogy el is feledkezett helyzetéről, miszerint vőlegénye ölében ül.

– Kutyá! Azonnal ugorj le! Kutyának padlón a helye! –parancsolta.

Newton leszegett fejfel vinnyogott.

– Most!

Newton nagyot szusszant, aztán megfordult és leugrott.

– Szent ég! – szólt Kate lenézve a kutyára, aki az asztal alá bújt, csak bánatos orrát dugta ki a szőnyegre. – Ez lenyűgöző!

– Minden a hanghordozáson múlik – felelte Anthony pajkosan, szorosán átfogva a jövődöbelije derekát, hogy ne tudjon elhúzódni.

Kate vőlegénye karját nézte, aztán az arcát, és szemöldöke csodálkozóan ívbe rándult.

– Miért van olyan érzésem – tűnődött –, hogy ezt a hanghordozást nők esetében is hatásosnak gondolod?

Anthony vállat vont, szemét félig lehunyva közeledett felé.

– Általában hatásos – dörmögte.

– Ennél a nőnél nem – felelte Kate és két kezét a karosszék karfáján megfeszítve próbált felállni.

De Anthony túl erős volt.

– Különösen ennél a nőnél – mondta hihetetlenül mély, dörmögésszerűre változott hangon. Szabad kezével megfogta Kate állát és maga felé fordította. Ajka lágy volt, de követelő, olyan forró alapossággal tette magáévá Kate ajkát, hogy elállt a lélegzete.

Aztán Anthony ajka végigcsusszant Kate állcsontja felett, a nyakáig. Csak azért állt meg, hogy sűgva kérdeje: – Hol van az anyád?

– Nincs itthon – kapkodott levegő után Kate.

Anthony a ruha dekoltázsát harapdálta.

– Mikor jön haza?

– Nem tudom – felelte Kate és halk, nyöszörgő hangot hallatott, ahogy a férfi nyelve a dekoltázs alá csusszant és lassan, erotikusan végigsimította a bőrét. – Szentséges ég, Anthony, mit csinálsz?

– Mikor jön haza? – ismételte meg a kérdést.

– Egy óra múlva. Talán kettő.

Anthony felnézett, hogy meggyőződjön róla, becsukta a szalon ajtaját maga után, amikor belépett.

– Talán kettő? – mormogta mosolyogva, de fel nem nézve. – Valóban?

– L... lehet, hogy csak egy.

Anthony fent, váll tájékban a dekoltázsba akasztotta az ujját, gondosan vigyázva, hogy az alsóing alá is nyúljon.

– Egy is tökéletesen megfelel.

Aztán, csak annyi időre megállva, hogy ajkát ajkára tapassza, nehogy tiltakozni tudjon, gyorsan lehúzta a ruhát, vele az alsóinget is.

Érezte, hogy menyasszonya megrezzen, szólni akar, de még mélyebben csókolta, ahogy tenyerét a duzzadó kebelre simította. Tökéletes volt az ujjai alatt, lágy és feszes, úgy betöltötte a markát, mintha egy egészet alkottak volna.

Amikor érezte, hogy az ellenállás utolsó rebbenése is szétolvadt, feljebb csúsztatva ajkát Kate fülét csókolta.

– Ez jó érzés? – suttogta, finoman mozgatva ujjait Kate mellén.

Kate zavartan bólintott.

– Hmmmm, az jó – mormogta Anthony, és nyelvével végigpásztázta a finom fület. – Nagyon megnehezítené a dolgokat, ha ez nem lenne jó érzés neked.

– H... hogyan?

Anthony küszködött a torkát duzzasztó vidámsággal. Ez abszolút nem volt alkalmas pillanat a nevetésre, de hát Kate olyan ártatlan! Még sosem szeretkezett ilyen nővel, meglepően élvezetesnek és izgalmasnak találta ezt.

– Mondjuk csak azt, hogy ez így nekem nagyon tetszik.

– Ó – szólt Kate bájos, őszintén tétova mosollyal.

– Tovább is van, tudod? – súgta, leheletével kényeztetve fülét.

– Nem kétlem – felelte, hangja szinte sóhajlás volt.

– Nem? – kérdezte évődően, újra megszorongatva mellét.

– Nem vagyok olyan tudatlan, hogy azt higgyem, gyerek lehet abból, amit most csinálunk.

– Örömmel megmutatnám neked a folytatást – mormogta.

– Ne... Ó!

Ujjai újra mozdultak, simított, szorongatott, csiklandozta a selymes bőrt. Tetszett neki, hogy Kate gondolkodni sem tudott, amikor megfogta a mellét.

– Mit is mondtál? – kérdezte, nyakát csókolgatva.

– Sz... szóltam?

Bólintott, kis borostája Kate nyakát súrolta.

– Biztos vagyok benne, hogy igen. De lehet, hogy csak én nem hallottam. A „ne” szóval kezdted – tette hozzá, álla alá nyalintva. – Csakhogy itt és most ilyen szó nem hangozhat el köztünk. De... – nyelve nyakán csusszant le, egyenes vonalban, lassan, egészen a kulcscsontig – elkalandoztam.

– I... i... igen?

Anthony bólintott.

– Ha jól emlékszem, próbáltam meghatározni, mi okoz neked örömet, ahogy ezt minden jó férjnek meg kéne tennie.

Kate nem felelt, de lélegzése gyorsult.

Anthony csak mosolygott, de nem nézett fel.

– Mit szólsz például ehhez? – azzal kiegyenesítette tenyerét, amely már nem simult a kebelre, hanem könnyeden érintve simogatta a mellbimbót oda-vissza.

– Anthony! – sóhajtott.

– Jó. Nagyon jó – mondta, nyakához visszatérve, felemelte Kate állát, hogy jobb hozzáférése legyen a kebelhez. – Örülök, hogy újra a keresztnevemem szólítasz. Az „uram” olyan túl udvariasnak hangzott. Nem gondolod? Túl udvarias ehhez...

És azt tette, amiről már hetek óta fantáziált. Kate keblére hajolt, szájába vette a bimbót, ízlelte, szopogatta, és élvezte Kate minden apró sóhajtását, a testét remegtető gyönyör minden rezzenését.

Örült, hogy így reagált a teste, hogy kéj cikázott benne attól, amit művelt vele.

– Olyan jó – mormogta, forró, nedves leheletével is kényeztetve. – Olyan nagyon jó az íz.

– Anthony – szólt rekedtesen –, biztos, hogy...

Fel sem emelte az arcát, Kate ajkára tette ujját, ne szóljon.

– Fogalmam sincs, mit kérdezel, de bármi legyen is az –fordította figyelmét a másik kebel felé –, a válasz: igen.

Kate lágyan felnyögött, toroka mélyéről, lelkéből, ösztönből jött a hang. Teste ívbe feszült a férfi keze alatt, és Anthony újult hévvel kényeztette a rózsaszín bimbót, finoman foga közé véve.

– Ó... ó... Anthony!

Nyelvével a bimbóudvaron körözött. Tökéletes. Egyszerűen tökéletes. Szerette a hangját, vágytól rekedtes, egyenetlen hangját, és azt, ahogy a teste megremegett a nászéjszaka gondolatára, szerette a szenvedély és vágy apró kiáltásait. Tűzforró lesz alatta az ágyban előre örült, hogy eljuttathatja az örömbe, együtt robbanhat bennük az édes lüktetés.

Elhúzódott, hogy láthassa az arcát. Kate kipirult, tekintete fátyolos volt, pupillája tág. Haja kezdett kibomlani a szörnyű fejfedő alól.

– Ez – mondta, levéve fejről – nem kell ide.

– Uram!

– Ígérd meg, hogy soha többé nem viseled.

Kate megfordult Anthony ölében, hogy a szék támláján túlra nézzen a fészkelődő mozdulat nem sokat tett duzzadásának csillapítására.

– Nem ígérem – felelte. – Szeretem ezt a kalapot.

– Az nem lehet.

– De igen... Newton!

Anthony követte tekintetét és hangos nevetésre fakadt, amitől mindketten rázkódtak ültükben. Newton boldogan rágcsálta Kate kalapját.

– Jó kutya! – mondta Anthony nevetve.

– Legszívesebben vetetnék veled helyette egy újat – dünnyögte Kate, visszahúзва magára a ruhát. – De ezen a héten már így is egy vagyont költöttél rám.

Ez meglepte.

– Valóban? – kérdezte szelíden.

Kate bólintott.

– Édesanyáddal vásárolni voltam.

– Ó, az jó. Biztos vagyok benne, ő nem engedte, hogy ilyesmit válassz – mutatott a Newton szájában már foszlányos kalapra.

Amikor visszanézett rá, Kate ajka elbűvölő rosszkedvű vonalba húzódott. Nem tudta megállni, hogy ezen el ne mosolyodjon. Olyan könnyű az arcáról olvasni! Biztos, hogy anyja nem engedte volna, hogy ilyen gyatra kalapot válasszon, és szörnyen kínozza, hogy nem ríposztolhat.

Anthony meglehetősen elégedetten felsóhajtott. Kate-tel az élet nem lesz unalmas.

De későre járt, ideje lenne indulnia. Kate azt mondta, hogy anyja legalább egy óráig távol lesz, de Anthony tapasztaltabb volt annál, hogy megbízzon a nők időérékében. Lehet, hogy Kate téved, vagy anyja meggondolta magát, vagy valami más előre nem látható esemény jön közbe, és bár két nap múlva összeházasodnak, nem különösebben bölcs dolog, ha kompromittáló helyzetben találják őket a szalonban.

Meglepően jó érzés volt Kate-et az ölében tartani és nem csinálni semmit, csak ölelni. Vonakodva állt fel, karjába vette, és visszaültette a székre.

– Igen élvezetes közjáték volt – mormogta, és lehajolt, megcsókolta Kate homlokát. – De attól tartok, anyád bármelyik pillanatban hazajöhet. Akkor szombat délelőtt találkozunk?

Kate pislogott.

– Szombaton?

– Anyám babonája – felelte félénk mosollyal. – Úgy véli, nem hoz szerencsét, ha a menyasszony és a vőlegény találkoznak az esküvő előtti napon.

– Ó! – Felállt, zavartan lesimította ruháját, megigazította a haját. – És te is hiszel ebben?

– Egyáltalán nem – horkant fel.

Kate bólintott.

– Akkor nagyon szép tőled, hogy engedsz anyád babonájának.

Anthony egy pillanatra tétovázott jól tudta, hogy a hozzá hasonló rangos férfiak nem szeretnek olyan színben feltűnni, hogy nők szoknyájához vannak kötve. De Kate tette a megjegyzést, nem más, és tudta, hogy ő is ugyanúgy értékeli a család iránti odaadást.

– Kevés dolog van, amit nem tennék meg anyám kedvéért.

Kate félénken mosolygott.

– Ez az egyik dolog, amit a legjobban szeretek benned.

Anthony legyintett, mint aki szeretne mielőbb témát váltani, de Kate megelőzte.

– Nem. Így van. Sokkal gondoskodóbb ember vagy, mint amilyennek szeretnéd, hogy mások higgyenek.

Mivel ezt az érvelést nem tudta volna megnyerni vele szemben, és semmi értelme nem volt ellentmondani egy nőnek, ha bókkolt, ujját az ajkára tette és azt mondta: – Psssszt! El ne mondd senkinek! – Aztán még egy csókot lehelt a kezére. – *Adiue* –mondta, azzal elindult kifelé és becsukta maga mögött az ajtót.

Lóháton, a város másik végében lévő háza felé haladtában végiggondolta a látogatást. Jól ment, gondolta. Úgy tűnik, Kate megértette, milyen korlátokat szabott neki a házasságban, és a szeretkezés előjátéka során olyan édes és egyben vad vággyal reagált.

Összességében, gondolta elégedett mosollyal, a jövő fényesnek tűnik. Jó házassága lesz. Minden addigi aggodalma elmúlt, meggyőződött róla, hogy nincs miért aggódnia.

Kate aggódott. Anthony gyakorlatilag világosan értésére adta, hogy sosem fogja szerelemmel szeretni. És nyilvánvalóan azt sem akarja, hogy ő szeresse.

Aztán úgy csókolta, mintha nem lenne holnap, mintha ő lenne a legszebb nő a világon. Bevallaná neki, hogy nagyon kevés tapasztalata van férfiakkal és a férfiak vágyaival, de úgy tűnik, Anthony így is kívánja.

Vagy egyszerűen mást képzelt a helyébe, amikor őt csókolja? Nem ő volt az első választása, eredetileg nem őt akarta feleségül venni. Ezt jó lesz mindig észben tartani.

És még ha beleszeretne is, akkor sem lenne szabad ezt tudatnia vele. Igazán semmit nem lehet tenni. Semmit.

16. fejezet

E sorok írójának tudomására jutott, hogy Lord Bridgerton és Miss Sheffield esküvője szűk körben megtartott, nem nyilvános esemény lesz.

Másképpen fogalmazva: e sorok írója nem kapott meghívót.

De aggodalomra nincs ok, kedves olvasó, mert e sorok írója ilyen alkalmakkal kapcsolatban is a legjobb forrásokból tájékozódik, és megígéri, hogy pontosan megírja a ceremónia érdekes és banális részleteit is.

London legkívánatosabb agglegényének esküvője nyilvánvalóan olyan esemény, amiről be kell számolni e sorok írójának szerény rovatában. Reményeim szerint a kedves olvasók is így gondolják.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 13.

Az esküvő előtti estén Kate az ágya szélén ült kedvenc köntösében. A padlón álló ládákat nézte. Minden holmiját becsomagolták, mindent szépen összehajtogatva, elrakva, készen arra, hogy új otthonába vigyék.

Még Newtont is felkészítették az utazásra. Megfürdették, megszáritották a bundáját, új nyakörvet kapott, kedvenc játékai kis táskába téve álltak a díszes, faragott komód mellett, amit Kate még csecsemő korában kapott.

A komódban Kate gyerekkori játékai és kincsei voltak, és nagy vigaszt jelentett neki, hogy mindene ott lehet vele Londonban. Ostoba és szentimentális dolog, de Kate így kevésbé érezte félelmetesnek a közlgő átköltözést. Az, hogy Anthony házába magával vihette azokat a furcsa kis tárgyakat, amik oly sokat jelentettek neki, de másnak semmit, valószínűbbé tette, hogy el tudja fogadni otthonának új lakhelyét.

Mary, aki mindig előbb tudta, hogy Kate-nek mire van szüksége, mint maga Kate, az eljegyzés hírére rögtön üzent somerseti barátainak, hogy az esküvőre vigyék Londonba ezt a komódot.

Kate csak állt vagy járkált a szobában, megállt az asztal mellett, végigsimította a kikészített, összehajtogatott hálóinget, amit majd az utolsó

ládába tesznek. Ezt a darabot Lady Bridgerton – illetve Violet, ezentúl Violetnek kell szólítania – választotta. Szabása szolid, de anyaga gyönyörű. Kate szörnyen érezte magát a fehérneműnél. Hiszen vőlegénye anyja választott ruhadarabokat a nászéjszakára!

Kate fogta a hálóinget és óvatosan a ládába tette. Ekkor kopogtak az ajtón. Szólt, hogy szabad, mire Edwina dugta be a fejét. Ő is hálórúhában volt, világos haja nyakszirtjén nedves kontyba fogva.

– Úgy gondoltam, jólesne neked egy kis langyos tej – mondta Edwina.

Kate hálásan mosolygott.

– Mennyeien hangzik.

Edwina lehajolt, felvette az ajtó előtt letett bögrét.

– Nem tudok két bögrét tartani egyszerre, és elfordítani az ajtógombot – magyarázta mosolyogva. Amint belépett, becsukta maga mögött az ajtót és az egyik bögrét Kate kezébe adta. Kate arcát pásztázva minden bevezetés nélkül feltette a kérdést: – Félsz?

Kate óvatosan kortyolt, nem túl forró-e. Meleg volt, de nem túlforró, és ez valahogy megnyugvással töltötte el. Gyerekkora óta forrón itta a tejet íze mindig melegséggel és a biztonság érzésével töltötte el.

– Nem mondhatnám, hogy félek – felelte végül, az ágy szélére ülve. – De nyugtalan vagyok. Határozottan nyugtalan.

– Hát persze, hogy nyugtalan vagy – mondta Edwina, szabad kezével élénken gesztikulálva. – Csak egy idióta nem lenne nyugtalan. Az egész életed megváltozik. Minden! A neved is. Férjes asszony leszel. Vikomtesz. Holnapután már nem ugyanaz a nő leszel, Kate, és holnap éjjel...

– Elég legyen, Edwina! – vágott a szavába Kate.

– Na, de...

– Semmivel nem tudsz megnyugtatni.

– Ó! – Edwina zavart mosollyal nézett rá. – Sajnálom.

– Semmi baj – nyugtatta Kate.

Edwina körülbelül négy másodpercet bírt ki csendben, aztán megszólalt: – Anya volt már bent nálad, hogy beszéljen veled?

– Még nem.

– Muszáj bejönnie. Nem gondolod? Holnap lesz az esküvőd és biztos vagyok benne, hogy ilyenkor sok dolog van, amit a menyasszonynak meg kell tudnia – mondta Edwina és nagyot kortyolt a tejből, mire felső ajkán két kicsi tej bajusz jelent meg. Leült az ágy szélére nővére mellé.

– Tudom, hogy rengeteg dolog van, amit nem tudok. És hacsak nem tettél valami olyasmit, amiről nem tudok, nem hiszem, hogy tudhatnál ezekről.

Kate azon tűnődött, udvariatlanság lenne-e, ha úgy némitaná el húgát, hogy a Lady Bridgerton választotta fehérenemű valamelyikével betömné a száját. Lenne valami költői igazságszolgáltatás ebben a műveletben.

– Kate? – szólította Edwina kíváncsian pislogva. – Kate? Miért nézel rám ilyen furcsán?

Kate vágyakozón nézte a fehéreneműhalmot.

– Nem hiszem, hogy jó lenne, ha tudnád.

– Hmmm. Nos, én...

Edwina dűnnyögését halk kopogás szakította meg.

– Ez anya – jegyezte meg Edwina pajkos mosollyal. –Nem tudom kivárni.

Kate metsző pillantást vetett Edwinára, ahogy felkelt ajtót nyitni. Igaza volt Mary állt az ajtóban, kezében két gőzölgő bögre.

– Úgy gondoltam, jólesne neked egy kis langyos tej –mondta halvány mosollyal.

Kate válaszul felemelte a bögrét.

– Edwina ugyanezt gondolta.

– Mit keres itt Edwina? – kérdezte Mary és belépett a szobába.

– Mióta kell indokot találnom, hogy a nővéremmel beszélgessek? – kérdezte Edwina nagy felhorkanással.

Mary korholó pillantást vetett rá, aztán újra Kate felé fordult.

– Hmmm – tűnődött. – Úgy tűnik, bővében vagyunk a meleg tejnek.

– Ez már úgyis langyos lett – mondta Kate és bögréjét letette az egyik lezárt ládára, és átvette a frisset Mary kezéből. – Edwina kifele menet ezt leviheti a konyhába.

– Tessék? – kérdezte Edwina kissé szórakozottan. – Ó, persze. Szívesen segítek. – De nem állt fel. Semmi jelét nem mutatta, hogy ki akarna menni, csak a fejét mozdítva nézett hol Maryre, hol Kate-re.

– Beszélnem kell Kate-tel – mondta Mary. Edwina lelkesen bólogatott – Négyszemközt.

Edwina pislogott

– Menjek ki?

Mary bólintott felemelte a langyos bögrét.

– Most?

Mary megint bólintott.

Edwina sértődöttnek tűm, aztán óvatosan elmosolyodott

– Ugye tréfáltok? Ugye maradhatok?

– Tévedsz – felelte Mary.

Edwina könyörgő tekintettel nézett Kate-re.

– Ne nézz így rám – mondta Kate alig tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon. – Anya döntése. Végül is ő fog beszélni. Én csak hallgatom.

– És kérdéseket tehetsz fel – mutatott rá Edwina. – Nekem is vannak kérdéseim – fordult anyjához. – Sok-sok kérdésem van.

– Biztos vagyok benne – mondta Mary. – Örömmel válaszolok minden kérdésedre az esküvőd előtti estén.

Edwina nyöszörögve állt fel.

– Ez nem igazságos! – méltatlankodott és elvette a bögrét Mary kezéből.

– Az élet már csak ilyen – közölte Mary szélesen mosolyogva.

– Látom – mormogta Edwina, és csoszogva kifelé indult

– Eszedbe ne jusson az ajtónál hallgatózni! – kiáltott utána Mary.

– Álomban sem jutna eszembe – felelt Edwina. – Úgysem beszélhetek elég hangosan ahhoz, hogy én is halljam.

Mary felsóhajtott amikor Edwina végre kiment és becsukta maga mögött az ajtót, minden mozdulatát érthetetlen mormogással kísérte.

– Halkan kell beszélünk – mondta Kate-nek.

Kate bólintott, de eléggé szerette hűgát ahhoz, hogy megjegyyezze: – Lehet, hogy nem is hallgatózik.

Mary kételkedő pillantást vetett rá.

– Akarod, hogy hirtelen kinyissuk az ajtót és meggyőződünk róla?

Kate önkéntelenül elmosolyodott.

– Nem szükséges.

Mary pontosan oda ült le, ahonnan Edwina nem sokkal korábban felállt.

– Biztos vagyok benne, tudod, hogy miért vagyok itt.

Kate bólintott.

Mary tejet kortyolt, és egy hosszú pillanatig nem szólt, aztán azt mondta: – Amikor férjhez mentem, nem az apádhoz, hanem először, semmit nem tudtam arról, hogy mire számítsak a nászgyban. – Egy pillanatra behunyta a szemét, mintha fájdalmas emléket idézne fel. – Tudatlanságom nagyon megnehezítette a dolgot – mondta végül a

gondosan válogatott szavak lassúságából Kate arra következtetett, hogy a „nehéz” szó valószínűleg szépítés.

– Értem – dünnyögte.

Mary hirtelen felnézett.

– Nem, nem érted. És remélem, sosem fogod megérteni. De nem erről van szó. Megfogadtam, hogy egyik lányom sem mehet férjhez anélkül, hogy ne tudná, mi történik férj és feleség közt.

– A művelet alapjait már tudom – ismerte el Kate.

Mary láthatóan igen meglepődött.

– Valóban?

Kate bólintott.

– Nem hiszem, hogy sokban különbözne attól, amit az állatok művelnek.

Mary fejét irattá, ajka csodálkozó mosolyra húzódott.

– Valóban.

Kate azon tűnődött, hogyan lehetne a legjobban megfogalmazni a következő kérdést. Abból, amit somerseti szomszédjuk farmján látott, a nemzés művelete nem tűnt különösebben élvezetesnek.

De amikor Anthony megcsókolta, úgy érezte, menten elveszti az eszét. És amikor másodszor csókolta meg, nem volt benne biztos, hogy akarja még. Egész teste csiklandott, szinte fájt, és gyanította, hogy ha legutóbbi találkozásuk alkalmasabb helyen történik, egyetlen tiltakozó szó nélkül hagyta volna, hogy azt tegyen vele, amit csak akar.

De az a kanca a farmon borzasztóan nyerített, mintha nagy fájdalma lenne... A kirakós különböző elemei valahogy nem illettek össze.

Végül hosszas köhécselés után azt mondta: – Úgy tűnik, a dolog nem túl élvezetes.

Mary újra becsukta a szemét arcán ugyanaz a kifejezés jelent meg, mintha olyan emlékkép jutna eszébe, amit tudata legmélyén akart tartani. Aztán kinyitotta a szemét és azt mondta: – A nő élvezete teljes mértékben a férjétől függ.

– És a férfié?

– A szeretkezés – mondta Mary elpirulva – mind a férfi, mind a nő számára élvezetes lehet. De – köhintett és újra kortyolt a tejből – gondatlan lennék, ha nem mondanám meg neked, hogy a nő nem mindig talál gyönyört az aktusban.

– De a férfi igen?

Mary bólintott.

– Ez nem igazságos!

Mary fanyar mosollyal nézett rá.

– Ha jól emlékszem, éppen az imént mondtam Edwinának, hogy az élet nem mindig igazságos.

Kate elkomorult, a bögrében lötyögő tejet nézte.

– Hát, ez valóban nem tűnik igazságosnak.

– Ez nem jelenti azt – sietett hozzátenni Mary –, hogy a tapasztalat szükségszerűen kellemetlen a nőnek. És biztos vagyok benne, hogy neked nem lesz kellemetlen. Jól gyanítom, hogy a vikomt megcsókolt?

Kate bólintott, de nem nézett fel.

Amikor Mary megszólalt, Kate hallotta a hangjában a mosolygást.

– Abból, hogy elpirultál, feltételezem, hogy élvezted.

Kate megint bólintott, de arca szinte lángolt.

– Ha élvezted a csókot, biztos vagyok benne, hogy a további figyelmességek sem lesznek ellenedre. Szerintem gyengéd és figyelmes lesz veled.

A „gyengéd” kifejezés nem fejezte ki Anthony csókjainak lényegét, de Kate úgy gondolta, ez nem olyasmi, amit az ember lánya megoszt az anyjával. Az egész beszélgetés önmagában is kínos.

– A férfiak és nők különbözők – folytatta Mary, mintha ez nem lett volna teljesen nyilvánvaló. – És a férfiak, azok is, akik hűségesek a feleségükhöz, és biztos vagyok benne, hogy a vikomt hűséges lesz hozzád, örömeiket lelhetik szinte minden nőben.

Ez meglehetősen nyugtalanító volt, Kate nem ezt akarta hallani.

– És a nők? – kérdezte hirtelen.

– A nők mások. Hallottam olyanról, hogy megátalkodott nők ugyanúgy örömet találnak, mint a férfiak, bárki karjában, aki csak öleli őket, de nem hiszem el. Úgy vélem, a nőnek gondoskodnia kell a férjéről, szeretnie kell ahhoz, hogy a hitvesi ágy örömeit élvezhesse.

Kate egy pillanatig nem szólt.

– Nem szeretted az első férjedet, ugye?

Mary tagadón ingatta a fejét.

– Ez nagyon sokat számít, édesem. Ez, és az, hogy a férj mennyire tiszteli a feleségét. De láttam a vikomtot veled. Tudom, hogy hirtelen és

váratlan elhatározás ez a házasság, de látom, hogy tisztel téged és fontos vagy neki. Semmitől sem kell félned. Ebben egészen biztos vagyok. Jól fog bánni veled.

Azzal Mary homlokon csókolta Kate-et és jó éjszakát kívánt neki. Kivitte a két üres tejes bögrét. Kate csak ült az ágya szélén és percekig üres tekintettel bámulta a falat.

Mary téved. Kate ebben egészen biztos volt. Sok mindentől kell félnie.

Viszolygott az érzéstől, hogy nem ő volt Anthony első választása, de gyakorlatias gondolkodású volt és következetes, és tudta, hogy az élet bizonyos dolgait egyszerűen tényként kell elfogadni. De vigasztalta magát a vágy emlékével – remélte, hogy Anthony is ugyanilyen vágyat érzett –, amikor ölelkeztek.

Úgy tűnt, hogy ez a vágy az ő esetében teljesen felesleges, inkább valamiféle primitív ösztön, amit minden férfi érez minden nő után.

És sosem fogja megtudni, hogy amikor Anthony elfújja a gyertyát és egymás mellett vannak az ágyban, és becsukja a szemét... nem más nőt képzel-e a helyébe.

Az esküvő, amit a Bridgerton-ház szalonjában tartottak szűk körű, bensőséges esemény volt. Illetve olyan szűk körű, amilyen szűk kört alkothat a jelen lévő egész Bridgerton család, Anthonytól egészen a tizenegy éves Hyacinth-ig, aki nagyon komolyan vette a koszorúslány szerepet. Amikor tizenhárom éves bátyja, Gregory megpróbálta felborítani virágszirmokkal teli kosárkáját, a kislány állba verte, ami jó tíz perccel késleltette a szertartást, de könnyedséget és nevetést jelentett a résztvevőknek, amire nagy szükség is volt.

Mindenki nevetett, kivéve Gregory, aki nagyon nehezményezte a jelenetet, annak ellenére, amint azt Hyacinth sietett mindenki tudomására hozni, aki csak meghallgatta (márpedig elég hangosan mondta ahhoz, hogy senkinek ne legyen lehetősége nem meghallgatni), éppen Gregory kezdte az egészet.

Kate mindent látott a hallból, ahol állt. Az ajtórésen lesett befelé. Elmosolyodott, és a mosoly nagyon is jól jött, mert lába már több mint egy órája remegett. Hálát adhatott a szerencséjének, hogy Lady Bridgerton nem ragaszkodott a nagy, grandiózus menyegzőhöz. Kate, aki addig sosem gondolta volna magát ideges típusnak, nagyobb tömeg előtt valószínűleg elájult volna a félelemtől.

Violet megemlítette a lehetőséget, hogy ha nagy esküvőt rendeznek, azzal sikeresen verhetik vissza a Kate-tel, Anthonyvel és hirtelen eljegyzésükről szóló szóbeszédet. Mrs. Featherington betartotta a szavát, semmit nem árult el az affér részleteiről, csak arra tett homályos célzásokat, hogy az eljegyzés nem a szokásos rend szerint történt.

Ennek eredményeképpen mindenki erről beszélt, és Kate tudta, csak idő kérdése, hogy Mrs. Featherington nem lesz képes tovább türtöztetni magát és mindenki meg tudja, hogy Lord Bridgerton egy méh miatt volt kénytelen a házasság szent igájába hajtani a fejét.

Am a végén Violet mégis úgy döntött, hogy a gyors esküvő a legjobb megoldás, és mivel sok-sok vendéget nem lehet egy hét leforgása alatt összehívni, a vendégek listájára csak a szűk család került fel. Kate tanúja Edwina volt, Anthonyé öccse, Benedict, és hamarosan férj és feleség lettek.

Nagyon furcsa, gondolta Kate később, délután, amikor a bal kezének gyűrűsujján ragyogó gyémántköves ékszett nézte, milyen gyorsan megváltozhat az ember élete. A szertartás rövid volt, szinte egy pillanat alatt vége volt és mégis, az élete örökre megváltozott. Edwinának igaza volt. Minden más lett. Férjes asszony. Vikomtesz. Lady Bridgerton.

Ajkába harapott. Mintha valaki más nevét mondaná. Vajon mennyi ideig tart hozzászoknia, hogy amikor valaki a Lady Bridgerton nevet mondja, hozzá beszél és nem Anthony édesanyjához?

Most már feleség, és feleségi kötelességei vannak.

Ez megrémítette.

Most, hogy túl voltak az esküvőn, Kate-nek eszébe jutott, amit Mary előző este mondott neki, és tudta, hogy igaza van. Sok szempontból a világ legszerencsésebb asszonyának tekintheti magát. Anthony jól fog bánni vele. Minden nővel jól bána. Éppen ez a gond. Beült a hintóba, hogy megtegyék a rövid utat az esküvői szertartás és fogadás helyétől, a Bridgerton-házból Anthony magánrezidenciájáig. Már nem lehet legénylagnak nevezni, gondolta Kate.

Lopva újdonsült férjére pillantott. Anthony furcsán komoly tekintettel egyenesen előrenézett.

– Most, hogy nős ember vagy, tervezed, hogy átköltözől a Bridgerton-házba? – kérdezte halkán

Anthony megrezzent mintha elfeledkezett volna arról, hogy nincs egyedül.

– Igen – felelte, és odafordult hozzá –, bár csak hónapok múlva. Arra gondoltam, a házasságunk elején jólesne neked, ha egy ideig csak magunkban lennénk.

– Igen, köszönöm – súgta Kate. Lenézett a kezére, remegett az ölében. Próbálta megállítani, de lehetetlen volt. Csoda, hogy szét nem feszítette a kesztyűt.

Anthony követte Kate tekintetét, aztán nyugtatón megfogta a kezét.

– Nyugtalan vagy? – kérdezte.

– Azt hitted, nem leszek az? – felelte, igyekezve, hogy hangja kimért, ironikus maradjon.

Anthony válaszul elmosolyodott.

– Semmitől sem kell félned.

Kate feszengve felnevetett. Mintha arra lett volna kárhoztatva, hogy újra és újra ezt az üres mondatot hallgassa.

– Lehet, hogy így van. De akkor is sok dolog van, ami miatt izgulhatok.

Anthony mosolya még szélesebb lett.

– Így van drága feleségem.

Kate feszengett. Furcsa volt valaki feleségének lenni, különösen furcsa éppen Anthony Bridgerton feleségének lenni.

– És te, nyugtalan vagy? – kérdezett vissza Kate.

Anthony odahajolt hozzá, sötét szeme az eljövendő dolgok ígéretétől lángolt.

– Ó, végzetesen – mormogta. A távolság megszűnt közöttük, megtalálta Kate fülének érzékeny kis üregét. – Úgy ver a szívem, hogy majd' kiugrik a helyéből – suttogta.

Kate teste mintha egyszerre fagyott és olvadt volna meg. Aztán kimondta: – Azt hiszem, várnunk kéne.

Anthony a fülét harapdálta.

– Mire?

Kate próbált elhúzódni. Nem érti. Ha értené, dühös lenne, de nem tűnik különösebben bosszúsnak.

– A... a... házassággal – bökte ki.

Ez mintha szórakoztatta volna, és játékosan megtapogatta a finom, leheletvékony női kesztyűre húzott jegygyűrűt.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit későn szólsz?

– A nászéjszakával – pontosított.

Anthony elhúzódott, szemöldöke egyenes, talán kissé dühös vonalba simult.

– Nem – felelte egyszerűen. De nem mozdult, hogy újra átölelje.

Kate gondolkodott, mit mondhatna, hogyan értethetné meg vele, de nem volt könnyű, ő maga sem volt biztos abban, hogy érti. Abban azonban egészen bizonyos volt, hogy Anthony nem hinne neki, ha azt mondaná, hogy nem akart előhozakodni ezzel a kéréssel. Csak kiszaladt a száján. A pánik miatt. Eddig a pillanatig nem is tudta, mennyire fél.

– Nem örökre kérem – mondta, és gyűlölte, hogy remeg a hangja, hogy nem tud parancsolni a testének. – Csak egy hétre.

Erre Anthony is felfigyelt, és egyik szemöldöke kissé gunyorosan felívult.

– És könnyörgöm, mit remélsz nyerni egy hét alatt?

– Nem tudom – felelte őszintén.

Anthony mélyen, forrón, gúnyosan a szemébe nézett.

– Ennél azért jobbnak kell lenned.

Kate nem akart ránézni, nem akarta a bizalmasságot, amit Anthony rá akart kényszeríteni, amikor sötét pillantásával befogta. Könnyebb volt elrejtteni érzéseit, ha az állát nézhette, de amikor a szemébe kellett néznie...

Attól tartott, férje egyenesen a lelkébe lát.

– Az utóbbi egy hétben nagyon sok minden megváltozott az életemben – kezdte, és azt kívánta, bár csak tudná, hogyan fejezi majd be a mondatot.

– Ugyanez a helyzet velem is – vetette közbe a férfi szelíden.

– Neked nem annyira – felelte. – A házastársi meghittség egyáltalán nem újdonság számodra.

Anthony szája sarka féloldalas, kissé arrogáns mosolyra rebbent.

– Biztosíthatom, hölgyem, hogy még nem voltam házas.

– Nem így értettem, és ezt te is pontosan tudod.

Nem mondott ellent.

– Csak egy kis időt szeretnék, hogy felkészülhessek – folytatta Kate, ölében összekulcsolva kezét. De képtelen volt csillapítani hüvelykujja remegését, az állandó rángatózás jól mutatta, mennyire nyugtalan.

Anthony egy hosszú pillanatig csak nézte, aztán hátradőlt, bal bokáját lazán jobb térdére helyezte.

– Hát jó – egyezett bele.
– Tényleg? – húzta ki magát Kate meglepetten. Nem várta, hogy férje ilyen könnyen megadja magát.
– Feltéve... – folytatta.
Kate vállá hirtelen újra megroskadt. Tudta, hogy lesz valami feltétel.
– ... Ha egy ponton engedsz nekem.
Kate feszengett.
– És mi az a pont, uram?
Anthony előrehajolt, szeme nagyon pajzánul csillogott.
– Pontosan milyen előkészületeket szeretnél tenni?
Kate kinézett az ablakon, aztán magában átkozódott, mert rájött, hogy még nem érték Anthony lakásának közelébe. Nincs menekvés a kérdés elől, még legalább öt percig össze lesz zárva vele a hintóban.
– Há-á-á-á-á-át – húzta az időt –, az a helyzet, hogy egyáltalán nem értem, mire gondolsz.
Anthony felnevetett.
– Biztos vagyok benne, hogy nem érted.
Kate morcosan nézett rá. Nincs rosszabb annál, mintha az ember tréfa tárgya, és különösen rosszul jön akkor, ha ez menyasszonnyal történik az esküvője napján.
– Te szórakozol rajtam – vádolta.
– Dehogy – felelte sokatmondó pillantással –, de szórakozni szeretnék veled. Az nagy különbség.
– Bárcsak ne beszélnél így! – méltatlankodott. – Tudod, hogy nem értem.
Anthony felesége száját nézte, és nyelvével megnedvesítette ajkát.
– Majd megérted – mormogta. – Megérted, ha egyszerűen megadod magadat annak, ami amúgy is elkerülhetetlen és elfelejtetted ezt a buta kérést.
– Szeretném, ha nem tagadnád meg tőlem ezt a kérést – mondta Kate kimérten, hűvösen.
Anthony szeme villant.
– Nem szeretem, ha megtagadják tőlem jogaim gyakorlását – felelte ridegen, arcán hirtelen arisztokratikus gőg áradt.
– Semmit nem tagadok meg tőled – bizonygatta.
– Ó, valóban? – kérdezte, de hangjában nem volt humor.

– Csak ideiglenes haladékot kérek. Rövid, ideiglenes haladékot – ismételte, hátha férje annyira eltelt az egyetlen célra összpontosuló férfibüszkeségtől, hogy először nem értette. – Haladékot. Biztosan nem tagadod meg, hogy egy ilyen egyszerű kérést teljesíts.

– Azt hiszem, kettőnk közül nem én vagyok az, aki valamit megtagad a másiktól – csattant fel Anthony.

Igaza volt sajnos, és Kate-nek fogalma sem volt, mi mást mondhatna. Tudta, hogy nincs több érve vele szemben, nem védheti mással hirtelen támadt kérését férjének minden joga megvan arra, hogy a vállára kapja, az ágyhoz cipelje, és ha úgy tartja kedve, egy hétre bezárja a szobába.

Ostoba volt, saját bizonytalanságának foglya, mely bizonytalanság létezéséről fogalma sem volt, amíg meg nem ismerte Anthonyt.

Egész életében ő volt az, aki a második pillantást, a második üdvözlést, a második kézcsókot kapta. Idősebbként az ő joga lett volna, hogy előbb üdvözlőjék, mint a hűgát, de Edwina olyan tökéletes szépség, szeme kékje olyan gyönyörű, hogy az emberek a jelenlétében egyszerűen megfélelkeztek magukról.

Ha valakit bemutatnak Kate-nek, az illető általában zavarban volt a kötelező udvarias üdvözlések alatt, míg hozzá szólt, tekintete visszarebbent Edwina tiszta, ragyogó arcára.

Kate ezt soha nem bánta igazán. Ha Edwina elkényeztetett vagy rossz természetű lett volna, sokkal nehezebb lett volna elviselni, és az igazat megvallva a legtöbb férfi, akit megismert, sekélyes és ostoba volt.

De most azt akarta, hogy Anthony szeme felragyogjon, amikor ő belép a helyiségbe. Azt akarta, hogy pásztázza végig a tömeget, míg meg nem látja az ő arcát. Nem azt akarta, hogy szeresse, legalábbis arról győzködté magát, hogy nem ezt akarja, de nagyon vágyott arra, hogy ő legyen az első a szeretetében, vágyaiban.

És szörnyű érzés fogta el: hogy ez azt jelenti, beleszeret.

Beleszeret a férjébe, aki úgy véli, ez maga lenne a katasztrófa?

– Látom, hogy erre nem tudsz mit felelni – jegyezte meg Anthony halkán.

A hintó megállt, ez szerencsére megmentette attól, hogy reagálnia kelljen. De Anthony nem hagyta annyiban.

– Hogyan, hölgyem? – ismételte a kérdést.

– Hogyan...? – visszhangozta. Elfelejtette, mi volt a kérdés pontosan.

– Hogyan tervezel előkészülni a nászéjszakára a kért egy hét haladék idején? – fogalmazott másként, hangja jéghideg volt és tűzforró is egyben.

– Ezen nem gondolkodtam – felelte Kate.

– Gondoltam. – Azzal elengedte a kilincset.

Az ajtó kinyílt, két lakáj arca jelent meg, akik nyilvánvalóan nagyon igyekeztek titkolni kíváncsiságukat. Kate nem szólt, miközben Anthony segített neki kiszállni és bevezette a házba.

A személyzet a kis hallban sorakozott fel, és Kate üdvözölte őket, amikor a főkomornyik és a házvezetőnő mindenkinek bemutatta. Nem volt sok alkalmazott, a ház a Társaság mércéjével kicsinek számított, de a bemutatások így is eltartottak húsz percig.

Húsz perc azonban sajnos nem volt elég, hogy megnyugodjon. Mire Anthony átkarolta és a lépcső felé vezette, szíve erősen vert, és életében először érezte úgy, hogy könnyen elájulhat.

Nem mintha a nászágytól félt volna.

Nem is attól, hogy nem tud örömet adni férjének. Még egy ilyen ártatlan lány is pontosan érzi, hogy férje viselkedése, reakciói, csókja, bőven bizonyítja vágyát. Anthony megtanítja, mit kell tenni ebben cseppet sem kételkedett.

Amitől félt...

Azt vette észre, hogy torka elszorul, alig kap levegőt, ökölbe szorított kezét szájához kapta, beleharapott, hogy csillapítsa gyomra háborgását, mintha ezzel megszüntethetné a szörnyű bizsergést, oldhatná az összes csomót.

– Istenem! – súgta Anthony, ahogy a lépcsőfordulóhoz értek. – Hiszen te rettesz!

– Nem – hazudta.

Anthony megragadta a vállát, maga felé fordította, mélyen a szemébe nézett. Magában átkozódva megragadta felesége kezét, és bevonta a hálósobájába.

– Nyugalomra van szükségünk. Hogy csak mi ketten legyünk – mormogta.

Amint bent voltak a hálósobában – jól berendezett, férfias helyiség, a burgundi vörös és arany árnyalataiban –, Anthony csípőre tette a kezét és feltette a kérdést: – Anyád beszélt neked... szóval arról?

Kate nevetett volna férje esetlenségén, ha nem lett volna annyira izgatott.

– Természetesen – felelte gyorsan. – Mary mindent megmagyarázott.

– Akkor mi a fene a gond? – Megint átkozódott, aztán elnézést kért. – Bocsáss meg! – mondta kimérten. – Biztosan nem ez a helyes módja, hogy megnyugtassalak.

– Nem tudnám megmondani – suttogta Kate szemlesütve a szőnyeg bonyolult mintázatát nézve, míg könny nem szökött a szemébe.

Furcsa, szörnyű, elfojtott hang tört elő Anthony torkából.

– Kate? – kérdezte rekedtesen. – Valaki... egy férfi... közeledett hozzád valaha nem kívánt módon?

Kate felnézett, férje aggódó arc kifejezése láttán majdnem elolvadt, olyan melegség járta át szívét

– Nem! – kiáltott. – Nem erről van szó. Ó, könnyörgök, ne nézz így rám, ezt nem tudom elviselni!

– Én nem tudom elviselni ezt – suttogta Anthony, és közelebb lépett, megfogta felesége kezét, ajkához emelte. – El kell mondanod nekem – mondta furcsa, tompa hangon. – Félsz tőlem? Visszataszítónak találsz?

Kate vadul rázta a fejét, képtelen volt elhinni, hogy Anthony képes azt feltételezni, akad nő a világon, aki őt visszataszítónak tartaná.

– Mondd meg! – suttogta, ajkát felesége füléhez érintve.

– Mondd meg, mit tegyek, hogy jó legyen neked. Mert nem hiszem, hogy meg tudom adni a haladékot – mondta és hozzásimult, erős karjával megszorította, majd felsóhajtott:

– Nem tudok egy hetet várni, Kate. Egyszerűen képtelen vagyok.

– Én... – Kate elkövette azt a hibát, hogy felnézett férje szemébe és elfelejtett mindent, amit mondani akart. Anthony olyan égő vággyal nézett rá, hogy látszott, lénye legmélyén lobog ez a tűz és Kate lélegzete is elállt, és mohón vágyott valamire, az édes titokra, amit még nem ismert. És tudta, hogy nem várakoztathatja tovább. Ha saját lelkébe néz, őszintén, önáltatás nélkül, kénytelen bevallani, hogy ő sem akar tovább várni már.

Mert mi értelme lenne? Lehel, hogy Anthony sosem fogja szeretni. Lehet, hogy a vágya sosem irányul csak rá, ahogy ő pedig csak Anthonyre vágyik.

De színlelni képes. És amikor férje a karjába vette, átölelte, és bőrét ajkával érintette, olyan könnyű, olyan végtelenül könnyű volt úgy tenni, mintha...

– Anthony – suttogta nevét áldás, könyörgés, ima egyben.

– Bármit – felelte zaklatottan, térdre állva előtte, ajka forró nyomot hagyott Kate bőrén, ahogy ujjaival hevesen próbálta a menyasszonyi ruhából kiszabadítani. – Kérj bármit –nyögte. – Bármit, amit még tudok adni, megadok neked.

Kate érezte, hogy feje hátrahanyatlik, érezte, hogy ellenállásának maradéka is szertefoszlik.

– Csak szeress – suttogta. – Csak szeress, kérlek!

És Anthony a vágy halk, mély sóhajával felelt.

17. fejezet

Megtörtént! Miss Sheffield már Katharine Bridgerton vikontesz. E sorok írója sok boldogságot kíván az ifjú párnak. A Társaságban ritka az értelmes és tiszteletre méltó ember, és nagy öröm, ha egy ilyen pár a házasság kötelékében egyesül.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. május 16.

Anthony egészen addig a pillanatig észre sem vette, milyen nagyon szüksége van arra, hogy Kate igent mondjon, hogy befogadja vágyát. Magához szorította, arcát Kate hasának lágy ívére nyomta. Menyasszonyi ruhában is liliom és szappanillata volt, örjítő illat, ami hetek óta kísértette már.

– Szükségem van rád! – nyögte, de nem volt biztos benne, hogy szavai nem vesznek-e el a több réteg selyem között, ami még mindig távol tartotta tőle. – Szükségem van rád, most azonnal!

Felállt felemelte feleségét az ölelésben, néhány lépést tett. Feltűnően rövid volt az út a hálószoba legszebb bútordarabjáig, a nagy, baldachinos ágyig. Ebben az ágyban még sosem szeretkezett, mindig inkább máshol bonyolította viszonyait, és ennek hirtelen, furcsamód nagyon örült. Kate más, különleges, a felesége. Nem akarta, hogy más emlékek betüremkedjenek ebbe az éjszakába, vagy az ez után következőkbe.

Lefektette a matracra, le sem vette szemét bájosan zilált leendő asszonyáról, úgy vetkőztette le, módszeresen. Láta tekintetét: sötét, tágra nyílt, csodálkozó, és mosolygott, lassú, elégedett mosollyal.

– Sosem láttál még meztelen férfit, ugye? – mormogta.

Kate nemet intett.

– Jó. – Lehajolt, lehúzta az egyik cipellőt. – Nem is fogsz mást látni meztelenül.

Lassan gombolta saját ingét egyik gombot a másik után bújtatta át a gomblukon, vágya tízszeresre nőtt, amikor meglátta, hogy Kate izgalmában megnyalja ajkát.

Akarta. Eleget tudott a nőkről, hogy ebben egészen biztos legyen. És mire véget ér ez az éjszaka, Kate képtelen lesz nélküle élni.

Azt hogy ő is képtelen lesz Kate nélkül élni, nem volt hajlandó számításba venni. Ami a hálószobában izzik, és ami a szívében suttog, az két külön dolog. Képes volt elkülönítve tartani őket és ez így is fog maradni.

Talán nem akarja, hogy szerelemmel szeresse feleségét, de ez nem jelentette azt, hogy nem élvezhetik egymást az ágyban.

Nadrágja legfelső gombjához nyúlt, és ki is gombolta, de itt megállt Kate még mindig teljesen felöltözött volt, és még mindig teljesen ártatlan. Még nem kész arra, hogy vágya bizonyítékát meglássa.

Vadmacskaként ugrott be az ágyba, felé kúszott lassan, ujjnyi távolságokat haladva, míg Kate könyöke kicsúszott alóla és háton feküdt őt nézte, gyorsan, aprókat lélegzett nyitott ajakkal.

Semmi, de semmi sem lélegzetelállítóbb Kate vágytól kipirult arcánál, gondolta. Sötét selymes, dús haja már kezdett kibomlani bonyolult esküvői frizuráját tartó hajtűk, csatok szorításából. A szabályos szépségekhez képest kissé telt ajka sötét rózsaszín árnyalatot vett fel a késő délután fényeiben. Bőre sosem tűnt még ilyen makulátlannak, ennyire gyöngyházfényűnek. Halvány pír színezte arcát, elárulta magát, nem olyan vértelen színe volt, amilyenre a divatos hölgyek mindig nagyon vágytak, de Anthony ezt a pírt nagyon elbűvölőnek találta. Igazi, emberi, és vágytól remeg. Nem is kívánhatott volna többet.

Óvatos kézzel, ujjai fonákjával simogatta az arcát, aztán keze lesiklott Kate nyakán a dekoltázs felett látszó finom bőrre. A ruhát hátul örjítően sok gomb rögzítette, de szinte harmadát kigombolta már, és elég laza lett ahhoz, hogy kebléről lecsúsztassa a selymet.

Még szebbnek tűnt, mint két nappal korábban. Mellbimbója rózsásan meredt, és Anthony tudta, hogy ez a gyönyörű kebel tökéletesen illik tenyerébe.

– Nincs rajtad alsóing? – kérdezte elismeréssel, ahogy ujját a kulcscsont mentén végighúzta.

Kate nemet intett, aztán halk sóhajtással válaszolt.

– A ruha szabása nem tette lehetővé.

Anthony ajka nagyon férfias mosolyra húzódott.

– Emlékeztess, hogy küldjek egy kis jutalmat a varrónődeknek.

Keze még lejjebb barangolt rásimult az egyik kebelre, gyengéden megszorította, érezte, hogy felnyög benne a vágy, és hasonló nyöszörgést hallott Kate ajkáról is.

– Olyan gyönyörű! – suttogta, azzal felemelte a kezét hagyta, hogy csak tekintete kényeztesse feleségét. Sosem gondolta volna, hogy ilyen öröm lehet egy nő egyszerű nézegetése.

A szeretkezés számára mindig érintés és ízlelés volt, először fordult elő, hogy a látás is csábító hatású.

Gyönyörűnek, tökéletesnek látta feleségét és furcsa, primitív elégedettséget érzett, hogy a férfiak többsége nem látta meg ezt a szépséget benne. Mintha lényének egy része csak neki lenne látható, mindenki más számára láthatatlan. Örömmel töltötte el, hogy Kate bája a világ elől rejtve van.

Ettől mintha még jobban az övé lett volna.

Hirtelen vágyat érzett, hogy Kate is megérintse őt miközben ő érintette, felemelte jobb kezét és melléhez szorította. Érezte az asszonya test melegét a bőrön át

– Érezni akarlak! – suttogta, aztán lehúzta Kate gyűrűsujjáról a két ékszert. A keble közti völgybe tette.

Kate sóhajtott megborzongott, ahogy a hideg fém a bőréhez ért, aztán pihegő csodálkozóan nézte, hogy Anthony megfogja a kesztyűt, minden ujját óvatosan meglazít és lassan, finoman lehúzza a kezéről. A szatén suhogása olyan volt, mint egy édes, végtelen csók, egész teste libabőrös lett a gyönyörűségtől.

Aztán olyan gyengéden, hogy Kate szemébe majdnem könny szökött visszahúzta a gyűrűket egyenként csak annyi időre szakítva meg a mozdulatot, hogy a kettő között megcsókolja érzékeny tenyerét.

– Kérem a másik kezedet – parancsolta kedvesen.

Kate engedelmeskedett és Anthony megismételte ugyanezt a válogatott kínzást: húzta, csúsztatta a szatént a bőrén. De ezúttal, amikor Kate kezéről lekerült a kesztyű, a kisujját ajkához vonta, szája üregébe vette és nyelvével finoman körbesimogatta az ujjbegyet.

Kate érezte, hogy karján a vágy válasza fut végig, megremegteti mellkasát borzongató jó érzéssel bizserog és forrón, titokzatosan öleiben végződik az érzés. Anthony felébresztett benne valamit valami sötét egy

kicsit talán veszélyes erőt, valamit, ami évek óta szunnyadt már benne, és csak a férfi csókjára várt.

Egész élete arról szólt, hogy erre a pillanatra készült, de nem tudta, mit várjon, mire számíton, mi lesz a következő mozzanat.

Anthony nyelve lejjebb csusszant az ujjon, végigpásztázta tenyere vonalait.

– Olyan szép kezed van! – suttogta Kate hüvelykujjának húsos részét harapdálva, ahogy ujjai egymásba fonódtak. – Erős, mégis kecses és finom.

– Ostobaságokat beszélsz – mondta Kate zavartan. – A kezem...

De Anthony ujját ajkára téve elhallgattatta.

– Csssssssss – dorgálta. – Nem mondták neked, hogy ne mondj ellent a férjednek, ha a csuklódát csodálja?

Kate megremegett a vágytól.

– Például – folytatta Anthony nagyon évődő hangon –, ha egy órát akarok tölteni azzal, hogy csuklód fonákját csodáljam – mondta, és villámgyors mozdulattal finoman ráharapott az érzékeny részre –, az teljesen nyilvánvalóan férji előjogom. Nem gondolod?

Kate-nek erre nem volt válasza, Anthony nevetett, hangja halkán, melengetően jutott a fülébe.

– És ne gondolt, hogy nem fogom megtenni – figyelmeztetett, ujjbeggyel finoman végigkövetve a csukló kék ereit –, ha úgy döntök, hogy két óra hosszat tanulmányozom a csuklódát.

Kate izgatott csodálkozással nézte, ahogy Anthony ujjá, mely oly lágyan érintette, hogy szinte csiklandozott, leér egészen a könyökhajlatáig, és megáll, és köröz.

– El nem tudom képzelni – mondta halkán, szelíden –, hogy két órát töltve csuklód csodálatával nem találnám gyönyörűnek. – Azzal keze Kate testére suhant, tenyerével gyengéden dörzsölte ágaskodó mellbimbójának hegyét. – Igen sértve érezném magamat, ha nem értenél velem egyet ebben.

Lehajolt, gyors, forró csókot lehelt Kate ajkára. Csak egyujjnyira emelte fel a fejét, és azt súgta: – A feleség kötelessége, hogy mindenben egyetértsen a férjével, igaz?

Ez olyan abszurd állítás volt, hogy Kate végül megtalálta a hangját.

– Ha a véleménye elfogadható, uram – mondta szórakozott mosollyal.

Anthony erélyesen felvonta egyik szemöldökét.

– Ön vitatkozik velem, hölgyem? Ráadásul a nászéjszakámon?

– Ez az én nászéjszakám is – mutatott rá.

Anthony felkacagott, fejét ingatta.

– Kénytelen vagyok megbüntetni önt ezért – mondta. – Na de hogyan? Azzal, hogy megérintem, vagy azzal, hogy nem érintem?

Felemelte kezét Kate bőréről, de lehajolt, és lágyan, forrón ráfújt a rózsaszín, kemény mellbimbóra.

– Érintéssel, uram – felelte Kate, teste ívbe feszült az ágyon. – Határozottan érintéssel.

– Gondolja? – nézett rá ravasz mosollyal. – Sosem gondoltam volna, hogy valaha ezt mondom, de a nem érintésnek is megvan a maga vonzereje.

Kate felnézett rá. Anthony úgy állt felette négykézláb, mint valami vadászó ősember, aki prédájának éppen megadja az utolsó döfést. Vad, győzedelmes és erősen birtokló volt. Dús, gesztenyebarna haja a homlokába hullt, ettől furcsa kisfiús látványt nyújtott, de szeme nagyon is felnőtt vágytól ragyogott

Akarja őt. Vágyik rá. Izgalmas, felzaklató érzés. Hiszen férfi, hiszen bármelyik nőnél csillapíthatja vágyát, de most, ebben a pillanatban őt akarja. Kate egészen biztos volt ebben.

És ettől úgy érezte magát, mintha ő lenne a legszebb asszony a világon.

Férje vágyának tudatától felbátorodva felemelte a kezét, halántékára simította, lehúzta magához, míg ajka csak egy sóhajtásnyira volt ajkától.

– Csókolj meg! – kérte, utasította, maga is meglepődött hangja sürgető tónusától. – Csókolj meg most! Kérlek!

Anthony furcsán, hitetlenkedően mosolygott, de mielőtt ajkuk összeért, utolsó mondata ez volt: – Amit csak kíván. Lady Bridgerton. Bármit megteszek, amit kíván.

Aztán minden olyan hirtelen történt. Anthony csókolta, mohón, birtoklón csókolta feleségét, háta mögé nyúlt, felültette. Ujjai fürgén mozogtak a ruha gombolásán, és Kate érezte a levegő hideg simítását bőrén, ahogy az anyag lassan, ujjnyi távokat megtéve lecsúszott testéről, felfedve mellkasát, köldökét, és...

Aztán Anthony keze csípője alá csusszant és felemelte, és lehúzta róla a ruhát. Kate csak pihegett a mozdulat belsőségességétől. Nem volt rajta

más, csak alsóneműje, harisnya és harisnyakötő. Soha nem érezte magát még ilyen kiszolgáltatottnak, mégis minden pillanatban édes borzongás járta át a testét, valahányszor Anthony ránézett.

– Emeld fel a lábadat – parancsolta szelíden.

Kate engedelmeskedett, és kényőnyörúséges lassúsággal bokáig simította le az egyik selyemharisnyát. Hamarosan a másikat is, és következett a selyem nadrágocska és egyszer csak ott feküdt teljesen meztelenül férje előtt.

Anthony keze lágyan végigsimított hasán, aztán azt mondta: – Rajtam mintha még egy kicsit sok ruha lenne, nem gondolod?

Kate szeme tágra nyílt, ahogy Anthony felkelt mellőle és levetette magáról a maradék ruhát. Teste tökéletes volt, melle izmos, karja, lába erős, és a...

– Istenem! – sóhajtott Kate.

Anthony mosolygott.

– Ezt bőknak veszem.

Kate fészengett. Nem csoda, hogy a szomszéd farmján az állatok mintha nem élvezték volna a nemzés aktusát. Legalábbis a nőstények. Ez biztosan nem sikerülhet.

De nem akart naivnak és ostobának látszani, ezért nem mondott semmit, csak elszorult a torka és mosolyogni próbált.

Anthony meglátta a rettegés villanását a szemében, kedvesen mosolygott.

– Bízz bennem – mormogta, azzal becsusszant mellé az ágyba. Kezét Kate csípőjének ívére nyugtatta, nyakát szaglászta. – Csak bízz bennem. Bízd rám magad!

Érezte Kate bölintését, félkönyékre támaszkodott, szabad kezével köröket, vonalakat simított hasára, egyre lejjebb és lejjebb, míg a sötét, puha szőrös fészek szélét érintette.

Kate minden izma megremegett, Anthony hallotta, hogy szisszenve szívja a levegőt.

– Cssszzzz – mondta nyugtatón, és lehajolt, hogy csókkal vonja el a figyelmét. Azt akarta, hogy az első tökéletes legyen. Vagy ha nem is tökéletes, legalább nagyon, nagyon jó.

Míg ajka és nyelve csókkal kényeztette feleségét, keze még lejjebb csusszant, és elérte a nőiség nedves forróságát. Kate megint felsóhajtott, de

Anthony állhatatos volt, hajthatatlan, simogatta és csusszant az ujja, és élvezte Kate minden rezzenését, apró nyögését.

– Mit csinálsz? – súgta Anthony ajka előtt.

Anthony pedig fél oldalvást mosolygott rá, és egyik ujja mélyebbre hatolt.

– Nagyon, nagyon, nagyon jó érzést neked.

Kate felnyögött, és ez Anthonyt nagy elégedettséggel töltötte el. Ha képes lett volna értelmes szavakat mondani, tudta volna, hogy nem jól csinálja.

Fölé helyezkedett, combjával szétmoccantotta Kate lábát, és mély sóhajtással felesége csípőjére szorította duzzadó férfiasságát. Ott is tökéletes volt, és majdnem kirobbant a gondolatra, hogy elmerülhet benne.

Igyekezett megtartani önuralmát, nagyon akarta, hogy végig lassú és gyengéd legyen, de vágya egyre erősebb lett, és már ő is szaggatottan, zihálva jutott csak levegőhöz. Kate kész volt befogadni, legalábbis kész volt az ismeretlenre vele. Anthony tudta, hogy első alkalommal fájdalmat okoz neki, de imádkozott, hogy ez ne tartson tovább egy pillanatnál.

A nyíláshoz illeszkedett, nevét suttogta, és Kate sötét szeme, szenvedélytől homályos tekintete férje tekintetébe kapcsolódott.

– Most magamévá teszek – mondta, óvatosan előrenyomulva. Kate teste görcsösen összerándult körülötte, olyan páratlan érzés volt, hogy össze kellett szorítania a fogát, nehogy egészen átadja magát a készítésnek. Olyan, olyan könnyű lenne elveszni a pillanatban, nagy lendülettel beléhatolni, és csak a saját örömét keresni.

– Szólj, ha fáj – suttogta zilált, rekedtes hangon, és csak nagyon kis mozdulatokkal haladt előre. Kate láthatóan kívánja, de nagyon szűk, és Anthony tudta, időt kell adnia neki, hogy alkalmazkodjon az intim invázióra.

Kate bólintott.

Anthony megdermedt, alig fogta fel, miért sajdult meg a szíve.

– Fáj?

Kate tagadón ingatta fejét.

– Nem. Csak azt akartam mondani, hogy szólok, ha fáj. Most nem fáj, csak nagyon... nagyon furcsa érzés.

Anthony visszafogta magát, hogy el ne mosolyodjon, előrehajolt és megcsókolta Kate orra hegyét.

– Nem emlékszem, hogy furcsa érzésnek nevezte volna bármelyik nő, akivel eddig szeretkeztem.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha Kate attól tartott volna, megsértette férjét, aztán ajka remegő mosolyra húzódott.

– Talán nem a megfelelő nőekkel szeretkeztél – felelte halkán.

– Lehet, hogy így van – felelte, még egy ujjnyit előre haladva.

– Elmondhatok egy titkot?

Anthony tovább nyomult.

– Természetesen – mormogta. – Amikor először megláttalak. .. ma este... úgy értem...

– Teljes dicsőségemben? – évődött, szemöldökét öntelt ívbe vonva.

Kate bájos komorsággal, homlokát ráncolva nézett rá.

– Nem hittem, hogy ez sikerülhet.

Anthony beljebb hatolt. Közel, nagyon közel volt ahhoz, hogy teljesen beléhatoljon.

– Elmondhatok neked egy titkot?

– Természetesen.

– A titkod – még egy kis nyomás, és teljesen szüzességének feszült – nem is igazi titok.

Kate szemöldöke kérdően összerándult.

Anthony mosolygott.

– Az arcodra volt írva.

Kate megint csak homlokát ráncolta, és ettől Anthony majdnem felnevetett.

– De most – mondta nagyon komoly, rezzentelen arckifejezéssel – nekem van kérdésem hozzád.

Kate kíváncsian nézett rá, várta, hogy kifejtse a kérdést.

– Most mire gondolsz?

Egy pillanatig nem válaszolt, aztán Anthony érezte, hogy a meglepődéstől összerándul, amikor végül megértette, mi is volt a kérdés.

– Végeztünk? – kérdezte nyilvánvaló hitetlenkedéssel.

Anthony ezúttal nem tudta megállni, hangosan felnevetett.

– Még messze vagyunk attól, drága felségem! – mondta zihálva, egyik kezével szemét törölgetve, a másikra támaszkodva. – Még messze vagyunk attól! – Aztán komolyra fordítva a szót hozzátette: – Ez itt egy kicsit fájhat, Kate. De ígérem, hogy ez a fájdalom soha nem fog megismétlődni.

Kate bólintott, de Anthony érezte, hogy teste megfeszül, és tudta, hogy attól csak rosszabb lesz.

– Csss – nyugtatta. – Lazíts!

Kate bólintott, szeme csukva.

– Nyugodt vagyok.

Anthony örült, hogy Kate nem látta mosolyogva.

– Egyértelmű, hogy nem vagy nyugodt.

Felnyitotta a szemét.

– De igen.

– Ezt nem hiszem el! A nászéjszakáján veszekszik a hites urával! – szólalt meg Anthony, mintha más is lenne a szobában.

– Én...

Anthony elhallgattatta, ujját ajkára nyomta.

– Csiklandós vagy?

– Hogy csiklandós vagyok-e?

Bólintott.

– Igen. Csiklandós vagy?

Kate szeme gyanakvón összeszűkült.

– Miért?

– Ezt igenként értékelem – mondta ismét mosolyogva.

– Egyál... Aúúúúú – sikított, mert Anthony különösen érzékeny pontra talált a hóna alatt. – Anthony, hagyd abba! – levegő után kapkodott, kétségbeesetten vergődött alatta.

– Nem bírom! Én...

Anthony egyetlen lökéssel benyomult.

– Ó! – zihált Kate. – Ó, én...!

Anthony felnyögött, alig tudta elhinni, milyen jó teljesen benne lenni felesége nőiségében.

– Igen, ó, igen, az enyém... az enyém vagy!

– Ugye még nincs vége?

Anthony lassan ingatta a fejét, teste fokozatosan az ősi ritmusba lendült.

– Közel sem vagyunk hozzá – mormogta.

Csókolta, odaadón, szenvedéllyel, keze felcsusszant Kate keblét simogatta. Tökéletes volt alatta, csípőjét felemelte, hogy jobban érintkezzenek, előbb vonakodva mozdult, aztán olyan erővel, ami felesége felébredt szenvedélyéhez illett.

– Ó, istenem, Kate – nyögte, szellemes mondatokat alkotó képessége teljesen elveszett a pillanat hevében. – Jó vagy! Olyan jó!

Kate egyre gyorsabban, egyre szaggatottabban vette a levegőt, és minden kis halvány lihegés még jobban feltüzeltelte Anthony vágyát. Birtokolni akarta, magáévá tenni, maga alatt tartani, és soha nem engedni el. És minden lökéssel nehezebb lett az asszony érdekét a magáé elé helyezni. Elméje tombolt, hogy ez az első, Kate-nek csak ez az első, és vigyáznia kell rá, de teste megkönnyebbülésért sikoltott.

Szaggatott sóhajtással kényszerítette magát, hogy hagyja abba a mozgást, szusszanjon egyet.

– Kate? – szólította, alig ismerve meg saját hangját. Rekedtnek, idegennek, kétségbeesettnek tűnt.

Kate addig csukott szemmel feküdt, feje jobbara-balra mozdult tehetetlenül, most felnézett.

– Ne hagyj abba – zihálta. – Kérlek, ne hagyj abba! Közel vagyok valamihez... Nem tudom, mihez.

– Istenem! – hördült fel, és újra teljesen beléhatolt, fejét hátravetette, gerince megfeszült. – Olyan szép vagy, hihetetlenül szép... Kate?

Felesége megfeszült alatta, de nem a gyönyörtől.

Anthony nem moccan.

– Mi a baj? – súgta döbenten.

Látta Kate arcán a fájdalom rezdülését, nem fizikai fájdalom volt, a lelke sajdukt meg valamitől, aztán elrejtette az érzést, és súgva felelt.

– Semmi.

– Ez nem igaz – mondta halkán. Karjából kiszállt az erő, már nem tartotta fölötté magát, de alig vette észre. Lénye minden idegszálával felesége arcára figyelt. Kate magába zárkózott, fájdalmasan, bár láthatóan elrejteni akarta, minden igyekezetével.

– Szépnek nevezted – suttozta.

Anthony jó tíz másodpercig csak nézte. Ha az életébe kerülne, se tudná megmondani, mitől olyan rossz ez. De hiszen sosem próbálta megérteni a női lelket. Úgy gondolta, egyszerűen megismétli az állítást, hogy Kate szép, nagyon szép, és ugyan mi baj lehetne ebből, de egy kis belső hang figyelmeztette, olyan pillanat ez, hogy bármit mond, azzal csak ront a helyzeten, ezért elhatározta, hogy nagyon óvatos lesz és csak a nevét mormogta, úgy érezte, ez az egyetlen szó, amivel biztosan nem okoz bajt.

– Nem vagyok szép – suttogta férje szemébe nézve. Megviseltnek, elgyötörtnek tűnt. De mielőtt Anthony ellentmondhatott volna neki, feltette a kérdést: – Kire gondoltál?

Anthony csak pislogott

– Tessék?

– Kire gondolsz most, amikor velem szeretkezel?

Anthony úgy érezte, mintha gyomron vágták volna. A levegő nagy szusszanással szökött ki tüdejéből.

– Kate... – mondta lassan, megfontoltan. – Kate, te meg vagy zavarodva, te...

– Tudom, hogy egy férfinak nem kell vágynia egy nőt ahhoz, hogy gyönyörét lelje benne! – kiáltott fel.

– Te azt hiszed, hogy nem vágyom rád? – mondta fojtott hangon. Szentséges ég, hiszen szinte kirobban benne, és az utóbbi harminc másodpercben meg sem mozdult.

Kate alsó ajka megremegett, nyakán rángatózni kezdett egy izom.

– Te... te... Edwinára gondolsz?

Anthony megdermedt.

– Hogyan téveszthetnék össze kettőtöket?

Kate érezte, hogy arca meggyűrődik, érezte, hogy forró könnyek csorognak le az arcán, szemét égetik. Nem akart sírni előtte, éppen most nem, de fájt, olyan nagyon fájt, és...

Anthony meglepő hirtelenséggel kapott Kate arcához, kényszerítette, hogy nézzen rá.

– Ide figyelj! – mondta egyenletes, komoly, szenvedélyes hangon. – Figyelj jól, mert csak egyszer mondom el. Vágyom rád. Égek érted. Nem tudok aludni éjjelente, annyira kívánlak. Amikor nem kedveltelek, akkor is kéjjel vágytam rád. Ez a legőrjítőbb, legcsalárdabb, legátkozottabb dolog, de így van. És ha még egy ilyen ostobaságot hallok tőled, kénytelen vagyok ehhez az átkozott ágyhoz kötni téged és száz különböző módon tölteni kedvemet veled, míg végül sikerül megértetnem a buta fejeddel, hogy te vagy a legszebb, legkívánatosabb nő egész Angliában, és ha ezt valaki nem érti, az eszelős.

Kate nem hitte volna, hogy a szája fekvő helyzetben tátva maradhat a csodálkozástól, de valahogy így történt.

Anthony egyik szemöldöke ívbe rándult, soha ilyen arrogáns kifejezés arcon még nem jelent meg.

– Megértetted?

Kate csak nézte, nem volt képes válaszolni.

Anthony lehajolt, orra alig egyujjnyira volt Kate-től.

– Megértetted?

Bólintott.

– Jó – mordult, aztán mielőtt Kate-nek levegőt venni lett volna ideje, olyan szenvedélyesen csókolta, hogy Kate az ágyat markolta, nehogy felsikítson.

És csípője olyan vadul örölt csípején, olyan féktelen erővel, lökött, simított, mozdult előre, körbe, vissza, hogy Kate úgy érezte, egész teste lángol.

Férjébe kapaszkodott, nem volt biztos abban, hogy még jobban magához akarja-e ölelni vagy el akarja taszítani.

– Ezt nem bírom... – nyögött fel, abban a tudatban, hogy bármelyik pillanatban széteshet a teste. Izmai merevek, megfeszültek, és egyre nehezebben kapott levegőt.

Anthony, ha hallotta is, nem vett tudomást róla. Arca a koncentráció élénk maszolja, homlokán izzadság gyöngyözött.

– Anthony – zihált – Én...

Anthony benyúlt csatagos testük közé és megérintette ott, éppen ott, és Kate felsikoltott a gyönyörtől. És Anthony még egy utolsót nekifeszült, és Kate világa egyszerűen darabokra hullt. Teste merev volt, aztán rázkódott, aztán úgy érezte csak zuhan, zuhan. Nem kapott levegőt, lélegzete is elállt. Torka összeszorult, feje hátrahanyatlott, olyan erővel markolt a matracba, hogy sosem gondolta volna, ilyen létezik.

Anthony nem mozdult felette, ajka hangtalan kiáltásban nyitva, aztán leroskadt, súlya még jobban a matracba nyomta Kate karcsú testét.

–Istenem! – zihált Anthony, teste remegett. – Soha... még soha... ilyen jó... még sosem volt ilyen jó!

Kate, akinek néhány másodperccel több ideje volt magához térni, mosolyogva simította ki a haját férje homlokából. Pajzán gondolat jutott eszébe, tökéletes, abszolút kaján, pajzán gondolat.

– Anthony? – dünnyögte.

Nem tudta, hogyan volt képes Anthony felemelni a fejét, de herkulesi erőfeszítésnek tűnt az is, hogy kinyitotta a szemét és válaszul felnyögött.

Kate mosolygott, lassan, az este folyamán tanult női csáberejének teljes tudatában. Ujjával végigsimította Anthony állának feszes vonalát, és azt súgta: – Most már vége?

Anthony egy pillanatig nem válaszolt, aztán ajka sokkal pajzánabb mosolyra húzódott, mint Kate képzelte volna.

– Egyelőre – mormogta rekedtes hangon, lusta megelégedettséggel, azzal oldalra gördült és magával húzta feleségét. – De csak egyelőre.

18. fejezet

Bár még mindig pletykák keringnek Lord és Lady Bridgerton (azok kedvéért, akik az elmúlt heteket elvonultságban töltötték: lánykori nevén Miss Katharine Sheffield) igen sietős házasságától, e sorok írójának az a határozott véleménye, hogy ez szerelmi házasság. Bridgerton vikomt nem kíséri el feleségét minden társasági eseményre (melyik férj tenné), de ha jelen van, e sorok írója nem tudja nem észrevenni, hogy minden alkalommal suttog valamit felesége fülébe, és ettől a valamitől a Lady mintha mindig elmosolyodna és elpirulna.

Ráadásul a szokásosnál mindig legalább eggyel többször táncol vele. Figyelembe véve, hogy hány férj nem szeret a feleségével táncolni, ez felettébb romantikus...

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. június 10.

A következő néhány hét örült rohanásban telt. Kis időt töltöttek vidéken, Aubrey Hallban, aztán az újházások visszatértek Londonba, ahol javában tartott a szezon. Kate napjai társasági eseményekkel, bevásárlásokkal, családi kirándulásokkal teltek, és időnként kikocsiztak a parkba. Estéknként bálók, fogadások forgataga.

De az éjszakái csak Anthonyé voltak.

Úgy találta, hogy a házasság kedvére való. Kevesebbet volt együtt Anthonyvel, mint szeretne volna, de megértette és elfogadta, hogy nagyon elfoglalt. Ám amikor este hazaért és bement hozzá a hálószobába (Lord és Lady Bridgerton nem külön hálószobában aludt!), csodálatosan figyelmes volt, érdeklődött, hogyan telt Kate napja, elmesélte, ő mit csinált, és szeretkeztek hajnalig.

Arra is szánt időt, hogy hallgassa, ahogy felesége fuvolán gyakorolt. Kate-nek sikerült egy zenészt alkalmaznia, aki hetente két délelőtt zeneórát adott neki. Ha figyelembe vesszük, hogy milyen (nem túl magas) szintre sikerült eljutnia a hangszeres játékban, Anthony hajlandósága, hogy végigülte az egyórás próbát, nagy vonzalmának igazi jele.

Természetesen nem került el Kate figyelmét, hogy férje nem ismételte meg ezt a figyelmességet.

Jól élt, sokkal jobb házasságban, mint amilyent az ő státusában lévő nők elvárhattak. Ha férje nem szereti, ha soha nem is fogja szeretni, legalább gondoskodik róla, hogy úgy érezze, fontos neki és nagyra becsüli. És Kate egyelőre megelégedett ezzel.

És ha napközben távol is volt, éjszakánként egyáltalán nem volt köztük távolság.

A Társaság azonban, különösen Edwina, a fejébe vette, hogy Lord és Lady Bridgerton szerelmi házasságot kötött. Edwina délutánonként szokott ellátogatni nővéréhez, és ez a délután sem volt kivétel. A szalonban ültek, teát szürcsöltek, süteményt majszoltak, élvezték a ritka pillanatot, hogy kettesben lehetek, miután Kate búcsút vett az aznapi látogatóseregtől.

Úgy tűnt, mindenki látni akarja, hogy van az új vikontesz, és Kate szalonja délutánonként szinte sosem volt néptelen.

Newton fel-le ugrált a kanapén Edwina mellett, Edwina önfeledten simogatta.

– Mindenki rólad beszélt ma.

Kate ajkához emelte a teáscsészét.

– Mindig mindenki rólam beszélt – jegyezte meg vállat vonva. – Nemsokára találnak majd más témát.

– Nem, nem – felelte Edwina. – Addig nem, amíg a férjed úgy néz rád, ahogy tegnap éjjel nézett.

Kate érezte, hogy arca kipirul.

– Nem volt semmi különös – mormogta.

– Kate, hiszen szinte elolvadt! – Edwina megmoccant, mert Newton is mozdult, kis nyöszörgéssel tudatta, szeretné, ha a hasát vakargatná. – Sajat szememmel láttam, hogy szinte odébb lökte Lord Haveridge-t, hogy mielőbb odaérhessen hozzád.

– Külön érkezünk – magyarázta Kate, szíve megtelt titkos, és minden bizonnyal kissé nevetséges örömmel. – Biztos vagyok benne, hogy csak sürgősen mondani akart nekem valamit, azért sietett.

Edwina bizonytalannak tűnt.

– És megtette?

– Mit?

– Valami fontos? – kérdezte Edwina érezhető aggodalommal. – Azt mondtad, valamit sürgősen akart mondani neked. Ha így lett volna, nem mondta volna meg, mi az? Onnan tudhattad volna, hogy tényleg valami fontos volt, ugye?

Kate pislogott.

– Edwina, beleszédülök ebbe a kacskaringós beszédbe!

Edwina elégedetlen mosolyra húzta ajkát.

– Nekem soha nem mondasz semmit.

– Edwina, nincs mit mondanom – mondta, azzal előrehajolt, vett egy teasüteményt, és illetlenül nagyot harapott bele, hogy tele legyen a szája és ne kelljen beszélnie. Mit mondjon a húgának? Hogy a férje még a házasságkötésük előtt közölte, sosem fogja szeretni?

– Nos – szólt Edwina, miután egy szinte kibírhatatlan hosszú percig nézte, ahogy Kate majszolja a süteményt. – Ami azt illeti, más okból jöttem ma ide. Van valami, amit szeretnék elmondani.

Kate megkönnyebbülten nyelte le a tésztát.

– Valóban?

Edwina bólintott, aztán elpirult.

– Mi az? – érdeklődött Kate teáját kortyolgatva. Szörnyen kiszáradt a szája annyi rágástól.

– Azt hiszem, szerelmes vagyok.

Kate kis híján kiköpte a kortyot.

– Kibe?

– Mr. Bagwellbe.

Kate bármennyire erőltette az emlékezetét, nem emlékezett, ki az a Mr. Bagwell.

– Tudós – mondta Edwina álmodozó sóhajjal. – Lady Bridgerton vidéki házában ismertem meg.

– Nem emlékszem rá – mondta Kate, homlokát elgondolkodón ráncolva.

– Abban a vendégségben meglehetősen elfoglalt voltál, ha jól emlékszem – felelte Edwina kissé ironikusan. – Az eljegyzés, meg ilyesmi.

Kate olyan arcot vágott, amilyet az ember csak a testvérével szemben enged meg magának.

– Mesélj erről a bizonyos Mr. Bagwellről!

Edwina szeme felcsillant

– Attól tartok, hogy nem elsősülött, vagyis jövedelem szempontjából nem számíthat sokra. De most, hogy te ilyen jó házasságot kötöttél, emiatt nem kell aggódnom.

Kate érezte, hogy váratlanul könnyek szöknek a szemébe. Nem is vette észre, milyen nyomás alatt volt Edwina az egész szezon folyamán. Ő és Mary sokszor biztosították arról, hogy ahhoz megy feleségül, akihez csak akar, miközben mindannyian pontosan tudták, hogy hányadán állnak anyagilag, de nyilván hibásak voltak abban, hogy többször is viccelődtek azzal kapcsolatban, hogy éppoly könnyű beleszeretni egy gazdag, mint egy szegény emberbe.

Elég volt rápillantani Edwinára, látszott, mekkora kő esett le a szívéről.

– Örülök, hogy találtál valakit, aki megfelel neked!

– Ó, ő nagyon megfelel. Tudom, hogy pénzünk nem lesz sok, de nekem igazán nincs is szükségem selyemruhákra és ékszerekre – mondta, és tekintete a Kate kezén csillogó gyémántra tévedt. – Nem mintha ezzel rád akartam volna célozni, természetesen! – vetette közbe hirtelen elvörösödve. –Csak...

– Csak jó, hogy nem kell arra gondolni, hogy támogatni kell anyát és a nővéredet – fejezte be helyette Kate a mondatot szelíd hangon.

Edwina hangosan felsóhajtott.

– Pontosan.

Kate az asztalon átnyúlva megfogta húga kezét.

– Miattam nem kell aggódnod. Biztos vagyok benne, hogy Anthony és én gondoskodni fogunk Maryről, ha segítségre lenne szüksége.

Edwina ajka halvány mosolyra húzódott.

– Ami téged illet – tette hozzá Kate azt hiszem ideje volt már, hogy végre csak magadra gondolhass. Hogy szíved szerint dönthess, ne a szerint, amit szerinted mások elvárnak tőled.

Edwina elhúzta egyik kezét, hogy letörölje könnyeit.

– Nagyon kedvelem Mr. Bagwellt! – súgta.

– Biztos vagyok benne, hogy én is kedvelni fogom – jelentette ki Kate határozottan. – Mikor ismerhetem meg?

– Attól tartok, most két hétig Oxfordban van. Vannak korábbi kötelezettségei, nem szeretném, ha ezeket miattam ne teljesítené.

– Ez természetes – jegyezte meg Kate. – Nem is akarhatnál olyan férfihoz feleségül menni, aki nem teljesíti a kötelezettségeit.

Edwina egyetértően bólintott.

– Ma reggel levelet kaptam tőle, azt írja, a hónap végén lejön Londonba és reméli, hogy meglátogathat.

Kate pajkosan mosolygott.

– Hát már leveleket írogat neked?

Edwina bólintott és elpirult.

– Hetente többet is – ismerte el.

– És mi a tudományterülete?

– Régészet. Rendkívül okos. Volt Görögországban. Kétszer is!

Kate nem gondolta volna, hogy húga, akit már szerte az országban ismertek szépségéről, még szebb lehet, de amikor Mr. Bagwellről beszélt, Edwina arca úgy ragyogott, hogy aki látta, igencsak elcsodálkozott.

– Alig várom, hogy megismerjem – mondta Kate. – Természetesen meg kell hívnunk családi vacsorára.

– Ez egyenesen csodálatos lenne!

– És talán hármasan elmehetnénk kikocsizni a parkba, hogy jobban megismerjük egymást. Most, hogy öreg, férjes asszony vagyok, megfelelő gardedám lehetek melletted – jegyezte meg Kate nevetve. – Hát nem mulatságos?

Igen vidám férfihang szólt az ajtóból.

– Nagyon is mulatságos!

– Anthony! – kiáltott fel Kate, meglepődve, hogy napközben otthon látja férjét. Mintha folyton találkozói és tárgyalásai lettek volna, amik miatt nem mehetett korán haza. – Milyen jó, hogy hazajöttél!

Anthony enyhe mosollyal bólintott üdvözlően Edwina felé.

– Váratlanul akadt néhány szabad órám.

– Teáznál velünk?

– Csatlakozom hozzátok – mondta, és a szoba másik végébe ment, kristálypalackot emelt fel a mahagóni asztalkáról. – De én inkább brandyt iszom.

Kate nézte, ahogy italt tölt magának, szórakozottan körbeforgatja a pohárban. Voltak alkalmak, mint például ez, amikor nehéz volt nem észrevenni érzelmeit tekintetében. Olyan szép volt így késő délután! Nem tudta, miért talán az arcán látszó enyhe borosta miatt, vagy talán azért, mert haja mindig egy kicsit kócos volt az egész napi tevékenységtől. Vagy talán

egyszerűen azért, mert nem gyakran látta a napnak ebben a szakában, egyszer egy versben olvasta, hogy a váratlan pillanat mindig édesebb.

Ahogy Kate a férjére nézett, arra gondolt, a költőnek igaza lehet.

– Szóval – szolt Anthony, miután egy kortyot ivott –, miről diskuráltak a hölgyek?

Kate ránézett hűgára, engedélyt kért, hogy megossa a hírt Edwina bólíntott.

– Edwina megismert egy úriembert, aki nagyon tetszik neki.

– Valóban? – kérdezte Anthony, némiképp atyáskodónak tűnő hangon. Leült Kate székének karfájára. Masszív, vastagon párnázott darab, nem éppen divatos, de a Bridgenon-házban szerették, mert nagyon kényelmes volt. – Szeretnék találkozni vele – tette hozzá.

– Szeretne? – visszhangozta Edwina, bagolymód pislogva. – Találkoznia kell vele!

– Természetesen. Sőt, ragaszkodom hozzá! – Miután egyik hölgy sem kommentálta ezt, egy kicsit komor arcot vágott és hozzátette: – Elvégre én vagyok a család feje. Ezt fogjuk tenni.

Edwina szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Én... én nem is tudtam, hogy értem is felelősséget érez.

Anthony úgy nézett rá, mintha Edwina ideiglenesen az eszét vesztette volna.

– Hiszen ön Kate hűga! – mondta, mintha ez mindent megmagyarázna.

Edwina még egy percig csak nézett, kifejezéstelenül, a döbbenettől szóhoz sem jutva, aztán ragyogó mosolyra fakadt.

– Sokat tűnődtem azon, milyen lenne, ha lenne bátyám.

– Remélem, én megfelelnék az elvárásainak – mormogta Anthony, nem volt kedvére a hirtelen érzelemkitörés.

Edwina valósággal ragyogott.

– Nagyon is. Kitűnően. Őszintén szólva nem értem, miért panaszkodik annyit Eloise.

Kate odafordult Anthonyhez és megmagyarázta: – Edwina és a hűgod összebarátkozott, mióta házások vagyunk.

– Isten segíts! – méltatlankodott. – És ha szabad kérdeznem, mit panaszkodhatott el Eloise?

Edwina ártatlan mosollyal nézett.

– Ó, semmit, semmit, igazán semmit. Csak azt, hogy időnként túlságosan gyámolítani akarja.

– Ez nevetséges! – csattant fel Anthony.

Kate majdnem félrenyelt. Szinte biztos volt benne, hogy mire születendő lányaik férjhez menő korba érnek, Anthony áttér a katolicizmusra, csak hogy tizenkét láb vastag falú kolostorba dughassa őket.

Anthony szeme összeszűkül.

– Mit nevezsz?

Kate gyorsan megtörölte ajkát a keze ügyébe eső szalvétával.

– Hmmmm... Semmit, semmit – dűnnyögte a szalvéta alatt.

– Eloise azt mondja, ön elég goromba volt, amikor Simon udvarolt Daphne-nek – mondta Edwina.

– Valóban ezt mondta?

Edwina bólintott.

– Azt is mondta, hogy párbajoztak.

– Eloise túl sokat beszél – mormogta Anthony.

Edwina boldogan bólogatott.

– Igen, mindig mindent tud mindenkiről. Mindent! Még Lady Whistledownnál is többet!

Anthony részben sértett, részben tiszta ironikus arckifejezéssel fordult Kate-hez.

– Emlékeztess, hogy vegyek szájkosarat a húgomnak – jegyezte meg tréfásan. – És a húgodnak is.

Edwina dallamos kacagásra fakadt.

– Sosem gondoltam volna, hogy egy fivér ilyen szellemesen tudja bosszantani a húgát. Úgy örülök, hogy feleségül mentél hozzá, Kate!

– Nem igazán volt más választásom – felelte Kate fanyar mosollyal –, de én is nagyon örülök, hogy így alakultak a dolgok.

Edwina felállt, és ezzel felébresztette Newtont, aki békés álmorra szenderült mellette a kanapén. A kutya sértetten felnyüszögött, a padlóra toppant, rögtön az asztal alá kucorodott.

Edwina figyelte az ebet, nevetett, aztán azt mondta: – Mennem kell. Ne, ne kísérjete ki – tette hozzá, amikor Kate és Anthony felállt. – Kitalálok egyedül.

– Ne butáskodj! – szólt Kate és hűgába karolt. – Anthony, egy perc és visszajövök.

– Számolom a másodperceket – mormogta, aztán míg kettőt kortyolt az italból, a két hölgy elhagyta a szobát, utánuk Newton, lelkesen ugatva, talán azt gondolta, sétálni viszik.

Amint a két nővér kiment, leült a kényelmes karosszékre, ahonnan Kate az imént állt fel. Még meleg volt a testétől, s úgy érezte, illatát érzi a kárpiton. Ezúttal inkább szappan, mint liliom, gondolta óvatosan szaglászva. Talán a liliomillat valami parfüm, amit este szokott használni.

Nem volt egészen biztos benne, miért jött haza délután, egyáltalán nem volt szándékában. Ellentétben azzal, amit Kate-nek mondott, a sok megbeszélés és felelősség nem kívánta meg, hogy egész nap távol legyen, a megbeszélések nagy részét otthon is lebonyolíthatta volna. És bár valóban elfoglalt ember volt – sosem adta meg magát a Társaság tétlen életmódjának –, mostanában sok délutánt töltött a White Klubban: hírlapokat olvasott és kártyázott barátaival. Így tartotta jónak. Fontos, hogy a férfiember bizonyos távolságot tartson a feleségétől. Az élet – legalábbis az ő élete – be van osztva, és a feleség meglehetősen beleillik a „társasági élet” és „ágy” feliratú, képzeletbeli skatulyákba.

De amikor aznap délután a White Klubba ért, nem volt senki, akivel különösebben szívesen beszélgetett volna. Átfutotta a hírlapot, de a legújabb számban nem volt semmi érdekes. Ahogy ott ült az ablaknál és megpróbálta jól érezni magát saját társaságában, hirtelen vágyakozás fogta el, hogy hazamenjen és lássa, mit csinál Kate.

Egy délután nem árthat. Attól nem fog beleszeretni a feleségébe, hogy egy délutánt a társaságában tölt. Nem mintha úgy gondolta volna, az a veszély fenyeget, hogy beleszeret, emlékeztette magát fegyelmezetten. Már majdnem egy hónapja nős, és mindeddig igen szerencsésen sikerült távol tartania magát az ilyen bonyodalmaktól. Semmi oka nem volt azt gondolni, hogy ez nem tartható fenn az örökkévalóságig.

Meglehetősen elégedett volt magával, újabb korty brandyt ivott. Felnézett, amikor Kate belépett a szalonba.

– Úgy látom, Edwina tényleg szerelmes – mondta ragyogó mosollyal.

Anthony úgy érezte, ágyéka erre menten megduzzad. Eléggé nevetséges volt, hogyan reagált felesége mosolyára. Mindig ez történt, és ami azt illeti, kellemetlennek tartotta.

Ami azt illeti, többnyire kellemetlenséget jelentett. Nemigen bánta, amikor lehetősége volt rögtön a hálósobába visszavonulni.

De Kate nyilvánvalóan nem gondolt annyit az intim szférára, mint ő, mivel inkább a vele szembeni székbe ült le, bár mellette is sok hely volt, elfértek volna, ha nem lett volna ellenére az egymáshoz simulás. Még a szék karfája is jobb lett volna, úgy legalább ölbe kaphatta volna. Ha így próbálta volna meg elérni, hogy köztük volt az asztal, végig kellett volna húznia az asztallapon, a teáskészlet között.

Anthony szeme összeszűkülött, ahogy felmérte a helyzetet, próbálta mérlegelni, mennyi tea folya a szőnyegre, mennyibe kerülne kicserélni, vajon tényleg bánná-e, ha ilyen jelentéktelen összeget kidobna az ablakon...

– Anthony?! Figyelsz te rám?

Felnézett. Kate a térdére könyökölve előrehajolt, hozzá beszélt. Nagyon elszántnak, és egy kicsit haragosnak tűnt.

– Szóval figyelsz te rám? – tette fel újra a kérdést.

Anthony pislogott.

– Hallottad, mit mondtam az előbb? – pirított rá.

– Ó! – felelte. – Nem.

Kate bosszús volt, de nem tett rosszálló megjegyzést.

– Azt mondtam, hogy egyik este meg kéne hívnunk Edwinát és a fiatalembert vacsorára. Hogy lássuk, összeillenek-e. Még sosem láttam, hogy ennyire érdekelte volna egy férfi, és nagyon szeretném, ha boldog lenne.

Anthony süteményért nyúlt. Éhes volt, és feladta elképzelését, hogy ölébe vonja feleségét. Másrészt, ha sikerülne valahogy...

Alattomban odébb tolta a tálcát.

– Hmmm – szólt, süteményt majszolva. – Ó, persze, persze. Fontos, hogy Edwina boldog legyen.

Kate gyanakodva nézett rá.

– Biztos vagy benne, hogy nem kérsz teát a süteményhez? Nem rajongok túlságosan a brandyért, de úgy vélem, a teasütemény teával, sokkal jobb.

Anthony úgy vélte, a brandy is nagyon jó teasüteménnyel, de nem árt, ha egy kicsit kevesebb tea van a teáskannában, óvatosságból, hátha feldől.

– Kiváló ötlet – mondta, azzal kézbe vett egy teáscsészét és felesége felé nyújtotta. – A tea a legjobb. El sem tudom képzelni, miért nem gondoltam rá korábban.

– Én is éppen így vagyok ezzel – dűnnyögte Kate kissé csípősen, persze ha csípősen dűnnyögni egyáltalán lehetséges, és Anthony felesége rosszálló hangját hallva úgy vélte, igenis lehetséges.

De csak derűs mosollyal válaszolt és átvette a teáscsészét tőle.

– Köszönöm – mondta, és megnézte, hogy Kate öntött-e bele tejet. Igen. Ez egyáltalán nem lepte meg. Kate mindig is nagyon figyelt a részletekre és jó memóriája volt.

– Még elég meleg? – kérdezte udvariasan.

Anthony kiitta a teát.

– Tökéletes – felelte, és elégedetten szusszant. – Kérhetnék még egy kicsit?

– Úgy tűnik, rászoksz a teára – jegyezte meg kissé ironikusan.

Anthony a teáskannát nézte, azon tűnődött, mennyi maradt még benne, és vajon ki tudja-e inni a tartalmát anélkül, hogy sürgősen könnyítenie kelljen magán.

– Neked is innod kéne még egy kicsit – javasolta. – Mintha kissé kiszáradtnak tűnnél.

Kate szemöldöke felszaladt.

– Valóban?

Anthony bólintott, de rögtön aggodalom fogta el, nem volt-e túl erős a megjegyzés.

– Csak egy nagyon kicsit.

– Jó, jó.

– Van elég tea, hogy igyak még egy csészével? – kérdezte a lehető legközönyösebb hangon.

– Ha nincs elég, a szakács biztosan készít még egy kannával.

– Ó, nem, nem, biztos vagyok benne, hogy erre nincs szükség – kiáltott fel, talán egy kicsit túl hangosan. – Megiszom, ami maradt.

Kate az utolsó cseppet is a csészébe öntötte. Tejet töltött hozzá, és átadta szóltanul, bár összevont szemöldöke sokat elárult arról, mit is gondol.

Miközben Anthony a teát kortyolgatta – gyomra túl tele volt ahhoz, hogy egyszerre kiigya, mint az előző csészét –, Kate köhécsejt egy kicsit, aztán megszólalt: – Ismered a fiatalembert, akiért Edwina úgy rajong?

– Azt sem tudom, hogy kicsoda.

– Ó, bocsánat! Biztosan elfelejtettem a nevét megmondani. Mr. Bagwell. A keresztnévét nem tudom, de Edwina azt mondta, hogy másodszülött, ha ez segít. Violetnél ismerkedtek meg.

Anthony tagadón ingatta a fejét.

– Sosem hallottam róla. Talán azon szegény fickók egyike, akiket anya azért hívott meg, hogy egyenlő számban legyenek hölgyek és urak. Anyám rettenetesen sok nőt hívott meg. Mindig ezt teszi, azt reméli, hogy valamelyikünk szerelmes lesz, ehhez viszont, a társasági illem miatt számos jelentéktelen férfit is meg kell hívnia.

– Jelentéktelen férfiakat? – visszhangozta Kate.

– Igen, hogy a nők ne beléjük szeressenek, hanem belénk. A kontraszt miatt – felelte féloldalas mosollyal.

– Nagyon elszánt, hogy kiházasít benneteket, ugye?

– Csak annyit tudok – felelte Anthony vállat vonva –, hogy anyám legutóbb anyyi hajadon kisasszonyt hívott meg, hogy le kellett mennie a tiszteleteshez és könyörögni, hogy engedje fel hozzánk vacsorára a tizenhat éves fiát.

Kate megrezzent.

– Azt hiszem, találkoztam vele.

– Igen, fájdalmas, mennyire szégyenlős szegény fickó. A tiszteletes azt mondta, egy hétig beteg volt, miután Cressida Cowper mellett kellett ülnie a vacsoránál.

– Hát, tőle mindenki megbetegedne.

Anthony elmosolyodott.

– Tudtam, hogy tudsz te gonoszkodni is.

– Nem vagyok gonosz és nem gonoszkodom! – tiltakozott Kate, de huncutul mosolygott. – Csak az igazat mondtam.

– Ne véd magad az én rovásomra! – mondta Anthony, és kiitta a teát. Keserű volt, túl sokáig állt a kannában, de a tejtől mégis iható maradt. Letette a csészét. – Éppen az ilyen gonoszkodásod, ez a kaján rosszmájúság az egyik dolog, amit a legjobban szeretek benned.

– Szentséges ég! – dünnyögte. – Azt hiszem, nem szeretném tudni, mi az, amit a legkevésbé szeretsz.

Anthony elutasítón legyintett.

– Visszatérve a húgod és Mr. Bugwell ügyére...

– Bagwell.

– Majdnem mindegy.

– Anthony!

Anthony azonban folytatta, mintha meg sem hallotta volna.

– Arra gondoltam, hogy hozományt adok Edwinának.

Tisztában volt a gesztus iróniájával. Amikor még Edwinát akarta feleségül venni, Kate-nek szánt hozományt.

Kate-re pillantott, hogy lássa, mit gondol.

Természetesen nem csupán azért teszi ezt a gesztust, hogy elnyerje felesége jóindulatát, de azért nem volt annyira Grál lovag, hogy legalább magának ne ismerte volna be, döbbsent csendnél azért egy kicsit többet várt.

Aztán rájött, hogy Kate a sírással küszködik.

– Kate? – kérdezte, de nem volt biztos benne, örüljön vagy aggódjon.

Kate egyáltalán nem elegáns módon kézfejjével törölte meg az orrát

– Ez a legnagyobb szívesség, amit valaha kaptam – szipogta.

– Tulajdonképpen Edwinának teszek szívességet – mormogta. Sosem érezte jól magát síró nők társaságában. De lelke mélyén nagyon kihúzta magát.

– Ó, Anthony! – zokogott fel. Azzal Anthony legnagyobb meglepetésére felpattant gyakorlatilag átugrott az asztal fölött egyenesen a karjába. A délutáni ruha szegélye három csészét, két csészealjat, és egy kanalat sodort a szőnyegre. – Olyan drága vagy! – mondta, szemét törölgetve, miután meglehetősen huppanással férje ölébe ért. – Te vagy a legkedvesebb ember egész Londonban!

– Ezt nem tudom – felelte, karját felesége dereka köré fonva. – A legveszélyesebb... talán... a legjóképűbb...

– A legkedvesebb – vágott a szavába, nyakához bújva szorosán. – Határozottan te vagy a legkedvesebb.

– Ha ennyire ragaszkodsz hozzá – mormogta. Egyáltalán nem volt elégedetlen az események illetően alakulásával.

– Még jó, hogy már megittuk a teát – jegyezte meg a szőnyegen heverő csészéket nézve. – Nagyon nagy rendetlenség lett volna.

– Valóban – mosolygott magában Anthony, és szorosabban magához vonta. Volt valami melengető és vidító abban, ahogy Kate-et ölelte. Lábát a székek karfáján lóbálta, háta Anthony karján pihent Jól összeillenek, gondolta. Kate éppen hozzá illik testalkatilag.

Sok tulajdonsága volt éppen jó. Az ilyen felismerések általában rettenettel töltötték el Anthonyt, de az adott pillanatban olyan boldog volt csak attól, hogy ott ülhetett ölében tartva, hogy egyszerűen elfelejtett a jövőre gondolni.

– Igen, olyan jó vagy hozzám! – suttogta Kate.

Anthony azokra a napokra gondolt, amikor szándékosan távol maradt, amikor magára hagyta, de elhessegette magától a büntudatot. Ha ragaszkodott hozzá, hogy távolságot tartsanak, az Kate érdekében történt. Nem akarta, hogy Kate beleszeressen. Ha ez megtörténik, sokkal nehezebb dolga lesz özvegyen.

És ha ő szeret bele...

Nem akart belegondolni, mennyivel lenne ettől neki nehezebb.

– Van valami programunk estére? – suttogta a fülébe.

Kate bólintott a mozdulattól haja Anthony arcát csiklandozta.

– Bál – felelte. – Lady Mottram bálja.

Anthony nem tudott ellenállni a haj selymességének, két ujjal simított bele, kivett egy tincset kezén csúsztatta, csuklóján siklott.

– Tudod, mit gondolok? – mormogta.

Szinte hallotta Kate mosolyát

– Mit gondolsz?

– Azt, hogy sosem érdekelt különösebben Lady Mottram. És tudod, még mit gondolok?

Hallotta, hogy Kate próbál nem nevetni.

– Mire?

– Arra, hogy fel kéne mennünk.

– Erre gondolsz? – kérdezte színlelt nem értéssel.

– Bizony! Mégpedig ebben a pillanatban!

És a ravasz nőszemély ficergett egy kicsit férje ölében, hogy a szükség nagyságáról meggyőződjön.

– Értem – dűnnyögte nagyon komolyan.

Anthony enyhén megcsípte deréktájt.

– Azt hittem, érzed.

– Érzem is – ismerte el. – Elég érezhető volt.

– Abban biztos vagyok – mondta Anthony, és nagyon pajzán mosollyal odahajolt hozzá, orruk hegye összeért. – És tudod, még mit gondolok? – kérdezte sietősen.

Kate szeme tágra nyílt.

– El sem tudom képzelni.

– Arra gondolok – egyik keze a szoknya alatt csusszant felfelé –, hogy ha nem megyünk fel ebben a minutumban, kénytelen leszünk itt maradni.

– Itt? – sikoltott Kate.

Anthony megragadta a harisnya szélét.

– Itt – erősítette meg.

– Most?

Anthony ujja a selymes szőrzetbe simított, aztán elmerült a nőiség legközepében. Puha volt és nedves, és mennyei érzés.

– Ó, határozottan most – felelte.

– Itt?

Anthony felesége ajkát harapdálta.

– Nem válaszoltam még erre a kérdésre?

És ha Kate-nek lett is volna bármi más kérdése, a következő órában nem adott hangot neki.

Vagy Anthony tett meg minden tőle telhetőt, hogy szóhoz se tudjon jutni.

És ha a férfi ezt megítélheti a nő sóhajaiból, apró sikongatásaiból, nyögdécseléséből, nagyon is jól csinálta, amit csinált.

19. fejezet

Lady Mottram bálja, mint mindig, idén is igen népes esemény volt, de a társasági élet megfigyelőinek figyelmét nem kerülte el, hogy Lord és Lady Bridgerton nem jelent meg. Lady Mottram kitart amellett, hogy elígértek és e sorok írója csak találgatni tud, vajon mi tarthatta otthon az újházásokat...

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. június 13.*

Sokkal később, éjszaka Anthony oldalvást feküdt az ágyban, mélyen alvó feleségét ölelve.

Még szerencse hogy így fekszenek, gondolta, mert eleredt az eső.

Próbálta betakargatni, ráhúzni a takarót a fülére, hogy ne hallja, ahogy az eső veri az ablakokat, de Kate olyan sokat mocorgott álmában, mint ébren, és folyton kitakarózott.

Még nem lehetett tudni, hogy villámlás is lesz-e, de egyre jobban esett, szél támadt, süvített az éjszakában, faágakat vert a ház falának.

Kate még nyugtalanabb lett mellette, és Anthony csitította, simogatta, a haját cirógatta. A vihar nem ébresztette fel, de beszüremkedett álmába. Hangokat kezdett kiadni, beszélt, halkán, érthetetlenül, hánykolódott.

– Mi történt veled, hogy ennyire félsz a vihartól? – suttogta Anthony, egy sötét hajtincset füle mögé simítva. De nem neheztelt rá a rémületért, nagyon is jól tudta, milyen gyötrőek a ki nem mondott félelmek és előérzetek. Ő például azóta várta a bármelyik pillanatban bekövetkező halált, hogy apja élettelen kezét a kezébe vette.

Ezt nem tudta megmagyarázni, nem is értette. Egyszerűen csak tudta.

Mindazonáltal sosem félt a haláltól, illetve nem igazán. A tudat olyan régen része volt, hogy egyszerűen elfogadta, ahogy mások az élet körforgásának más igazságait elfogadják. A tél után tavasz jön, aztán nyár. Ő ugyanígy volt a halállal.

Egészen eddig. Próbálta tagadni, próbálta kirázni a kínzó érzést tudatából, de a halál kezdte megmutatni ijesztő arcát.

Házassága más ösvényre vezette az életét, bármennyire is próbálta meggyőzni magát, hogy kapcsolatukat barátságra és szeretkezésre korlátozhatta. Fontos neki. Nagyon fontos. Ha távol voltak egymástól, vágott rá, és éjszakánként róla álmodott, akkor is, ha ölelte éppen.

Nem nevezte volna szerelemnek, de akkor is rémülettel töltötte el.

És bármi is égett kettőjük között, nem akarta, hogy véget érjen.

Ami persze a lehető legkegyetlenebb irónia volt.

Anthony behunyta a szemét, nagyot sóhajtott, aggodalmasan. Azon tűnődött, mihez fog kezdeni azzal a komplikációval, ami mellette fekszik az ágyban. Hiába hunyta be a szemét, így is látta az éjszakába villanó, szemhéja sötétjét vérnarancs-vörösre festő villámot.

Kinyitotta a szemét, és látta, hogy amikor lefeküdtek, nem húzták be egészen a függönyöket. Be kell húznia, hogy ne jöjjön be fény a szobába.

De amikor megmoccant és próbált kibújni a takaró alól, Kate megragadta a karját, körmeit vadul a húsába vágta.

– Cssszzzz, nincs semmi baj – suttozta csak behúdom a függönyöket.

De Kate nem engedte el, és úgy nyöszörgött a mennydörgés hallatán, hogy Anthony szíve majdnem megszakadt.

Halvány holdvilág szűrődött be az ablakon, csak annyi, hogy megvilágítsa, feszült arcvonásait. Lenézett, hogy meggyőződjön róla, Kate még alszik, aztán lefeszítette karjáról az ujjakat, felkelt, hogy behúzza a függönyöket. Sejtette, hogy a villámfény így is beszűrődik a szobába, ezért amikor készen volt, gyertyát gyújtott, az éjjeliszekrényre állította. Nem adott annyi fényt, hogy Kate felébredjen rá, legalábbis remélte, hogy nem, de legalább nem volt teljes sötétség.

Márpedig semmi sem olyan ijesztő, mint amikor egyetlen fénysugár hasít a teljes sötétségbe.

Visszabújt az ágyba, a feleségét nézte. Még mindig aludt, de nem nyugodtan. Magzati pózba kucorodott, akadozva vette a levegőt. Úgy tűnt, a villámlás nem annyira zavarja, de valahányszor mennydörgés morajlott, megremegett.

Megfogta a kezét, haját simogatta, és percekig csak feküdt mellette, nyugtatni próbálta. De a vihar egyre erősödött, a villámlás és mennydörgés egymást érte. Kate minden pillanattal egyre nyugtalanabb lett, aztán, amikor egy különösen hangos mennydörgés robbant a levegőben, felnyitotta a szemét. Arca a rémület álarca.

– Kate! – suttogta Anthony.

Kate felült, hátrált, míg háta az ágy kemény támlájáig nem csúszott. Olyan volt, mint a rettegés szobra, teste merev, mintha nem is hús-vér test lenne. Szeme még nyitva, alig pislogott és fejét nem mozdítva gyors pillantásokkal pásztázta a szobát, de nem látott semmit, csak nézett.

– Ó, Kate! – szólt Anthony. Sokkal, de sokkal rosszabb állapotban volt, mint azon az estén, Aubrey Hall könyvtárszobájában. És érezte a félelem erejét szíve dobogásában is.

Senkinek nem lenne szabad ilyen rémületet átélnie. Különösen a feleségének nem.

Lassan mozdulva, nehogy megijessze, mellé csusszant, óvatosan átölelte a vállát.

– Vajon emlékszel bármire is ebből reggel? – tűnődött halkán szólva.

Kate nem felelt, de hát Anthony nem is várt választ.

– Jól van, jól van – mondta nyugtatón, önkéntelenül is felidézve az értelmetlen szavakat, amiket anyja szokott mondani, ha valamelyik gyermeke sírt. – Most már nincs semmi baj. Minden rendben lesz.

Remegése mintha egy kicsit csillapodott volna, de még mindig nagyon zaklatottnak tűnt, és amikor a következő mennydörgés rázta meg a szobát, egész teste megremegett, Anthony nyakához bújt, beletemette arcát.

– Ne! – nyöszörögte. – Ne, ne, ne!

– Kate? – Anthony többször pislogott, és áthatóan nézett rá. Mintha nem is az ő hangja lenne, nem ébrenléti hang, de csengőbb, ha ez lehetséges.

– Ne, ne!

És olyan volt, mintha...

– Ne, ne menj el, kérlek!

... sokkal fiatalabb lenne. Szinte gyerek.

– Kate! – szorosan ölelte, nem tudta, mit csináljon. Ébressze fel? Hiszen nyitva a szeme, de nyilvánvaló, hogy alszik, álmodik. Szerette volna felébreszteni a rémálomból, de ha felébred, nem sok változást tapasztal, ugyanabban az ágyban fekszik, és a szörnyű zivatar sem szűnik. Vajon egy kicsit is jobban érezné magát?

Vagy inkább hagyja aludni? Talán, ha elmúlik a rémálom, több fogalma lesz arról, mi okozta felesége rémületét.

– Kate! – suttogta, mintha Kate adhatna neki tanácsot, mit tegyen.

– Ne! – nyöszörgött minden pillanattal zaklatottabbá válva. –
Neeeeeeee!

Anthony a halántékát csókolta, jelenlétével próbálta nyugtatni.

– Ne, könyörgök... – Zokogott. Teste rázkódott a nagy, szaggatott levegővételektől, könnyei Anthony vállára csorogtak. – Ne, ó ne...
Anyaaaa!

Anthony megborzongott. Vajon édesanyjához beszél, aki életet adott neki, de oly sok éve meghalt?

De, ahogy ezen tűnődött, Kate egész teste megmerevedett, és metsző, hátborzongató hangon felsikoltott.

Kislányos sikoltással.

Egy szempillantás alatt megfordult, férje ölelésébe menekült, rémisztő kétségbeeséssel ragadta meg a vállát.

– Ne, anya – nyöszörgött remegve, zokogva. – Ne menj el! Nem mehetsz el! Ó, anya, anya, anya, anya, anya...

Ha Anthony nem támaszkodott volna az ágytámlának, Kate feldöntötte volna, olyan erősen szorította.

– Kate?! – szólította újra, maga is meglepődve, hogy hangjában milyen pánik feszült. – Kate! Minden rendben van! Biztonságban vagy! Jól vagy. Senki sem megy sehová. Hallasz engem? Senki...

De szavai elhaltak, és nem maradt más, csak a Kate lelke mélyéről feltörő halk sírás. Anthony gyengéden ölelte, míg vissza nem aludt.

Furcsa, gondolta, hogy akkor aludt el, amikor az utolsó villámlás és mennydörgés hatolt a szobába.

Amikor Kate másnap reggel felébredt, meglepetten látta, hogy férje ott ül mellette az ágyban és nagyon furcsán néz rá... Aggodalom, kíváncsiság, és talán egy rebbenésnyi szánalom van a tekintetében. Amikor kinyitotta a szemét, semmit nem mondott, bár Kate jól látta, hogy igen áthatóan nézi. Várt, hogy meglássa, mit akar Anthony, aztán kissé tétován megszólalt.

– Fáradtnak tűnsz.

– Nem aludtam jól – felelte Anthony.

– Nem aludtál jól?

Anthony tagadón ingatta fejét.

– Nem. Eső volt.

– Valóban?

Bólintott.

– Dörgött.

Kate feszengett.

– Gondolom, villámlott is – szólt Kate.

– Igen – felelte Anthony ismét bólintva. – Elég nagy vihar volt.

Volt valami nagyon mélyen gyökerező érzés abban, hogy rövid, tömör mondatokban beszélt, Kate hátán felállt a szőr.

– M... milyen szerencse, hogy semmit nem vettem észre belőle. Tudod, nehezen viselem az erős viharokat.

– Tudom – felelte egyszerűen.

De rengeteg jelentés volt ebben az egyszerű szóban, és Kate úgy érezte, hogy szíve kissé hevesebben ver.

– Anthony – szólította, és kérdezni akart, de nem volt biztos abban, hogy tudni akarja a választ. Azért megkérdezte: – Mi történt tegnap éjjel?

– Rosszat álmodtál.

Kate egy pillanatra behunyta a szemét.

– Nem hittem, hogy még álmodom ilyet.

– Nem is tudtam, hogy rémálmok gyötörnek.

Kate nagy sóhajjal ült fel. Hóna alá gyűrve magával húzta a takarót.

– Kiskoromban... Azt mondják, amikor vihar volt... Nem tudom pontosan, soha semmire nem emlékszem. Azt hittem, már... – El kellett hallgatnia egy pillanatra. Mintha gombóc dagadna a torkán, szavai mintha belefúlladtak volna.

Anthony megfogta a kezét. Egyszerű gesztus volt, de valahogy olyan szívhez szóló, amilyen szó nem lehetett.

– Kate? – szólította halkán. – Jól vagy?

Bólintott.

– Csak azt hittem, már vége. Azt hittem, többé nem fordul elő.

Anthony egy ideig nem szólt semmit, és a szobában olyan csend honolt, hogy Kate biztos volt benne, mindkettőjük szívdobogását hallja. Végül meghallotta, ahogy Anthony beszívja a levegőt és megszólal: – Tudtad, hogy álmodban beszélsz?

Kate éppen nem nézett Anthony felé, de erre hirtelen jobbra fordult és tekintetük találkozott.

– Beszélek álmodban?

– Tegnap legalábbis.

Kate az ágytakarót markolta.

– Mit mondtam?

Anthony tétovázott, de amikor szólt, hangja nem remegett, határozott volt.

– Anyádat hívtad.

– Maryt? – suttogta.

Anthony tagadón ingatta a fejét.

– Nem hiszem. Soha nem hallottam, hogy Maryt másként szólítottad volna, mint Marynek. Tegnap éjjel azt mondtad, hogy „anya.” Olyan volt a hangod, mintha... – Elhallgatott, nehezen vette a levegőt. – Olyan volt a hangod... szóval nagyon fiatalnak tűnt.

Kate zavarában megnyalta az ajkát.

– Nem is tudom, mit mondjak – szólt. Félt emlékezete legmélyére hatolni. – Fogalmam sincs, miért szólítottam anyámat.

– Szerintem meg kéne kérdezned erről Maryt – mondta Anthony szelíden.

Kate élénken megrázta a fejét.

– Amikor anyám meghalt, Mary még nem is volt velünk. Apa még nem ismerte. Mary nem tudhatja, miért szólítottam anyát.

– Lehet, hogy apád mondott neki valamit – felelte felesége kezét ajkához emelve, biztatón, nyugtatón megcsókolva.

Kate nem nézett fel. Meg akarta érteni, miért fél annyira a vihartól, de önmagában is nagy félelem, ha az embernek legmélyebb félelmével kell szembenézni. Mi van akkor, ha olyasmit talál, amit nem akar tudni? Mi van akkor, ha...

– Veled megyek – mondta Anthony, gondolatmenetét félbeszakítva.

És ettől mintha minden rendben jött volna.

Kate ránézett és könnybe lábadt szemmel bólintott.

– Köszönöm – suttogta. – Nagyon köszönöm.

Aznap délután ketten sétáltak fel Mary kis városi házának lépcsőin. A komornyik bevezette őket a szalonba, és Kate leült az ismerős kék kanapéra, Anthony pedig az ablakhoz ment, az ablakpárkánynak támaszkodva nézett kifelé.

– Látsz valami érdekeset? – kérdezte Kate.

Anthony nemet intett, zavartan mosolygott, és megfordult, hogy feleségére nézzen.

– Csak szeretek kinézni az ablakokon.

Kate úgy érezte, van valami nagyon kedves ebben, bár nem igazán tudta volna megmondani, hogy micsoda.

Mintha minden nap valami apró, új motívum adódna karakteréhez, valami igen kedves szokás, ami még közelebb hozta őket egymáshoz. Szeretett megtudni apró kis dolgokat férjéről, például hogy mindig kétrét hajtotta párnáját elalvás előtt, és utálja a narancslekvárt, de a citromlekvárt szereti.

– Nagyon elgondolkodtál.

Kate összeresztette a szemöldökét. Anthony kérdően nézett rá.

– Elkalandoztál – folytatta csodálkozóan. – Mintha ábrándoztál volna.

Kate a fejét ingatta, elpirult, dűnnyögött

– Semmi, semmi.

Anthony kételkedően mordult egyet a kanapéhoz lépdel.

– Száz fontot adnék, ha tudnám, mire gondolsz.

Kate megmenekült a válaszádtól, mert Mary lépett a szalonba. –

– Kate! – kiáltott fel. – Micsoda meglepetés! És Lord Bridgerton. Nagyon örülök, hogy eljöttek!

– Kérem, szólítson csak Anthonynek – mondta a férfi kissé morcosan.

Mary mosolyogva nyújtott kezét

– Nagyon igyekszem, hogy el ne feledkezzem róla – mondta. Azzal leült Kate-tel szemben, és megvárta, míg Anthony is helyet foglal. – Attól tartok, Edwina nincs itthon. Mr. Bagwell meglehetősen váratlanul lejött a városba Oxfordból. Elmentek sétálni a parkba.

– Kölcsön kéne adnunk nekik Newtont – jegyezte meg Anthony barátságosan. – Nála alkalmasabb gardedámot elképzelni sem lehet

– Tulajdonképpen hozzád jöttünk, Mary – mondta Kate.

Kate hangjában szokatlan komolyság volt.

– Mi történt? – kérdezte Mary, sűrűn pillantva hol Kate-re, hol Anthonyre. – Minden rendben van?

Kate bólintott, feszengve kereste a szavakat. Szinte mulatságos, hogy reggel még gondosan elpróbálta, mit fog mondani, most pedig nem talál szavakat. De ekkor Anthony kezét érezte a kezén, felnézett és megszólalt:

– Az anyámról szeretnék kérdezni.

Mary kissé meglepettnek tűnt.

– Értem. De tudod, hogy én nem ismertem őt. Csak azt tudom, amit apádtól hallottam róla.

Kate bólintott

– Tudom. És lehet, hogy nem tudsz válaszolni egyetlen kérdésemre sem, de nem tudom, ki más tudhatná.

Mary mocorgott kezét összekulcsolta ölében. De Kate észrevette, hogy ujjizületei elfehéredtek, olyan erősen szorította.

– Hát jó. Mit szeretnél tudni? Tudod, hogy elmondok neked mindent, amit csak tudok.

Kate ismét bólintott nyelt egyet, szája kiszáradt.

– Hogyan halt meg, Mary?

Mary pislogott aztán sóhajtott, talán a megkönnyebbüléstől.

– De hiszen már tudod. Influenzában halt meg. Vagy valamiféle tüdőgyulladásban. Az orvosok nem tudták biztosan megállapítani.

– Tudom, de... – Kate oldalra, Anthonyre nézett férje biztató pillantást vetett rá. Nagy levegőt vett és folytatta: – Még mindig félek a vihartól, Mary. Nem tudom, miért. Nem akarok többet félni.

Mary ajka megnyílt mintha szólni akarna, de pillanatokig csak nézte nevelt lányát Lassan elsápadt furcsa lett áttetszőnek tűnt, tekintete zavart volt.

– Nem tudtam – suttogta. – Nem tudtam, hogy te még...

– Jól titkoltam – mondta Kate halkan.

Mary remegő kézzel megérintette a halántékát.

– Ha tudtam volna... – ujjait homlokára csúsztatta, az aggodalom ráncait simítgatta, míg a szavakat kereste – Nem tudom, mit tettem volna. Gondolom, elmondtam volna.

Kate szívverése szinte elállt.

– Mit mondtál volna el?

Mary hosszan felsóhajtott már mindkét kezével szemöldökcsontját támasztotta. Mintha szörnyű fejfájás gyötörné, mintha a szó ereje belülről döngetné koponyáját.

– Csak azt akarom, hogy tudd – mondta elfojtott hangon, hogy azért nem mondtam el neked eddig, mert azt hittem, nem emlékszel. És ha nem emlékszel, nem helyes emlékeztetni rá.

Felnézett, könnypatak csorgott arcán.

– De úgy tűnik, mégis emlékszel – suttogta. – Különben nem félnél ennyire. Ó, Kate! Annyira sajnálom!

– Biztos vagyok benne, hogy nincs miért aggódnod – mondta Anthony halkán.

Mary ránézett, tekintete zavartnak tűnt, mintha elfelejtette volna, hogy Anthony is ott van.

– De igen – mondta szomorúan. – Nem tudtam, hogy Kate még mindig szenved a félelmétől. Tudnom kellett volna. Ez olyan dolog, amit egy anyának meg kell éreznie. Nem én adtam neki életet, nem az én testemből való, de megpróbáltam igazi anyja lenni...

– Az voltál – mondta Kate hevesen. – A legjobb anya voltál...

Mary visszafordult hozzá, de nem szólalt meg rögtön, és amikor szólt, hangja furcsán szenvtelen volt.

– Hároméves voltál, amikor anyád meghalt. Pontosan hároméves. A születésnapodon történt.

Kate bólintott.

– Amikor feleségül mentem apádhoz, három esküt tettem. Elsőt neki, Isten és tanúk előtt, hogy a felesége leszek. De tettem még két esküt, csak magamban. Az egyiket neked, Kate. Rád néztem, olyan elhagyatott, olyan zaklatott voltál, olyan gyönyörű, tágra nyílt barna szemmel néztél rám, nagyon szomorú tekintettel, amilyen szomorú gyerekek nem szabadna lennie, és megesküdtem, hogy úgy szeretlek majd, mintha az én gyermekem lennél és mindent megadok neked, amit csak tudok.

Elhallgatott, hogy megtörölje a szemét, hálásan elfogadta a zsebkendőt, amit Anthony nyújtott felé. Aztán folytatta, de hangja csak alig hallható suttogás volt.

– A másik esküt anyádnak tettem. Tudod, elmentem a sírjához...

Kate elmélázó mosollyal bólintott.

– Tudom. Többször veled mentem én is.

Mary a fejét ingatta.

– Nem. Úgy értem, mielőtt feleségül mentem apádhoz. Ott térdeltem a sírnál, és akkor tettem a harmadik esküt. Jó anyád volt, mindenki ezt mondta, és a vak is látta, hogy teljes szívedből hiányzott neked. Megígértem neki, amit neked is, hogy jó nevelőanyád leszek, hogy úgy szeretlek, és úgy viselem gondodat, mintha a saját gyermekem lennél. – Felemelte a fejét. – Szeretném, ha úgy gondolnád, hogy ez szegény anyádnak megnyugvást jelentett. Nem hiszem, hogy egy anya békében nyugodhat, ha olyan kicsi gyermeket hagy hátra.

– Ó, Mary! – suttogta Kate.

Mary ránézett, szomorúan mosolygott, aztán Anthonyhez fordult.

– Ezért vagyok szomorú, uram. Tudnom, éreznem kellett volna, hogy Kate szenved.

– Na de Mary, éppen én nem akartam, hogy tudd! – tiltakozott Kate. – Nem akartam, hogy lásd. Elbújtam a szobában, az ágy alatt, a szekrényben. Csak hogy ne láss úgy.

– De miért, édesem?

Kate a könnyeivel küszködött.

– Nem tudom. Azt hiszem, nem akartam, hogy aggódj miattam. Attól féltem, hogy gyengének tűnök.

– Mindig igyekeztél erős lenni – suttogta Mary. – Még kicsi korodban is.

Anthony megfogta Kate kezét, de Maryre nézett.

– Erős. És ön is az.

Mary egy hosszú percig emlékezően, szomorúan nézte Kate arcát, aztán halk, nyugodt hangon azt mondta: – Amikor anyád meghalt... én nem voltam ott, de amikor feleségül mentem apádhoz, elmondta nekem, hogyan történt. Már tudta, hogy szeretlek, és úgy érezte, ez segíthet, hogy egy kicsit jobban megérthesselek. Anyádat nagyon hamar elragadta a halál. Apád azt mondta, kedden lett beteg és csütörtökön már meghalt. És egész idő alatt esett az eső. Szünni nem akaró vihar volt, kegyetlenül verte a zápor az ablakokat, járhatatlanná tette az utakat. Azt mondta, biztos volt benne, hogy anyád állapota jobbra fordul, ha eláll az eső. Ő is tudta, hogy ez esztelenség, de esténként úgy feküdt le, hogy imádkozott, süssön ki végre a nap. Imádkozott bármiért, amitől egy kis reményt kaphatott.

– Ó, apa! – suttogta Kate, a szavak önkéntelenül hagyták el ajkát.

– Te természetesen nem mehetél ki a házból, amitől végtelenül dühös voltál. – Felnézett, rámosolygott Kate-re, és mosolyában többévnnyi emlék derengett. – Mindig szerettél a szabadban lenni. Apád azt mondta, hogy anyád kivitte a bölcsődet, hogy szabad ég alatt ringasson.

– Ezt nem tudtam. Ó, nem tudtam – suttogta Kate.

Mary bólintott aztán folytatta.

– Nem vetted rögtön észre, hogy anyád megbetegedett. Nem engedtek hozzá, féltek, hogy elkapod tőle a betegséget De érezheted, hogy valami nincs rendben. A gyerekek megérik az ilyesmit Azon az éjszakán, amikor

meghalt az eső még jobban rákezdett és azt mondják, olyan borzalmas dörgés, villámlás volt, amelyet még senki sem tapasztalt. –Elhallgatott, aztán kicsit oldalra hajtotta a fejét és azt kérdezte: – Emlékszel az öreg, göcsörtös fára, a kert végében, amire te és Edwina folyton felmászatok?

– Arra, amelyik kettéhasadt? – kérdezte Kate.

Mary bólintott

– Azon az éjszakán történt. Apád azt mondta, ez volt a legborzalmasabb hang, amit valaha hallott. Egymás után dörgött villámlott és egy villám éppen abban a pillanatban hasította ketté a fát, amikor mennydörgés remegtette meg a földet. Azt hiszem, nem tudtál aludni. Én is emlékszem arra a viharra, pedig a szomszéd grófságban éltem. Fogalmam sincs, hogyan alhatott bárki is aznap éjszaka. Apád ott ült anyád mellett. Anyád haldoklott és ezt mindenki tudta a házban, és a nagy bánatban valahogy elfeledkeztek rólad. Addig vigyáztak, hogy te ne tudj semmit, de azon az éjszakán másfelé figyeltek. Apád azt mondta nekem, hogy anyád ágya szélén ült, próbálta fogni a kezét miközben haldoklott. Attól tartok, nem volt könnyű halál. A tüdőgyulladás gyakran nagyon keserves halál. – Mary felnézett. – Anyám is így halt meg. Tudom. A vége nem volt nyugalmas. Levegőért kapkodott a szemem láttára fulladt meg. – Mary feszengett aztán Kate szemébe nézett. – Azt hiszem, te is ezt láttad.

Anthony még szorosabban fogta Kate kezét. Mary folytatta.

– De én huszonöt éves voltam, amikor anyám meghalt. Te pedig három. Ilyesmit nem lenne szabad egy gyermeknek látnia. Próbáltak kitessékelni, de nem voltál hajlandó kimenni a szobából. Rúgtál, haraptál, és sikítottál, és akkor...

Mary elhallgatott zokogott. Szeméhez emelte Anthony zsebkendőjét, és sok-sok pillanat eltelt, mire képes volt folytatni.

– Anyád már közel volt a halálhoz – mondta nagyon halkán, szinte suttogón. – És éppen, amikor találtak valakit, aki elég erős volt, hogy kivigyen egy megvadult gyereket, villámlás fénye világította be a szobát. Apád azt mondta... apád... azt mondta, hogy ami ezután történt, a leghátborzongatóbb és legszörnyűbb pillanat volt, amit valaha átélt. A villámnak napPall fénye volt, és nem villant el egy pillanat alatt, ahogy mindig, hanem ott időzött, mintha a levegőben lógott volna. Rád nézett. Valósággal megdermedtél. Sosem felejttem el, hogy írta ezt le nekem. Azt mondta, olyan voltál, mint egy kis szobor.

Anthony összerezzen.

– Mi az? – kérdezte Kate, felé fordulva.

Anthony hitetlenkedve rázta a fejét.

– Pontosan így néztél ki tegnap éjjel – mondta. – Pontosan olyan voltál, mint egy szobor. Nagyon találó kifejezés.

– Én... – Kate hol Anthonyre, hol Maryre nézett. De nem tudta, mit mondjon.

Anthony megszorította a kezét, aztán Maryhez fordult és sürgette: – Kérem, folytassa!

Mary bólintott.

– Csak nézted anyádat, és apád megfordult, hogy megnézzé, mitől rémültél meg annyira, és akkor... meglátta...

Kate finoman elhúzta kezét Anthony kezéből, felállt, puffot húzott Mary székéhez és leült mellé. Megfogta Mary kezét.

– Mary – súgta. – Megmondhatod nekem. Tudnom kell.

Mary bólintott.

– Anyád abban a pillanatban halt meg. Felült. Apád azt mondja, napokig a fejét sem emelte fel a párnáról, mégis ott ült, egyenesen. Azt mondta, a teste merev volt, feje hátravetve, szája nyitva, mintha sikoltozna, de hang nem jött ki a torkán. Aztán jött a mennydörgés, és azt hihetted, hogy az ő hangja, mert úgy sikítottál, amelyet még senki nem hallott, és odarohantál hozzá, felugrottál az ágyra és átölelted. Próbáltak lefejtetni róla, de nem engedted el. Sikítottál, csak sikítottál, és akkor újabb szörnyű hang hallatszott Üvegcsörömpölés. Villám szakított le egy ágat a fáról, és beverte az ablakot. Mindenütt üveg volt, és szél és eső, és mennydörgés, és újabb villámlások egész éjszaka, és te egész éjszaka sikítottál. Még miután anyád meghalt, és a párnára hanyatlott, te a kis kezeddel még akkor is szorítottad a nyakát, és sikítottál, és zokogtál, és könnyörögtél neki, hogy ébredjen fel, ne hagyjon el. És nem engedted el – suttogta Mary – Végül meg kellett várniuk, míg kimerültél és elaludtál.

A szobában egy teljes percig csend volt, aztán Kate szólalt meg, suttogva.

– Nem tudtam. Nem tudtam, hogy szemtanúja voltam.

– Apád azt mondta, nem beszéltél róla – mondta. – Nem mintha akkor tudtál volna beszélni róla. Órákig aludtál, és amikor felébredtél, már tudták, hogy elkaptad anyádtól a betegséget. Nálad nem volt olyan súlyos

lefolyású, nem voltál életveszélyben. De beteg voltál, és nem voltál abban az állapotban, hogy anyád haláláról beszélj. Amikor meggyógyultál, nem is akartál beszélni róla. Apád próbálkozott, de azt mondja, valahányszor megemlítette, te a fejedet ráztad és befogtad a füledet. Aztán már nem is említette.

Mary áthatón nézett nevelt lányára.

– Azt mondta, boldogabbnak látszottál, miután felhagyott a próbálkozással. Azt tette, amit a legjobbnak gondolt.

– Tudom – súgta Kate – És akkor valószínűleg az volt a legjobb. De most tudnom kellett. – Anthonyhez fordult megerősítésért, és megismételte: – Tudnom kellett.

– Most hogy érzed magad? – kérdezte Anthony kedvesen.

Kate egy pillanatig elgondolkodott.

– Nem tudom. Azt hiszem, jól. Egy kicsit könnyebben. – Aztán anélkül, hogy tudatában lenne, mint csinál, elmosolyodott. Tétova, lassú mosoly volt, de akkor is mosoly. Csodálkozva fordult férjéhez: – Úgy érzem, mintha nagy kő esett volna le a szívemről.

– Most már emlékszel? – kérdezte Mary.

Kate tagadón ingatta a fejét.

– Nem. De akkor is jobban érzem magam. Már értem, meg tudom magyarázni. Jó tudni, akkor is, ha nem emlékszem.

Mary elcsukló hangot hallatott, aztán hirtelen felkelt karosszékéből, és ott volt Kate mellett a puffon, teljes erőből ölelte. És sírtak, furcsa, erős sírás-nevetéssel zokogtak. Örömkönnyeket hullattak, és amikor Kate végül elhúzódott és felnézett, látta, hogy Anthony is törölgeti a szeme sarkát.

Elhúzta a kezét, és igyekezett megőrizni méltóságát, de Kate akkor is látta. És abban a pillanatban tudta, hogy szereti. Minden gondolatával, lényének minden darabjával szereti.

És ha Anthony sosem szereti viszont... erre gondolni sem akart. Nem most, nem ebben a mélységes pillanatban.

Talán soha.

20. fejezet

E sorok íróján kívül feltűnt valakinek, hogy az utóbbi időben Miss Edwina Sheffield nagyon zaklatottnak tűnik? A pletykák szerint szerelmes, bár a szerencsés férfiúról senki nem tud semmit.

Abból ítélve azonban, ahogy Miss Sheffield társasági eseményeken viselkedik, e sorok írója úgy ítéli meg, hogy az illető úr jelenleg nem tartózkodik London városában. Miss Sheffield egyetlen úriember iránt sem mutatott figyelmet, és múlt pénteken. Lady Mottram bálján nem is táncolt.

Vajon udvarlója olyasvalaki, akivel a múlt hónapban a vidéki vendégségben ismerkedett meg? E sorok írójának egy kis kutakodást kell végeznie, hogy kiderítse a válót.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. június 13.

– Tudod, mit gondolok? – kérdezte Kate aznap este a pipereasztalánál ülve, haját fésülve.

Anthony az ablak mellett állt, egyik kezével az ablakkereten támaszkodva kifelé nézett.

– Mmmm? – volt a válasza, főként azért, mert túlságosan el volt foglalva gondolataival ahhoz, hogy koherens szót mondjon.

– Szerintem, ha legközelebb vihar lesz, már nem félek – mondta Kate vidáman.

Anthony lassan megfordult.

– Valóban?

Kate bólintott.

– Nem tudom, miért érzem így. Megérzés, azt hiszem.

– A megérzések – mondta Anthony olyan hangon, ami még neki is furcsának és tompának tűnt – gyakran a legpontosabbak.

– Nagyon furcsa, bizakodó érzésem van – mondta, ezüsthátú hajkefét a levegőbe emelve. – Egész életemben olyan szörnyű érzésem volt... Nem mondtam neked... senkinek nem mondtam, de valahányszor vihar volt, és

összeomlottam, arra gondoltam..., illetve nem gondoltam, valahogy tudtam...

– Mit, Kate? – kérdezte, és rettegett a választól, de fogalma sem volt, miért.

– Valahogy... – mondta elgondolkodva – miközben rázkódott a testem a zokogástól, úgy éreztem, meghalok. Tudtam, hogy meghalok. Az nem lehet, hogy ilyen szörnyen érzem magamat, és megérem a másnapot. – Fejét kissé oldalra billentette, arcán furcsa, feszült kifejezés, mintha nem lenne biztos benne, hogyan mondja el, amit el kell mondania.

De Anthony így is megértette. És megfagyott a vére.

– Biztosan a lehető legostobább dolognak tartod – folytatta. – Te olyan racionális, olyan megfontolt, gyakorlatias ember vagy. Nem hiszem, hogy ilyesmit megértenél.

Ha tudná! Anthony a szemét dörzsölgette, furcsán bódultnak érezte magát. Székhez botorkált, remélte, hogy Kate nem veszi észre, mennyire nincs egyensúlyánál. Leült.

Kate figyelme szerencsére a pipereasztalon álló üvegcsékre és egyéb apróságokra irányult. Vagy csak túl izgatott volt ahhoz, hogy rá figyeljen, azt híván, hogy kinevetné irracionális félelmeit.

– Valahányszor elvonult a vihar – folytatta az asztal felé nézve –, tudtam, milyen ostobán viselkedtem és milyen nevetséges volt a gondolat. Hiszen máskor is átéltem már vihart, és sosem haltam bele De az, hogy ezt racionálisan felfogtam, sosem segített. Nem tudom, érted-e mit akarok mondani ezzel.

Anthony bólintani próbált. Nem volt biztos abban, hogy valóban bólintott-e.

– Amikor esett – mondta Kate –, semmi más nem létezett számomra, csak a vihar. És persze a félelem. Minden más megszűnt. Aztán kisütött a nap, és megint rájöttem, milyen ostoba voltam, de amikor legközelebb vihar támadt, olyan volt, mint korábban. És megint csak úgy éreztem, hogy meg fogok halni. Tudtam.

Anthony rosszul volt. Furcsán érezte magát, mintha teste nem is az ő teste lenne. Hiába próbálta volna, semmit nem tudott volna mondani.

– Ami azt illeti – folytatta Kate –, egyetlenegyszer fordult elő, hogy vihar volt, és pánikrohamomban is úgy éreztem, talán megérem a holnapot.

Aubrey Hall könyvtárában. – Felállt, odalépett Anthony mellé, arcát az ölébe hajtotta, ahogy letérdelt eléje. – Veled – súgta.

Anthony felemelte a kezét, hogy megszimogassa Kate haját. A mozdulat inkább reflex volt, hiszen nem volt tudatában annak, hogy mit tesz.

Fogalma sem volt, hogy Kate érzékeli saját halandóságát. Az emberek többsége nem érez semmi ilyesmit. Olyasmi volt ez, ami Anthonyben az évek során az elszigeteltség furcsa érzését alakította ki, mintha megértett volna valami alapvető, szörnyű igazságot, ami a többi ember figyelmét elkerülte, amit mások nem tudtak érzékelni.

És bár Kate végzetérzése nem olyan volt, mint amit ő érzett, hiszen Kate csak időnként, viharban, villámlásban érezte ezt, míg ő mindig, és halála napjáig érezni fogja. És Kate legyőzte ezt az érzést, de ő nem.

Kate megharcolt a démonokkal és győzött.

És Anthony olyan átkozottul irigyelte ezért! És mivel törődött feleségével, örült és megkönnyebbült, hogy sikerült legyőznie a vihartól való félelmét, de akkor is irigyelte. Olyan átkozottul irigyelte!

Kate győzött.

Ő pedig, aki pontosan ismerte démonait, és nem volt hajlandó félni tőlük, most szinte kővé vált a félelemtől. Mindez azért, mert bekövetkezett az, ami, megesküdt, sosem fog bekövetkezni.

Beleszeretett a feleségébe

Beleszeretett a feleségébe és most a halál gondolata, hogy itt kell hagynia, a tudat, hogy az együtt töltött pillanatok nem nagyregényt, hanem rövid verset formáznak csak... több volt, mint amit el tudott viselni.

És nem tudta, kit, mit hibáztasson ezért. Az apjára akart ujjal mutatni, hogy fiatalon halt meg, és itt hagyta őt ezzel a szörnyű átokkal. Kate-re akart ujjal mutatni, hogy belépett az életébe és miatta fél saját pusztulásától. A fenébe is, hiszen ennyi erővel bármelyik idegent hibáztathatná, ha úgy ítélné meg, hogy ennek haszna lehet.

De az igazság az volt, hogy senkit nem lehet hibáztatni ezért, még magát sem. Sokkal jobban érezné magát, ha rámutathatna valakire, és azt mondhatná: „Te vagy a hibás!” Tudta, gyerekeség, hogy mindenáron hibáztatni akar valakit, de időnként mindenkinek joga van gyerekesnek lenni.

– Olyan boldog vagyok – suttogta Kate, fejét még Anthony ölében pihentetve.

És Anthony is boldog akart lenni. Olyan nagyon akarta, hogy minden bonyodalommentes legyen: a boldogság színtiszta boldogság, és semmi más. Örülni akart legutóbbi sikereinek, úgy, hogy az örömben ne vegyüljön aggodalom. Bele akart feledkezni a pillanatba, elfeledni a jövőt, karjába venni feleségét, és...

Egy hirtelen mozdulattal felállt, magával húzva Kate-et is.

– Anthony? – kérdezte Kate meglepetten pislogva.

Válaszul megcsókolta. Ajkát a szenvedély és vágy olyan erejével szorította ajkához, hogy minden gondolata felkavarodott és csak a test vezérelte már. Nem akart gondolkodni, nem akarta, hogy képes legyen gondolkodni. Csakis ezt a pillanatot akarta.

És azt, hogy ez a pillanat örökké tartson.

Karjába kapta feleségét és az ágyhoz botorkált, fél másodperccel azelőtt tette le a matracra, hogy teste betakarta az asszony testét. Káprázatos volt alatta, lágy és erős, és ugyanaz a tűz égette, ami az ő testét. Talán nem érti, mi szította fel benne a vágy hevét ilyen hirtelen, de érezte, határozottan érezte, és benne is felizzott ez a vágy.

Kate már hálóruhában volt, Anthony tapasztalt ujjai alatt a köntös könnyen megnyílt. Meg kell érintenie, éreznie kell, meg kell győznie magát, hogy ott van alatta az asszony, ő pedig szeretkezni fog vele. Vékony, jégkék selyem hálóing volt rajta, vállpántos, idomaira simuló. Olyanfajta hálóruha, amit arra terveztek, hogy a férfi olvadt tűzzé legyen tőle, és ez alól Anthony sem volt kivétel.

Volt valami mélyen erotikus abban, ahogy meleg bőrét érezte a selymen át, és keze szünet nélkül járt a testén: simított, érintett, szorított, megtett mindent, amivel magához kötheti feleségét.

Ha magába szívhatta volna az asszonyt, megtette volna, és ott tartotta volna örökre

– Anthony! – kapkodott Kate levegő után abban a röpke pillanatban, amikor ajkuk szétvált. – Jól vagy?

– Akarlak – mordult, combtőig gyűrve fel a selymet – Most akarlak.

Kate szeme tágra nyílt a döbbenettől és izgalomtól, és Anthony felült lovaglólásban a térdére, óvatosan, nehogy fájjon.

– Olyan gyönyörű vagy! – suttogta. – Olyan hihetetlenül tündöklő!

Kate valósággal felragyogott e szavakra, felnyúlt arcához, enyhén borostás bőrét cirógatta. Anthony pedig elkapta Kate egyik kezét,

belesimította arcát, tenyerét csókolta, miközben felesége gyengéden végighúzta ujjait nyaka izomkötegein.

Anthony ujjai megtalálták a finom hálóruga laza masnira kötött vállpántját. Egy enyhe húzás elég volt, hogy kioldja a csomókat, de amint a selyem lecsúszott Kate kebléről, minden férfitürelemnek rögtön vége volt, és addig rángatta a ruhadarabot, amíg az asszony lábáig nem csúszott, és ott volt anyaszült meztelen férje tekintete alatt.

És Anthony szaggatott hörgéssel letépte ingét, gombok repültek szanaszét, ahogy lehúzta magáról, és néhány másodpercig tartott csak, míg megszabadult nadrágjától is. Aztán, amikor semmi más nem volt az ágyban, csak két szép emberi test, újra ráfeküdt, izmos combjával Kate combjai közé furakodott.

– Nem tudok várni – mondta rekedten. – Most nem tudom úgy csinálni, hogy jó legyen neked.

Kate hevesen felnyögött.

– Jó nekem – zihálta. – És nem akarom, hogy várj.

És ezen a ponton túl már nem volt szó. Anthony torokhangot adott ki, ahogy egyetlen erőteljes nyomulással elmerült az élet forró nedves alagútjában. Kate szeme tágra nyílt, ajka a meglepettség ó-ját formázta a behatolás hirtelenségétől. De kész volt, több mint kész volt befogadni. Volt valami a szeretkezés könyörtelen, sürgető heveségében, ami mély szenvedélyt keltett benne, míg olyan nagyon vágyott rá, hogy a lélegzete is elállt ettől a kívánástól.

Nem voltak gyengédek. Végtelenül mohók voltak, és úgy kapaszkodtak egymásba, mintha pusztá akaraterővel meg tudnák állítani az időt. Az orgazmus erős volt, spontán és egyazon pillanatban történt, testük egyszerre feszült, a gyönyör sóhaja egyszerre szállt ajkukról az éjszakába.

De amikor túl voltak rajta, amikor egymáshoz bújva, egymást ölelve feküdtek, és légzésük ütemét próbálták csillapítani, Kate mennyei boldogságban behunyta a szemét, és átadta magát testét elárasztó zsibbadt fáradtságnak. Anthony nem.

Nézte feleségét, ahogy álomba szenderült. Nézte, ahogy lecsukott szemhéja alatt szeme néha rebben. Lélegzésének ritmusát figyelte, hányszor emelkedik, süllyed mellkasa. Hallgatta a sóhajtásokat, a halk nyöszörgést.

Vannak emlékek, amiket egy férfi emlékezetébe akar vésni, ez is ilyen volt. De amikor már biztosra vette, hogy mélyen alszik, Kate furcsa, meleg hangot hallatott és még mélyebben vont a ölelésébe, és szempillája lassan, rebbenve kinyílt.

– Még mindig ébren vagy? – kérdezte, az álomtól bársonyos hangon.

Anthony bólintott, és azon tűnődött, vajon nem öleli-e túl szorosan. Nem akarta elengedni. Soha nem akarta elengedni már.

– Aludnod kéne.

Anthony ismét csak bólintott, de mintha nem tudta volna behunyni a szemét.

Kate ásított.

– Nagyon jó érzés.

Anthony megcsókolta a homlokát, jólesően mordult.

Kate ívbe feszítette nyakát, visszacsókolta, aztán a párnára hanyatlott.

– Remélem, mindig így leszünk egymással – mormogta, és ásított, ahogy újra kezdte legyűrni az álmot. – Mindig és örökké.

Anthony megdermedt.

Mindig.

Nem tudhatja, mit jelent neki ez a szó. Öt évet? Hatot? Talán hetet vagy nyolcat. Örökre

Ennek a szónak nem volt jelentése, ezt egyszerűen felfogni képtelen volt.

Hirtelen elállt a lélegzete.

A takaró téglafalként nehezedett rá, a levegő megsűrűsödött.

Ki kell jutnia innen. El kell mennie. Muszáj. Kiugrott az ágyból, aztán botladozva, fulladozva kereste a padlón gondatlanul elszórt ruháit, igyekezett megtalálni a megfelelő szírat, ujját.

– Anthony?

Felkapta a fejét. Kate ásítva ült fel az ágyban. Anthony még a félhomályban is jól látta, hogy felesége igen zavartan, sértetten néz rá.

– Jól vagy? – kérdezte.

Anthony kurtán bólintott.

– Akkor miért akarsz az inged ujjába belelépni?

Lenézett, és olyat káromkodott, amelyet soha nem gondolt volna kimondani nő jelenlétében. Újabb szitkozódás közepette összegyűrte az

inget és a földre hajította. Alig egy másodpercre állt meg, aztán felvette nadrágját.

– Hova mész? – kérdezte Kate aggódón.

– Muszáj elmennem – mordult.

– Most?

Nem válaszolt, mert maga sem tudta a választ.

– Anthony?

Kate kilépett az ágyból, kezét nyújtotta, de egy fél pillanattal azelőtt, hogy keze férje arcához érhetett volna, Anthony hátrahőkölt, háta az ágy oszlopának ütközött. Láta, hogy feleségét bántja az elutasítás, de tudta, hogy ha gyengéden megérintette volna, neki vége lenne.

– A fenébe! – mordult. – Hol vannak az ingeim?

– Az öltözőszobában – felelte felesége meglehetősen aggódón. – A helyükön, ahol lenni szoktak.

Anthony kibotorkált tiszta inget keresni. Képtelen volt elviselni felesége hangját. Akármit mondott, fülében csengett a mindig és örökre.

És ettől majdnem megbolondult.

Amikor kilépett az öltözőszobából, kabátban, cipőben, rendezetten, Kate a szobában járkált fel-alá, idegesen morzsolgatta köntöse széles kék selyemövét.

– El kell mennem – mondta Anthony színtelen hangon.

Kate egy szót sem szólt, és Anthony arra gondolt, éppen ez kell, így jó, de azon kapta magát, hogy csak áll, és várja, hogy felesége mondjon valamit. Addig képtelen mozdulni.

– Mikor jössz vissza? – tette fel végül a kérdést.

– Holnap.

– Akkor... jó.

Anthony bólintott.

– Nem tudok itt lenni – jelentette ki. – El kell mennem.

Kate feszengett, toporgott.

– Igen, értem – mondta fájdalmasan halkán, beletörődve. – Mondtad már.

Aztán elment. Vissza se nézve. Fogalma sem volt, hova megy.

Kate lassan az ágyhoz lépett. Valahogy helytelennek tűnt egyedül belefeküdni, magára húzni a takarót és összegömbölyödni. Sírás fojtogatta, de nem gyűlt könny a szemébe így aztán az ablakhoz lépett, elhúzta a

függönyöket és kinézett, maga is meglepődött, hogy azt kívánta, bárcsak lenne vihar.

Anthony elment, és bár Kate biztos volt benne, hogy testben visszatér, nem volt ilyen biztos abban, hogy ez lélekben is ugyanígy történik. És rájött, hogy kellett valami, a vihar, hogy bebizonyítsa magának, hogy erős lehet, egymagában és önmagáért.

Nem akart egyedül lenni, de ebben lehet, hogy nincs választása. Úgy tűnt, Anthony eltökélte, hogy távolságot tart tőle. Démonok lakoznak benne... olyan démonok, amelyekkel az ő jelenlétében soha nem nézne szembe.

De ha az a sorsa, hogy egyedül legyen, bár férjes asszony, akkor Isten úgy segítse, egyedül lesz és erős lesz.

Gyengeséggel soha senki nem ért el semmit, gondolta, és az ablak sima, hűvös üvegéhez nyomta homlokát.

Anthony nem emlékezett, hogyan botorkált ki a házból, de valahogy lement az éji ködtől kissé síkos lépcsőn az utcára. Átment az utca másik oldalára. Fogalma sem volt, mit csinál, csak azt tudta, hogy nem szabad otthon maradnia, el kell mennie. Valami belső démon arra készítette, hogy felnézzen a hálószoza ablakára.

Nem kéne az asszonyt az ablakban látni, gondolta meglehetősen értelmetlenül. Kate-nek ágyban kéne lennie, a függönyök behúzva. Már fülúton kéne lennie a klubba.

De meglátta, és szíve tompa fájdalma éles fájdalommal erősödött, még sajnóbb, még borzalmasabb lett. Mintha bemetszették és szétnyitották volna a szívét, és az a nagyon nyugtalanító érzése volt, hogy a kéz, ami a kést fogta, az ő keze volt.

Egy percig nézte az asszony... vagy egy óráig talán. Nem hitte, hogy Kate meglátta őt, testtartásában semmi nem utalt arra, hogy tudatában van jelenlétének az utcán. Túl messze volt, hogy láthassa Kate arcát, de úgy vélte, csukott szemmel áll az ablaktábla és a függönyök között.

Talán azt reméli, hogy nem lesz vihar, gondolta, felnézve a borús égre. Ebben valószínűleg nem lesz szerencséje. A pára és köd már nedves cseppekké állt össze, bőrére permetezett, és úgy vélte, a szitáló csapadék hamarosan esővé válik.

Tudta, hogy mennie kéne már, de valami láthatatlan zsinór visszatartotta. Még miután Kate ellépett az ablaktól, akkor is ott maradt, a

házat nézte. Lehetetlen volt tagadnia, hogy visszahúzza a szíve. Vissza akart rohanni a házba, térdre borulni Kate előtt, bocsánatáért esedezni. Karjába akarta venni, szeretkezni vele, míg a hajnal első sugarai nem érintik az eget. De tudta, hogy nem teheti.

Vagy talán nem szabadna ezt tennie. Már nem is tudta.

Így, miután majdnem egy órát állt egy helyben, és miután eleredt az eső, és a szél vad hullámokban fagyos levegőt fúj az utcán, Anthony végül elment. Nem érezte a hideget, nem érezte a meglepő erővel csapkodó esőt. Elment, nem érzett semmit.

21. fejezet

Azt suttoják, hogy Lord és Lady Bridgerton kényszerházasságot kötött, de még ha igaz is ez a szóbeszéd, e sorok írója meg van győződve arról, hogy ez igazi szerelmi házasság.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1814. június 15.

Furcsa gondolta Kate, ahogy a kis ebédlőben az oldalasztalkán felhalmozott reggeli lakomát nézte, hogy az ember lehet egyszerre farkaséhes és étvágytalan. Gyomra korgott, kavargott, ételt követelt, mégis mindent, a tojást, a süteményt, a füstölt húst gusztustalannak találta.

Szomorú sóhajjal egy szelet pirítóst választott és egy csésze teával ült asztalhoz.

Anthony nem jött haza az éjjel.

Kate beleharapott a pirítósbba, kényszeredetten lenyelte a falatot. Remélte, hogy férje reggelire otthon lesz. A lehető leghosszabb ideig késleltette az étkezést – már majdnem tizenegy óra volt, és rendszerint kilenckor reggelizett –, de férje még mindig nem ért haza.

– Lady Bridgerton?

Kate felnézett, pislogott. Lakáj állt előtte, kezében ezüstitálcán krémszínű boríték.

– Ez néhány perce érkezett – mondta.

Kate sietősen megköszönte, a halvány rózsaszín pecsétviasszal lezárt borítékért nyúlt. Közelebről megnézve a EOB kezdőbetűket látta. Anthony valamelyik rokona? Az E lehet Eloise is, hiszen a nyolc Bridgerton ábécé-sorrendben kapta a nevét.

Kate óvatosan feltörte a pecsétet, kivette a boríték tartalmát. Egyetlen papírlap volt benne, gondosan félbe hajtogatva.

Kate!

Anthony itt van. Elég nyomorultul néz ki. Természetesen semmi közöm hozzá, de úgy gondoltam, szeretnéd tudni.

Eloise

Kate még néhány pillanatig nézte a levelet, aztán hátratólta székét és felállt. Ideje ellátogatnia a Bridgerton-házba.

Furcsa, gondolta Kate, ahogy a kis ebédlőben az oldalasztalkán felhalmozott reggeli lakomát nézte, hogy az ember lehet egyszerre farkaséhes és étvágytalan. Gyomra korgott, kavargott, ételt követelt, mégis mindent, a tojást, a süteményt, a füstölt heringet, a sült húst gusztustalannak találta. Szomorú sóhajjal egy szelet pirítóst választott és egy csésze teával ült asztalhoz. Anthony nem jött haza az éjjel.

Kate beleharapott a pirítósba, kényszeredetten lenyelte a falatot. Remélte, hogy férje legalább reggelire otthon lesz. A lehető leghosszabb ideig késleltette az étkezést – már majdnem tizenegy óra volt, és rendszerint kilenckor reggelizett –, de férje még mindig nem ért haza.

– Lady Bridgerton?

Kate felnézett, pislogott. Lakáj állt előtte, kezében ezüsttálcán krémszínű boríték.

– Ez néhány perce érkezett – mondta.

Kate sietősen megköszönte, a halvány rózsaszín pecsétviasszal lezárt borítékért nyúlt. Közelebből megnézve az

Legnagyobb meglepetésére, amikor kopogott a Bridgerton-ház ajtaján, nem a komornyik engedte be, hanem Eloise.

– Gyorsan ideértél! – fogadta.

Kate körülnézett a hallban, mintha arra számított volna, hogy egy-két Bridgerton csemete ugrik rá.

– Vártál?

Eloise bólintott.

– És tudod, hogy nem kell kopognod. Hiszen a Bridgerton-ház végső soron Anthony tulajdona. És te vagy a felesége.

Kate halványan elmosolyodott. Ezen a reggelen nem érezte feleségnek magát.

– Remélem, nem veszed tolakodásnak, hogy értesítettelek – folytatta Eloise, azzal karon fogta Kate-et és elindult vele a hallban –, de Anthony szörnyen néz ki, és olyan sanda gyanúm volt, hogy nem tudod, hogy itt van.

– Miből gondoltad? – tette fel a kérdést Kate, mert nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze.

– Hát, nem igazán közölte egyikünkkel sem, hogy itt van.

Kate gyanakvón nézett sógornőjére.

– Ez pontosan mit jelent?

Eloise elpirult, fehér bőre halvány rózsaszín lett.

– Ez azt jelenti... szóval csak azért tudom, hogy itt van, mert kémkedtem utána. Azt hiszem, anya sem tudja, hogy itthon van.

– Te kémkedtél utána?

– Nem, természetesen nem. De ma reggel véletlenül egészen korán keltem és hallottam, hogy valaki bejön, ezért körbejártam egy kicsit, és láttam, hogy fény szűrődik ki a dolgozószobája küszöbe alatt.

– Akkor honnan tudod, hogy szörnyen néz ki?

Eloise vállat vont.

– Gondoltam, hogy egyszer csak kell ennie vagy könnyítenie magán, vagy ilyesmi, szóval úgy egy órát ácsorogtam a lépcsőfordulóban...

– Egy órát? – visszhangozta Kate.

– Talán hármát is – ismerte el Eloise. – Nem tűnik olyan hosszúnak, ha az embert érdeklí valami, ráadásul volt nálam könyv, így nem unatkoztam várakozás közben.

Kate tétova csodálattal ingatta a fejét.

– Hány órákor jött haza az éjjel?

– Úgy hajnali négy körül.

– És mit kerestél ébren olyankor?

Eloise újra vállat vont.

– Nem tudtam aludni. Gyakran nem tudok aludni. Lementem a könyvtárszobába, hogy könyvet vigyek fel magamnak. Végre aztán hét óra körül, illetve azt hiszem, egy kicsivel hét előtt, szóval nem is vártam egészen három órát...

Kate szédülni kezdett.

– ...Anthony kijött a szobájából. Nem a reggeliző felé ment, azt feltételeztem tehát, hogy nem enni akart. Egy-két perc múlva újra megjelent és visszament a dolgozószobájába. Azóta is ott van.

Kate jó tíz másodpercig nézte.

– Gondolkoztál már azon, hogy felajánlod szolgálataidat a hadügyminisztériumnak?

Eloise elmosolyodott, olyan Anthony-mosollyal, hogy Kate majdnem sírva fakadt.

– Én, mint kém?

Kate bólintott.

– Remek lenne, nem gondolod?

– Egyenesen nagyszerű.

Eloise önkéntelenül megölelte Kate-et.

– Olyan boldog vagyok, hogy feleségül mentél a bátyámhoz! Most menj, és nézd meg, mi baja!

Kate bólintott, kihúzta magát, elindult Anthony dolgozószobája felé. De pár lépés után megállt, megfordult, Eloise-ra mutatott és azt mondta: – Ne hallgatózz az ajtónál!

– Álmodni sem mernék róla – felelte Eloise.

– Komolyan mondom Eloise!

Eloise felsóhajtott.

– Amúgy is ideje, hogy felmenjek lefeküdni. Rám férne egy kis szundikálás, miután szinte egész éjjel ébren voltam.

Kate megvárta, míg a fiatal lány eltűnik a lépcső tetején, aztán odament Anthony dolgozószobájának ajtajához. Kezét az ajtógombra tette, suttogva kívánta: „Ne legyen zárva, jaj, csak ne legyen zárva!” Azzal elfordította a gombot. Legnagyobb megkönnyebbülésére az ajtó kinyílt.

– Anthony? – szólt be. Hangja lágy volt és tétova.

Nem jött válasz. Kate tett néhány lépést a szobában. A függönyök szorosan behúzva, a súlyos bársony kevés fényt engedett be. Kate végigpásztázta a szobát tekintetével, aztán meglátta férjét. Az íróasztalra borulva mélyen aludt.

Csendesen az ablakokhoz lépett, sorra elhúzta a függönyöket. Nem akarta, hogy Anthonyt elvakítsa a fény, ha felébred, de azt sem akarta, hogy egy ilyen fontos beszélgetést sötétben kelljen folytatniuk. Aztán visszament az íróasztalhoz, és finoman megrázta férje vállát.

– Anthony? – suttogta. – Anthony?

A válasz inkább horkantás volt, mint artikulált hang.

Türelmetlenül, homlokát ráncolva még erősebben rázta.

– Anthony! – szólt kedvesen. – Anthony!

– Grummbelblalaaa?! – hirtelen mozdulattal felébredt, összefüggéstelen hangokat hallatott, teste, mintha rugó lett volna, felugrott.

Kate figyelte, ahogy tudatára pislogja magát, aztán rámeredt.

– Kate? – szólt. Hangja rekedtes, fátyolos volt az álomtól, és talán valami mástól... talán alkoholtól. – Mit keresel te itt?

– Te mit keresel itt? – kérdezett vissza. – Ha jól emlékszem, úgy egy mérföldre lakunk innen.

– Nem akartalak zavarni – mormogta.

Kate egy pillanatra sem hitte el ezt az indokot, de úgy látta jobbnak, ha ezen nem vitatkozik. Inkább a közvetlen megközelítést választotta: – Miért mentél el otthonról az éjjel?

A hosszú csendet fáradt, törődött sóhaj követte, és Anthony végül válaszolt.

– Bonyolult.

Kate megküzdött a késztetéssel, hogy keresztbe fonja a karját, és sikerült erőt vennie magán, hogy ne tegye.

– Intelligens nő vagyok – mondta szándékosan nyugodthangon. – Általában képes vagyok felfogni bonyolult fogalmakat és helyzeteket is.

Anthony mintha nem örült volna ennek a gúnyos megjegyzésnek.

– Ebbe most nem akarnék belemenni.

– Mikor szeretnél belemenni?

– Menj haza, Kate! – mondta szelíden.

– Hazajössz velem?

Anthony felnyögött, hajába túrt. Szent ég, ez a nő olyan, mint a kutya, aki nem engedi el a csontot. Feje fájón lüktetett, szája kiszáradt, leginkább egy kis vizet szeretett volna magára locsolni és fogat mosni, de itt a felesége, és folyton csak kérdez, kérdez.

– Anthony? – szólította Kate újra, kitartón.

Ez elég volt. Olyan hirtelen állt fel, hogy a széke hangos csattanással esett a padlóra.

– Most azonnal hagyd abba! Ne nyaggass tovább!

Kate ajka dühös, vékony vonallá lett, tekintete dühös...

Anthony lenyelte a büntudat savas ízét.

Mert Kate szemében mély fájdalom látszott.

És az ő szíve fájdalma megtízszereződött.

Nem volt még kész rá. Még nem. Nem tudta, mihez kezdjen vele. Nem tudta, mihez kezdjen magával. Egész életében, vagy legalábbis az apja halála óta tudta, hogy bizonyos dolgok igazak, és bizonyos dolgoknak igaznak kell lenniük. És most Kate elment és felforgatta a világát.

Nem akarta szeretni az asszonyt. A fenébe is, hiszen senkit sem akart szeretni. Ez volt az egyetlen dolog, ami miatt félt saját halandóságától. És

Kate? Megesküdött neki, hogy szeretni és védelmezni fogja. Hogyan tehetné, amikor tudja, hogy el kell hagynia? Nem beszélhet neki erről a furcsa meggyőződéséről. Amellett, hogy Kate biztosan bolondnak nézné, csak azt érné el vele, hogy őt is elfogná ugyanaz a gyötrő félelem és fájdalom.

Jobb, ha áldott tudatlanságban marad.

Vagy jobb lenne, ha Kate egyáltalán nem szeretné?

Anthony nem tudta a választ. És időre volt szüksége. És képtelen volt gondolkodni úgy, hogy Kate ott állt előtte és olyan fájdalmas tekintettel nézte az arcát.

– Menj haza! – mordult. – Csak menj haza!

– Nem – felelte Kate olyan szelíd határozottsággal, amitől Anthony még jobban szerette. – Addig nem, amíg el nem mondod, mi bánt.

Anthony kilépett az íróasztal mögül, karon fogta feleségét.

– Most nem lehetek veled – mondta rekedtesen, kerülve tekintetét. – Holnap. Majd holnap találkozunk. Vagy holnapután.

– Anthony...

– Gondolkodnom kell.

– Miről?! – kiáltott.

– Ne nehezítsd meg még jobban...

– Hogyan nehezíthetnék meg bármit, ha azt sem tudom, miről beszélsz?

– Csak pár napra van szükségem – mondta, és úgy érezte magát, mintha visszhangozná valaki más szavait. Csak néhány nap, hogy gondolkozzon. Hogy kitalálja, mit akar tenni, hogyan élje az életét.

De Kate megfordult, szembenézett vele, és keze az arcához ért, megérintette, olyan gyengéden, hogy Anthony szíve belesajdult.

– Anthony – suttogetta –, kérlek...

Egy szót sem tudott szólani, egy hang nem jött ki a torkán.

Kate keze férje tarkójára csusszant, és húzta magához közelebb... közelebb... és Anthony nem tudta megállni. Olyan átkozottul, olyan nagyon kívánta, érezni akarta, hogy teste a testéhez ér. Szagolni akarta, érinteni, szagatott szuszogásának melegét érezi fülében.

Kate ajka lágyan, puhatolózón ajkához ért. Olyan könnyű lett volna elveszni benne, lefeküdni a puhaszőnyegre, ne... – Ne! – A tiltás szinte kiszakadt Anthony torkából, és fogalma sem volt, hogy ezt fogja mondani,

míg meg nem történt. – Ne! – mondta ismét, eltolva magától feleségét. – Ne most!

– Na, de...

Nem érdemi meg ezt az asszonyt. Most nem. Még nem. Addig nem, amíg nem tisztázza magában, hogyan élje hátralévő életét. És ha ez azt jelenti, hogy meg kell tagadnia magától az egyetlen dolgot, ami megváltást jelenthetne számára, hát legyen.

– Menj! – utasította. Hangja a szándékoltnál kissé harsányabban hatott.

– Most menj! Később találkozunk.

És Kate elment.

Úgy ment el, hogy vissza sem nézett.

És Anthony, aki csak nem régen tanulta meg, mit jelent szeretni, most megtanulta azt is, milyen az, amikor az ember meghal legbelül.

Másnap reggelre Anthony részeg volt. Délutánra másnapos. Feje sajgón fáj, füle csengett, öcseji, akik meglepetten látták ilyen állapotban a klubban, túl hangosan beszélgettek.

Anthony a fülére szorította kezét és felmordult. Mindenki túl hangosan beszélt.

– Kate kirúgott a házból? – kérdezte Colin, azzal kivett egy diót az asztaluk közepén álló tálból, és szörnyű recsentéssel megtörte.

Anthony csak annyira emelte fel a fejét, hogy értetlenül bámuljon rá.

Benedict ráncolt homlokkal, kaján somolygással figyelte bátyját.

– Biztosan kirúgta az asszony – mondta Colinnak. – Adnál nekem is egy diót?

Colin átgurított egyet az asztalon.

– Kéred a diótörőt is?

Benedict tagadón ingatta a fejét és nagy, bőrkötéses könyvet emelt fel.

– Sokkal élvezetesebb így összetörni.

– Ne! – mordult Anthony és a könyv után kapott. – Ne is gondolj rá!

– Ma délután egy kicsit érzékeny a füled, nem?

Ha Anthonynél lett volna pisztoly, mindkettőjüket lelőtte volna, csak ne zajongjanak végre.

– Adhatok neked egy tanácsot? – szolt Colin a diót rágszálva.

– Nem – felelte Anthony. Felnézett. Colin nyitott szájjal, csámcsogva ette a diót. Mivel az ilyesmi mindig szigorúan tilos volt otthon, Anthony

arra gondolt, hogy Colin csak azért modortalankodik, hogy minél nagyobb zajt csapjon. – Csukd be végre a nyavalyás szádát!

Colin lenyelte a diót, megnyalta ajkát és egy korty teával öblítette le a falatot.

– Bármit tettél, kérj bocsánatot. Ismerlek, és egyre jobban megismerem Kate-et, és mivel tudom, amit tudok...

– Mi a fészkes fenéről beszél? – mordult Anthony.

– Azt hiszem – szólt Benedict hátradőlve karosszékében –, azt akarja mondani ezzel, hogy mekkora idióta vagy.

– Pontosan! – kiáltott fel Colin.

Anthony kimerülten ingatta a fejét.

– A dolog sokkal bonyolultabb, mint gondolnátok.

– Mindig bonyolult – mondta Benedict olyan hamis őszinteséggel, hogy már szinte őszintének tűnt.

– Ha majd ti, idióták találtok magatoknak olyan könnyen rászédhető nőket, akik hajlandók feleségül menni hozzátok – csattant fel Anthony –, akkor majd esetleg adhattok nekem tanácsot. De addig... pofa be!

Colin ránézett Benedictre.

– Szerinted most dühös?

Benedict összehúzta a szemöldökét.

– Vagy dühös, vagy részeg.

Colin ellenvéleményét fejének ingatásával fejezte ki.

– Nem, nem részeg. Már nem. Egyértelműen másnapos.

– Ez megmagyarázza – szólt Benedict elgondolkodó bólintással –, így érthető, miért olyan dühös.

Anthony a fejéhez emelte kezét, középső és hüvelykujját halántékához szorította.

– Szentséges isten! – mormogta. – Kérlek, add, hogy ezek ketten végre békén hagyjanak!

– Menj haza, Anthony – mondta Benedict meglepően szelíden.

Anthony behunyta a szemét, nagyot sóhajtott. Semmit nem szeretett volna jobban, de nem volt biztos abban, mit mondjon Kate-nek, és ami ennél is fontosabb, fogalma sem volt, mit érezne, ha hazaérne.

– Igen – bólintott Colin egyetértően. – Csak menj haza és mondd meg neki, hogy szereted. Mi lehet ennél egyszerűbb?

És hirtelen olyan egyszerű volt. Meg kell mondania Kate-nek, hogy szereti. Most. Még ma. Ezt feltétlenül meg kell mondania neki, és megesküdött, hogy hátralévő nyomorult élete minden percét azzal tölti, hogy ezt bebizonyítsa neki.

Túl késő volt már, hogy megváltoztassa szíve végzetét. Próbált ellenállni a szerelemnek, de elbukott. Mivel nem valószínű, hogy sikerülne a kisseretés, legalább a legjobbat hozhatná ki a helyzetből. Akkor is kísérteni fogja korai halálának előérzete, ha Kate tudja, hogy szereti, és akkor is, ha nem. Nem lenne boldogabb a hátralévő néhány évben, ha nyíltan és őszintén szeretné feleségét?

Egészen biztos volt abban, hogy Kate is beleszeretett, nyilván örülne, ha tudná, ugyanígy érez ő is. És ha egy férfi szeret egy nőt, ha igazán, szíve mélyétől a lábujja hegyéig szereti, nem istenadta kötelessége, hogy igyekezzon boldoggá tenni?

Az előérzetéről azonban nem beszél neki. Mi értelme lenne? Ő szenvedhet a tudattól, hogy együtt töltött idejük rövidre szabott, de miért kéne emiatt feleségének is szenvednie? Jobb, ha éles és hirtelen fájdalma lesz, amikor ő meghal, mintha a bekövetkezés tudatától előre szenvedne.

Mert meg fog halni. Mindenki meghal, mondogatta magának. Neki is előbb-utóbb meg kell halnia. De bizonyísten, élvezni fogja léte utolsó éveit, minden lélegzetével élvezni fogja, az utolsó leheletéig. Talán kényelmesebb lett volna elkerülni a szerelmet, de most, hogy szerelmes lett, nem hátrál meg előle.

Egyszerű. Az ő világa Kate. Ha ezt letagadja, akkor akár most azonnal megállhat benne a szusz.

– Mennem kell – jelentette ki, és felállt, olyan hirtelen, hogy combja az asztal élébe ütközött.

– Én is így gondoltam – mormogta Colin.

Benedict mosolygott és azt mondta: – Menj csak!

Anthony rájött, hogy öccsei egy kicsit okosabbak annál, mint amit elárultak magukról.

– Egy hét múlva találkozunk? – kérdezte Colin.

Anthony önkéntelenül elmosolyodott. Az utóbbi két hétben minden nap találkozott öccseivel a klubban. Colin ártatlan érdeklődése csak egyetlen dolgot jelenthetett: nyilvánvaló, hogy Anthony szívből szereti feleségét és legalább a következő egy hetet csak azzal tölti, hogy ezt bebizonyítsa neki.

És hogy a család, amit nősülésével létrehozott, kezd olyan fontossá válni számára, mint az, amibe beleszületett.

– Két hét múlva – felelte Anthony, magára rángatva kabátját. – Talán három.

Fivérei csak vigyorogtak.

Amikor Anthony belépett háza ajtaján, kicsit kifulladásra, mert hármával vette a lépcsőket, azt tapasztalta, hogy Kate nincs otthon.

– Hova ment? – kérdezte a komornyikot. Ostoba módon eszébe sem jutott, hogy felesége esetleg elmehetett otthonról.

– Kikocsizott a parkba – felelte a komornyik. – A húga és egy bizonyos Mr. Bagwell társaságában.

– Edwina udvarlója – mormogta Anthony magában. A fenébe! Úgy érezte, boldognak kéne lennie a sógornője örömétől, de az időzítés pokolian rosszul jött ki. Éppen az imént hozott egy döntést, ami megváltoztatja a feleségével való életüket, jó lett volna, ha otthon van.

– Az a valami is velük van – közölte a komornyik vállat vonva. Nem volt képes tolerálni, hogy a corgi lerohanta és birtokba vette a házat.

– Magával vitte Newtont is? Nahát! – mormogta Anthony.

– Gondolom, egy-két óra múlva itthon lesznek.

Anthony csizmás lábával a márványpadlón topogott.

Nem akart egy órát várni. A pokolba, egy percet sem akart várni!

– Megyek, megkeresem őket – mondta türelmetlenül. – Nem lehet olyan nehéz feladat.

A komornyik bólintott.

– Szüksége van kocsira?

Anthony nemet intett.

– Lóháton megyek. Az gyorsabb.

– Rendben – felelte a komornyik kis meghajlással. – Intézkedem, hogy hozzanak elő egy hátast.

Anthony vagy két másodpercig figyelte, ahogy a komornyik lassan, nyugodtan a ház hátsó része felé halad, aztán kitört belőle a türelmetlenség.

– Majd én elintézem! – mordult fel.

Aztán csak arra emlékezett, hogy kirohant a házból.

Anthony vidám hangulatban érte el a Hyde Parkot. Nagyon vágyott rá, hogy megtalálja feleségét, karjába zárja, és nézze az arcát, miközben megmondja neki, hogy szereti. Imádkozott, hogy Kate viszonzza az

érzést. Úgy gondolta, így fog történni, mert többször is látta a szemében, mit érez iránta. Talán arra várt, hogy ő, a férje mondja ki először. Nem hibáztathatja, ha így van, elég nagy húhót csapott az esküvő előtt a körül, hogy házasságuk semmiképpen ne legyen szerelmi kapcsolat.

Micsoda idióta volt!

Amint beért a parkba, úgy határozott, hogy fordít egyet a lován és egyenesen a Retten Row felé indul. A forgalmas út tűnt a legvalószínűbb helynek, ahol a hármaskocsizhatott, mert Kate-nek nyilván nem volt semmi oka, hogy kevésbé forgalmas helyet keressen.

Gyors vágására ösztökélte lovát, már amennyire ez a park viszonyai közt lehetséges volt. Próbált tudomást sem venni az üdvözlésekről és integetésekről. Gyalogosok és lovasok igyekeztek köszönteni.

Aztán, éppen, amikor már azt hitte, hogy késedelem nélkül sikerült vennie az akadályt, azt hallotta, hogy idős, nagyon erélyes női hang szólítja nevén.

– Bridgerton! Hahó Bridgerton! Azonnal álljon meg! Önhöz beszélek!

Felnyögött, megfordult. Lady Danbury volt az, a Társaság sárkánya. Fogalma sem volt, mennyi idős. Hatvan? Hetven? Akármennyi is, senki sem engedhette meg magának, hogy ne vegyen róla tudomást.

– Lady Danbury – üdvözölte, és próbálta titkolni csalódottságát. Meghúzta a kantárt, megállította lovát. – Örülök, hogy látom.

– A teremtését, fiam! – pirított rá. – Olyan a hangod, mintha keserű pirulát nyeltél volna. Fel a fejjel!

Anthony halványan elmosolyodott.

– Hol van a feleséged?

– Éppen őt keresem – felelte. – Illetve kerestem.

Lady Danbury túl okos volt ahhoz, hogy ne vegye észre a burkolt megjegyzést, így Anthony arra következtetett, hogy a hölgy szándékosan nem vette figyelembe, mert azt mondta: – Kedvelem a feleségedet.

– Én is.

– Sosem értettem, miért voltál annyira nekibuzdulva, hogy a nővérenek udvarolj. Szép lány, de nyilvánvalóan nem neked való – mondta, méltatlankodó szusszanással. – Boldogabb lenne a világ, ha a fiatal emberek meghallgatnák a véleményemet, mielőtt hirtelen fejjel megnőszülnek – tette hozzá. – A házassági vásár összes szereplőjét egy hét alatt ki tudnám házasítani.

– Abban biztos vagyok.

A hölgy szeme összeszűkült.

– Te pimaszkodsz velem, fiam?

– Nem is álmodnék ilyesmiről – mondta Anthony teljes őszinteséggel.

– Jól van. Mindig okos, értelmes fiúnak láttalak. Én... – szája tátva maradt a csodálkozástól. – Mi az ördög az?

Anthony követte Lady Danbury szörnyülködő pillantását, aztán meglátta az elszabadult, nagy sebességgel, két oldalsó kerekén forduló nyitott kocsit. Még túl távol volt ahhoz, hogy arcokat lehessen látni, de ekkor sikolyt hallott, majd rémült kutyaugatást.

Anthony vére szinte megfagyott.

A felesége a kocsiban van!

Megsarkantyúzta lovát és teljes vágtában előrelendült. Nem tudta pontosan, mit tesz, ha eléri a kocsit. Talán átveszi a gyeplőt a tehetetlen kocsistól. Talán az utasok valamelyikét sikerül biztonságba rántania. De azt tudta, hogy nem nézheti tétlenül, míg a kocsi a szeme előtt összetörik.

Mégis pontosan ez történt.

Anthony félúton járt az elszabadult kocsi felé, amikor az letért az útról, ráfutott egy nagy kőre és felborult.

És Anthony csak nézheti, ahogy felesége a szeme előtt hal meg.

22. fejezet

A közvélekedéssel ellentétben e sorok írója pontosan tudja, hogy cinikusnak tekintik.

De ez, kedves olvasó, nem is lehetne távolabb a valóságtól. E sorok írója semmit nem kedvel jobban a boldog végkifejletnél. És ha ettől romantikus bolondnak tekintik, hát legyen.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA
1814. június 15.

Mire Anthony odaért a felborult kocsihoz, Edwinának sikerült kikászálódnia a romok alól, kezében törött deszkadarabbal próbált lyukat fészegetni a másik oldalon. Ruhájának ujjja elszakadt, szegélye szakadt, piszkos, de ezt mintha észre sem vette volna, eszelősen rángatta, fészegette az ajtót. Lábánál Newton ugrált, vinnyogott, éles, riadt vakkantásokat hallatott.

– Mi történt? – kérdezte Anthony riadtan, amikor leugrott a lováról.

– Nem tudom – zihált Edwina, könnyeit törölgetve. – Attól tartok, Mr. Bagwell nem tapasztalt hajtó. És Newton elszabadult, és aztán nem tudom, mi történt. Egyik percben még gurult a kocsi, a másikban...

– Hol van Bagwell?

A kocsi másik felére mutatott.

– Kiesett. Beverte a fejét. De nincs komoly baja. Viszont Kate...

– Mi történt Kate-tel? – Anthony letérdelt. Próbált benézni a törött kocsiszekrénybe. A borulásnál a teljes jobb oldala összetört. – Hol van Kate?

Edwina feszengett, alig hallható, suttogó hangon felelt: – Attól tartok, beszorult a kocsi alá.

Abban a pillanatban Anthony a halál ízét érezte. Keserű, fémes, kemény érzés volt a torkában. Pengeként hasított húsába, szorította, fojtotta, kirekesztette az összes levegőt tüdejéből.

Anthony erősen megrántotta a roncsot, próbálta tágítani a rést. Nem volt olyan nagy a baj, mint amilyennek a borulásból tűnt, de ettől még hevesen verő szíve nemigen nyugodott meg.

– Kate! – kiáltott. Próbált nyugodtnak tűnni. – Kate, hallasz engem?

Válaszul azonban csak a lovak fájdalmas nyerítését hallotta. A pokolba! Ki kell fogni őket, és elengedni, mielőtt riadalmukban megindulnának, és maguk után vonnák a roncsot.

– Edwina! – kiáltott Anthony élesen a válla fölött.

Edwina odasietett. Kezét tördelte aggódón.

– Tessék!

– Tudja, hogyan kell lovat kifogni?

Bólintott.

– Nem tudom gyorsan megtenni, de képes vagyok rá.

Anthony az odasiető báméskodók felé intett.

– Hátha tud segítséget szerezni.

Edwina megint bólintott, és gyorsan munkához látott.

– Kate? – kiáltott be Anthony újra. Semmit sem látott. Egy elszabadult ülés pad torlaszolta el az ajtót. – Hallasz engem?

Semmi válasz.

– Próbálkozzon a másik oldalon – szólott Edwina kétségbeesetten. – Ott nem olyan nagy a kár.

Anthony talpra ugrott, a kocsit hátulról megkerülve a másik oldalra futott. Az ajtó leesett zsanérjairól, éppen akkora nyílás támadt, hogy felsőtestével behajoljon.

– Kate? – kiáltott. Igyekezett nem venni tudomást arról, hogy hangjában némi pánik hallható. Mintha minden szava hangosabb lenne, vibrálna, visszhangozna a szűk térben, és arra figyelmeztetné, hogy nem, nem, és még mindig nem hallja felesége hangját.

Aztán, amikor óvatosan odébb tolt egy oldalra fordult ülés párnát, meglátta. Félelmetesen mozdulatlan volt, de testhelyzete nem tűnt természetellenesnek, tagjai nem voltak kicsavarodva, és vér sem volt látható.

Ez biztosan jó jel. Anthony nem sokat tudott az orvoslásról, de úgy kapaszkodott ebbe a ténybe, mintha csoda lenne.

– Nem halhatsz meg, Kate – mondta, és a rémület erejével rángatta a roncsot, ki akarta tágítani annyira, hogy kihúzhassa rajta feleségét. – Hallasz engem? Nem halhatsz meg!

Egy törött deszka szálkája felhasította kezét, de Anthony észre sem vette, hogy vér folyik a bőrén, csak rángatta a következő deszkát.

– Jobb lenne, ha lélegeznél! – figyelmeztette remegő hangon, sírás közeli állapotban. – Nem neked kéne meghalnod. Nem jött még el a te időt. Érted, amit mondok?

Újabb törött deszkát húzott el az útból, és benyúlt a kitágított résen, megfogta Kate kezét. Érezte a pulzust, elég stabilnak tűnt, de még mindig nem lehetett biztosan megmondani, hogy vérzik-e, vagy eltörött a gerince, vagy beverte a fejét, vagy...

Szíve megreszketett. Oly sok módon lehet meghalni. Ha egy méhcsípéstől meghal egy élete virágját élő erős férfi, kocsibalesetben nyilván meghalhat egy kistermetű nő.

Anthony megragadta az útjában álló utolsó deszkadarabot, de az nem engedett.

– Ne tedd ezt velem! – mormogta. – Ne most. Még nem jött el az ideje. Hallod? Még nem jött el az ideje! – Nedvességet érzett az arcán, alig észlelte, hogy a könnye csorog. – Nekem kellett volna meghalnom – mondta zokogva. – Nekem, kellett volna meghalnom.

Aztán, éppen amikor az utolsó deszkadarabnak akart nekifeszülni, Kate ujjai erősen megszorították csuklóját. Anthony ránézett, éppen időben, hogy lássa, szeme tágra nyílt, tiszta, nem is rebben.

– Mi a csodáról beszélsz? – kérdezte elég értelmesen és teljesen éberén.

Olyan hirtelen árasztotta el a megkönnyebbülés, hogy az már szinte fájt.

– Jól vagy? – kérdezte, hangja minden szótagon remegett.

Kate furcsán, csodálkozó arckifejezéssel nézett rá.

– Jól leszek.

Anthony egy pillanatig tétovázott, próbálta értelmezni, miért mondta Kate azt és úgy, amit és ahogy mondta.

– De most jól vagy?

Kate köhécselt, és Anthony mintha úgy hallotta volna, nyöszörög a fájdalomtól.

– Fáj a lábam – ismerte el. – De nem hiszem, hogy vérzik.

– Szédülsz? Gyenge vagy?

Tagadón ingatta fejét.

– Csak fáj. Te mit keresel itt?

Anthony könnyein át is mosolygott.

– Téged kerestelek.

– Engem kerestél? – suttogta Kate.

Anthony bólintott.

– Rájöttem... vagyis felismertem... szóval... – feszengett, nagyot nyelt. Sosem gondolta volna, egyszer eljön a nap, amikor ezeket a szavakat kimondja, és olyan nagyra duzzadtak lelkében, hogy alig tudta kinyögni. – Szeretlek, Kate – mondta fojtott hangon. – Beletelt egy kis időbe, míg rájöttem, de így van, és meg kellett mondanom neked. Még ma.

Kate ajka remegő mosolyra húzódott, állával teste felé biccentve.

– Nagyon jó az időzítés.

És Anthony legnagyobb csodálatára azon vette észre magát, hogy elmosolyodik.

– Szinte örülsz, hogy ennyit vártam veled, ugye? Ha már a múlt héten megmondtam volna, ma nem jöttem volna utánad a parkba.

Kate nyelvet öltött rá, amitől a körülmények ismeretében Anthony, ha lehet, még jobban szerette.

– Csak szedj ki innen!

– Akkor te is megmondod nekem, hogy szeretsz? – incselkedett.

Kate elmélázón, kedvesen mosolygott és bólintott.

Természetesen önmagában ez is felért egy vallomással, és bár éppen bemászott a felborult kocsik roncsai közé, és bár Kate ebbe az átkozott roncsba volt szorulva, és lehet, hogy eltörött a lába, Anthony lelkét nagy-nagy elégedettség és nyugalom árasztotta el.

És rájött, hogy már vagy húsz éve nem érzett így, az óta a végzetes délután óta, hogy belépett szülei hálószobájába és látta, hogy apja ott van kiterítve az ágyon, kihűlve, mozdulatlanul.

– Most kihúzlak – mondta, Kate háta mögé csúsztatva kezét. – Attól tartok, fájni fog a lábad, de ez elkerülhetetlen.

– A lábam már így is fáj – felelte bátran mosolyogva. – Csak ki akarok már jutni innen végre!

Anthony komoran bólintott, aztán húzni kezdte.

– Nagyon fáj? – kérdezte, szíve szinte megállt, valahányszor a fájdalom rándulását látta felesbe arcán.

– Nem annyira – rebegette Kate, de Anthony érezte, hogy csak bátornak akar látszani.

– Oldalra kell fordítsalak – mondta, a felülről belógó törött deszkát szemlélve. Nehéz manővernek ígérkezett. Egyáltalán nem érdekelte a ruha szakadása, száz másikat vesz neki, ha hites felesége megígéri, hogy soha

többé nem száll be olyan kocsiba, aminek bakján nem ő ül. De nem bírta volna ki, ha a bőrét akár egy kicsit is felsértené. Már így is eleget szenvedhetett. Nem szabad további fájdalmat okozni neki.

– Fejjel előre kell húzzalak. Egy kicsit közelebb tudnál csúszni? Csak annyira, hogy a hónod alá nyúlhassak.

Kate bólintott, fogcsikorgatva fordult, aztán csípőjét az óramutató irányával megegyezően elfordította.

– Ez az – mondta Anthony bátorítón. – És most...

– Csak csináld! – nyögött fel Kate. – Nem kell megmagyarázni.

– Hát jó! – felelte, azzal hátrébb csusszant, míg térdét szilárdan megvetette a fűvön. Magában háromig számolt, aztán elkezdte kihúzni.

És egy pillanat múlva abba is hagyta, mert Kate fülsüketítően felsikított. Ha Anthony nem lett volna meggyőződve attól, hogy kilenc éven belül meghal, megesküdtött volna, hogy ez a sikoly tíz évet elvett az életéből.

– Jól vagy? – kérdezte sürgetően.

– Jól vagyok – bizonygatta. De nehezen lélegzett, zihált, arca eltorzult a fájdalomtól.

– Mi történt? – szólt egy hang a kocsin kívülről. Edwina volt. Végzett a lovak kifogásával. Kétségbeesettnek tűnt. – Hallottam, hogy Kate sikoltott.

– Edwina? – szólt Kate, nyakát forgatva próbált kilátni. – Jól vagy? – Anthony ingujját rángatta. – Edwina jól van? Megsérült? Orvosra van szüksége?

– Edwina jól van – felelte. – Neked van szükséged orvosra.

– És Mr. Bagwell?

– Hogy van Bagwell? – tette fel Anthony a kérdést Edwinának kurtán, mert arra koncentrált, hogy Kate-et átsegítse a romokon.

– Púp lett a fején, de már talpra állt.

– Semmiség. Segíthetek? – szólt egy aggódó férfihang. Anthonynek olyan érzése támadt, hogy a baleset legalább annyira Newton hibája volt, mint Bagwellé, de akkor is a fiatalember fogta a kantárt, és ezért pillanatnyilag nem tudott barátságos lenni vele – Majd szólok, ha segítség kell – felelte, aztán Kate-hez visszafordulva közölte: – Bagwell is jól van.

– El sem hiszem, hogy elfelejtettem érdeklődni a hogylétük iránt.

– Biztos vagyok benne, hogy feledékenységed a körülmények fényében megbocsáttatik – mondta Anthony és hátrébb húzódott, míg már majdnem

kint volt a kocsiból. Kate már a nyílásnál volt, és már csak egy-két, bár szinte biztosan elég fájdalmas húzás volt hátra, hogy teljesen kiszabadítsa.

– Edwina?! Edwina?! – kiáltott Kate. – Biztosan nem sérültél meg?

Edwina benézett a nyíláson.

– Jól vagyok – erősítette meg. – Mr Bagwell lerepült a bakról, és nekem sikerült...

Anthony könyökkel odébb lökötte.

– Szorítsd össze a fogadat, Kate! – parancsolta.

– Tessék? Á...áááááááá!

Egyetlen rántással teljesen kihúzta a roncsok közül. Mind a ketten a földre estek. Anthony az erő kifejtéstől lihegett, Kate nyilvánvalóan erős az fájdalomtól.

– Szent isten! – Edwina kis híján sikított. – A lába!

Anthony ránézett Kate-re és úgy érezte, gyomra bokáig süllyed a riadalomtól. Alsó lábszára elhajlott, mintha kifricamodott volna, nyilvánvalóan eltört. Görcsösen nyelt, nehogy megmutatkozzon aggodalma. A lábtörés többnyire gyógyítható, de hallott már olyant is, hogy emberek végtagjaikat vesztették fertőzés és rossz orvosi ellátás miatt.

– Mi a baj a lábammal? – kérdezte Kate. – Fáj, de... Ó, istenem!

– Legjobb, ha nem nézel oda – mondta Anthony, és igyekezett Kate állát úgy fordítani, hogy ne is lássa.

Kate addig is gyorsan, zihálón szedte a levegőt, így próbált úrrá lenni a fájdalomon, de most pánikba esett, légzése ki-kihagyott.

– Ó, istenem! – pihegett. – Nagyon fáj! Nem is vettem észre, míg nem láttam...

– Ne nézd! – parancsolt rá Anthony.

– Istenem! Istenem!

– Kate? – szólt Edwina aggódón, fölé hajolva. – Jól vagy?

– Nézd meg a lábamat! – Kate majdnem sikított. – Milyen? Rendben van?

– Az arcod. Kissé zöldes színed van.

De Kate nem tudott felelni. Túl gyorsan kellett lélegeznie, hogy levegőhöz jusson. Anthony, Edwina, Mr. Bagwell és Newton mind őt nézték, és szeme lecsukódott és elájult.

Három óra múlva Kate az ágyában feküdt, nyilván nem kényelmesen, de legalább kevesebb fájdalommal, hála a laudánumnak, amit Anthony

beléerőltetett abban a minutumban, hogy hazaértek. Lábát három szakértő sebész kezelte és tette sínbe, akiket Anthony hívott a házhoz. Nem mintha egynél több orvosra lett volna szükség, ezt mindhárman hangoztatták, de Anthony karba fonta a kezét és addig bámult rájuk, míg el nem hallgattak. Jött egy másik orvos is, ő recepteket hagyott ott olyan szerekre, amik véleménye szerint gyorsítják a csontképződési folyamatot.

Anthony fontoskodón tett-vett körülöttük, minden mozdulatukat megkérdőjelezte, mígnem egyikük vette a bátorságot és megkérdezte, mikor szerzett a vikomt orvosi diplomát a Királyi Orvosegyetemen.

Anthony nem értette a tréfát

De némi vita után Kate lábát végül helyrerakták és sínbe tették, és az orvosok egybehangzóan kijelentették, hogy a betegnek legalább egy hónap ágynyugalomra van szüksége.

– Ágynyugalomra van szükségem? – panaszkolta Kate felnyögve, amikor az orvosok elmentek. – Hogyan lehet az embernek ágynyugalomra szüksége? Ez borzasztó!

– Legalább utolérheted magadat az olvasásban.

Kate türelmetlenül szusszant, orrán fújta ki a levegőt, nehéz lett volna szájon át lélegezni, amikor éppen a fogát csikorgatta.

– Nem is tudtam, hogy lemaradtam az olvasásban.

Ha Anthonynek nevetethénkje támadt is, jól titkolta.

– Akkor talán hímzéssel múlathatnád az időt.

Kate csak bámult rá. Mintha annyira szeretné a hímzést, hogy a gondolatára is jobban érezné magát!

Anthony leült az ágy szélére és megsimogatta felesége kézfejét

– Majd én leszek a társaságod – mondta bátorító mosollyal. – Már elhatároztam, hogy kevesebbet leszek a klubban.

Kate felsóhajtott. Fáradt volt nyugós és fájdalmai voltak,

és a férjére árasztotta mindezt, ami nem volt igazságos. Megfordította a kezét, hogy tenyerük érintkezzen, Anthony ujjai közé fonta ujjait.

– Tudod, hogy szeretlek – mondta Kate szelíden.

Anthony megszorította a kezét és bólintott, tekintete szelídsége sokkal többet mondott, bármely szónál.

– Pedig azt mondtad, hogy ne szeresselek.

– Ostoba voltam – felelte Anthony.

Kate nem vitatkozott, férje ajkának gyors rándulása elárulta, hogy észrevette, nem mondott ellent. Pillanatnyi csend után Kate válaszolt: – Furcsa dolgokat mondtál a parkban.

Anthony nem engedte el a kezét, de teste kissé hátrébb húzódott.

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Szerintem pedig igen – jegyezte meg halkán.

Anthony egy pillanatra becsukta a szemét, aztán felállt.

Oly sok évig magában tartotta furcsa meggyőződéseit, így tűnt a legjobbnak. Hiszen ha elmondja, az emberek vagy hisznek neki és aggódnak érte, vagy azt gondolják, elment az esze.

Egyik lehetőséget sem találta elég vonzónak.

De most, egy szörnyű pillanat hevében, hirtelen felindulásból elmondta feleségének. Nem is emlékezett, mit mondott pontosan. De elég volt ahhoz, hogy felkeltse Kate érdeklődését. És Kate nem olyan ember volt, hogy megelegedjen a pusztá kíváncsisággal. Mindig megtudta, amit akart. Próbálkozhat mindenféle háritással, felesége úgymint kiszedi belőle az igazat. Nála makacsabb teremtést nem hordott hátán a föld.

Anthony az ablakhoz ment, a párkánynak dőlt, tompán bámult maga elé, mintha látná az utcaképet a rég behúzott vastag, burgundi vörös függönyökön át.

– Van valami, amit tudnod kell rólam – suttopta.

Kate egy szót sem szólt, de Anthony tudta, hogy meghallotta. Talán megmozdult az ágyban, talán a levegő villanyos vibrálása miatt, de valahogy tudta, hogy hallja.

Megfordult. Könnyebb lett volna a függöny felé fordulva elmondani, amit mondani akart, de Kate jobbat érdemel. Ült az ágyban, törött lába párnákkal felpolcolva, szeme tágra nyílt, tekintetében kíváncsiság és mély aggodalom.

– Nem tudom, hogyan mondjam el neked ezt anélkül, hogy ne tűnjön nevetségesnek – mondta.

– Néha az a legkönnyebb, ha az ember egyszerűen csak elmondja – biztatta szelíden. Az ágy szélén hagyott szabad helyre paskolt. – Nem akarsz ide ülni mellém?

Anthony tagadón ingatta fejét. A közelsége csak még jobban megnehezítené a dolgot.

– Történt velem valami, amikor apám meghalt.

– Nagyon közel álltatok egymáshoz, ugye?

Bólintott.

– Közelebb, mint bárkihez, míg téged meg nem ismertelek.

– Mi történt?

– Nagyon váratlan volt – mondta. Hangja száraz, mintha csak egy érthetetlen hírt adna tovább, nem élete legfelkavaróbb eseményét mesélné.

– Mondtam, méh csípte meg.

Kate bólintott.

– Ki gondolta volna, hogy egy méhcsípésbe bele lehet halni? – Zavartan felnevetett. – Mulatságos is lehetne, ha nem lenne olyan tragikus.

Kate nem szólt, csak nézte, olyan együttérzéssel, hogy Anthony szíve majdnem megszakadt.

– Egész éjszaka mellette maradtam – folytatta kissé elfordulva, hogy ne kelljen felesége szemébe nézni. – Halott volt, persze, csak még egy kis időre volt szükségem. Hogy vele legyek. Csak ültem az ágya szélén, és néztem az arcát. – Újabb dühös nevetés hagyta el ajkát. – Istenem, milyen bolond voltam! Azt hiszem, lelkem mélyén arra számítottam, hogy bármelyik pillanatban kinyithatja a szemét.

– Nem hiszem, hogy ez ostobaság lenne – jegyezte meg Kate szelíden. – Én is láttam halált. Nehéz elhinni, hogy halott, amikor olyan nyugodtnak tűnik, nem látszik rajta semmi különös.

– Nem tudom, mikor történt – mondta Anthony, de reggelre már biztos voltam benne.

– Hogy meghalt? – kérdezte.

– Nem – felelte nyersen. – Abban, hogy én is meghalok.

Várta, hogy Kate szóljon valamit, sírjon, tegyen valamit egyáltalán, de csak ült ott és nézte, és arckifejezésén nem látszott semmi változás. És Anthony kényszert érzett, hogy megtörje a csendet, hogy szóljon, hogy kimondja: – Nem vagyok olyan nagyszerű ember, mint az apám volt.

– Lehet, hogy ő ebben nem értene egyet veled – jegyezte meg halkán.

– Hát, nincs itt, hogy ebbéli véleményét kifejezze! – csattant fel Anthony.

Kate most sem válaszolt. És Anthony megint nagyon ostobának érezte magát.

Magában átkozódott, halántékára szorította ujjait. Lüktető fejfájása támadt. Szédülni kezdett, és eszébe jutott, nem is emlékszik, mikor evett utoljára.

– Ezt csak én tudom megítélni – mondta halkán. – Te nem ismerted. – Hosszú, fáradt sóhajjal dőlt a falnak és azt mondta: – Hadd mondjak valamit. Ne szólj, ne vágj a szavamba, ne ítélj, ne mondj véleményt. Így is elég nehéz elmondani. Meg tudod ezt tenni a kedvemért?

Kate bólintott.

Anthony mély levegőt vett.

– Apám a legnagyobb ember volt, akit valaha ismertem. Nem múlik el nap, hogy ne érezném, nem úgy élek, ahogy ő élt. Tudom, hogy ő minden, ami én lenni szeretnék. Lehet, hogy nem érhetek fel nagyságához, de ha legalább megközelíthetném, már azzal is elégedett lennék. Soha nem akartam mást. Csak a nyomába érni.

Feleségére nézett. Nem tudta, miért. Talán biztatásért, talán együttérzésért. Talán csak azért, hogy lássa az arcát.

– Ha volt valami, amit mindig biztosan tudtam – suttogta, valahogy bátorságot találva, hogy a szemébe nézzen –, az volt, hogy sosem tudom felülmúlni. Hosszú évek alatt sem.

– Mit akarsz mondani ezzel? – suttogta Kate.

Anthony tanácstalanul vállat vont.

– Tudom, hogy ennek semmi értelme. Tudom, hogy nem tudok ésszerű magyarázatot adni. Azóta, hogy ott ültem apám holttestével, tudtam, hogy nem élhetek tovább, mint ő élt.

– Értem – szólt Kate csendesen.

– Érted?

Aztán, mintha gát szakadt volna át, csak ömlött, ömlött belőle a szó, hogy miért volt annyira a szerelemből való házasodás ellen, és milyen irigységet érzett, amikor látta, hogy Kate-nek sikerült legyőznie belső démonait.

Nézte, ahogy Kate a szájához kapja kezét és hüvelykujjára harap. Már korábban is látta ezt, észrevette, mindig ezt teszi, ha zaklatott vagy mélyen elgondolkodik.

– Hány éves volt az apád, amikor meghalt?

– Harmincnyolc.

– És most hány éves vagy?

Anthony igen furcsán nézett rá. Hiszen pontosan tudja, hány éves. De megmondta.

– Huszonkilenc.

– Szóval becslésed szerint kilenc éved van hátra.

– Legfeljebb.

– És ebben komolyan hiszel?

Anthony bólintott.

Kate nagyot sóhajtott, orrán át fújta ki a levegőt. Végül végtelennek tűnő csend után Kate tiszta tekintetével egyenesen ránézett és azt mondta:

– Hát, tévedsz.

Furcsamód hanghordozása eléggé megnyugtató volt. Anthony érezte, hogy szája sarka igen halvány mosolyra húzódik.

– Azt hiszed, nem tudom, milyen nevetségesnek hangzik?

– Egyáltalán nem gondolom, hogy nevetségesnek hangzana. Teljesen normális reakciónak tűnik, különösen, hogy annyira szeretted az apádat. – Meglehetősen öntudatos mozdulattal vállat vont, fejét kissé oldalra billentette. – De akkor is tévedsz.

Anthony egy szót sem szólt.

– Apád halála baleset volt – mondta Kate. – Baleset. A sors szörnyű, borzalmas fordulata, amit senki nem láthatott előre.

Anthony beletörődően vállat vont.

– Valószínűleg velem is ez fog történni.

– Ó, az... – Kate nagy nehezen elharapta a mondatot, mielőtt Isten nevét hiába a szájára vette volna. – Anthony, hiszen én is bármelyik pillanatban meghalhatok. Ma is meghalhattam volna, amikor rám borult a kocsi.

Anthony elsápadt.

– Ezt ne is említsd nekem többé.

– Az anyám annyi idős volt, mint most én, amikor meghalt – emlékeztette Kate fanyarul. – Gondoltál erre? Ha a te érvelésed megfelelő, a következő születésnapomat nem érem meg.

– Ne légy...

– Ostoba? – fejezte be helyette a mondatot.

Egy teljes percig csend volt.

Végül Anthony szólalt meg. Hangja suttogásnál alig volt halhatóbb.

– Nem tudom, hogyan tudnék túllépni ezen.

– Nem kell túllépned ezen – mondta Kate. Alsó ajka remegni kezdett, inkább ráharapott, aztán az ágy szélére helyezte kezét. – Idejönnél, hogy megfoghassam a kezedet?

Anthony odalépett hozzá, Kate érintésének melege szétáradt benne, testébe szivárgott, lelke mélyét simogatta. És ebben a pillanatban rájött, hogy ez több mint szerelem. Ez a nő jobb emberré tette. Jó, erős és kedves volt lánykorában is, de amióta mellette van, már sokkal jobban az. És együtt bármit meg tudnak tenni.

Már majdnem arra gondolt, hogy nem lehetetlen megérnie a negyvenedik születésnapját.

– Nem kell túllépned ezen – ismételte. Szavai lágyan lebegtek közöttük. – Nem hiszem, hogy túl tudsz jutni ezen, míg le nem éled a harminckilencedik évvedet. De megtehetsz valamit – mondta, megszorítva férje kezét, és Anthony valahogy úgy érezte, erősebb, mint néhány pillanattal korábban volt. – Ne hagyd, hogy ez uralja az életedet. Tőled függ.

– Ma reggel jöttem erre rá – súgta. – Amikor már tudtam, meg kell mondanom neked, hogy szeretlek. De most valahogy... valahogy már egészen tudom.

Kate bólintott, és Anthony látta, hogy szeme könnybe lábad.

– Az embernek minden óráját úgy kell megélni, mintha az lenne az utolsó – mondta –, és minden napot úgy, mintha halhatatlan lenne. Amikor apám megbetegedett, oly sok megbánnivalója volt! Azt mondta, sok dolog van, amit szeretett volna megtenni, de nem tette meg, és ezt akkor már bánta. Mindig azt hitte, több ideje van hátra. Ezt sosem tudtam elfelejteni. Mit gondolsz, miért kezdtem el fuvolázni tanulni ilyen idősén? Mindenki azt mondta, hogy túl öreg vagyok már hozzá, és ahhoz, hogy valaki nagyon jól megtanuljon játszani, gyerekkorban kell elkezdni. De egyáltalán nem ez a lényeg. Nem akarok nagyon jó lenni. A magam élvezetére akarok játszani. És szükségem van arra a tudatra, hogy én legalább megpróbáltam.

Anthony mosolygott. Kate szörnyű fuvolista volt. Még Newton sem volt képes hallgatni.

– De ennek az ellentéte is igaz – tette hozzá Kate halkan.

– Nem háríthatsz el kihívásokat és nem rejtőzhetsz el a szerelem elől csak azért, mert úgy gondolod, hogy nem tudod beteljesíteni az álmaidat. A végén ugyanannyi megbánnivalód lesz, mint apámnak.

– Nem akartalak szerelemmel szeretni – suttogta Anthony.

– Éppen ettől féltem a legjobban. Hozzászórtam az élethez való furcsa hozzáállásomhoz, elhittem, hogy rosszak az életkilátásaim. Ez majdnem kényelmes is volt így. De a szerelem... – Elcsuklott a hangja, férfiatlannak hangzott, sérülékennyé tette. De nem bánta, mert Kate ott volt mellette.

Es nem számít, hogy megismerte legmélyebb félelmét, mert tudta, hogy Kate feltétel nélkül szereti. Rendkívül felszabadító érzés volt.

– Láttam igaz szerelmet – folytatta Anthony. – Nem voltam olyan cinikus alak, amilyenek a Társaság beállított. Tudtam, hogy létezik szerelem. Anyám és apám... – Elhallgatott, zihálva vett mély levegőt. Soha ilyen nehezen nem mondott még ki semmit. Mégis tudta, hogy ki kell mondania. Tudta, hogy mindegy, milyen nehéz kimondani, a végén megkönnyebbül majd. – Olyan biztos voltam benne, hogy ez az, ami ezt... ezt... nem is tudom, hogy nevezzem... a halandóság tudatát... – végigsimított a haján, szavakat keresett. – Úgy éreztem a szerelem, és csakis a szerelem teheti elviselhetetlenné. Hogyan szerethetnék valakit mélyen, igazán, ha tudom, hogy ennek a szerelemnek meg van pecsételve a sorsa?

– De nincs megpecsételve a sorsa – szorította meg Kate a kezét.

– Tudom. Beléd szerettem, és akkor már tudtam. Még ha igazam van is, ha az a sorsom, hogy csak addig éljek, mint apám, nem baj. – Előrehajolt, csókot lehelt felesége ajkára. – Itt vagy nekem – suttogta –, és egyetlen együtt töltött pillanatunkat sem fogom elfecsérelni.

Kate ajka mosolyra húzódott.

– Mit jelentsen ez?

– Azt jelenti, hogy a szerelem nem arról szól, hogy félünk az elmúlástól. A szerelem arról szól, hogy találunk magunknak valakit, aki beteljesíti szívünket, aki jobb emberré tesz, mint amilyenek valaha álmodtuk magunkat. Arról szól, hogy az ember belenéz házastársa szemébe, és tudja, hogy ő a legjobb ember, akit valaha ismert.

– Ó, Anthony – suttogta Kate. Könnyek csorogtak arcán. – Én éppen így érzek irántad.

– Amikor azt hittem, hogy meghaltál...

– Ne mondd ki! – hallgattatta el. – Ezt nem kell felfedned előttem.

– Nem. Elmondom. El kell mondanom. Ekkor először, annyi év után, ami alatt saját halálomat vártam, szóval annyi év után először tudtam

pontosan, mit is jelent meghalni. Mert ha meghaltál volna... az én életem értelmét vesztette volna. Nem tudom, anyám hogyan élte túl.

– Gyermekei voltak – felelte Kate. – Nem hagyhatott benneteket itt.

– Tudom – suttogta. – De milyen fájdalmat álhatott ki...

– Azt hiszem, az emberi szív erősebb, mint gondolnánk.

Anthony egy hosszú pillanatig csak nézte, tekintetük egymásba olvadt, míg végül úgy érezték, eggyé váltak. Aztán Anthony remegő kezét Kate tarkójára simította és lehajolt, hogy megcsókolja. Ajka imádta Kate ajkát, lelke minden szerelmét rajongását, tiszteletét és imádságát neki adta.

– Szeretlek, Kate – suttogta, ajkával ajkát súrolva lágyan. – Nagyon, ó, oly nagyon szeretlek!

Kate bólintott. Hang nem jött ki a torkán.

– És most azt kívánom... azt kívánom...

Aztán a legfurcsább dolog történt. Nevetés tört fel Anthony ajkán. Tiszta öröm, a pillanat mámora, és alig tudta megállni, hogy fel ne kapja, és ne forgassa körbe- körbe feleségét.

– Anthony? – kérdezte csodálkozással vegyes felvidulással.

– Tudod, mit jelent még a szerelem? – mormogta, két kezét felesége teste mellé téve, orra hegyét orra hegyére illesztve.

Kate a fejét ingatta.

– Meg sem kockáztatnám, hogy találgatásokba bonyolódjak.

– Azt jelenti – mormogta –, hogy a törött lábadat felettébb bosszantó akadálnak találok.

– Fele annyira sem, mint én, uram – mondta, szomorú arccal nézve sínbe tett lábára.

Anthony kétségbeesett arcot vágott.

– Semmi ugrándozás két hónapig, ugye?

– Legalább.

Anthony erre szélesen elmosolyodott, olyan gaz csábítói mosollyal, amilyen gaz csábítói léttel Kate egykor vádolta.

– Úgy tűnik – mormogta, hogy nagyon, de nagyon kíméletesnek kell lennem.

– Ma éjjel? – kérdezte riadtan.

Anthony lemondón ingatta a fejét.

– Még én sem vagyok annyira tehetséges, hogy olyan finom érintésekben fejezzem ki magamat.

Kate kuncogott. Nem tudta megállni nevetés nélkül. Szereti a férjét, és a férje is szereti őt, és akár hiszi, akár nem, együtt fognak megöregedni. Ez a gondolat elég volt ahhoz, hogy egy nő, még egy törött lábú nő is határozottan beleszédüljön ebbe az érzésbe.

– Te kinevetsz engem? – vonta kérdőre, egyik szemöldöke felszaladt, ahogy becsusszant mellé az ágyba.

– Nem is álmodnék róla.

– Jó. Mert fontos dolgot kell mondanom neked.

– Valóban?

Anthony komolyan bólintott.

– Ma este nem tudom megmutatni, mennyire szeretlek, de el tudom mondani.

– Vég nélkül hallgatnám – dünnyögte.

– Jó. Mert el akarom mondani, sőt elmondom, hogyan szeretném megmutatni neked, mennyire szeretlek.

– Anthony! – sikkantott.

– Azt hiszem, a fülcimpáddal kezdeném – tűnődött. – Igen, határozottan a fülcimpáddal. Megcsókolnám, harapdálnám, és aztán...

Kate lélegzete elakadt. Aztán édes borzongás járta át testét. És újra és újra beleszeretett a mellette fekvő férfiba.

És ahogy Anthony édes semmiségeket suttogott a fülébe, Kate-nek nagyon furcsa érzése támadt, mintha jövőjük teljességét látná. Minden nap szebb és teljesebb, mint az előző, és minden nap jobban és jobban, és még jobban...

Lehetséges egyetlen nap alatt újra és újra beleszeretni egy emberbe és egyre jobban szeretni?

Kate felsóhajtott, a párnára hajtotta fejét és teljesen átadta magát férje édes szavainak.

Bizonyisten, megpróbálja.

Epilógus

Szűk családi körben megünnepelték Lord Bridgerton születésnapját e sorok írójának tudomása szerint a harminckilencediket.

E sorok írója az eseményre nem kapott meghívást.

Mindazonáltal az ünnepség részletei nem kerültek el e sorok írójának figyelmes fülét és úgy tűnik, rendkívül élvezetes összejövetel volt. A nap rövid koncerttel kezdődött: Lord Bridgerton trombitán, Lady Bridgerton fuvolán játszott. Mrs. Bagwell (Lady Bridgerton húga) felajánlotta, hogy zongorán kíséri őket, de szíves felajánlása elutasításra talált.

Az özvegy vikontesz szerint sosem adtak még hamisabb koncertet, és úgy hallottuk, hogy az ifjú Miles Bridgerton felállt kisszékére és könyörgött szüleinek, hagyják abba.

Tudomásunkra jutott az is, hogy udvariatlanságáért senki sem szidta meg a kisfiút. Megkönnyebbült sóhajok hallatszottak, amikor Lord és Lady Bridgerton végre letették hangszerüket.

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1823. szeptember 17.*

– Biztosan kéme van a családukban – mondta Anthony feleségének fejét ingatva.

Kate nevetett. Haját fésülte éppen, lefekvéshez készült. – Nem tudja, hogy nem tegnap volt a születésnapod, hanem ma van.

– Ez semmiség – mordult. – Biztosan kéme van. Nincs más magyarázat.

Kate nem állta meg megjegyzés nélkül: – Minden mást pontosan írt le. Meg kell mondanom, mindig csodáltam ezt az embert.

– Nem is játszottunk annyira hamisan – tiltakozott Anthony.

– Szörnyűek voltunk. – Letette a hajkefét, felállt, férje mellé lépett. – Mindig szörnyen játszunk. De legalább megpróbáltuk.

Anthony átölelte felesége derekát, állát feje tetejére támasztotta. Kevés dolog volt az életben, amitől nagyobb békességet érzett, mint amikor egyszerűen a karjában tarthatta feleségét. Nem tudta, hogyan képes férfi élni úgy, hogy ne legyen mellette nő, akit szeret, és aki viszont szereti.

– Majdnem éjfél van – mormogta Kate. – Mindjárt vége a születésnapodnak.

Anthony bólintott. Harminckilenc éves. Sosem gondolta volna, hogy megéri ezt a napot.

Nem, ez nem igaz. Azóta, hogy Kate-et befogadta a szívébe, hogy megosztotta vele titkát, félelmei fokozatosan elhalványultak. Mégis jó érzés harminckilenc évesnek lenni. Megnyugtató. A nap nagy részét a dolgozószobájában töltötte, apja portréját nézte. És azon kapta magát, hogy beszél. Órákig beszélt az apjához. Beszélt neki a három gyerekéről, arról, hogy testvérei házasságban élnek, gyerekeik vannak. Beszélt neki az anyjáról, aki nemrégiben elkezdett olajfestéssel foglalkozni. És beszélt neki Kate-ről, és arról, hogyan szabadította fel az asszony a lelkét, és hogy szereti, teljes szívéből szereti.

És Anthony rájött, hogy apja mindig azt kívánta neki, hogy ilyen élete legyen.

A kandallópárkányon megszólalt az óra, és sem Anthony, sem Kate nem szólalt meg, míg a tizenkettedik csengés is el nem halkult.

– Hát ennyi – suttogta Kate. – Ezt is megértük. Anthony bólintott.

– Feküdjünk le!

Kate elhúzódott, Anthony látta, hogy mosolyog.

– Így akarsz ünnepelni?

Anthony megfogta felesége kezét, ajkához emelte.

– Nem tudok jobbat kitalálni. És te?

Kate tagadón ingatta a fejét, aztán nevetve ugrott az ágyba.

– Olvastad, mit írt még a lapjában?

– Az a Whistledown nőszemély? Kate bólintott.

Anthony felesége két oldalán támaszkodott, aztán lassan ráfeküdt.

– Rólunk írt?

Kate tagadón ingatta a fejét.

– Akkor nem érdekel.

– Colinről. Anthony felsóhajtott.

– Úgy tűnik, elég sokat foglalkozik Colinnal.

– Lehet, hogy tetszik neki – vetette fel Kate.

– Lady Whistledownnak? – mondta Anthony megborzongva. – Annak a vén csoroszlyának?

– Lehet, hogy nem is öreg.

Anthony gúnyosan horkantott.
– Te is tudod, hogy ráncos vénasszony.
– Én sem tudom – mondta Kate, kicsusszanva férje öleléséből, a takaró alá bújva. – Szerintem pedig fiatal.
– Nekem pedig... az a véleményem, hogy nemigen akarnék most Lady Whistledownról értekezni. Kate mosolygott.
– Nem akarsz?
Anthony becsúszott mellé, tenyerét csipőjére simította.
– Sokkal jobbat találtam ki neked.
– Valóban?
– Sokkal, de sokkal jobbat. – Ajka megtalálta a fülét. Sokkal, sokkal, sokkal jobbat.

És nem messze a Bridgerton-háztól egy apró, elegánsan berendezett szobában egy már nem hamvas fiatal, de egyáltalán nem ráncos öreg nő íróasztalánál ült, előtte tintatartó. Egy ív papírt húzott maga elé.

Nyakát jobbra-balra nyújtotta, aztán a tollat a papírra illesztve írni kezdett:

Lady Whistledown társasági lapja, 1823. szeptember 19.

Ó, kedves olvasó, e sorok írójának tudomására jutott, hogy...

A szerző utószava

Anthony reakciója apja idő előtti halálára tipikus, különösen a férfiak körében. (Sokkal kisebb mértékben előfordul olyan nőknél is, akiknek édesanyja fiatalon halt meg.) Azok a férfiak, akiknek apja nagyon fiatalon hal meg, gyakran abban a biztos tudatban élnek, hogy ők is hasonló sorsot fognak elszenvedni. Általában pontosan tudják, hogy félelmeik irracionálisak, de szinte lehetetlen megszabadulniuk ezektől a félelmektől, amíg el nem érték (és meg nem haladták) apjuk halálozási korát.

Mivel olvasóim szinte kivétel nélkül nők, és Anthony problémája amolyan (mai szóval nevezve) férfidolog, aggódtam, hogy olvasóim esetleg nem tudnak azonosulni vele. Romantikus regények szerzőjeként folyton egyensúlyoznom kell aközött, hogy hőseimet nagyon hősiesnek, egyben valóságosnak láttassam. Anthony esetében remélem eltaláltam ezt az egyensúlyt. Könnyű kritizálni egy könyvet és morogva megjegyezni: „Jussunk már végre túl ezen!” De az igazság az, hogy a férfiaknak általában nem könnyű „túljutni” szeretett apjuk hirtelen és idő előtti halálán.

Az éles szemű olvasó észrevehette, hogy a méhcsípés, ami Edmund Bridgertonnal végzett, élete második ilyen eseménye volt. Ez orvosilag pontos, a méhcsípés-allergia többnyire nem jelentkezik a második esetig. Mivel Anthonyt még csak egyszer csípte meg méh, nem lehet megmondani, hogy allergiás-e a méhfullánk toxinjára vagy sem. E könyvszerző jelként azonban úgy vélem, van bizonyos befolyásom regényem hőseinek egészségi állapotára, és úgy döntöttem, hogy Anthony semmilyen allergiában nem szenved és meglehetősen szép kort él meg, 92 éves korában éri a halál.

Őszinte üdvözlettel:

Julia Quinn

Tisztességes ajánlat

Javában tart az 1815-ös szezon, és bár az ember azt hinné, hogy mindenhol Wellington hercegről és a Waterlooi diadalról beszél, a társalgás fő témája valójában ugyanaz, ami 1814-ben is volt: a legörökebb társasági téma, azaz a házasság.

Már megszokott, hogy az első bálozok házassági vágyai a Bridgerton család körül forognak, különösen a legidősebb még nőtlen fivér, Benedict a célpont. Nem ő öröklí a címet, de szépsége, jó alakja és vastag... pénztárcája e hiányosságot bőven pótolja. Ami azt illeti, e sorok írója nem is egyszer hallotta ambiciózus anyák kijelentését lánygyermekükről: „Herceg lesz a férje... vagy egy Bridgerton.”

Mr. Bridgerton a maga részéről egyáltalán nem mutat érdeklődést a társasági eseményeket látogató ifjú hölgyek iránt. Jelen van szinte minden összejövetelen, ám folyton csak az ajtót figyeli, talán valami különleges személyt vár.

Talán...

Leendő menyasszonyát?

*LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1813. július 12.*